

ПЛЕН КЪМЪ

Хрониките на Черния отряд VIII

Тя е тъматата

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Втора книга за Блестящия камък

ГЛЕН КУК ТЯ Е ТЪМАТА

Превод: Пепа Соколова

chitanka.info

Вятърът стене и вие със злокобно дихание. Мълниите реват и трещят. Яростта е жива над равнината на блестящия камък. Дори сенките са уплашени.

Белези от катаклизъм обезобразяват равнината, помнеща времена на мрачно съвършенство. Назъбена пукнатина прорязва като мълния повърхността ѝ. Пролуката никъде не е толкова широка, че дете да не може да я прекрачи, но изглежда бездънна. Разстила се мъгла. Тук-там прозират намеци за цвят. Всеки цвят се изпълва с хиляди черни и сиви оттенъци.

В сърцето на равнината се извисява огромна сива крепост — тайнствена и по-древна от всеки записан спомен. Стара кула се е срутила напърно на цепнатината. От сърцето на укрепението се носи ужасно, дълбоко и бавно туптене — като на дремещо сърце на света, разцепващо древната тишина.

*Смъртта е вечност. Вечността е камък. Камъкът е мълчание.
Камъкът не може да говори, но помни.*

Така започва втората книга на блестящите камъни, достигнала до нас благодарение на Мъргън — знаменосец и летописец на Черния отряд. „Тя е тъмата“ е разказ за пътешествието на Отряда към миналото си и Катовар, Наемниците се оказват между армията на Дългата сянка, очакваща ги, за да ги разгроми, и неверни съюзници в тила, готвещи предателство. Кина — богинята разрушителка, влие на събитията и се опитва да се завърне. Ловеца на души си има собствени планове, а Знахаря вече не споделя своите с никого.

1

Стареца вдигна поглед. Перото му потрепна, издавайки раздразнението му, че го прекъсват.

— Какво има, Мъргън?

— Разхождах се с призрака. Какво беше това земетресение преди малко?

— Какво за него? И не ми пробутвай такива лайна като Едноокия. Нямам време за това.

— Колкото повече на юг отиваш, толкова по-голяма е разрухата.

Стареца отвори уста, после я затвори, за да помисли, преди да каже нещо друго.

Знахаря, Стареца, капитанът на Черния отряд, и по волята на боговете настоящ военен диктатор на Талиос и всичките му васални области, колонии и протекторати, не изглежда такава важна клечка. Той е в средата на петдесетте си години, вероятно по-близо до шейсетте. Висок е повече от шест стъпки. През четирите години, прекарани основно в гарнизона, беше малко натежал. Има високо чело с хилава, късо подстригана коса над него. Напоследък си пуска брада. Тя е прошарена. Както и косата, която още се спотайва на главата му. Неговите леденосини очи са хлътнали, придавайки му тежък, страховит поглед, като на някакъв побъркан убиец.

Той не го знае. Никой не му е казал. Понякога се засяга, когато хората се отдръпват. Стареца не разбира защо.

Това е най-вече заради очите му. Наистина могат да бъдат зловещи.

Той смята себе си просто за едно от момчетата. През повечето време.

Ако го разбере, ще използва въздействието си до крайност. Знахаря вярва с почти религиозен плам в това колко важно е да създаваш илюзии в умовете на хората.

Той се изправи.

— Да се разходим, Мъргън.

В двореца винаги е най-добре да се движиш, ако искаш да запазиш разговорите си за себе си. Палатът е огромен, пчелна пита с мрежа от лабиринти, маскиращи безбройни тайни коридори. Опитвах се да направя карта, но не бих могъл да ги проследя всичките за един живот, дори и да не тръгнахме утре на юг.

Въпросът е, че винаги има възможност приятелите ни да подслушват всичко, което казваме.

Добре, че успяхме да държим враговете достатъчно далеч.

На вратата Тай Дей се присъедини към нас. Стареца се намръщи. Той няма никакво лично предубеждение към моя телохранител и шурей, но ненавижда факта, че толкова много братя от Отряда са придобили подобни спътници, никой, от които не е под неговото пряко командване. Не се доверява на Нюен Бао и не може да обясни ясно защо.

Той не беше там, в адския казан, където връзките бяха изковавани. Разбираше го. Но е бил в други преизподни. В онзи момент беше страдал в друг ад.

Направих малък жест към Тай Дей. Той отстъпи крачка назад, символично потвърждавайки нуждата ни от усамотение, вместо да го приеме наистина. Така или иначе щеше да чуе всичко, което имаше да си казваме.

Затова всяка произнесена от нас дума щеше да бъде изговорена на наречието на Градовете на скъпоценните камъни, които се простират на шест хиляди мили отвъд края на кой да е свят, който Тай Дей може да си представи.

Чудех се защо Знахаря си прави труда да ходи, когато щеше да използва чужд език. Никой талианец не би разбрал и дума.

— Казвай — проговори той.

— Разхождах се с призрака. Отправих се на юг. Направих рутинните проверки. Просто следвах ежедневния ритуал. — Разбрах желанието му да се движи. Ловеца на души. Ловеца на души знаеше диалектите на Градовете на скъпоценните камъни. Но тя щеше да има по-голям проблем — първо трябваше да ни намери.

— Мисля, че ти казах да намалиш темпото. Прекарваш твърде много време там, навън. Това ще те погълне. Твърде лесно е да се отърсиш от болката. Ето защо не ходя повече.

Прикрих мъката си.

— Не е проблем, шефе.

Не ми повярва. Знаеше колко много значеше за мен Сари, как ужасно ми липсваше. Колко ме болеше.

— Справям се. Както и да е, онова, което исках да знаеш, е, че колкото по на юг гледаш, толкова по-лоша е вредата, причинена от земетресението.

— Предполага ли се да ме засяга? Мога ли да се надявам, че ще чуя как колибата на Господаря на сенките се е срутила на главата му?

— Можеш да се надяваш, на каквото искаш, но няма да го чуеш от мен. Не и сега. Недостатъците му не включват лошо строителство.

— Имам чувство, че няма да ми кажеш онова, което исках да чуя. Така изобщо не си забавен.

Част от работата ми като летописец е да напомням на моите началници, че не са богове.

— Не се случи този път. Наблюдателницата остана почти невредима. Но Киаулун беше разрушен. Жертвите са хиляди. Както върви разрухата, още хиляди ще измрат от глад, болести и студ. — Средата на зимата приближаваше бързо.

Киаулун е най-южният човешки град. Името му означава Сенчеста порта. Когато изникна отникъде преди две десетилетия и направи себе си господар на провинцията, Господарят на сенките Дългата сянка смени името му на Капан за сенки. Но наложеното от поробителя име използваша само онези сенчести, които се страхуваха да предизвикат гнева на магьосника.

— И това е добрата новина?

— Разрухата със сигурност ще забави строителните работи по Наблюдателницата. На Дългата сянка няма да му хареса, но ще трябва да си вземе почивка, за да подпомогне подопечните си. Иначе ще остане без хора, които да му вършат работата.

Парадът ни продължи бавно покрай работни помещения. Тази част от палата беше изцяло отредена за военни приготовления. Сега хората опаковаха. Скоро щяхме да тръгнем на юг, на път към най-решаващия и вероятно последен сблъсък с армиите на Господарите на сенките. Много от нашите сили вече пътуваха — бавен и труден процес. Да придвижиш огромно множество на голямо разстояние отнема цяла вечност.

Хората тук подготвяха нещата от години.

— Казваш, че повече няма нужда да бързаме? — попита Знахаря.
— Вече не се налага изобщо. Земетресението обърка плановете му.

— Нямаше каква да е належаща нужда и преди земетресението. Можем да стигнем там преди той да завърши огромния си пясъчен замък.

Така беше. Започвахме кампанията сега основно, защото капитанът и неговата жена бяха така жадни за отмъщение.

Към този списък прибавете името Мъргън. Моят вкус към отмъщението беше по-нов и по-кървав. Жена ми бе по-скорошна жертва.

Дългата сянка и Нараян Сингх ще си платят за убийството на Сари. Особено Нараян Сингх.

Чуваш ли, жив светецо на Удушвачите? Сега спътникът ти в нощните скитания също те издирва.

— Пораженията им с нищо не променят плановете ни.

— Така е — съгласих се, — макар и да ни дават повече гъвкавост.

— Все пак изглежда разумно да ги нападнем, докато са замаяни. Колко мащабна е разрухата? Само Киаулун ли е?

— Има сериозни щети навсякъде след Данда преш. По на юг става още по-зле. Онези хора нямат много сили да спрат нашествие.

— Още една причина да спазим графика. Ще ги стъпчем, докато са съвсем закъсали.

Стареца беше кисел и отмъстителен. Върви си с поста, предполагам. И с всичките сполетели го злини.

— Готов ли си за път? — попита той.

— Лично аз ли? И аз, и цялото ми домакинство сме се приготвили. Кажи деня и тръгваме. — Прозвуча моята собствена горчивина.

Продължавах да се убеждавам да не оставям жаждата за отмъщение да пусне корени твърде дълбоко. Не исках да се превръщам в обсебен.

Знахаря сви устни, за момент вкиснат. Моето домакинство включва не само Тай Дей, но и майката на Сари — Кай Гота, и чичо Дой, който всъщност не е ничий чичо, но въпреки това е добавка към

семейството. Знахаря отказва да им се довери. Но той не вярва никому, който от години не е брат от Отряда.

Доказателството веднага последва.

— Мъргън, искам да добавиш Радишата към списъка на хората, които проверяваш редовно. Обзалагам се, че след като напуснем града, тя ще се опита да разбие сърцата ни.

Не спорих. Изглеждаше вероятно.

През цялата ни история Черния отряд бе страдал от неблагоприятни работодатели. Обикновено тези мерзавци получаваха добра причина да съжаляват за подлостта си. Този път имаше добра възможност да успеем да предотвратим измяната, преди Радиша Драх и нейният брат — Прабриндрах Драх, да могат да ни уредят някое голямо коварство.

Точно сега Радишата и принцът трябва да се сдържат. Докато Дългата сянка е жив, Отрядът си оставаше за тях по-малкото зло.

— Погледна ли онези книги? — попитах.

— Кои книги?

Той можеше да бъде вбесяващ.

— Книгите, които, рискувайки задника си, откраднах от Ловеца на души онази нощ — сопнах се аз. — Изгубените анали, за които се предполага да ни разкрият защо всеки скапан владетел и жрец в този край на света се насира от страх само като чуе за Черния отряд.

— А-а! Тези книги.

— Да, тези — осъзнах, че ме дразни.

— Нямах време, Мъргън. Освен това ще ми трябва преводач. Не са написани на съвременен талиански.

— Опасявах се от това.

— Ще вземем скитащия дух с нас на юг.

Внезапната смяна на темата ме изненада. Но напоследък той беше толкова параноичен, че нямаше да спомене Пушека — по име или другояче, в никакъв случай дори и на различен от талианския език.

Наоколо винаги имаше гарвани.

— Предполагам. Твърде ценен е, за да го зарежем тук — отговорих.

— Добре е и да остане в пълна тайна.

— Ъ?

— Радишата вече се чуди защо го смятаме за толкова ценен, че да се грижим за него и да го поддържаме жив. Тя изобщо не смята, че има какъв да е шанс да се възстанови. Ако Радишата се замисли, както трябва, тя може да започне да си прави заключения — той сви рамене. — Ще говоря с Едноокия. Вие двамата можете да го измъкнете незабелязано.

— Да направя още нещо, докато си почивам?

— Наслаждавай се на живота, Мъргън. Скоро всички ще починем завинаги.

Хм! Той не е религиозен човек.

2

— Все мене товарят — мърмореше Едноокия. — Има ли нещо за вършене, просто го пробутайте на стария Едноок. Той ще се погрижи за него.

— Само ако първо не можете да намерите Мъргън — подиграх се аз.

— Твърде стар съм за такива лайна, хлапе. Би трябвало да съм се пенсионирал.

Черният дребосък имаше право. Според анализите той беше на около двеста години, все още жив основно заради своя магьоснически талант. И повече късмет, отколкото се полага, на който и да е човек.

Двамата се спускахме по тъмно вито стълбище, влачейки надолу тяло на носилка. Пушека не тежеше много, но Едноокия успя да направи и тази работа трън в задника.

— Готов ли си да се разменим? — попитах аз. Държах горния край. Висок съм повече от шест стъпки. Едноокия достига пет, ако го сложите върху дебела книга. Но той е упорито малко лайно, което никога не може да признае, че греши. Поради някаква причина си беше втълпил, че долният край на носилката ще е по-лесният за пренасяне по стълбище.

— Готов съм. Когато слезем до следващата площадка.

Ухилих се в тъмнината. След това щеше да ни остане само един етаж.

— Да се надяваме, че проклетият Дремльо няма да закъснее — измърморих аз.

Макар и едва осемнайсетгодишен, Дремльо беше ветеран в Отряда от четири години. Премина през огъня на Деджагор заедно с нас. Той имаше навика да закъснява и беше по момчешки безотговорен.

Именно младостта му го правеше подходящ да кара каруца в Талиос посред нощ, ако не искате да привличате внимание. Талианец ведна, той лесно би могъл да мине за чирак. От него не би се очаквало

да знае какво прави. Чираците вършат онова, което им се каже. Майсторите рядко се чувстват задължени да им обясняват.

Хлапето нямаше представа какво се случва тази нощ. Ако пристигнеше навреме, то нямаше да отгатне ролята си още години. Предполагаше се да не се оглежда, преди каруцата да получи загадъчния си товар.

Едноокия щеше да встъпи в ролята си, след като натоварехме Пушека. Той щеше да обясни, ако е необходимо, че тялото отзад е Гоблин. Никой нямаше да знае разликата. Пушека изобщо не беше виждан от четири години, а и рядко се вясваше публично преди това. И Гоблин не бе наоколо от известно време, защото преди седмици Стареца го изпрати на мисия.

Всеки, натъкнал се на Едноокия, би го разпознал веднага. Той бе най-разпознаваемият член на Отряда. Грозната му стара черна шапка го издаваше дори в тъмнината. Направо блестеше от мръсотия.

Преувеличавам само малко.

Хората щяха да повярват на Едноокия, защото всеки в Талиос знае, че противният зевзек движи с малкия бял магьосник с жабешко лице, наречен Гоблин.

Номерът трябваше да ги разсее от цвета на кожата на Пушека. Или Едноокия можеше да приложи малко магия и да го направи наистина да изглежда достатъчно като Гоблин, за да измами талианското око.

Накрая някой щеше да открие, че Пушека вече не е в Двореца. Вероятно по-късно. Случайно. Когато някой премине през мрежата от объркващи заклинания, обграждащи стаята, където Пушека лежеше скрит от години.

Този „някой“ щеше да е Радиша Драх. Тя и чичо Дой бяха единствените хора, освен мен, Знахаря и Едноокия, които знаеха, че Пушека е още жив, макар и изгубен във владенията на безсъзнанието.

Сега той е по-полезен, отколкото някога изобщо е бил като съзнателен и потаен дворецов магьосник. Пушека беше толкова дълбоко страхлив, колкото е по човешките възможности.

Стигнахме площадката. Проклетият Едноок почти изпусна неговия край на носилката. Бързаше да си вземе почивка.

— Каж ми, когато си готов — подканих го аз.

— Не ми се прави на умник, хлапе — промърмори Едноокия и прошепна няколко думи на някакъв мъртъв език, което беше напълно ненужно и позьорско. Би могъл да го произнесе на талиански и щеше да постигне същия резултат. Който беше това блещукащо кълбо блатен газ, материализирало се над грозната му шапка.

— Казах ли нещо? Думичка не съм обелил.

— Не е нужно да приказваш, хлапе. Озъбил си се като сериящо куче — но той дишаше твърде тежко, за да продължи. — Дъртият пръдльо е по-тежък, отколкото изглежда, нали?

Беше. Сигурно защото целият бе мас след четири години сън, получавайки поддръжката си под формата на супа, бульон и всякаква друга гадост, която мога да му дам с лъжица.

Той е бяля, за която да се грижа. Щях да го зарежа да хвърли топа, ако не беше така дяволски полезен.

Отрядът не изпитва никаква любов към този човек.

Може би го харесвам повече в несвяст, отколкото като жив, макар и никога да не сме се сблъскали лично. Чувал съм толкова ужасяващи истории за неговото малодушие, че изобщо не бих могъл да кажа много в негова полза. Като буден той беше средно кадърен началник на пожарната. Огънят е враг, който Талиос познава далеч по-интимно от някакъв далечен Господар на сенките. Ако той не беше толкова безхарактерен, че да премине на страната на Дългата сянка, сега нямаше да е в трагичната си форма.

Поради причини, неясни дори на Едноокия, летаргичният дух на Пушека е закотвен към плътта му много свободно. Да направиш връзка с неговата ка, както изглежда я наричат тук наоколо, е лесно. Приема добре инструкциите. Мога да се свържа с него, да се отделим от тялото си и да го яздя почти навсякъде, за да видя почти всичко. Ето защо за нас сега е толкова специален. Тъкмо затова е така критично да запазим всичко около Пушека в тайна.

Ако успеем в тази тъмна война, победата ще дойде предимно защото можем „да се разхождаме с призрака“.

— Готов съм за тръгване — каза Едноокия.

— Като за дърт пръдльо, бързо се възстанови.

— Продължаваш да се зъбиш, хлапе. Никога не ще получиш шанса да разбереш какво е да си достатъчно стар, за да заслужаваш уважение, но да не получаваш никакво от кутрета като теб.

— Не се заяждай с мен, защото Гоблин те е прекарал.

— Къде, по дяволите, е впрочем онова недоразвито мише лайно? Аз знам. Или си мисля, че знам. Бродих с призрака. Не беше нужно Едноокия да е наясно, така че не го осведомих.

— Вдигай проклетата носилка, мека пишко.

— Виждам, че ще се наслаждаваш на живота като пор, хлапе.

Вдигнахме носилката. Пушека издаде клокощ звук. Пенлива слюнка закапа от ъгъла на устата му.

— Побързай, трябва да му почистя устата, преди да се е задавил.

Едноокия си спести приказките. Заслизахме по стълбите. Пушека започна да издава шумове на задушаване. Изритах с крак вратата и я прекрачих, преди да погледна първо навън. Стигнахме на улицата.

— Сложи го долу — изджавках аз. — После ни покрый, докато се погрижа за него. — Кой знаеше какво ни наблюдава? Талианските нощи прикриват безброй любопитни очи. Всеки иска да знае какво прави Черния отряд. Приели сме за даденост, че някои от тях са хора, за които нищо не знаем.

Параноята е начин на живот.

Коленичих до носилката, побутнах я леко и завъртях главата на Пушека. Тя се плъсна, сякаш нямаше кости на врата си. Пушека изклокочи и избуха отново.

— Тихо — изсъска Едноокия.

Огледах се. Висок стражар шадар вървеше насреща ни, носейки фенер. Едно от нововъведенията на Стареца, среднощният патрул парализираше шпионските усилия на врага. Сега нашата съзидателност щеше да се обърне срещу нас.

Войникът с тюрбан премина толкова наблизко, че сивите му гащи ме бръснаха. Но той не усети нищо.

Едноокия не е велик магьосник, но върши адски добра работа, когато се концентрира. Пушека издаде онзи шум отново.

Шадарът спря, погледна назад. Очите му се разшириха. Те бяха единственото, което можеше да се види между тюрбана и масивната му брада. Не знам какво видя, но докосна чело и очерта с пръсти бърз полукръг, завършващ до сърцето му. Това беше защита срещу злото, обичайна за всички народи на Талиос.

Той припряно се заотдалечава.

— Какво направи? — попитах.

— Няма значение — отвърна Едноокия. — Хайде да го товарим. — Каруцата чакаше точно там, където се предполагаше да я остави Дремльо. — Отиде да докладва някъде. След няколко минути цялата му рода ще е тук.

Стражите бяха снабдени със свирки. Нашият човек се сети за своята и започна да я надува, докато Едноокия вдигаше неговия край на носилката. След секунди отговориха други свирки.

— Ще оживее ли това лайно? — попита Едноокия.

— Ще го поставя на една страна. Слюнката би трябвало да изтече. Но ти си човекът, който поназнайва нещо за медицината. Ако се разболява от пневмония, по-добре сега да започнеш да го лекуваш.

— Не ме учи на занаята ми, хлапе. Просто набутай копеленцето в каруцата, а после си изнеси задника през онази врата.

— Проклятие! Май забравих да я подпра.

— Бих те нарекъл глупаво лайно, но лайното поне мълчи... Ух! — Той метна неговия край на носилката на дъното на каруцата. Дремльо беше добро момче — бе запомнил да свали задния капак, точно както беше инструктиран. — Аз се сетих заради теб.

— Така или иначе, ти излезе последен.

По дяволите, щях да бъда доволен, когато Гоблин се върне и Едноокия пак ще може да се дърли с него. Набутах моя край на носилката.

Едноокия вече се катереше на капрата.

— Не забравяй да залостиш портата.

Завъртях раменете на Пушека така, че слюнката от устата му да се оттича, вдигнах капака и пъхнах дъбовите клинове в улеите им.

— Провери го веднага след като се измъкнеш.

— Млъкни и се махай оттук.

Сега свирките пищяха навсякъде около нас. Звучеше, сякаш прииждаха всичките дежурни стражи. Интересът им щеше да привлече вниманието на другите. Затичах към задната врата. Стоманените колела започнаха да разтърсват павета зад мен. Едноокия щеше да получи шанс да изпита нашата история за прикритие.

3

От тази задна врата до помещението, което наричам дом, има дълъг път. По трасето минах покрай килията на Знахаря, за да го осведомя какво се случи, докато изкарвахме Пушека от замъка. Той попита:

— Видяхте ли нещо, освен шадара?

— Не, но врявата ще привлече внимание. Ако чуят, че Едноокия е замесен, интересуващите се от нас хора ще започнат да се мотаят наоколо. Ще бъдат сигурни, че се случва нещо, дори и Едноокия да успее да пробута историята си на стражите.

Знахаря изсумтя. Той се взря в листата, които се опитваше да чете. Изглеждаше много уморен.

— Повече нищо не можем да направим за това. Отиди да поспиш. Самите ние тръгваме след ден или два.

— Уф! — не изгарях от желание да пътувам, особено през зимата. — Наистина не го чакам с нетърпение.

— Хей! Аз съм по-стар и по-дебел от теб.

— Но ти се стремиш към нещо. Господарката е там, долу.

Той изсумтя без ентузиазъм. Отново се зачудих за отношението му към неговата жена. Изобщо след проблема с Кинжала... не е моя работа.

— Лека нощ, Мъргън.

— Така ли? И на теб, шефе. — Той не смяташе да спазва устава, което ме устройваше.

Тръгнах към дома си, макар и там да не ме чакаше нищо, освен легло, което нямаше да ми даде почивка. След Сари мястото беше пустош за сърцето.

Затворих вратата след себе си, огледах се наоколо, сякаш тя може би щеше да изскочи, смеейки се, и да ми каже, че всичко е било лоша шегата. Но шегата все още не беше свършила. Майка Гота още не бе сколасала с почистването на бъркотията, останала след набега на Удушвачите. И колкото и нахакана да беше, тя не бе докоснала нищо в

работния ми кът, където още подреждах изгорелите останки от няколко тома анали.

Трябва да съм се отнесъл в мислите си. Внезапно съзнах, че не съм сам. Измъкнах ножа за половин удар на сърцето.

Не бях в беда. Тримата, които ме зяпаха, принадлежаха по право към роднините. Те бяха моя шурей — братът на Сари Тай Дей с превързана ръка, чичо Дой и майка Гота. От тримата само старицата беше словоохотлива. Нищо от думите ѝ не исках да слушам. Тя можеше да намери лошата страна на всичко и да се жалва от него вечно.

— Какво? — попитах.

Чичо Дой контрира:

— Пак ли се отнесе надалеч? — звучеше смутен. — Къде отиде? Деджагор?

— Не, не беше това. Не се е случвало от известно време. — И тримата продължиха да се взират в мен, сякаш нещо ми висеше от носа. — Какво?

Чичо Дой каза:

— В теб има нещо различно.

— По дяволите. Проклет да съм, така е. Изгубих жената, която за мен значеше повече от... — сложих край на яростта. Обърнах се към вратата. Лошо. Пушека беше в каруца, потеглила на юг. Те продължиха да се взират в мен.

Беше както всеки път, когато се връщах след излизане, без да позволявам на Тай Дей да се влачи след мен. Те не обичаха да ме изпускат от поглед.

Това и втрещването им ме накараха да потръпна. Изглежда, Знахаря го изпитваше всеки път, когато погледнеше някой от Нюен Бао. Липсата на Сари остави вакуум, по-голям от онзи, който изпълваше сърцето ми. Тя беше душата, която правеше тази чудата банда работеща.

Чичо Дой попита:

— Искаш ли да поемеш по Пътя на мечата?

Пътят на мечата — комплекс от ритуални упражнения, свързан с неговия стил фехтовка с дълъг двурък меч, можеше да бъде също толкова успокояващ и освободен от болка, като броденето с призрака. Макар че чичо Дой започна да ме учи веднага, след като станах част от

семейството, все още ми беше трудно да изпадам в онзи транс, който Пътят изискваше.

— Не сега. Не довечера. Уморен съм. Всеки мускул ме боли. —
Още един начин, по който да ми липсва Сари. Този зеленоок ангел
беше майстор в масажа за разтоварване на натрупаното през деня
напрежение.

Разговаряхме на Нюен Бао, който използвам доста добре.

— Какво ти правиш, ти, ти, който криеш от своите си? — попита
майка Гота с нейния отвратителен талиански. Тя отказваше да повярва,
че не говори езика като местен жител.

— Работя — дори и без параноята на Стареца, бих запазил
Пушека за себе си. По дяволите, поемам огромен риск само като го
споменавам на тези страници, макар и да ги нахвърлям на език, който
едва ли някой тук говори, камо ли да чете.

Ловеца на души е там някъде навън. Предпазните ни мерки да не
открие Пушека са много по-изпипани от онези, задържащи далече
Радишата и Господаря на сенките.

Ловеца посети Двореца неотдавна. Тя открадна анализите, които
Пушека криеше преди бедата си. Съвсем сигурен съм, че тя не е
забелязала самия Пушек. Мрежата от объркващи заклинания около
него е толкова неуловима по краищата си, така че дори толкова могъщ
играч като Ловеца на души да не забележи погрешното насочване,
стига наистина да не се е съсредоточила в откриването на нещо
подобно. Казах им:

— Просто говорих с капитана. Той каза, че щабът тръгва утре
или на следващия ден. Още ли искате да дойдете?

Чичо Дой кимна. Не изглеждаше развълнуван, когато ми
напомни:

— Ние също имаме сметки за оправяне.

Малкото вещи, които тримата притежаваха, вече бяха опаковани
и струпани до вратата на жилището. Те са били готови за заминаване
от дни. Единствено аз бях този, който трябваше да се организира и да
се приготви. Излъгах Знахаря, когато казах, че съм готов за пътуване.

— Сега отивам да спя. Не ме будете заради нищо, освен края на
света.

4

Сънят не е бягство от болката. В съня има видения. В съня посещавам места, по-ужасяващи от онези, където се разхождам, докато съм буден.

В сънищата продължавам да се връщам в Деджагор, към смъртта и разрухата, убийството, канибализма и тъмнината. В сънищата Сари живее още, независимо от ужасното място, където се намира.

Онази нощ сънищата не ми върнаха чудото да срещна Сари.

Спомням си само един. Първо дойде като сянка, поглъщаща всичко злина, изпълнена с игрива жестокост, сякаш потъвах в душата на паяк, който обича да измъчва жертвите си. Злото не ме забеляза. Преминах от другата му страна. И там сънят зави, изопачи се и придоби нов живот, макар и той да беше изцяло в черно, бяло и сиво. Бях на място на отчаяние и смърт. Небето леденееше оловно. Около мен се разлагаха трупове. Зловонието беше достатъчно силно, за да прогони ястребите. Болната растителност беше покрита с нещо, изглеждащо като гъста слюнка. Само едно нещо се движеше — далечно ято подиграващи се гарвани.

Дори насред моя ужас и погнуса усетих, че познавам сцената. Опитах се да упорствам над тази мисъл, да я последвам, да поддържам здравия си разум, като открия защо познавах място, където никога не съм бил. Залитах и се препъвах през поле от кости. Пирамиди от черепи ми бяха ориентири. Кракът ми се подхлъзна върху бебешки череп, който се завъртя и се претърколи на една страна. Пропаднах. И пропадах. И после бях на друго място.

Тук съм. Аз съм сънят. Аз съм пътят към живота.

Сари беше там.

Тя ми се усмихна, после си отиде, но аз се вкопчих в усмивката ѝ като единственото нещо, което ми позволяваше да държа глава над водите на морето на лудостта.

Бях на другото място. То се състоеше от златни пещери, където старци седяха покрай стените, замръзнали във времето, живи, но

неспособни дори да премигнат. Тяхната лудост разцепваше въздуха като милион дуелиращи се бърснача. Някои бяха покрити с блестящи мрежи от лед, сякаш милион вълшебни копринени буби ги бяха вплели в пашкули от деликатни нишки замръзнала вода. Омагьосана гора от ледени висулки висеше от свода на пещерата.

Опитах се да се втурна напред, да подмина старците, да изляза от това място. Тичах бавно, както се тича в сън, без да знам къде отивам.

И тогава ужасът се влоши, когато осъзнах, че познавам някои от тези луди старци.

Тичах все по-трудно в сладникавото съпротивление на съживения смях на злото.

Замахнах диво, към каквото ме докосваше и стрелнах ръка под възглавницата, за да се добера до камата, скрита там. Мощен удар цапардоса китката ми и дойде светлината. Изплющя мощен глас:

— Мъргън!

Концентрирах се. Чичо Дой стоеше над мен. Той изглеждаше сериозен, притеснен. Тай Дей стърчеше до долния край на леглото ми, където можеше да ме хване изотзад, ако скочех на Дой. Майка Гота стоеше на вратата, развълнувана.

— Крещеше на език, който никой от нас не знае. Намерихме те да се бориш с тъмнината, когато дойдохме — каза чичо Дой.

— Имах кошмар.

— Знам.

— Какво?

— Изглеждаше очевидно.

— Сари беше там.

За един миг лицето на майка Гота се превърна в маска на ярост. Тя прошепна нещо тихо и твърде бързо, за да го проследя, но успях да уловя името Хон Трей и думата „вещица“. Бабата на Сара — Хон, отдавна мъртва, беше единствената причина нейното семейство да приеме връзката ни. Някога Хон Трей ни даде своята благословия.

Кай Дам, дядото на Сара, който също ни беше напуснал, твърдеше, че неговата жена притежава второ зрение. Вероятно. Бях видял нейните предсказания да се сбъдват по време на обсадата на Деджагор. Повечето бяха верни, макар и доста неясни.

Веднъж чух и Сари да я описва като вещица.

— Каква е тази миризма? — попитах. Бях престанал да треперя. Вече можех да си спомня подробности от кошмара единствено чрез решително усилие. — Да няма умряла мишка?

Чичо Дой се намръщи.

— Да не беше едно от пътуванията ти през времето?

— Не. Повече приличаше на пътуване до ада.

— Искаш ли да минеш по Пътя на меча? — Пътят беше религията на чичо Дой, основната причина да съществува, както понякога изглеждаше.

— Не веднага. Искам да запиша съня, докато изобщо си го спомням. Би могло да е важно. Някои неща в него ми изглеждаха познати. — Провесих крака към пода, осъзнал, че още бях внимателно наблюдаван.

Интересувах ги много повече, отколкото преди смъртта на Сари.

Но сега нямах време да се замисля върху това.

Запътих се към работното си място, седнах и започнах да пиша.

Чичо Дой и Тай Дей подхванаха упражнението си с дървени саби и започнаха да разгриват в другия край на стаята.

Майка Гота продължаваше да си говори сама, докато се занимаваше с почистването. Когато е в настроение, аз дори ѝ позволявам да ми помогне с моята бъркотия, поднасяйки я с половин уста просто колкото да я държа под пара.

5

Големият тъмен парцалив килим се носеше бавно през въздуха, люшкайки се непредсказуемо в ледения дъх на зимата. Пронизителен писък на болка се извиси над стенанията на вятъра. Опърпаният килим се опита два пъти да кацне на върха на кулата, където Господарят на сенките стоеше в очакване. Два пъти вятърът го застраши с бедствие. Водачът на килима изкрещя отново и се спусна петдесет стъпки по-надолу към по-голямото и по-безопасно място за приземяване на масивната стена на Наблюдателницата.

Господарят на сенките прокълна времето. Този зимен здрач беше почти толкова лош, колкото нощта. Тук-там сенките се връщаха към живот в непредсказуеми ъгли. Целият му труд и гений не би могъл да прочисти всяка пукнатина, където вероятно се спотайваха. В неговия идеален свят той щеше да спре слънцето право над крепостта, където да обгори нощта и да убие ужасите, спотайващи се в нея. Дългата сянка не слезе долу, за да посрещне своя поддръжник Оплаквача. Щеше да накара малкия сакат урод да дойде при него. В разговор той можеше да се преструва, че са равни, но това не беше вярно. Ще дойде денят, когато Оплаквача ще бъде ликвидиран окончателно. Но това време все още беше далеч. Тази пъклена напаст — Черния отряд, трябваше да бъде погубена първа. Талиос трябваше да бъде наказан с огън и сянка. Неговите жреци и принцове трябваше да бъдат заличени. Сенджак трябваше да бъде заловена и всяка нейна тъмна тайна да бъде изцедена, а после да бъде унищожена — напълно и за всички времена. Нейната луда, вятърничава сестра Ловеца на души трябваше да бъде заловена, убита, а тялото ѝ — хвърлено на подивелите кучета.

Дългата сянка се изкикоти. Много от това бе изрекъл на глас. Когато беше сам, нямаше нищо против да изразява мислите си с думи.

Неговият списък за хората, от които да се отърве, растеше почти ежедневно.

Сега тук бяха още двама.

Първите две лица, които се появиха по стълбите, бяха тези на Удушвача Нараян Сингх и детето, което неговите Измамници наричаха Дъщерята на нощта. Дългата сянка срещна очите ѝ само за момент. Той се обърна, за да погледне опустошението на север от Наблюдателницата. Няколко пожара продължаваха да горят в руините. Детето беше едва на четири години, но очите му изглеждаха като прозорци към самото сърце на тъмнината. Като че ли нейната чудовищна богиня Кина стоеше зад празните зеници.

Тя беше почти толкова застрашителна, колкото онези петна мрак, които — понеже той можеше да ги командва — му дадоха названието Господар на сенките. Тя беше дете само по плът. Нещото вътре в нея беше с векове по-древно и по-мрачно от мръсния, мършав малък човек, който служеше като неин пазител.

Нараян Сингх нямаше какво да каже. Той стоеше на ръба на парапета и трепереше на хладния вятър. Детето се присъедини към него. Тя също не говореше, но не показваше интерес към разрушения град. Вниманието ѝ беше насочено към него.

За половин удар на сърцето Дългата сянка се ужаси, че може да прочете ума му.

Той раздвижи дългото си костеливо тяло към стълбището, загрижен, че Оплаквача го оставяше твърде дълго сам с тези странни създания. Той бе изумен да открие, че генералът от Нар Могаба — неговият главен командир, изкачваше стъпалата зад малкия магьосник, зает в оживен разговор на непознат език.

— Е?

Оплаквача се носеше във въздуха, както правеше често, когато не управляваше килима си. Той се въртеше наоколо.

— Историята е една и съща от тук до равнината на Чарандапраш. Както и на изток, и на запад. Земетресението не е пощадило никой. Макар и опустошението да става по-малко колкото по-далеч на север отиваш.

Дългата сянка веднага се извърна и зяпна на юг. Дори и в настъпващия мрак на зимата равнината там сякаш блестеше. Сега тя дори изглежда му се подиграваше и за момент той съжали за импулса, който го подтикна да я предизвика преди толкова много години. Бе спечелил всичката власт, за която бе мечтал, и оттогава не познаваше миг спокойствие.

Със самото си съществуване мястото отвъд Портата на сенките му се надсмиваше. Корен на властта му, то беше и неговата отрова.

Не забеляза свидетелство земетресението да е обезпокоило нещо там. Портата, вярваше той, щеше да бъде преграда пред всички бедствия. Само едно средство би могло да отвори пътя отвън навътре.

Той се обърна, за да види как детето се усмихва, показвайки един бял зъб като миниатюрен вампирски резец. Тя съчетаваше най-страшното от двете си майки.

Оплаквача нададе писък, който разсече мислите му.

— Разрухата не ни оставя друг избор, освен да отложим работата по империята, докато народът може да я издържа отново.

Дългата сянка вдигна костелива, обвита в ръкавица ръка към лицето си, за да нагласи маската, която винаги носеше в чуждо присъствие.

— Какво каза? — трябва да бе чул погрешно.

— Погледни града пред теб, приятелю. Град, който съществува само за да изгради тази крепост по-висока и по-здрава от всякога. Но онези, които живеят там, трябва да ядат, за да имат сила да работят. Трябва да разполагат с убежище от стихииите, иначе отслабват и умират. Да имат някаква топлина и вода, които да предотвратят смъртта им от дизентерия.

— Няма да ги разгледам. Тяхното единствено предназначение е да ми служат.

— Което няма да могат, ако са мъртви — отбеляза черният генерал. — Боговете са ни намразили напоследък. Това земетресение ни засегна повече от всичките армии на Талиос през всичките години на войната.

Това беше явно преувеличение, Дългата сянка знаеше. Неговите трима сподвижници Господари на сенките бяха мъртви. Големите им армии погинаха с тях. Но той схвана посланието. Положението беше мрачно.

— Това ли дойде да ми кажеш? — Беше нахално от страна на генерала да дойде на Наблюдателницата неповикан. Но Дългата сянка му прости. Той имаше слабост към Могаба, който толкова много наподобяваше собственото му по-младо аз. Беше далеч по-снизходителен към Нар, отколкото към другите си съратници.

— Дойдох да те помоля още веднъж да преразгледаш заповедите си, принуждаващи ме да остана бездееен в Чарандапраш. След тази катастрофа повече от всякога се нуждая от гъвкавост, за да спечеля време.

Искането се повтаряше всеки път. Дългата сянка бе уморен от него.

— Ако не можеш да изпълняваш заповедите, както са ти дадени, генерале, без да разпитваш всеки и постоянно да ми натякваш, тогава ще намеря някой, който ще го направи. Сещам се за онзи приятел, Кинжала. Той направи за нас чудесни неща.

Могаба само наведе глава. Премълча факта, че успехите на Кинжала дойдоха, защото му беше позволена точно онази свобода на решение и придвижване, за която Могаба настояваше от почти две години.

Избликът на Дългата сянка не беше неочакван. Но Могаба се почувства задължен да опита, за доброто на войниците си.

Удушвачът Сингх пристъпи към Господаря на сенките. Миризмата му го предхождаше. Дългата сянка се отдръпна. Дребният мъж каза:

— Те се придвижват към нас. Вече няма никакво съмнение.

Дългата сянка не го вярваше, защото не му се искаше да е истина.

— Зимата едва започна — но когато погледна свирепо Оплаквача, сакатият дребен магьосник кимна с покритата си с парцал глава.

Той потисна поредния писък:

— Вярно е. Накъдето и да погледна, талианските сили са в движение. Не са големи, но са навсякъде, следвайки всеки възможен път. Опитът на Сингх да избие техните водачи изглежда ги е настървил.

Неуспешното нападение на Сингх. Дългата сянка не го изрече на глас. Неговите собствени ресурси за шпионаж сега бяха по-слаби, но му доставиха достатъчно сведения за това. Съюзът с Удушвачите беше много непопулярен и затова доста рискован. В земите на сенките Измамниците не бяха по-обичани, отколкото в талианските територии.

Могаба пристъпи, но потисна забележката си, нетърпелив да изложи собствения си план. Дългата сянка знаеше точно какъв беше

той. Генералът искаше да му разрешат да удари талианските отряди, преди да успеят да се съберат в огромна сила в равнината Чарандапраш.

— Оплаквач, намери Кинжала. Кажу ми да се разправи с колкото може повече от тези малки отряди. Генерале?

— Сър? — Могаба трябваше да положи усилие, за да запази гласа си неутрален.

— Може да изпратиш част от твоята конница на север да тормоси врага. Но само част и само конници. Ако разбере, че тълкуваш това, сякаш съм ти дал свобода, тогава наистина ще бъдеш освободен. От другата страна на Портата на сенките.

Мина дълго време, откакто бе изпратил някой откъд, за да го наблюдава да умира от жестока смърт. Вече просто нямаше време за развлечения. Нито би могъл да отвори пътя без Копието. Единственият друг ключ беше откраднат много отдавна от един от неговите мъртви сподвижници. Дългата сянка не разполагаше с некромантска сила, за да призове духа му и да застави подлеца да разкрие къде го е заровил.

— Бях ли достатъчно ясен?

— Абсолютно. — Могаба стоеше изпънат. Отстъпката не беше голяма, но и това беше нещо. Теренът северно от Чарандапраш не изглеждаше подходящ за набези на конница, така че щеше да използва конниците си като яздеца пехота. Все пак си оставаше възможност.

— Благодаря ви, сър.

Дългата сянка погледна косо детето, което не говореше почти никога. Той изненада поглед на пълно презрение, което изчезна, докато взорът му се променяше, заличавайки се толкова бързо, сякаш не бе нищо повече от проблясък на въображението.

Господарят на сенките остави погледа си да се рее по равнината на блестящите камъни. Някога той бе подтикнат от вманиачена нужда да разбере това място. Сега само го ненавиждаше и искаше да го остави далеч зад себе си, но му беше нужно. Без него щеше да е по-слаб, почти като Оплаквача или като Ловеца на души, чиито лудост и враждебност бяха изцяло непредсказуеми. Тя изглеждаше абсолютна рожба на хаоса.

— Къде е онази, така наречената Ловеца на души? — попита той.
— Никакъв знак ли няма?

Оплаквача, който бе получил сведения от групата тъкачи на сенки, чийто кръг използваше колония от прилепи шпиони, излъга:

— Нищо. Въпреки че имаше нещо странно, което се случи в Талиос, по времето, когато братята на джамадар Сингх проникваха в двореца. Може да е била тя.

Два писъка, толкова дълги и пронизителни, както обикновено, се откъснаха от дребния магьосник. Той започна да се тресе, да трепери и да се гърчи.

Дори детето направи крачка назад.

Никой не предложи да помогне.

6

Изминаха четири дни, преди Знахаря да се приготви за напускане на Талиос. По-голямата част от това време той прекара в спорове с Радишата. Съвещанията им бяха уединени. Не ме допуснаха да присъствам. Малкото, което по-късно чух от Бесния Корди, подсказваше, че се карали настървено. А Корди бе успял да долови едва една десета от казаното.

Не смятам, че Корди вече харесваше ролята си. Все повече и повече Радишата се отнасяше към него по начина, по който някои могъщи мъже третират любовниците си. Предполагаше се той да е командирът на дворцовата стража и вършеше дяволски добра работа като такъв, но колкото повече Корди угаждаше на Жената, толкова повече тя смяташе, че той просто е играчка, на която да не се доверява нищо съществено.

Ако не се бе почувствал раздразнен от това, Корди никога нямаше да спомене конфликта.

— Все старата песен? — попитах. — Разходите? — През годините Знахаря накара Радишата да купи милиони стрели, стотици хиляди копия, десетки хиляди пики, седла и саби. Той напълни складове с мечове и щитове. Сдоби се с подвижна артилерия, придружена от сандъци с амуниции. Знахаря насъбра товарни коне, стада от стотици дузини мулета и волове. Разполагаше с бойни и работни слонове. Събра дърва, достатъчно за вдигане на нови градове. Хиляди разперени хвърчила — толкова големи, че да вдигнат човек...

— Същата работа — съгласи се Бесния, подръпвайки ядосано заплетената си кафява коса. — Той очевидно очаква това да тръгне на зле.

— Кое това?

— Зимната офанзива. Точно за нея се караха. Да започнем сега да трупаме снаряжение, в случай че нещата тръгнат на зле.

— Хъм. — Това прилягаше на Стареца. За него приготовленията никога не бяха достатъчни и вероятно страстта му да отвърне на набега

на Удушвачите повяхваше, така че изобщо не изглеждаше нетърпелив да хвърли всичко в мелето.

Но познавайки Знахаря, аргументите му може би целяха и отвличане на вниманието. Вероятно просто се пробваше да изплаши Радишата, за да не посмее да извършва всякакви политически каскади, докато той е надалеч.

— Той беше почти на ръба.

— Какво искаш да кажеш?

— Има граница, зад която Жената просто няма да отстъпи.

— О! — каза достатъчно. Разбрах. Ако Стареца отидеше още подалеч, щеше да се наложи да упражни правомощията си на военачалник и да постави принцесата под арест. И това щеше да разбуди змийското гнездо повече от всякога.

— Ще го стори — казах на Корди. Предполагах, че вестта ще стигне до Жената. — Но не и по време на войната. Не мисля. Но ако Прабриндрах Драх и Радишата не спазят обещанието си да помогнат на Отряда да стигне до Катовар, тогава... Капитанът може да стане много неприятен.

Връщането ни до корените на Отряда в легендарния Катовар беше основната страст на Знахаря от близо десетилетие насам. Ако го попритиснете малко, тогава почти фанатична решимост блещука зад обичайния набор от маски, които той представя пред света.

Надявах се Корди да предаде това послание на дружката си по легло. А и разтиквах мравуняка с пръчка, за да видя дали в паниката си той ще издаде мнението ѝ за Катовар.

Това не беше нещо, което принцът и неговата сестра дискутираха, основно, защото Прабриндрах Драх започна да харесва живота на бойното поле и вече не се среща със сестра си. Броденето с призрака не ми каза нищо.

Но Пушека сам по себе си беше доказателство. Именно неговата ужасяваща решимост да задържи Отряда далеч от Катовар го накара да дезертира при Господаря на сенките и така да се постави в уязвимо положение. Както Господарката отбеляза в нейния принос към тези анали, владетелите на Талиос — религиозните и светските, не хранят повече любов към нас, отколкото към Господарите на сенките. Но ние сме по-любезни. И ако преждевременно изчезнем от сцената, те ще имат много малко време да съжаляват за загубата ни.

Дългата сянка не изпитваше никаква любов към жреците. Той ги изтребваше, където ги свари. Което може да е още една причина, поради която Кинжала изостави каузата си. Старият приятел на Бесния беше най-гибелният случай на омраза към жреците, който съм срещнал.

— Какво мислиш за Кинжала? — попитах аз. Въпросът щеше да разсее Бесния от размислите му по моите думи.

— Все още не разбирам. Просто изглежда безсмислено. Дали ги е хванал да го правят?

— Не мисля — аз знаех. Бях бродил с призрака. Пушека можеше да ме отведе почти навсякъде. Дори в миналото, назад почти до самия момент, когато демонът внезапно се появи пред него и го накара да се скрие в най-далечните сенки на ума си. Но дори след като използвах Пушека, за да отида да наблюдавам истински яростната, добре подплатена с алкохол среща между Кинжала и Стареца, наистина все още нищо не разбирах, освен твърде очевиден интерес на Кинжала към Господарката.

— Но ще ти кажа, че с принца, Кинжала, Уилоу Лебеда и почти всеки друг момък в града, точещи лиги всеки път, когато Господарката ги подмине, не знам дали да го обвинявам, че избухна накрая.

— Също толкова много мъже зяпаха така и твоята Сари. Тя вероятно бе най-красивата жена, която всеки от тях някога е виждал. Но ти не избухна.

— Мисля, че това е комплимент, Корди. Благодаря. Едновременно за мен и за Сари. Ако искаш да бъда честен, смятам, че има нещо друго, освен Господарката. Струва ми се, Стареца смята, че Кинжала е замислял нещо.

— Ъ?

— Аха. Но трябва да познаваш миналото му. — Корди бе роден в моя край на света. Той знаеше как стоят нещата. — Прекарал е години, разправяйки се с Десетте, Които Били Покорени. Тези чудовища подреждаха схеми, чието разгръщане отнемаше десетилетия.

— И някои още са наоколо. Защо специално Кинжала?

— Защото не знаем нищо за него. Освен че сте го измъкнали от яма с алигатори. Или нещо такова.

— А за мен и Лебеда знаете?

— Да — не обясних, че Мускуса и Хагоп бяха извървели целия път обратно до империята и мимоходом бяха разровили миналото на дезертъорите от армията Бесния Корди и Уилоу Лебеда.

Това не накара Бесния да се почувства спокойно.

Много лошо.

Никога не боли параноята ни да безпокои и някой друг толкова много, че да се държи прилично.

Погледнах към Тай Дей. Той винаги беше до мен. Никога не го забравях. Той може и да ми беше охрана и шурей, и да ми дължеше живота на някои от неговото семейство, и макар и доста да го харесвах, пред него не говорех нищо съществено на талиански или Нюен Бао, освен ако нямах друг избор.

Може би параноята на Стареца се просмукваше в мен. Вероятно произхождаше от начина, по който Тай Дей, чичо Дой и майка Гота понякога изглеждаха почти безразлични към убийството на Сари. Държаха се, сякаш смъртта на То Тан — синът на Тай Дей, беше десет пъти по-важна... Те избраха да останат с мен, да участват в пътуването на юг в търсене на отмъщение, после сякаш престанаха да мислят за това. За мен паметта на Сари е священо нещо, заслужаващо своите моменти всеки ден. Обаче, не е добре да мисля за Сари. Всеки път, когато се сетя за нея, ми се иска да изтичам при Пушека. Но той вече не е тук на мое разположение. Едноокия го изведе от града и дори и да не бе вероятно малкият магьосник да се е разбързал, бродещият призрак се отдалечаваше все повече и повече.

Знахаря изпрати нареждане, че иска да ме види. Отидох до бърлогата му, посегнах да почукам, но чух гласове отвътре. Спрях и погледнах Тай Дей. Той беше дребен и незабележителен, и винаги изглеждаше толкова невъзмутим, че човек не би могъл дори да започне да подозира какво си мисли. В момента, обаче, сякаш не беше чул нещо, което не трябваше. Просто стоеше там, почесвайки се около шината на счупената си ръка.

После прозвуча шумен изблик, сякаш се караха гарвани.

Почуках по вратата.

Шумът веднага спря.

— Влез.

Направих го навреме, за да видя как огромен гарван изпляска с крила през единствения малък прозорец в килията на Знахаря. Двойник на първия беше кацнал върху закачалка, която изглеждаше като спасена от канала. Знахаря не се интересува много от материалните неща.

— Търсел си ме?

— Да. За няколко неща. — Още от началото той заговори на наречието на Защитника. Тай Дей нямаше да го разбере, но Бесния Корди би могъл, ако чуеше случайно. Както също и гарваните. — Ще потеглим преди изгрев. Взех решение. Неколцина от висшите жреци започват да смятат, че няма да ги третирам по начина, по който го направи Господарката, така че се опитват да побутват малко тук и там, пробвайки почвата. Мисля, че е по-добре да хванем пътя, преди да са ме оплели в интриги.

Тези думи не му отиваха. Когато направи знаци на езика на глухонемите, докато завършваше, разбрах, че речта беше за други слушатели, дори и да беше истинска.

Знахаря побутна към мен сгъната купчина хартии.

— Погрижи се за това, преди да тръгнем. Увери се, че не оставяме никакво свидетелство, което да свържат с нас.

— Какво? — това изобщо не прозвуча добре.

— Бъди готов за действие. Ако наистина трябва да влачиш родата със себе си, също ги пригответи за тръгване. Ще изпратя сигнал.

— Твоите любимци казаха ли нещо, което трябва да знам? — като че ли не разбирах, че те изобщо не бяха неговите галеници, а шпиони или пратеници на Ловеца на души.

— Не и напоследък. Не се тревожи за това. Ще бъдеш първият, който ще научи.

Това беше един от онези моменти, когато параноята ме сграбчи. Не можех да бъда сигурен в действителната връзка между Знахаря, Ловеца на души и онези гарвани. Трябваше да го приема изцяло на доверие по време, когато вярата ми във всичко непрекъснато беше подлагана на тежки изпитания.

— Това ли е всичко?

— Да. Увери се, че имаш всичко, от което се нуждаеш. Няма да чакаме дълго.

Отворих свитъка от хартии на светлината на една от няколкото лампи, осветяващи коридора между жилището на Знахаря и моето. Не се опитах да попреча на Тай Дей да ги види. Той е неграмотен. А и бележката беше написана на официалния език на Хвойноград и сякаш от талантливо шестгодишно дете.

Кое то си беше чист късмет за мен, защото бях само бегло запознат с този език от документи, датиращи от времето, което Отрядът бе прекарал там, преди да се присъединя към него.

В онези дни Ловеца на души е била мъртва. Предполагам, че именно затова Знахаря е избрал да използва този език. Подозираше, че е много вероятно тя да не го знае.

Самото съобщение беше просто. То ми нареждаше да взема анализите, които бях иззел от Ловеца на души, откраднала ги от мястото, където Пушека ги криеше от нас, и да ги замаскирам в тайното убежище на коматозния магьосник.

Исках да се върна и да споря. Предпочитах да ги задържим с нас. Но схванах неговата логика. Ловеца на души и всеки друг с интерес да ни държи далеч от тези анали, би предположил, че ще ги пазим при себе си, докато успеем да ги разчетем. Навън, на бойното поле, нямаше да имаме време да се тревожим за защитата им. Така че можехме да ги скрием на място, за чието съществуване знаеше само Радишата.

— Мамка му — казах тихо на талиански. Без значение колко езици научавах, тази дума винаги ми се струваше полезна. И звучеше почти еднакво на всеки език.

Тай Дей не попита нищо. Той никога не пита.

Зад мен, малко по-далеч от следващата лампа, Знахаря излезе от килията си с черна купчина пера, кацнала на рамото му. Това означаваше, че отива да се срещне с някой местен. Стареца мислеше, че гарваните плашат талианците.

— Това е нещо, с което трябва да се справя сам — казах на Тай Дей. — Отиди да кажеш на чичо Дой и майка ти, че ще потеглим по някое време през нощта. Капитанът е решил.

— Трябва да ме придружиш донякъде. Няма да мога да се оправя в този голям гроб — звучеше така, сякаш и го мислеше.

Нюен Бао криеха добре чувствата си, но не виждах причина защо някой, израсъл в тропическо бласто, би се чувствал у дома си в огромна каменна грамада. Особено след като целият му предишен опит с градове и големи сгради е бил болезнено неприятен.

Побързах да го върна в район, който той познаваше достатъчно добре, за да върви сам. Трябваше бързо да вляза в килията на Знахаря, преди той и пернатият му приятел да се завърнат. Именно там държим книгите сега. Не искахме някой да знае, че са в нас, въпреки че Ловеца на души със сигурност подозира, ако е разбрала, че са били откраднати от мястото, където ги криеше тя.

Каква заплетена игра.

Опипах китката си, за да се уверя, че още нося гривната, която всъщност беше амулет, даден ми от Едноокия, така че да бъде неуязвим срещу всичките магии за объркване и погрешна посока около стаята, където държахме Пушека.

Дори преди да прибера книгите, отбелязвайки, че Знахаря е изгонил всички гарвани, затворил е прозореца и го е покрил със завеса, аз си мислех как най-добре да ги скрия, след като ги занеса там, където Стареца искаше.

Не много дълго след нашето напускане Радишата щеше да почне да се чуди кой се грижи за магьосника сега. Обзалагах се, че ще започне да го търси. Жената беше достатъчно инатлива, за да открие пътя към стаята.

Макар и напоследък да показваше малък интерес към Пушека, тя никога не се отказа от надеждата да си го върне обратно. Ако се радваме на много успехи срещу Господаря на сенките, Радишата щеше да иска помощта му дори повече.

Изглежда всичко, което правехме, можеше да ни донесе неприятните последиствия.

8

Когато Стареца реши да тръгне, тръгва. Още беше тъмно като в гроб, когато напуснах двореца и го видях да чака с два от гигантските черни жребци, които бяха слезли от север с Черния отряд. Специално създадени по времето на разцвета на Господарката с магия, просмукана в самите им кости, те можеха да галопират вечно, без да се изморят, и да надбягат кой да е обикновен кон. И бяха почти толкова умни, колкото много глупав човек.

Знахаря се ухили срещу моите роднини. Те бяха напълно объркани от това развитие. Как се предполагаше да се държат?

И също начин да ме вбеси.

— Ще се справя — казах на Нюен Бао. Подадох на Тай Дей нещата си и се покатерих на чудовището, което Знахаря бе довел за мен. Беше доста отдавна, когато яздих един, но този изглежда ме помнеше. Той тръсна глава и изпръхтя приветствено.

— Поздрав и на теб, голямо момче. — Взех си нещата от Тай Дей.

— Къде е знамето? — попита Знахаря.

— В каруцата с Едноокия. По-рано Дремльо го сложи там.

— Зарязал си го без контрол? Никога изобщо не бива да го изпускаш от поглед.

— Мислех да предам работата си на Дремльо — знаменосец беше една от службите, които изпълнявах. И тя не беше от любимите ми. Сега, след като съм летописец, би трябвало да я предам на някой. Самият Знахар го спомена веднъж.

— Сега ми дай твоите неща — казах на Тай Дей, след като се бе успокоил. Очите му се разшириха, когато прозря намеренията ми.

Казах на майка Гота и чичо Дой:

— Вървете по каменния път през цялото време и ще настигнете войската. Ако ви спрат, покажете документите си на войниците — друго нововъведение на Освободителя. Все повече и повече хора, въвлечени във военното усилие, получаваха парчета хартия,

обясняващи кои са и кой е отговорен за тях. Понеже малко хора бяха грамотни, трудът сякаш не си заслужаваше.

Може би. Но Стареца винаги имаше своите причини. Дори когато беше просто за объркване.

Знахаря разбра какво правех, докато протягах ръка, за да помогна на Тай Дей да се покатери. Той отвори уста, за да вдигне скандал.

— Не си прави труда — му казах, — не си заслужава разправията.

И в най-добрите си времена Тай Дей приличаше на череп, обвит с тънък слой тъмна кожа. Сега изглеждаше, сякаш току-що бе чул смъртната си присъда.

— Всичко ще бъде наред — му казах аз, разбирайки, че никога не е яздил кон. Нюен Бао имаха водни биволи и няколко слона. Те не ги яздят, освен като деца понякога, когато помагат в орането.

Тай Дей не искаше да го стори. Наистина отказваше. Той погледна чичо Дой. Дой не каза нищо. Това си беше работа на Тай Дей.

Знахаря трябва да е започнал да изглежда самодоволен или нещо такова. Тай Дей се втренчи в него за момент, целият се разтрепери, после протегна подходящата ръка. Аз дръпнах. Тай Дей изглеждаше точно толкова силен и жилав, колкото и всички от племето му, но почти не тежеше.

Конят ми отправи поглед, почти толкова грозен, колкото този на моя началник. Фактът, че стават за работа, не прави зверовете нетърпеливи да я свършат.

— Когато си готов — каза Знахаря.

— Да вървим.

Той потегли напред. Темпото, което наложи, беше свирепо. Яздеше, сякаш не би могъл да усети болка. Измърмори и ми се скара да побързам. Изръмжа още веднъж, след като се събрахме с ескорт от конница на юг от града. Нямаше надежда обикновените коне да поддържат темпото, което той искаше да наложи. Трябваше периодично да изчаква, за да го настигнат. Обикновено той беше доста напред, обграден от гарвани. Птиците идваха и си отиваха, и когато разменяхме сведения, той винаги знаеше разни неща, като къде беше Кинжала, къде се намираха нашите войници, къде имаше съпротива срещу талианското настъпление и къде нямаше. Стареца беше наясно, че Могаба бе изпратил конница на север, за да забави нашия напредък.

Това изглеждаше странно. Човекът просто научаваше лесно неща, които не биваше да знае. Не и без да броди с призрака.

И Едноокия още беше пред нас, постигайки много по-добро време, отколкото бих повярвал, след като не успяхме да го настигнем.

След първия ден Знахаря преодоля раздразнението си. Отново стана общителен. Насочвайки се към брода Годжа, той попита:

— Помниш ли кога дойдохме тук за пръв път?

— Спомням си дъжд и кал, и мизерия, и стотици сенчести, опитващи се да ни убият.

— Такива бяха времената, Мъргън.

— Бяхме много по-близо до ада, отколкото бих искал. И го казва човек, който е бил още по-близо.

Знахаря се подсмихна.

— Така че, благодари ми за този хубав нов път.

— Благодаря ти за хубавия нов път — талианците го наричаха Скалния път или Каменния път. Първия път, когато пътувахме по него, беше просто виеща се кал.

— Наистина ли смяташ, че Дремльо е готов за работата на знаменосец?

— Мислех си за това. Все още не съм готов да му я предам.

— Това ли е същият Мъргън, който се оплака, че винаги е първият човек за всяка неприятност?

— Казах, че размишлявах. Разбирах, че съм получил допълнителна мотивация — другите ни спътници ми казаха, че се справям със загубата на Сари доста добре. Самият аз смятах така.

Знахаря погледна назад към Тай Дей, който се прилепяше отчаяно към хлътналия гръб на петнистата кобила, която бяхме взели преди тридесет мили. Той също се справяше с проблема си умерено добре за човек, който можеше да използва само едната си ръка.

Знахаря ми каза:

— Не позволявай мотивацията да попречи на здравия ти разум. Когато всичко останало бъде казано и направено, ние все още ще сме Черния отряд. Имаме си други, които да умират.

— Контролирам се. Аз съм брат от Отряда от много по-отдавна, отколкото бях съпруг на Сари. Научих се да владея чувствата си.

Той не изглеждаше убеден. Разбих го. Тревожеше се не за сегашното ми съществуване, а какъв щях да бъда в критична ситуация. Оцеляването на целия отряд можеше да зависи от начина, по който един човек скочи, когато лайняната буря удари.

Капитанът погледна назад. Напук на всичките си усилия, ескортът ни бе започнал да се движи във върволица. Не им обърна внимание. Попита:

— Научи ли нещо за твоите роднини?

— Пак ли? — той никога не се отказваше. И аз нямах отговор за него. — Какво ще кажеш за „любовта е сляпа“?

— Мъргън, ти си проклет глупак, ако наистина го вярваш. Вероятно би трябвало да се върнеш и да препрочетеш анализите на Знахаря.

Обърках се.

— Какво се предполага да значи това?

— Аз също се сдобих с жена. Все още жива, съгласен съм. Свързахме се силно един с друг. Направихме си дете. Всеки двама глупаци могат да го сторят случайно, разбира се, но това обикновено е база за сравнение в една връзка. Но онова, което имаме като мъж и жена, като баща и майка, не означава, че се доверявам повече на Господарката за всичко друго, освен това. И тя също не може да ми вярва. Така е устроена. Такъв е животът, който е живяла.

— Сари никога не е имала какви да е амбиции, шефе. С изключение може би наистина да ме накара да се отдам на земеделието, докато аз винаги разправях как не искам да загина славно по някакъв типично героичен военен начин, като да падна от коня и да се удавя, докато прекосявам поток през дъждовния сезон.

— Сари никога не ме е тревожела, Мъргън. Онова, което ме безпокои, е този чичо, който не се държи като никой Нюен Бао, който някога съм виждал.

— Та това е едно старо момче, увлечено по мечовете. Той е жрец и неговата свещена книга е острата стомана. И е недоволен. Просто го дръжте настроен срещу Господаря на сенките.

Знахаря поклати глава непреклонно:

— Времето ще покаже — изглеждаше много мрачен.

Прекосихме големия каменен мост, който Господарката нареди да построят над Годжа. Гарваните изпълниха дърветата по южния бряг.

Те продължаваха да се карат и изглежда ни намираха за много забавни.

— Повече се тревожа за тези неща — подхвърлих аз.

Знахаря не отговори. Даде заповед за почивка на животните. Толкова много коне изпрати на юг пред нас, че вече нямаше за смяна. Насред цялата поздравяваща и набързо отдаваща чест стража и какво ли не, аз се втренчих на юг и казах:

— Онзи малък клоун напредва дяволски добре — вече бях попитал и научих, че Едноокия все още е на ден пред нас.

— Ще го настигнем преди Деджагор — Знахаря ме наблюдаваше, сякаш се опасяваше, че името на града ще ме удари с въздействието на някаква ужасна магия. Разочаровах го. Тай Дей, който можеше да следи разговора, защото говорехме на талиански, също не показва реакция, макар обсадата да беше също толкова ужасна и за неговите хора, както за Отряда. Нюен Бао рядко издават някаква емоция в присъствието на външни хора.

Казах на Тай Дей:

— Дай коня си на коняря и да видим дали не можем да открием нещо прилично за ядене — животът на седло не е мечтата на чревоугодника.

Поради същата причина липсваха свежи провизии. В крепостта Годжа имаше много малко деликатеси, но понеже бяхме от групата на Освободителя, получихме наскоро хванат петел, който беше толкова сочен и хранителен, че стомахът ми почти се разбунтува, докато ядях. След като се заситихме трябваше да останем вътре, далеч от студа, и малко да поспим. Сигурно трябваше да се залепя за Знахаря, в случай че неговите разговори с местните командири разкрият нещо, подходящо за анализите, но след кратък вътрешен дебат вместо това избрах съня. Ако чуе нещо, което си заслужава, Стареца ще ми го каже. Наложеше ли се, по-късно можех да се върна с Пушека.

Сънувах, но не можех да запомня сънищата достатъчно дълго, за да ги запиша. Те бяха неприятни, но не съкрушителни или така ужасяващи, че да се наложи Тай Дей да ме буди.

Върнахме се обратно на пътя преди изгрев.

Застигнахме Едноокия, който преминаваше край хълмовете, обграждащи Деджагор. Когато за пръв път зърнах каруцата и разбрах, че това трябва да е той, аз започнах да треперя и се наложи да се боря с

подтика да пришпоря коня си в по-бърз ход. Исках да стигна до Пушека.

Може би имах по-голям проблем, отколкото ми се искаше да призная.

Но все пак не го показах достатъчно, за да бъде забелязано.

Едноокия изобщо не забави ход.

След адските ми дни бяха настъпили някои промени в Деджагор или Джайкур — както го наричаха местните — или Стормгард — названието му, докато беше седалището на покойния Господар на сенките Сянка на бурята. Бедната вещица, тя бе напълно неспособна да опази сенчестите си земи от бурята на Черния отряд.

Равнината извън града бе изцяло отводнена и изчистена от останки и трупове, макар и да ми се струваше, че още можех да надуша мириса на смърт във въздуха. Военнопленници от земите на сенките още се трудеха върху градските стени и в самия град. Ето защо изглеждаше потискащо. Там почти не бяха останали живи джайкури.

— Интересна идея, да се садят зърнени култури — казах аз, забелязвайки онова, което приличаше на зимна пшеница, надничаша през миналогодишното стърнище.

— Една от идеите на Господарката — отвърна Знахаря. Той още ме гледаше, сякаш очакваше всеки момент да започне да ми излиза пяна на устата. — Някъде там има постоянен гарнизон, една от отговорностите на войниците е да си отглеждат своя собствена храна.

Когато става въпрос за материално-техническото обезпечение на войната, Господарката беше по-голям експерт от Знахаря. До пристигането ни в Талиос той никога не е бил част от нещо по-голямо от Отряда. Господарката беше управлявала десетилетия армиите на огромна империя.

Стареца просто остави повечето от тези неща на Господарката. Той по-скоро предпочиташе да се отдаде на планирането на своите схеми и да съоръжава Господарката със средства, които тя можеше да използва.

Идеята за реколта не беше нова. Господарката я бе прилагала около повечето от постоянните си гарнизони на север.

Трябва да продължаваш с онова, което работи.

Помага и да държиш съседите по-хрисими, ако посяваш семена в земята, вместо да забременяваш дъщерите им.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита Знахаря.

Бяхме почти в подножието на стръмния път към северната порта. Сега Едноокия се движеше на не повече от сто стъпки по-напред, напълно осведомен за нашето присъствие, но без да забави дори и малко. Подозирам, че започнах да забързвам решително напред.

— Контролирам го, капитане. Вече не пропадам в миналото и изобщо не се будя, пиццейки. Овладял съм го до малко треперене и потене.

— Ако нещо започне да ти става, искам да знам. Очаквам да останем тук известно време. Ще ти се наложи да го овладееш.

— Няма да се издъня — обещах.

9

Не след дълго аз и Тай Дей заехме жилищните помещения в една от същите сгради, в които бяхме по време на обсадата. Възстановяването все още не беше достигнало тази част на града. Купчини боклуци още се валяха наоколо.

— Поне са разчистили всичките кости — казах на Тай Дей.

Той изсумтя, оглеждайки се наоколо, сякаш очакваше да види призраци.

— Ще се оправиш ли тук? — попитах го. Нюен Бао вярват в призраци, духове на предци, които ви следват наоколо, натяквайки, ако не сте ги погребали подобаващо. Тук си отидоха много поклонници Нюен Бао, без да бъдат удостоени с подходящи церемонии.

— Налага се. Трябва да съм приготвил всичко до идването на Дой.

Кое то за Тай Дей си беше голяма реч.

Чичо Дой беше нещо като жрец. Навярно щеше да използва тази възможност, за да извърши нещата, за които нямаше време преди четири години.

— Захващай се. Имам работа за вършене — да огледам наоколо. Мъка, на която да дам воля, макар и да не си го признавах така направо дори пред себе си.

Тай Дей започна да подрежда малкото си багаж.

— Не. Има и други неща, които трябва да свърша сам, освен тайните дела на Отряда.

Тай Дей изсумтя, почти удовлетворен да разполага със собственото си време.

То си беше винаги негово, но той не ме слушаше, когато настоявах, че не ми е дължен. Ако не бях аз, може би нямаше да изгуби своите сестра и син.

Да спориш с Нюен Бао беше като да се препираш с воден бивол. Не можеш да го убедиш и след известно време Нюен Бао губи интерес и престава да слуша. По-добре да си спестиш енергията.

— Чудех се колко време ще продължи — каза Едноокия, когато го открих. Той беше закарал каруцата в онзи квартал, който обитавахме по време на обсадата, но не беше извадил Пушека. Беше я наврял в една малка задна улица и предполагах, че каруцата щеше да изчезне в прикриващи заклинания веднага щом Едноокия се оправеше с впряга.

— Освободи животните, хлапе, и ги отведи до временната конюшня, докато аз се оправям тука.

Да противоречиш на Едноокия беше малко като да спориш с Нюен Бао. Той става напълно глух. Направи го и в този случай. Зае се със своите си неща, сякаш изобщо не бях там. В името на ефективността, аз се погрижих за животните.

Струва ми се, че ставах доста нетърпелив в очакването си да се върне Гоблин.

Тази малка жаба — магьосникът Гоблин, е най-добрият приятел и най-лошият враг на Едноокия. Той беше толкова труден за откриване, че отначало се зачудих дали не срещам проблем да накарам Пушека да разбере какво искам. Опитах се да се върна там, където го видях за последно — в речната делта по границата на територията на Нюен Бао. Моят план беше да го следвам напред във времето до сегашното му местонахождение. И това работеше много добре, докато корабът на Гоблин не навлезе в облаци мъгла и повече изобщо не излезе.

Пушека не можеше да го открие.

Отне ми известно време да разбера, че Пушека може да е бил омагьосан да страни от онова, което вършеше Гоблин. Вероятно за да пречи на Едноокия да го открие и да се намеси. Тогава просто малкото лайно щеше да провали цялата операция само защото нямаше и да се замисли, преди да спретне някаква гадна шега на своя приятел.

Направих няколко опита. Беше достатъчно сигурно, че на Пушека са били дадени някакви специални инструкции. Стареца не се бе отказал напълно да го посещава.

След като го знаех, беше лесно да мина покрай защитите на Знахаря. Опасявам се, че Едноокия щеше да има още по-голям проблем.

Открих Гоблин на пясъчлив плаж някъде далеч по неизследвания бряг на Шиндай Кус — ужасна пустиня, която запълва голямото парче земя между най-северните и най-южните райони на сенчестите земи.

Непроходимите планини, наречени Данда преш, тук ставаха малко по-полегати, преди накрая да нагазят в океана.

Гоблин внимателно се взираше в морето. Близко до брега беше закотвен кораб. По прибой се плъзгаха лодки. Гоблин не спираше да нарежда оплаквания. От лицата на спътниците му беше ясно, че всичко това вече са го слушали и преди.

Какво, по дяволите, правеше Гоблин на този брулен от ветрове бряг?

Върнах се назад във времето, за да слушам от самото начало. Гоблин беше измъчван от омраза. Така... Какво бе направил капитанът? Изпраща не друг, а самия Гоблин да картографира непознатия бряг. Гоблин мрази блата. И естествено първият етап от пътуването по течението го отвежда през делтата, която е едно огромно блато, широко двеста мили, без един приличен канал, очевидно напълно негодно за обитаване от хора, защото само Нюен Бао живееха там.

Гоблин ненавиждаше пътуването по море почти толкова, колкото Едноокия. Какво бе получил, след като беше пресякъл блатото, почти издълбавайки проклет канал, за да успее? Прокълнат океан с вълни, по-високи от кое да е уважаващо себе си дърво. Той мрази пустини. Така че, какво е открил накрая, след като неговата малка флота е подминала края на блатистия бряг? Толкова пусти земи, че дори скорпиони и пясъчни бълхи не живееха тук. Изгаряш през деня и замръзваш през нощта, и никога не можеш да се отървеш от пясъка. Вятърът го навява навсякъде. Сега той има пясък в ботушите си...

— Не съм роден за това — оплакваше се Гоблин. — Никой не го заслужава. Най-малко аз. Какво изобщо съм сторил на Стареца? Е, добре, може би аз и Едноокия пиехме малко и понякога ставахме свадливи, но какво от това? Щом и Дремльо го прави, това е просто висок младежки дух.

Естествено, той пропускаше факта, че когато той и Едноокия се напиеха, винаги успяваха да се скарат и започваха да мятат нескопосано измислени магии наоколо, взривявайки нещата далеч по-лошо, отколкото някога би могъл Дремльо.

— Човек понякога трябва да разпусне, нали знаете какво имам предвид? Никой някога не е пострадал, нали?

Това вече не беше преувеличение, а откровена измислица.

— По дяволите, в свят, в който има дори капка справедливост, аз щях да бъда пенсионер някъде, където виното е сладко и момичетата оценяват мъжа с опит. Отдадох на Отряда най-добрите векове от живота си.

Гоблин ненавиждаше да командва. Това значеше да се налага да мисли и да взема решения. И да поема отговорност. Гоблин също мразеше всички тези неща. Той просто искаше да пътува през живота, правейки само онова, което е необходимо, за да печели, докато някой друг мисли и взема решенията.

Гоблин мразеше и тежката работа, а в тази пустиня на всеки му се налагаше да си съдере задника от бачкане, за да остане жив.

Накарах Пушека да ме издигне нависоко, чак до малцината орли, успели да оцелеят там, за да видя какво толкова е развълнувало Гоблин.

Той не бе преувеличил относно пустинята.

Покрай брега Шиндай Кус беше изцяло златен пясък. Прибойт го носеше от дълбините.

Непрекъснатите вихри разнасяха пясъка навътре, остъргвайки повърхността на хълмовете, които — като се извисяваха все повече и се разпростираха на изток, образуваха Данда преш. На крайбрежието няколко от хълмовете се извисяваха на повече от сто стъпки над пясъка. Никой от тях не показваше и най-бегъл признак за ерозия от вода. Тук не беше валяло от хиляда години.

Започнах да слизам. Гоблин и двамина други вървяха бавно, отдалечавайки се от брега, като оглеждаха околността. Нещо изригна от пясъка напред. Нещо невъзможно. Чудовище, което не би могло да съществува в този свят, дяволско изчадие с размерите на слон, но с повече крака и косми от тарантула, плюс нещо като пипала на сепия и опашка на скорпион, която размахваше за равновесие. То се олюляваше нестабилно наоколо. Очевидно бе лежало там дълго време, изчаквайки стъпки, които да го призват.

Спътниците на Гоблин избягаха. Малкият магьосник прокълна и каза:

— Друго, което ненавиждам, са нещата, които изскачат от пясъка.

Докато чудовището още се осъзнаваше, той го удари с един от най-добрите си трикове. В ръката му се появи нещо, подобно на три

стъпки широка трилъча метателна звезда, сякаш от цветно стъкло. Той я запрати. Чудовището изрева в гневен изблик, когато звездата преряза двойка пипала и няколко крака от дясната му страна. То се опита да нападне Гоблин, който заложи на най-добрата част от храбростта си и си изнесе задника.

Чудовището започна да се влечи наоколо в голям кръг, оставяйки бразди в златния пясък. То изгуби интерес към мъжете на брега. Известно време се опитваше да постави крайниците си обратно, но присаждането не се получи. Накрая чудовището просто се разтрепери силно и започна да се закопава обратно в пясъка с крайниците, с които все още разполагаше.

— И друго нещо, което ненавиждам — жалваше се Гоблин, — е цялата идея за Сенчестия път.

Сенчестият път беше някакъв таен проект, за който бях държан в неведение, защото не беше нужно да знам. Бях подочул името, споменато веднъж или два пъти.

— Дори започвам да се чудя доколко харесвам Знахаря. Това лайно съвсем е откачило. Надявам се кучият син да прекара задгробния си живот на място като това.

Вече нямаше нужда да проверявам Гоблин. Той бе добре. Като всеки добър войник, щом псува, значи е наред.

Отправих се назад към Деджагор.

Дойдох на себе си в каруцата на Едноокия. Бях гладен и жаден. Пушека миришеше зле.

— Едноок! Трябва да хапна нещо. Къде е временната столова?

Черният дребосък промъкна отвратителната си шапка в каруцата.

Едва можех да различа също толкова грозното му лице. Навън вече трябва да се мръкваше.

— За нас е в цитаделата.

— Не е ли прекрасно! Вероятно няма да ям месото — Могаба и неговите приятели, още на наша страна тогава, бяха издържали обсадата в цитаделата, хранейки се с невинни граждани джайкури.

— Казват, че е пиле, не е толкова зле — каза Едноокия, просто за да се преобърне стомахът ми. Той сбръчка нос.

— Тук мирише.

— Казах ти. По-добре да го беше почистил.

Той пробва опасния си вторачен поглед. Не проработи. Казах му:

— Ти ще трябва да живееш с него.

10

Смятах, че Знахаря ще иска да настигне Господарката. Не бяха се виждали от известно време. Но той изглеждаше доволен да остане в Деджагор, все повече и повече общувайки със своите мрачни пратеници. Гарваните притесняваха онези от Старата банда, чиито задължения ги задържаха в Деджагор. Свещаря и Хриптящия дойдоха при мен да се оплачат. Казах им:

— Той е шефът. Предполагам, че може да харесва гарвани, ако иска — наблюдавах Хриптящия внимателно, неспособен да повярвам, че болестта му все още не го е убила. Сега той кашляше почти непрекъснато.

— Така мислят за тях местните жители — каза Свещаря. — Че са лоша поличба за всеки, освен за Удушвачите.

— Имам чувство, че наистина ще бъдат лоша поличба за всеки, който почне да се жалва от тях. Хриптящ, на постоянно назначение ли си тук?

Старчето потвърди по своя си начин: със суха кашлица.

— Добре. Не мисля, че трябва да си на полето през това време от годината.

— Какво добро ще е да ме оставите тук да умра сам?

— Ти ще ме надживееш, упорит дърт пръдльо.

— Сега съм част от това. Вие, хора, през цялото време ни разказвате за нашата история, а сега получихме възможността да намерим мястото, откъдето е започнало всичко... Аз ще бъда там.

Кимнах, приемайки. Това си беше негово право.

Което ме накара да се замисля колко различни бяхме от другите групи наемници, които бях срещал някога. Сред мъжете нямаше почти никакво хулиганство или бруталност. На практика не бихте попаднали в Отряда, ако бяхте от онези лайна, които се чувстват добре, причинявайки болка на хората около себе си. Даже да успеете, няма да оцелеете дълго.

Историята, културата и традициите на братството са налагани отрано и често, и ако оцелеете достатъчно дълго, за да им дадете шанс, ще стигнете далеч.

Знахаря, разбира се, беше последният последовател на етиката на Отряда. И бе способен да зарази с това всеки друг. С изключение на Могаба. А основният проблем на Могаба с братството беше, че не го командваше той.

Няма голямо практическо значение, освен че показва как не сме банда от пропаднали типове. Ние сме сбирщина чувствителни неудачници, загрижени един за друг. Едноокия се появи и се самопокани в разговора, игнорирайки Хриптящия, макар и старият туберкулозник да беше от неговия роден край.

— Ей, хлапе, тъкмо видях баба Трол да се търкаля през сумрака по улица „Сияйна като роса“. Сигурен ли си, че не знаеш къде е Гоблин? Трябва да ги събера тези двамата заедно.

Баба Трол наричат собствените ѝ хора майка Гота зад гърба ѝ. Тя дори е по-гадна към тях, отколкото към нас, външните. Ние имаме оправдание. Не сме се родили Нюен Бао.

Казах на Едноокия:

— Прекарал си си наистина добре, като си я съзерцавал как ходи — моята тъща беше силно кривокрака и сякаш нямаше никакви стави в краката си. Клатеше се като претоварена гемия в бурно море.

Черният дребосък плъзна кос поглед към Тай Дей, който беше под ръка, както винаги, когато специално не му се кажеше да стои далеч. Тай Дей показваше признаци на истинско чувство. Едноокия се надяваше, че не го е засегнал до точката, когато щеше да скочи на бой...

Прошепнах:

— Дори той я нарича баба Трол понякога. Но бъди по-предпазлив — попитах по-високо: — Какво става с чичо Дой?

— Не го видях.

— Тай Дей, по-добре намери майка си! — Чичо Дой щеше да ни открие. Когато го устройваше. Всички наблюдаваха потеглянето на Тай Дей. Когато се отдалечи достатъчно, за да не ни чува, аз промърморих:

— Не ми е липсвала дори за миг — надявах се Тай Дей да намери някакъв начин да удължи моята радост.

Едноокия се разкикоти.

Казах му:

— Ако ме питаш, тя е съвършената жена за теб, а не за Гоблин.

— Прехапи си езика, хлапе.

— Имам го предвид.

— Имаш болно чувство за хумор. И си вбесил Стареца.

— А? Как?

— Както го каза той, с няколко дни си просрочил редовните си доклади.

— О, о! — не беше съвсем вярно, но все пак близо до истината.

— Заемам се веднага.

— Още ли си носиш гривната?

— А... — напипах я. — Да.

— Добре. Ще ти потрябва.

Свещаря и Хриптяция изобщо нямаха идея за какво си говорим. Но Свещаря даде наистина добър съвет, когато тръгнах:

— Внимавай с гарваните — ми каза той.

Гарваните изглежда наистина се интересуваха от мен напоследък. Не ми се нравеше, но беше смислено от гледна точка, различна от моята. Бях много близо до Знахаря. Ловеца на души би искала и мен да държи под око.

Важеше старата максима. Който е предупреден, е въоръжен.

Трябваше да наваксам със събитията след последното време, което бях прекарал с Пушека. Би трябвало да проучвам фронта, вместо да проверявам Гоблин. Знахаря не искаше да се знае за Гоблин. Каквото и да вършеше малкото лайно, то беше толкова тайно, че не се предполагаше някой да е наясно.

Връвта на китката ми позволи да се приближа до каруцата на Едноокия, без да бъда дезориентиран или разсеян, точно както се случи в лабиринта на двореца. Гарваните ме следваха, макар и да започнаха да се объркват още докато бяхме на четвърт миля. Изгубиха ме.

Чудех се дали това беше изцяло добро. Този тип неща със сигурност ще възбудят любопитството на Ловеца на души, ако ѝ оставаше време, свободно от другите ѝ кроежи.

Чудех се дали отношението на Пушека към Ловеца на души щеше да бъде различно, тук, навън, ако успеех да го накарам да я дебне, докато беше далеч от двореца. Винаги, докато бяхме там,

душата му инатливо отказваше да броди, когато и да пробвах да шпионирам лудата сестра на Господарката.

Покатерих се в каруцата и се настаних удобно. Изглеждаше сякаш самият Едноок бе направил малко собствено бродене с призрака. Имаше храна и вода в големи количества. Когато много скитях навън, трябваше да пия и ям повече. Обикалянето с призрака бързо изцежда енергията и обезводнява тялото. Това е клопката. Светът, в който Пушека се движи, е толкова успокояващ, че можеш лесно да забравиш как трябва да се връщаш, за да се храниш. И накрая ще свършиш точно като Пушека.

След захарна кифла и много вода аз се излегнах върху миризливата рогозка и затворих очи, достигнах и овладях душата на Пушека. Той изглеждаше смътно обезпокоен. Обикновено е безчувствено празен. Не можех да открия непосредствена причина за неговото притеснение. Може би Едноокия не се грижеше достатъчно добре за физическите му нужди. Най-добре да проверя. След като направя обиколката си.

Излязох навън и наблюдавах как талианските челни отряди разкъсваха отслабената отбрана на сенчестите. Южняците все още бяха разтресени от земетресението. На много места срывът им беше толкова неочакван, че нямаше никакъв шанс за отстъпление.

До Могаба в Чарандапраш започнаха да достигат объркани доклади. Той ги предаваше на Дългата сянка. Господарят на сенките си оставаше убеден, че не бихме могли да се справим с голяма зимна офанзива, че това беше някой от хитроумните опити на Знахаря да отклони вниманието от онова, което правеше наистина.

Дългата сянка получаваше сведенията си без помощта на Оплаквача. Уродливият, измъчен малък магьосник изглежда беше в отпуск. Не можех да го открия.

Нараян Сингх и Дъщерята на нощта се криеха в таен лагер на Удушвачите близо до основните сили на Могаба в Чарандапраш. Не знам защо, но детето привлече интереса ми. Започнах да се скитам напред и назад във времето, изучавайки я. Все повече се притеснявах. Открих нещо, което Стареца трябваше да знае.

Неговата дъщеря разполагаше с някакъв начин да гадае отдалечени събития, макар и не толкова ясно като Пушека. Досега

никой, дори Сингх, не я слушаше, но те щяха да го сторят, когато Нараян разбереше, че всичките ѝ смътни предсказания се сбъдват.

Тя изглежда всеки път потъваше в транс. Искан да го изследвам по-отблизо, но Пушека се разбунтува. И този път не съм сигурен, че го обвиних. Това дете имаше около себе си аура, която те кара да трепериш и да мислиш за гробове и неща, които по-добре да останат заровени, дори и в безчувственото пространство, където Пушека бродеше.

Господарката беше далече на юг от Деджагор, тормозейки себе си и своите войници. Тя изглеждаше извънредно изтощена, макар и да не ѝ личеше на възрастта, понеже в сравнение с нея Едноокия изглеждаше като кутре. Уилоу Лебеда, с дворцовата гвардия, беше под нейно ръководство, както и Прабриндрах Драха, който претендираше, че е тук, за да координира усилията си с нейните. Не мисля, че заблуждаваше някой друг, освен себе си.

Господарката беше достатъчно груба като характер, че да не търпи влюбени глупости от никого. Лебеда беше смутен. Принцът изглеждаше сличен. Подслушах няколко разговора, в които те се опитваха да решат какво тревожеше Господарката. Не стигнаха до някаква идея, а и самата тя не даваше указания. Отново бе доволна да запази безнадеждността и болката във вътрешния ѝ свят за себе си.

Предполагах, че след дълъг живот като нейния и така изстрадала като жена на Властелина, да излезе и да моли за помощ по-незначителни създания изглеждаше безсмислено, макар и самата тя да беше по някакъв неин каприз една от нас. Повече или по-малко.

Напук на всичко, което се твърдеше от аматьори и познавачи, нейните изгубени сили се връщаха от години. Тя не беше Господарката, изградила империята на север, толкова силна, че да държи десет като Оплаквача на каишка — негодници, които да скимтят пред нея и да изпълняват тъмните ѝ заповеди, но тя бе достатъчно силна, за да тормози Оплаквача и Дългата сянка, и — сигурен съм — нейната сестра Ловеца на души.

Това беше друг разрыв, настъпил между Знахаря и Господарката. Стареца не се доверяваше на тази нейна страна, която обичаше тъмнината. Тя беше твърде близка с нея за доста дълго време.

Стареца се боеше да не я изгуби. Опасявам се, че я отпрати, защото не се справяше много добре със страховете си.

Господарката се беше превърнала в ужас за всички, които се съпротивляваха на напредъка ѝ, това беше сигурно. Нейното настъпление беше по-жестоко от земетресението там, където срещнеше отпор.

Открих моите братя от Отряда в разгара на действието навсякъде, ръководещи тази или онази група. Техните телохранители Нюен Бао оставаха заети. Макар и да бяха слаби след годините преследване от Знахаря и Господарката, Измамниците ненапрасно се наричаха така. Онези, които останаха живи, бяха най-изкусните и не пропускаха възможност да ударят Отряда в чест на богинята си.

Въпреки че Могаба имаше няколко хиляди конници, които се движеха на север, те все още не се включваха в битката. От силите на сенчестите, прегазени в района, само бандата на Кинжала не беше хваната неподготвена. А Кинжала, след няколко ожесточени и доста задоволителни за него срещи с полковете, изпратени от талиански религиозни лидери, не си даваше труда да задържи коя да е територия. Той се изтегляше към Чарандапраш точно толкова бързо, че нашите сили да не го застигнат.

Цялата област на военните му действия изобилстваше от религиозни банди. След тяхното спречкване, Знахаря позволи на жреците наистина да преследват Кинжала, независимо от останалата част от войската. Кинжала ненавиждаше жреците и никога не криеше този факт. Сътрудничеството с Господаря на сенките му даде възможност да излее цялата си омраза. Духовенството, на свой ред, беше решено да му затвори устата завинаги.

Стареца изглеждаше много доволен да допусне жреците, които имаха силна традиция в интригантството и намесата в светските събития, да харчат своите богатства, енергия и най-искрени последователи, опитвайки се да го отърват от някой, когото ненавижда.

След като беше изгонен, Кинжала продължи да привлича тези хора и да ги убива. За генерал без официално обучение той се справяше много добре, възползвайки се от всяка грешка на противника.

Навсякъде на юг силите от двете страни се придвижваха към равнината на Чарандапраш. Не след дълго голямото представление щеше са се случи тук. Несъмнено преди края на зимата.

Аз идвах и бродех с Пушека. Времето минаваше почти безсмислено. Стареца отново ни изведе на път. Едва го забелязах. Бях твърде зает с Пушека. На Знахаря не му се нравеше да седя в каруцата през цялото време, но трябваше да посетя толкова много места, че той трябваше да се примири с това, за да получи желаната от него информация. Въпреки че мнението му се менеше като вятъра.

Известно време претендирах, че съм болен, за да дам на гарваните и моите роднини обяснение за престоя ми в каруцата през цялото време. Гарваните са глупави. Те не разбраха. Но мисля, че чичо Дой имаше идеята, че се случва нещо още преди да прекосим южната порта на Деджагор.

11

Никога не съм бил пияница или наркоман. В тази част на света всичките големи религии се мръщят на алкохола, така че не се намира много, въпреки че за Едноокия никога не е проблем да открие и малкото наоколо. А ако не надуши, ще си направи малко. Всички пристрастени, които съм срещал в живота, ме отказаха от тази гадост. Когато видех човек, чиято болка го е подтикнала зад воала на алкохола или някой наркотик, исках да избегна същата слабост, която се страхувам, че може да открия в себе си.

Започнах да се пристрастявам към свободата от болката, намирайки се между световите. Когато бях навън с Пушека, ужасите на Деджагор и агонията, останала след убийството на Сари, ставаха повече от далечна, гъгнеща болка. Това мое друго аз продължаваше да обещава, че дори блуждаещата мъка ще отслабне, ако аз и Пушека просто продължим да работим.

Бях и щастлив, и същевременно напълно нещастен. Моите роднини не ми помагаша много. Тай Дей, както обикновено, не казваше почти нищо. Чичо Дой само ме окуражаваше да бъда силен.

— Смъртта и отчаянието са нещата, които търпим през целия ни живот. Този свят е изцяло болка и загуба, осветявани само за кратко от моменти на щастие и радост. Трябва да живеем заради тези мигове, не да скърбим за загубата им.

— Трябва да живеем за отмъщението — сопна се майка Гота. — Ти си дърт глупак — тя гледаше презрително, вторачвайки се в мен. Не щадеше чувствата ми. — През последните си дни майка ми беше побъркана. Ще е добре да се отървем от този слабак.

Бидейки слабак и вече малко заинтересован от този свят, аз не се чувствах длъжен да поддържам мира.

— Обзалагам се, че в блатото ще благодарят на щастливите си звезди за всяка нощ, в която не сте били вкъщи.

Тай Дей се вкамени, когато го изправих пред ситуация, в която да си блъска главата.

Чичо Дой се подсмихна. Той положи длан на ръката на Тай Дей.

— Стрелата попадна право в целта, младши. Гота, трябва да ти напомня, че тук сме търпени, но не и желани. Каменният войник ни приема от уважение към Сари. Не и неговият командир.

Макар и вече да разбирах добре езика на Нюен Бао, знаех, че изпускам някаква ключова част от разговора. Разбрах, че той й казваше да не ядосва Знахаря, защото можеше да ги изхвърли. А това беше нещо, което би направил с удоволствие. Стареца ги смяташе за малко повече от лагерни придружители. А Знахаря ненавиждаше лагерниците. Смяташе ги за по-лоши от пиявици. Започвах да се чудя дали чичо Дой не беше заинтересован от нещо друго, а не просто да отмъсти за убийствата на Сахра и сина на Тай Дей — То Тан.

Не бях сигурен къде сме. Струваше ми се, че се намираме на осемдесет мили южно от Деджагор и прекосяваме територии, наскоро преминали в наши ръце, където появата ни беше понасяна със същия стоицизъм, като земетресението. Не беше много разчистено, защото съучастниците на Господаря на сенките бяха използвали местните в напразен опит да притъпят нашето нашествие. Храбри глупаци. Сега нямаше кой да ги погребете.

Удари ме тотална параноя.

Не бях запознат с факта, защото седях в каруцата, когато правехме лагер. Бях навън, за да разузнавам маневрите на конницата на Могаба и да присъствам на обсъждането на плановете как да направи живота ни много по-неприятен в Чарандапраш. Усещах сарказъм в сърцето си. Не само той имаше изненади за нас. От наблюдението над Господарката и всичките специални сили, които тя и Знахаря събираха, аз знаех, че и ние подготвихме достатъчно за Могаба.

Но той беше достатъчно умен, за да го очаква. Трябва да бе опознал Знахаря дяволски добре, преди да дезертира при Господаря на сенките.

Тогава параноята удари. Самодоволството ми се изпари. Ако бях в плът, щях да започна да треперя, сякаш внезапно бях запратен в ледена река. Знаех, че не съм сам.

Щях да изпадна в паника, ако не беше притъпяването на чувството там. Направих нещо като внезапно завъртане наоколо на равнището на духа.

За секунда ми се стори, че зърнах лице с крайчеца на окото ми.

Това беше образ, извлечен от колективен кошмар, голям колкото крава, с цвета на узрял патладжан. Усмивката му беше цялата от зъби. И се усмихваше на онова, което виждаше.

Очите му представляваха огнени плочки, които в същото време изглеждаха като локви от мрак, способни да давят души.

Заотстъпвах, много внимателно отначало, но в пълен устрем към безопасността на действителността, когато лицето сякаш внезапно се сепна и започна да се обръща. Изплувах твърде ужасен, за да бъда гладен или жаден. Треперех и бръцолевех неразбираемо. Стареца бе наблизил. Едноокия го доведе в каруцата точно когато успях да се взема в ръце.

— Какво, по дяволите, стана, Мъргън? Някакъв пристъп ли получи? Пак ли ще започнеш да ми се губиш? — той ме докосна, усети треперенето, което все още ме разтърсваше от сърцебиенето. — Едноок...

Изграчих:

— Просто видях Кина. Не знам дали ме забеляза.

Смъртта е вечност, вечността е камък. Камъкът е мълчание. Камъкът не говори, но помни. Дълбоко в тъмното сърце на сивата крепост стои масивен трон от проядена от червеите дървесина. Той се е наклонил и се е килнал драматично. Тъмна форма се е свила на трона, заключена в омагьосана дрямка, прикована със сребърни кинжали, проболи крайниците ѝ. Някога безстрастното ѝ лице е изкривено от агония.

Фигурата поема дълбоко дъх. Тишината отстъпва на силен, бавен, тътнещ звук.

Това е някакво безсмъртие, но неговата цена е заплатена с диамантите на болката, с цели кофи съкровища. През нощта, когато вятърът вече не вее и повече не пропълзват малки сенки, крепостта възвръща тишината си.

Тишината е камък. Камъкът е вечност. Вечността е смърт.

12

На юг от Светлосянка, където не срещнахме никаква съпротива, земята се надигна и обрасна с прецип, стана камениста и набръчкана като лицето на моята тъща. Снегът проблясваше навсякъде, където слънчевите лъчи попаднаха случайно. Дърветата растяха разпръснати, но бяха от вид, който инатливо съхраняваше плодовете си през зимата. Те бяха жилави и сухи, но ставаха толкова по-вкусни, колкото повече се отдалечавахме от цивилизацията и всяко място, където можехме да се снабдим с храна. Пътят, който капитанът настояваше да следваме, едва ли някога е бил подготвян. И нямаше никакви плавателни водни пътища, по които баржите да превозват продоволствия.

Водехме със себе си добитък. Животните не можеха да се изхранват добре без растителност. Онези от нас, които искаха да ядат месо, можеха да гложат жилавата им плът. Но ние едва започвахме и аз вече бях убеден, че Знахаря е направил погрешния избор, нападайки сега.

Онези от войниците, които бяха вегетарианци, страдаха ужасно.

Сутрешният вятър хапеше остро. Това определено не беше сезон за пътешествие. Можеше накрая да се озовем в истинска беда, ако Могаба ни забавеше дълго.

Това вероятно е добра стратегия за него. Просто ни задържа в Чарандапраш, докато се съберат всичките ни сили, с всичките им лагерни последователи, а после ни блокира там, докато изразходваме всичките си ресурси. После ще избие гладуващите останки, докато се опитват да избягат. Макар и никога да не го е споменавал с толкова много думи, част от плана на Знахаря беше да се снабди с припаси, като конфискува провизиите, които Могаба бе оставил за своите. Сега капитанът много разчиташе на скорошна победа, колкото и предпазливо да говореше.

Беше ни поставил в положение, където нямаше никакъв друг избор.

Областта около Светлосянка бе останала просперираща дори след земетресението, но това вече бе четвърти тежък мартенски ден зад нас. Нашите фуражири изяждаха половина от онова, което успяваха да съберат.

Дългата сянка все още не вярваше, че настъплението ни е истинско. Определено му беше трудно да си представи умове, работещи различно от неговия собствен. Самият Могаба питаеше съмнения, макар че Измамниците и собствените му агенти продължаваха го информират за всичките бедствия, стоварили се на Господаря на сенките. Няколко от порутените от земетресението градове и селища направиха не повече от символични опити за съпротива. Капитанът беше избрал добре своя момент, поне от емоционална гледна точка.

Тъмните сиво-индигови планини обхващаха южния хоризонт. Чарандапраш се намираше само на няколко дни. Капитанът забави напредъка ни до много бавно темпо, така че войниците да имат повече време за ловуване и набавяне на фураж. Нашата част започна да се събира с все по-големи и по-големи сили. Конницата на Могаба все още не изглеждаше много склонна да се бие. Пред нас понякога се издигаха валма от пушек, когато отстъпващият обоз на врага не успяваше да се оттегли достатъчно бързо, за да избяга от конниците ни.

Щабният ни фургон продължаваше по пътя. Сега сякаш навсякъде около него лежах трупове. Те бяха на всякакви хора, неколцина, от които на наши другари.

Знахаря ме изгони от каруцата на Едноокия. Забранено ми беше да влизам вътре, докато бяхме в настъпление. Така че следвах пътя, покатерен върху онзи гигантски черен жребец, неизменно носейки знамето на Черния отряд. Гарваните постоянно изобилстваха наоколо. Очаквах Ловеца на души, където и да получава своите доноси, да се забавлява истински. Знамето беше пригодно от флага, връчен ни от нея преди десетилетия, онзи с огнедишация череп.

Чичо Дой вървеше до мен. Той носеше копие, както и Пепелявия жезъл — неговата свещена сабя. Чичо бе поел работата на телохранител, докато Тай Дей съпровождаше майка си. Ние двамата първи попадахме на всички трупове наоколо.

— Тук има един, който изглежда като Измамник — казах аз, посочвайки зле накълцано тяло, което не носеше нищо друго, освен парцалива препаска, въпреки времето.

— Това е добре — отвърна ми чичо Дой. Той преобърна трупа. Мъжът е бил повален от някой с особена антипатия към неговия култ. Изглеждаше ужасно обезобразен, предимно докато все още е бил жив.

Не почувствах и капка жалост. Същите мъже като него убиха моята Сари.

Не срещнахме нищо друго, освен знаци за забележителен успех. Но те не ми вдъхваха доверие в бъдещето.

Пътищата се сближаваха. Струпваха се още повече сили. С всеки изминал час се приближихме до Чарандапраш, до Могаба и неговите страховити четири дивизии от добре тренирани и мотивирани ветерани. Вървахме към войници, които бяха готови за нас от години. Все по-често попадахме на бойци, които не бяха недодяланата, безразлична армия, която ни противодействаше досега. Стареца говореше уверено пред талианците, които не го познаваха добре, но аз знаех, че и той хранеше своите съмнения. Щяхме да имаме числено превъзходство, но нашите мъже не бяха тренирани до автоматизъм. Хората ни не се страхуваха от своите офицери повече, отколкото се плашеха от самата смърт. Войниците ни не знаеха каква цена плаща този, който събуди гнева на Господаря на сенките. Не и по интимния начин, по който защитниците на Чарандапраш я познаваха.

Нашите хора не се бяха упражнявали отново и отново, изучавайки всеки камък на земята, където щяха да се сражават.

13

Вятърът ме шибна през лицето с пушек и зловоние на смърт. Извика войник. Погледнах назад. Капитанът, носещ отвратителните черни доспехи на Създателя на вдовици, които Господарката бе направила за него, се приближаваше. Обграждаха го гарвани. За хиляден път се зачудих за връзката му с Ловеца на души.

— Повикал си ме?

— Има нещо, което мисля, че трябва да видиш — все още самият аз не бях го забелязал, и не знаех какво да очаквам. Той направи жест:

— Да вървим.

Изкачихме, яздейки, малък склон. Спряхме, за да разгледаме телата на шест дребни кафяви човечета — твърде стари, за да са войници. Те лежаха във вдлъбнатина, изкопана в твърдата земя, заобиколена от огън, който още изпускаше хилави струйки дим.

— Къде са хората, които са ги убили?

— Не се навъртат наоколо. Не искат да рискуват с подобни типове.

Знахаря изсумтя, неудовлетворен, но наясно с мисленето на обикновения войник. Той свали грозния си пернат шлем. Гарваните се възползваха от възможността да накацат на раменете му. Той сякаш не ги забеляза.

— Бих казал, че сме привлекли нечие внимание.

Бях срещал малки кафяви мъже като тези преди години, когато за първи път слязохме на юг и по-наскоро в Свещената гора на Измамниците, където нападнах от засада много от техните водачи. Група от същите тъкачи на сенки имаха лошия късмет да бъдат там от името на Господаря на сенките.

Тези мъже вероятно вършеха същото, като онези, другите, използвайки ято от малки сенки да шпионират и изпращат съобщения. Знахаря посочи. Някои от старците бяха разкъсани на парчета наоколо. Той забеляза:

— Господарката каза, че не би трябвало да заставаш на пътя на нейните бамбукови играчки.

Бяхме застигнали Господарката — повече или по-малко. Тя следваше линия на настъпление на няколко мили от лявата ни страна. Ако тя и Знахаря си бяха откраднали целувка, трябва да са го постигнали с магия. Стареца бързаше твърде много, за да поеме пълния контрол над своя сборен централен корпус от две дивизии.

Той носеше бамбуков прът, праметнат през гърба му. Както и аз. Също като всеки друг мъж понастоящем в основните ни сили. Някои носеха по цели снопи.

— О?

— Тя ще изпадне в истерия, ако това стане навик — Знахаря беше развеселен. — Никога не е била много сдържана.

Средностатическият пехотинец и пет пари не дава за точното предназначение на едно оръжие. Той е загрижен да остане жив и да си свърши работата с поемане на възможно най-малък риск. Бамбуковите дрънкулки бяха направени за бой със сенките убийци. И какво от това, по дяволите? Ако използването им изваждаше по-лесно от строя гадните малки магьосници, познай какво ще стане? Пук!

Съзряхме езерото Танжи един час преди падането на нощта. Внезапната гледка изглеждаше толкова прекрасна, че замръзнах наред пътя си. Езерото беше широко няколко мили и студено сиво. То се стопяваше в далечината в дясно от мен, в посоката, в която водеше пътят ни. От лявата ни страна земята беше много камениста. Разклоненията на все по-извисяващи се хълмове се спускаха към водата. Данда преш сякаш се издигаше от далечния бряг, цялата посивяла на вечерната светлина, тъмна ниско долу и по-светла по върховете, където блещукаха снежни преспи. Игрив бог беше надраскал тъничка облачна линия по пейзажа, през средата на планините, сякаш върховете яздеха магически килим.

Сиво, сиво, сиво. Точно тогава целия свят изглеждаше сив.

— Внушително — каза капитанът.

— Изобщо не е като да го гледаш през очите на Пушека.

Той ми се начумери, въпреки че нито един гарван не беше достатъчно близо, за да чуе.

— Погледни натам.

Опожарено село край брега няколко мили напред. Топка от ивици синя светлина изскочи от пожара над водата и едва не улучи малка лодка. Мъжете на борда ѝ се опитаха да гребат по-усилено, но започнаха да забиват веслата дълбоко и да се пречат един на друг. Към тях се спусна рояк светлинни точки, не само сини, а зелени, жълти, розови и в смайващ нюанс на виолетово. Човек скочи и се олюля, когато топката го удари в гърлото. Той падна зад борда. Гротескните му движения опасно разлюляха лодката. Тя пое вода, когато за момент кърмата се издигна във въздуха.

Топка светлина изсвистя през дъното на лодката, оставяйки блещукаща дупка.

Повечето от снарядите пропуснаха. Продължаваха над езерото, постепенно намалявайки ход. Накрая просто се носеха по вятъра и пропадаха някъде.

Вълнението бързо доведе ято гарвани. Те кръжаха над главите ни. Две големи птици кацнаха на раменете на Знахаря. Другите се разпиляха по двойки. Лодката потъна.

Тя се бе насочила към остров, малко по-голям от скала, оголила горделиво дузина щърбави борови дръвчета и някакви анемични храсталаци. Гарванът, който беше отишъл най-близо до него, внезапно изпърха с крила и полетя надолу като камък, падна във водата и заплава, без да потрепне.

Знахаря гледаше кръвнишки.

— Мъргън, слез по подветрения склон. Намери място, където да се окопаем за през нощта. Разположи войниците само от тази страна на хребета. Искам удвоени патрули. И две батарейни каруци тук, прицелени в онзи остров.

Неговите раменни орнаменти сега се оживиха. Пропуснах да го коментирам. Той ставаше все по-ужасяващ и така или иначе не отговаряше на въпроси.

Един от гарваните изкряка. Знахаря му изсумтя. Той го свали, сграбчи един бамбуков прът от близкия войник и тръгна надолу по хълма. Конят тръгна подире му.

Войниците, които бяха започнали да се събират, последваха примера на Знахаря. Те оформиха боен строй, докато напредваха. Не можех да свая от рамо собствения си бамбуков прът, защото носех знамето. Последвах пехотата. Чичо Дой оформи ариергард от един човек.

Двама от войниците на Господаря на сенките изведнъж захвърлиха прикритието си. Те се запрепъваха към водата. Полетяха стрели.

Настоящите заповеди изключваха вземане на пленници. Сенчестите бяха предупредени. Имаха четири години да си помислят. Направили бяха своя избор.

Не след дълго войниците започнаха да се организират в групи, намирайки какъв да е заслон, където да накладат огньовете за вечерята. Все повече и повече се събираха в очертанятия на лагера. Нашата щабна група се струпва от подветрената страна на напукана скала, всички мърморещи и треперещи. Песимистите започнаха да говорят за възможността да завали сняг.

Аз побих знамето. С чичо Дой бяхме готови за вечеря. В тази армия нямаше прислуга. Слугите изяждаха храната, която войниците можеха да приготвят за себе си.

Вечерята се състоеше от ориз и сушени плодове. Знахаря и аз бяхме добавили няколко ивици телешка пастърма. Чичо Дой обикновено си слагаше малко риба към неговия ориз. Много от войниците не ядяха плът поради религиозни забрани.

— Вероятно можем да разберем дали в това езеро има някаква риба — казах аз.

Стареца погледна натам.

— Изглежда, като че има пъстърва — но не спомена нищо за вероятността да я наловим.

Пристигнаха батарейните каруци. Всяка имаше снопи с бамбукови тръби, положени върху легло, четири стъпки широко и десет стъпки дълго. Това бе последният продукт от арсенала на Господарката. Капитанът надзираваше тяхното разполагане. Искаше ги позиционирани съвсем точно.

При тази облачност не след дълго щеше да е достатъчно тъмно, за да плъзнат сенките.

На изток от езерото, където лявото крило от дивизията на Господарката се придвижваше през много каменист терен, във въздуха избухна единствена точка светлина, втурна се на юг, позабави скорост и плавно започна да пропада. Бързо последваха разноцветни кълба.

Войниците се размърдаха нервно.

От близката каруца се разнесе пуфтящ звук. Зелена огнена топка раздвижи повърхността на езерото, а светлината ѝ заблестя във водата. Бризът бе затихнал. Езерото ставаше все по-спокойно.

Аз бях по-нервен от всеки друг. Бях виждал на какво са способни тези вонящи дребни тъкачи на сенки. Бях свидетел как хора пицят за живота си, докато нещо невидимо ги изгризва. Войниците бяха чули историите. Тази нощ часовете щяха да останат будни.

Зелената топка не падна върху онзи остров. Въздъгнах. Може би в края на краищата там нямаше никаква опасност. Екипажите на каруцата изстрелваха още топки през равни интервали. Нито една не уцели острова. Успокоих се. Хората започнаха да се отпускат. Накрая се увих в одеялата си и лежах, наблюдавайки как огнените кълба прорязват небесата.

Беше удобно да знаеш, че никоя сенчеста атака няма да остане незабелязана.

Слушах как екипажите на каруцата се обзалагат какъв цвят ще е следващата изскочила огнена топка. Нямахме никакъв известен модел. Те започваха да се отегчават. Скоро щяха да се разпусват, че са натоварени със задължения, докато всички други заспиват.

Сънувах странен сън за Бесния Корди и Радишата, когато някой ме сръга. Изстенах и премигнах с клепачи. Знаех, че не трябва да давам наряд. Отговарях за яденето. Прокълнах, завих се през глава с одеялото и се опитах да се върна в двореца, където Бесния спореше с Радишата относно плановете ѝ да измами Черния отряд след падането на сенчестия господар. Чувствах се, сякаш наистина бях там, вместо да сънувам.

— Събуди се — чичо Дой ме смушка отново.

Опитвах се да се придържам към съня. В него имаше още нещо. Нещо мъгляво, но опасно около Радишата. Нещо, което бе разстроило много видимо Бесния.

Мислех, че бих могъл да разбера нещо много важно от моя сън.

— Събуди се, Кокален воине.

Направих го. Ненавиждах, когато Нюен Бао ме наричаха така, без някога да ми го обяснят. Изсумтях:

— Какво?

— Идват проблеми.

Тай Дей пристъпи от тъмнината.

— Едноокия ме прати да те предупредя — каза той.

— Какво правиш тук? — ръката му все още не беше напълно излекувана.

Погледнах капитана. Не спеше. Птица стърчеше на рамото му и тракаше с острия си клюн до ухото му. Знахаря забеляза Тай Дей и чичо Дой, но не каза нищо. Той уморено се изправи на крака, взе две бамбукови цеви и тежко се затътри към мястото, откъдето можеше да види езерото. Последвах го. Чичо Дой се присъедини към мен. Учудвах се как толкова нисък и набит човек можеше да върви така тихо и грациозно. В тъмнината не забелязах нищо ново навън. Случайните точки светлина продължаваха да шарят гоблена на нощта.

— Като светулки са — имаше милион звезди. Момчетата, които залагаха за сняг, щяха да бъдат разочаровани.

— Тихо! — прошепна Знахаря. Той слушаше нещо. Проклетата птица на рамото му?

А къде беше другата?

От една каруца профуча пурпурно кълбо точно като десетките преди него. Но когато наближи острова, то рязко се наклони и свърна надолу и вдясно, обсипвайки вълните с десетки хиляди рубина. На нивото на водата кълбото се превърна в разплискана кръв, която изчезна веднага. Нямахте отражение във водата наоколо.

— Сенките!

Половин дузина кълба прорязаха мрака. Те очертаха река от тъмнина, виеща се през езерото. Тогава топките започнаха да кръжат над останките от селото, което гореше, докато онази лодка потъна.

Сега залповете бързо станаха панически. Капитанът заповяда:

— Избутайте една от каруците насам. Помогнете на другите долу. И нека видим дали можем да изкачим бързо още двойка каруци тук, горе.

Някои вече самостоятелно стреляха по селото, за да помогнат, колкото могат.

Знахаря каза на разчета на втората каруца:

— Разчистете онзи остров. Всичко, което успеете. Мъргън. Искан всички будни и на крак. Лайняната буря е на път да удари.

Затичах, потропвайки с токове, към двама тръбачи, за да обявят тревога.

И двете каруци се отприщиха по едно и също време. Механизмите им стържеха, скърцаха и трещяха, докато се въртяха. Бамбуковите цеви изстрелваха цветове в ожесточена последователност. Колко кълба би могла да изхвърли една каруца? Адски много.

Тръбите на кавалеристите събираха петнадесет. Стандартната и леката пехота разполагаха съответно с тридесет и четиридесет заряда. Стотиците цеви на всяка каруца бяха още по-дълги.

Светулките полудяха. Всяко единично изстреляно кълбо се стрелваше надолу след сянка. Всяко се спускаше все по-близо до брега.

— Много сенки — лаконично отбеляза Знахаря. Това беше нещо ново, от което обаче се страхувахме от години. Сенки, атакуващи на

вълни като прилив, вместо да се промъкват наоколо като шпиони и убийци.

Стареца изглеждаше спокоен. Аз почти си счупих краката от бързане. Изтичах припряно, колкото да сграбча знамето и сноп бамбук. Побих първото до Стареца, насочих работния край на цевта на юг, напипах дръжката и задействащия механизъм, и започнах да завъртам. Всеки четвърт оборот пращаше още една излитаща огнена топка. Казах на Тай Дей:

— Грабни бамбукова цев, братле. Ти също, чичо. Това не е нещо, което би могъл да спреш с меч.

Сега кълбата очертаваха дъга над далечния склон. Тя сияеше достатъчно, за да очертае вълната от тъмнина, насочила се към нас. Огнените кълба се потапяха в тази тъма като градушка от блясък, избухваха и изчезваха. Това беше кошмарният прилив, от който се страхувахме толкова отдавна, отприщаната адска мощ на Господаря на сенките.

Кълбата унищожаваша сенките с хиляди. Приливът приближаваше. За разлика от смъртните войници, тези неща не можеха да правят друго, освен да следват команди. Магията ги принуждаваше.

Моята цев пресъхна. Сграбчих друга. Чичо Дой и Тай Дей започнаха да схващат положението. Намериха прътове и започнаха да действат, макар и Тай Дей да не беше много бърз с една ръка.

Тъмният прилив излезе от водата и се насочи по наклона. Докато се приближаваха, започнах да различавам отделни сенки.

Запознах се с тези неща, когато за пръв път дойдохме в Талиос, през дните, когато тук имаше четирима Господари на сенките и заедно те можеха да достигнат много по-далеч, отколкото Дългата сянка сега. Тъкачите на сенки прииждаха на север, за да ни убият. Те се провалиха. Но по онова време използваша малки сенки, малко по-едри от юрука ми. Никога не забелязах по-голяма от котка.

Някои в приливната вълна изглеждаха като телета. Те поглъщаха огнените кълба без видим ефект. Забелязах дузини да преживяват многочислени удари. Промърморих:

— Може би Господарката не е толкова талантлива, колкото си мисли.

— Помисли какво щеше да бъде без нейния талант — отвърна Знахаря.

Вече щяхме да сме мъртви.

— Хвана ме.

По-близко. По-близко. Сега тъмната стена не беше на повече от сто крачки, е далеч по-малобройни сенки, движещи се по-бавно, но въпреки всичко безпощадно.

Сега каруците не можеха да снижат прицела си достатъчно ниско, за да ударят сенките. Те насочиха вниманието си към онзи остров.

Чичо Дой изкрещя, изтегли Пепелявия жезъл. Нямах никаква идея какво си мислеше, че може да направи на огромната буца от мрак, настъпваща право към нас, докато рояк малки сенки се лутаха около нея като изплашени деца. Никой меч нямаше власт срещу този мрак.

Опитах да прогоря дупка в сърцето на буцата, балансирайки на ръба на паниката.

Смъртта опустошаваше все по-близо и по-близо.

Кълба, идващи откъм тила ни, започнаха да падат около нас, докато малките сенки плъзваха сред камъните.

Писъците започнаха.

Тъмната маса се превърна в огромен огън, когато кълбата я цапардосаха здравата. Тя се олюля, забави още малко, но не престана да приижда. Надигна се като посивял глиган, отправящ предизвикателството си. Стиснах ръкохватката силно и изкрещях някаква безсмислица. Убийствената вълна от адско дихание се пресегна да ме докопа, но не успя. Сякаш в последния миг срещна някаква невидима и неразрушима преграда.

Тъмнината излъчваше усвоен психичен ужас, който си представях, че върви с гроба, глад, познат само на неживите, душевна миризма, която си спомнях от твърде много лоши сънища за покрити с кости пусти земи и старци, овързани на пашкул от ледена прежда. Ужасът ми стана още по-голям. Дърпах силно ръчката дълго след като цевта ми пресъхна, много време след като повече нямаше причина за стрелба. Сянката продължаваше да се опитва да ме докопа, докато преградата от огнени кълба не погълна последния шепот на тъмнината.

Възбудата заглъхна бързо. Само кълбата, запратени към острова, откриваха още много мишени.

Оголената скала поемаше тежък обстрел и от дивизията на Господарката, след като нейните войници бяха разбрали какво се случва. Помислих си, че силата на огъня беше толкова голяма, че можеше наистина да погълне острова.

Тогава Знахаря нареди отслабване на огъня до предпазни изстрели.

— Няма смисъл да прахосваме мунициите си. Ще се натъкваме на тези неща отново — той се втрени в мен за около половина минута. После попита:

— Как така се оставихме да ни изненадат? — използваше езика на Хвойноград. Аз свих рамене:

— Не ме питай — избрах наречието на Защитника, защото не знаех другия език достатъчно добре. — Аз бях зает да нося знамето — намеквах, че през повечето време тези дни бях отделен от Пушека поради онова, което той счете за достатъчна причина. Налагаше се Знахаря да разчита на Едноокия за предупреждения.

— Безсмислици — каза той без много злоба. — Проклети глупости. Не ми се прави на умник с...

Над езерото се изтърколи протяжен писък. Войниците на Господарката запратаха яростен залп по нещо, което изскочи от острова и бързо се втурна на юг. Знахаря изсумтя:

— Оплаквача!

— Сега здравата го уплашихме, шефе. Господарят на сенките изпраца големите момчета навън, за да си поиграят.

Знахаря ми показа лек спазъм на устните. Съвсем лек. Чувството му за хумор беше отишло по дяволите напоследък. Може би го е изгубил, докато беше пленник на Ловеца на души. Или вероятно, когато се върна, за да открие, че е баща, но без шансове някога да види детето си.

Оплаквача се измъкна.

Накрая дадоха отбой, но едва ли на някой му беше до сън.

Зората дойде. Тя завари нашите мъртви вече изгорени или заровени от войници, които не бяха успели да заспят. Не се наложи да видя дори едно измъчено лице.

Наоколо не липсваха белезите на унищожението. Изглеждаше, сякаш малките светкавици бяха буйствали в продължение на година около езерото. Някои от по-смелите кавалеристи вече бяха слезли до края на водата, за да съберат мъртва риба.

Нямаше абсолютно никаква следа от нещата, които ни бяха нападнали.

— Може би трябва да прекарваш малко повече време с Пушека — спомена Знахаря. Коего, разбира се, си беше повече от предложение, макар и направено без желание. Беше се отказал да разчита на Едноокия за всичко друго, освен за неприятности.

Поогледах се наоколо. Моите роднини не се виждаха никъде. Споменах му:

— Едноокия наистина изпрати предупреждение.

— Не беше онова, което бих нарекъл навременно. Длъжен беше да хване Оплаквача и Дългата сянка преди дни как подготвят изминалата нощ. Трябваше да сме готови.

— Може би все пак неподготвеността ще ни послужи за добро.

— Защо? Как?

— Ако бяхме прецакали тяхната засада, те щяха да се зачудят как сме знаели за нея. След начина, по който се измъкнахме, те просто ще бездействат, псувайки Господарката, задето го е предвидила.

— Имаш право. Но все пак искам по-навременно предупреждение. Само не прекалявай с язденето на призрака.

— Ами знамето? Не знам къде е Дремльо тези дни и дали имаме под ръка друг заклет брат — никой извън Отряда нямаше да докосне нашата най-свещена реликва. Знамето, всъщност копие, на което беше закачено, е единственият артефакт, който имаме, останал с Отряда от самото му начало. Дори най-древните анали са били

преписвани с времето отново и отново, претърпявайки превод след превод.

Знахаря ми каза:

— Аз ще се заема с това. Прилоша ти и известно време трябва да се возиш — той се захвана със своята си работа, а аз — с моята.

Носейки бронята си на Създателя на вдовици, Знахаря придоби ужасяващ вид, след като пое знамето. Сякаш го обгърна мрачна аура.

Доста от излъчването му се дължеше на магиите, които Господарката беше вплитала около и в бронята през годините, слой след слой. Макар и дори Създателя на вдовици да беше просто безсилна измислица, предполагаше се видът му да внушава нещо далеч отвъд обикновеното, да възбужда суеверията у наблюдателя. Същото се отнасяше до образа на Отнемация живот, който Господарката беше създала за себе си. Но нейното амплоа се бе превърнало в легенда. Или, като за начало, представляваше нещо повече от измислица.

Когато Господарката надява тази броня, тя наподобява едно от възплъщенията на богинята Кина. Някои от нейните войници и повечето от враговете ѝ почти повярваха, че, навлякла одеянията на Отнемация живот, тя ставаше обсебена от тъмната богиня. Идеята не ми харесваше, макар и да не притесняваше Господарката.

Достигнах доста близо до подозрението, което изпитвах от времето, когато за първи път прочетох тома от анализите, написан от Господарката.

Възможно ли беше тя все още да е инструмент на онази Майка на нощта? Вероятно несъзнателно?

Чичо Дой и Тай Дей се навъсиха подозрително, когато им казах, че отново ми е зле и за известно време ще пътувам в каруцата на Едноокия. Сигурен бях, че чичо Дой знаеше за присъствието на Пушека в каруцата и искаше да разбере защо изпадналият в кома магьосник е толкова важен за нас, че да го мъкнем по време на война. Обаче той не ме притисна. Остана безчувствен пред изпитателния поглед на Знахаря.

— Какво правиш, хлапе? — попита Едноокия, докато се покатервах на каруцата. Прозвуча потиснато. Вероятно Стареца добре му е посдъвкал задника. Отново.

— Пропусна големия купон през миналата нощ.

— Едва ли, и мога да ти кажа, че съм дяволски стар за такива лайна. Ако Знахаря не ни натири дяволски скоро в Катовар, ще напусна и ще се хвана с отглеждане на праз.

— Имам малко добро семе за ряпа. И за зеле. Може да използвам някой с опит...

— Да работя за теб? Глупости. Както и да е, знам къде мога да се сдобия евтино с добра земя. Нагоре в Дожар Прайн. Може да взема Гоблин с мен, за да има кой да копае земята.

Той просто си бърбореше глупости и двамата го знаехме. Подсказах му:

— Ако искаш да свършиш голяма работа, ще ти е нужна помощта на добра жена. Моята тъща наистина много ще се радва да се омъжи отново.

Кисел, Едноокия ми отвърна:

— Всичко това го замислях, за да уредя Гоблин с нея. Щеше да е моят шедьовър за всички времена. Но той трябваше да тръгне и да изчезне.

— Боговете просто си правят шибана шега, нали?

— Стига глупости. Трябва да поспиш. Изглеждаш, сякаш си бил на крак през цялата нощ. И ставаш малко сприхав.

Като демон, призован от споменаването на името ѝ, майка Гота пристигна, клатушкайки се като патица от страната на каруцата, където беше Едноокия. Той изпсува от изненада. Аз си поех въздух. Предполагаше се тя да е много далеч назад по пътя.

Но също така се предполагаше, че и Тай Дей се е върнал назад, за да се възстанови.

Старата жена влачеше толкова много снаряжение, че приличаше на търговец на оръжие. Тя ме погледна. Обичайното ѝ свирепе мръщене липсваше. Усмихна се на Едноокия, показвайки ни всичките си липсващи зъби.

Едноокия ме погледна с безнадеждна молба.

— Боговете не разбират от шеги. Дори от най-малката, нито веднъж. Не го стряскай, хлапе. Намислил съм как да го закова, но той не е тук, за да си изсърба супата.

Игнорирайки жената Нюен Бао, Едноокия се настани на мястото на водача и изплющя с камшик.

Не изгубих повече време. Разположих се удобно и се отдадох на бродене с призрака.

Харесвам думата „втрещен“. Звучи точно като онова, което означава.

Имаше адски много втрещени около Могаба, когато пристигнах. Той и неговият екип бяха получили несвързан доклад от Оплаквача, който не беше точно в добро състояние, когато достигна Чарандапраш. Оплаквача и неговият килим бяха ударени от стрелците на Господарката.

Важна подробност беше, че Оплаквача и Господарят на сенките бяха подготвили среднощното веселие, без дори да се консултират с Могаба. Той беше ядосан по начина, по който генералите винаги се вбесяват, когато пренебрегват уменията им.

Силите на Кинжала се бяха присъединили към тези на Могаба. Знахаря бе споменал, че трябва да ги разцепим, но въпросът не получи развитие. Нямах време за планиране и създаване на достатъчно силна бойна група. Обикновено шефът успяваше да различава желаното от възможното, независимо от собствените си чувства.

След пристигането си Кинжала оглави дивизията, формираща левия фланг на Могаба, което значеше, че той ще бъде лице в лице с Прабриндрах Драг, когато се сблъскат армиите. Беше интересно да се отбележи, че всичките командващи от основната сила на Господаря на сенките, наред със самия генерал, бяха дезертирвали от нас.

Всички те бяха компетентни войници, но аз се съмнявах, че Дългата сянка го е грижа. Това, което имаше най-голямо значение за него, бе да бъдат силно мотивирани да избегнат поражение и плен.

Лутах се пред Наблюдателницата, за да съм там, когато Оплаквача докладва от фронта. Би трябвало да е забавно. Дългата сянка се превръщаше в беснеец с пяна на устата луд, когато нещата наистина се проваляха.

Трябваше да наглася позицията си във времето съвсем леко, за да наблюдавам пристигането на пищящия магьосник върху килим, който представляваше движещи се вкупом дупки, задържани заедно от шепа нишки. Беше истинско чудо, че не се е разпаднал под него.

Дългата сянка слушаше доклада на Оплаквача. Беше ядосан, но не обвини пискливия си съюзник. Кое изглеждаше странно. Дългата

сянка не беше някой, поемащ много вина върху себе си. Оплаквача отбеляза:

— Този път тя беше на крачка пред нас.

— Дали някоя от твоите придобивки преживя схватката? — Схватката?

— Не.

— Тогава е време да задържим сенките зад Данда преш. Засега ще ги използваме само за комуникации и разузнаване. Какво стана с тъкачите? Измъкна ли се някой?

— Няма оцелели. Не успях да ги пренеса.

— Отлично.

Беше плашещо. Дългата сянка винаги се справяше с лошите новини, превръщайки се в беснеещ луд.

Оплаквача каза:

— Използвайте пестеливо все още живите. Наредете им да започнат да преподават занаята си на всеки, имащ капацитет да го овладее. Ако вашият могъщ генерал се провали и Отрядът нахлуе в Чарандапраш, тъкачите на сенки ще бъдат безценни — Дългата сянка изсумтя, нагласяйки маската си.

— Познаваш жената. Сенджак. Има ли тя силата да разбие нашите армии?

— Притежаваше я в древни времена. Възможно е сега да е достатъчно силна. Освен ако не отидем там и не се заемем с нея, докато войниците ни изтребват нейните.

Стори ми се интересно, че вярват как на Господарката е поверено командването — независимо каква картина им представяхме. Вероятно защото Оплаквача е бил неин подчинен от толкова отдавна, почти неин роб. Той сигурно не беше способен да я смята за нещо по-малко от господарка. Изглежда също не успяваха да осъзнаят факта, че нашите по-добре мотивирани войници надвиха техните напълно нормално, без какво да е магическо, мистично или божествено съдействие.

Дългата сянка попита:

— Много ли са тези, които идват насам?

— Да. Макар и да са малко отпаднали след последното упражнение. Мнозина са лагерни придружители, изнемощели от живот по земи, вече претършувани от военни фуражири.

Така беше. Не всички, които пътуваха с нас, бяха войници. И независимо колко земеделска работа бяхме свършили, последният етап от пътуването преминаваше през неплодни земи.

— Но тяхната армия е по-голяма?

— По численост, да, незначително. Но се състои от не дотам дисциплинирани войници. Всички свидетелства говорят, че тя извършва кампанията от политическа целесъобразност. Талианското духовенство се е възстановило от удара, който тя му нанесе преди четири години. Започнали са да я изпитват. Тя просто им отвлича вниманието. Шпионите на Сингх докладват, че всички талиански благородници очакват тази кампания да завърши с поражение.

— Почини си. Пригответи другия килим. Ако се налага да отида там, тогава ще трябва да поема целия риск. Искам да пристигна, преди Могаба да умре от нетърпение да се сбие с враговете си.

Дори сега, след като природният катаклизъм забави строежа на Наблюдателницата, Дългата сянка беше решен да печели време, вместо да предприеме офанзива.

Не съм военен гений, но съм чел наличните анали няколко пъти. Никъде не открих да се споменава за някой, който е спечелил война, седейки на задника си.

Колкото и да го ненавиждам лично, мога да изпитам професионално съчувствие към Могаба. За около петнадесет секунди. Преди да му резнем гърлото.

Пушека изглеждаше невъзмутим и спокоен след посещението ми на Наблюдателницата, така че напуснах призрачния свят за време, достатъчно да напълним стомасите си с храна и вода. Пушека беше много мръсен. Едноокия не прояви склонност да спре и да го почисти, така че аз имах честта, докато каруцата скрибуцаше и подскачаше, и ме мяташе насам-натам. Приключил с неблагоприятната мръсна работа, реших да се облекча, преди да пострадам от подобно неловко положение, докато бродя отвъд. Беше се случвало преди.

Открих цялата банда Кай да се тътри упорито на разстояние един хвърлей от каруцата. Едноокия ми се начумери отвисоко. Не му се нравеше да се навъртат толкова близо. Особено Гота, която продължаваше да пробва да завърже разговор. Аз се ухилих и се насочих към храстите.

Някой почти ме сбърка с изоставащ от частта си войник на сенчестите, но късметът ми издържа и се върнах цял до каруцата. Едноокия изпсува:

— Бих искал да докопам умната глава, решила, че това е път. Проклетата седалка разби задника ми на пастет.

— Би могъл да се ожениш, да се пенсионираш, да се откажеш и да отглеждаш ряпа.

— Имаш сериозен проблем с мисленето, хлапе. Изникна ли нещо интересно?

— Не съвсем. Но поемем отново. Веднага след като престанеш да дрънкаш.

— Проклети хлапета. Опитваш се да бъдеш мил... — Лявото задно колело пропадна в дупка, разтърсвайки цялата каруца, и му затвори устата, поне за времето, което му отне да подреди внушителен брой проклетия, за да насочи впряга. Настаних се удобно с Пушека.

Понеже неосъзнатият магьосник изглеждаше особено хрисим днес, аз реших, че може би е време да изпитам границите му, за да

видя дали ще успея да го изтикам близо до неща, които преди отказваше да доближи.

Започнах със земите на юг от Наблюдателницата, след бегъл поглед просто да се уверя, че нищо ново не се случваше с Оплаквача и Дългата сянка.

В резултат на катастрофата Киаулун не беше привлекателен. Наблюдателницата, макар и бляскава, представляваше маска на лудост и отчаяние. Отвъд лежаха скалисти сиви склонове, почти достатъчно стръмни, за да бъдат наречени стени на укрепление. Пътят водеше от Киаулун покрай Наблюдателницата и нагоре по покрития със скални късове склон. Беше път, видял изобщо малко движение някога, макар и да беше ясно очертан. Само няколко упорити, издръжливи бурени бяха пуснали корени тук. С изключение на едно малко свлачище, никоя скала изглежда нямаше желание да остане на повърхността на пътя.

Опитах се да поведе Пушека в тази посока.

Радвах се на по-голям успех от всякога, което означаваше, че смогнах да премина половината разстояние от Наблюдателницата до разлома, преди Пушека изобщо да откаже да продължи нататък.

Някой ден Черния отряд щеше да извърви този път. Никой друг изобщо не го е преминавал, но ние щяхме. Това беше пътят към Катовар. Пътят, който щеше да ни отведе до нашите корени.

От Киаулун подкарах Пушека на север в безразборно търсене на Ловеца на души — лудата, порочна сестра на Господарката. Не открих непосредствено очевиден знак, но тя беше изкусна в криеницата. Съсредоточих се върху Стареца, като започнах да използвам уменията на Пушека да се движи през времето, както и пространството, за да проследя гарваните, които следваха армията и се навъртаха около него.

Измамих страхливеца само за момент. Достатъчно дълго, за да се пренеса към проклятието на Господарката.

Тя беше сред пущинак, съвсем сама, с изключение на нейните галеници. Ядеше. Нещо, което никога не бях виждал или чувал да прави Ловеца на души. Изглеждаше великолепа. Разкошна, както може да бъде само злото. За миг усетих същата внезапна болка, която почувствах първия път, когато видях Сахра.

Мисълта за Сахра ме сепна. Тук, навън, беше моето време, освободено от тази болка...

За мига, в който изгубих концентрацията си, страхливата душа на Пушека сякаш почувства колко близо се намира до Ловеца на души. Той избяга, сякаш отвратен. Не се противих. Аз също исках да бъда далеч оттам.

Ловеца на души беше побъркана, смела до безумие, склонна да прави почти всичко, което я забавлява.

Напоследък вероятно си е правила голям купон.

Ако можеше да се вярва на погледа на Пушека, точно сега тя беше на по-малко от миля, тук, наред армията, незабелязана, толкова близо, че би могла да удари на мига всеки, независимо къде; когато ѝ хрумне. А подобни пориви я спохождаха.

Стареца трябваше да знае...

Или знаеше?

Вероятно, защото гарваните имаха ограничена издръжливост.

Магнах се оттам и отведох Пушека обратно в двореца в Талиос. Изглежда там той се чувстваше удобно. Отидохме в стаята, където го криехме така дълго. Там се трупаше прах. Изгубените анали бяха все така скрити, както ги бях оставил.

В друга част на двореца Радишата трупаше опит във всекидневното занимание да управлява империя, тя и всичките могъщи жреци, лордове и служители, действаща с претенцията, че за момента замества брат си — Прабриндрах Драх. Докато всички приемаха да не забелязват проточилото се отсъствие на принца, държавната машина продължаваше да функционира сравнително добре.

В интерес на истината, макар и никога публично заявявано, държавата функционираше много по-ефективно без присъствието на принца, който да филтрира и омекотява волята на сестра си.

Открих Жената и жужах около нея като невидим комар, напред и назад във времето, пъхайки дългия си нос във всеки неин разговор, с изключение на онези с Бесния Корди, когато никой друг не беше наоколо. В повечето случаи.

Чух достатъчно, че да знам, че Бесния е използван. Но това беше употреба, която мъжете изтърпяваха охотно, най-малкото за известно време.

Нейните разговори с неколцина висши жреци бяха интересни, макар и никога така ясно формулирани, както ми се искаше. Радишата

беше израснала в двореца, където рядко се среща откровеност и където — и в най-добрите времена — хиляда заговора, големи и малки, бяха в ход всеки ден. А и там винаги имаше уши, нетърпеливи да уловят всичко изказано.

Тя не планираше да удържи на думата си пред капитана и Отряда. Изненада! Изненада! Като всички други, Жената беше сигурна, че зимната кампания на Знахаря е или тактика, изобщо ненасочена към Господаря на сенчестите, или проведена наистина, ще доведе до разгром на талианската армия. И това въпреки нашите победни завоевания пред лицето на сигурно поражение при няколко по-ранни случаи.

Вероятно ще успеем да я накараме да съжалява, че се е захванала с интриги, които не са по силите ѝ.

Какво? Други въпроси, нуждаещи се от изследване? Гоблин? Той би могъл да се справи, без да надничам през рамото му.

От чисто любопитство и понеже все още не бях готов да се завърна към света, аз проследих всеки от моите роднини през последните няколко седмици. Не научих нещо, което да подкрепи параноята на Стареца. Но те бяха предпазлив народ, просто трима сред хора, на които Нюен Бао нямаха причина да вярват или обичат. Тай Дей и чичо Дой говореха много малко за каквото и да било, точно както постъпваха, когато бях наоколо. Майка Гота също си оставаше същата. Просто се оплакваше от други неща.

Мнението ѝ за мен не беше много ласкателно. Почти не изминаваше час, без да използва възможността да прокълне майка си, задето ме е поискала във фамилията Кай.

Имаше моменти, когато и аз съвсем не обичах Хон Трей, убедила всички от семейството да ме приемат.

Какво би трябвало да видя сега? Все още не бях готов за връщане. Нараян Сингх и Дъщерята на нощта? Те бяха в Чарандапраш с Могаба, събирайки жалките остатъци от култа на Измамниците под знамето на Господаря на сенките. Там не можеха да направят кой знае какви бели. Значи Господарката. После ще докладвам на капитана. Не бих я проследявал специално, но където и да беше тя, винаги беше вероятно да открия някой, когото Отрядът трябваше да държи под око — като Прабриндрах Драха или Уилоу Лебеда.

Принцът не беше в лагера на Господарката. Той бе способен да позволи на дълга да отхвърли самозалъгването. Принцът се занимаваше с делата на собствената си дивизия.

Чарандапраш вече изобщо не беше толкова далеч. Покрай езерото, след няколко хълма и долини щяхме да бъдем там, вторачени през каменистата равнина в устието на единствения на практика проход през Данда преш.

Лебеда беше близо до Господарката, разбира се. Той изглеждаше разтревожен, независимо дали превъртах назад през дните или оставах да кръжа сега. Господарката си имаше проблеми, които не би споделила с него или никой друг. Тя изглеждаше, сякаш изобщо не е спала. Знаех, че и в най-добрите си времена се нуждае от много малко. Точно сега изоставянето на съня по този начин, докато се приближаваме към нашия най-важен сблъсък през тези години, който би могъл да стане определящо събитие в историята на Отряда, подсказваше, че тя изобщо не вярваше в бъдещето.

Обаче преходът през времето наистина ми даде едно-две указания. Тя действително работеше, без да спи. И когато и да се опитваше да дремне, не си почиваше добре. Изглежда имаше сънища, така грозни като някои от собствените ми.

Поради някаква причина гарваните никога не се доближаваха до нея. Но винаги бяха наоколо, някак на разстояние, наблюдавайки.

Господарката не беше интересна. Не правеше нищо друго, освен да работи. Вече не си правеше труда да изглежда съкрушително красива, за разлика от своята сестра. Дали и тя, като повечето жени, ставаше повлекана, защото си имаше мъж?

Ако питате Лебеда, тя си беше хубава винаги. Дори и след четири години, без какъвто и да е късмет той изглеждаше щастлив да се влачи след нея, използвайки назначението си за командир на дворцовата стража като извинение да остава близо до фронта.

Така че, какво ли тук си заслужаваше да бъде докладвано? Че Господарката трябва да си почине малко?

Може би. Изтощението би могло да попречи на вярното решение в критичен момент.

Започнах да се връщам, носейки се нагоре и над езерото Танжи, което беше дяволски внушително дори от гледната точка на Пушека.

Треперех на студения вятър...

Навън с Пушека нямаше никакъв вятър. Нито топлина, студ, глад или болка. Беше просто съществуване и гледка.

И страх.

Защото там, в сгъстяващата се тъмнината над южния бряг на езерото, имаше мрачен призрак с много ръце, гърди и злонамерени черни устни, разтеглени във вампирска усмивка.

Там, навън, може да се паникьосате. Аз го сторих.

— Добре ли си? — попита Едноокия, когато се появих пред каруцата. Навън беше тъмно. Той беше разпрегнал конете наблизко, за да се нахранят, беше запалил огън и сега седеше на капрата, зает да полира копие, което изглеждаше като издялкано от абаносово дърво — бляскаво инкрустирано със стотици сребристи гротескни фигури.

— Мяташе се и крещеше там отзад.

— Благодаря, че дойде да видиш какво не е наред.

— Дъртата каза, че го правиш през цялото време. Не изглеждаше да си струва безпокойството.

— Вероятно не си струваше. Тъкмо ти свивах запаса от бира. — Не беше вярно, но имах чувството, че наоколо можеше да се намери. Дори през най-лошите времена на обсадата при Деджагор той и Гоблин успяха да произведат нещо, за което претендираха, че е бира.

Едноокия мълча достатъчно дълго, за да се издаде. Ако тази проклета каруца останеше на едно място достатъчно време, нещо — иначе предназначено за храна или конски фураж — щеше да се превърне в парлива и алкохолна течност.

— За какво е копието? — попитах. — От известно време не сме го виждали. — Той го бе създал със специалното предназначение да убива Господари на сенките.

— Говорих с някои от братята, които са били с дивизията на Господарката. Наминаха преди малко, докато ти хъркаше. Кофата и Червенокосия. Казаха, че наскоро видели на три пъти голяма черна котка. Разбрах, че трябва да съм подготвен възможно най-добре.

Не звучеше като да е загрижен, но беше. Това копие представляваше шедьовър на неговото изкуство.

Котката вероятно беше видоменител, наречен Лиза Даела Боуалк, която не можеше да променя животинската си форма, защото Едноокия уби нейния учител, преди да я научи как става. Преди се бе опитвала да го сгаци. Едноокия изглеждаше сигурен, че ще се пробва отново.

— Хвани я, ако можеш — му казах аз. — Струва ми се, че бихме могли да я използваме, ако за малко я оставим на Господарката.

— Правилно. Това ще бъде основната ми мисъл.

— Отивам да видя Стареца.

— Кажи му, че искам да си ида вкъщи. Тук е дяволски студено за дъртак като мен.

Подсмихнах се, както се и предполагаше да сторя. Слязох на земята, въпреки сковаността си и се насочих в посоката, където предполагах, че е Знахаря, съдейки по гъстотата на огньовете. Добре е, че аз и Едноокия свикнахме да си говорим на древни езици. Преди да съм изминал и пет крачки, от сенките пристъпи Тай Дей. Не каза нищо, но беше там — желан или не, за да ми пази гърба.

Пътуването продължаваше. Каруците се чупеха. Животните осакатяваха. Мъжете се нараняваха. Слоновете се оплакваха от времето. Както и аз. На няколко пъти валя сняг — не покривало от големи меки мокри снежинки, а шибани от вятъра сачми, които жият кожата ти и веднага се стопяват без следа.

Добрата новина беше, че конницата на Могаба никога не се изпречи на пътя ни. Тя не представляваше проблем, стига фуражирите и разузнавачите да не се разгръщаха твърде напред. Подозирам, че Могаба беше по-заинтересован да знае къде сме, отколкото да прахосва войници в опит да ни спрат, преди да сме стигнали до силната му позиция.

После, един следобед, никой не получи рутинните заповеди за почивка и бивак. Войниците се препъваха мрачно напред, кълнейки хапещия вятър, като си напомняха един на друг, че генералите рядко са здравомислещи и с неопетнено потекло. Нямахше да са генерали, ако бяха.

Отидох да потърся Капитана.

Той беше там, с големите си гарвани на раменете. Други кръжаха над него, препирайки се. Усмиваше се, единственият щастлив глупак в армията. Генерал на генералите.

— Здравсти, шефе. Цялата нощ ли ще се гърбим?

— На по-малко от десет мили сме от Чаранки. Мисля, че ще е чудесно да сме се разположили там, когато Могаба стане на сутринта.

Той живее в своя собствен свят, нямаше никакво съмнение в това. Роден за генерал. Наистина вярваше, че може да се надлъгва с Могаба.

Той не беше наблюдавал Могаба в Деджагор. Поне не достатъчно.

Казах му:

— Ще бъдем толкова пребити, че той ще може да довтаса и да ни танцува по главите.

— Но няма да го стори. Дългата сянка го е вързал на къс повод.

— Ще ни нарият задниците, а по-късно ще излъже шефа си.

— Ти това ли щеше да направиш?

— Е... — Може би.

— Дългата сянка ще е там да го наглежда. Отиди да поспиш. Когато слънцето изгрее, искам те кацнал на рамото на Могаба. — Чичо Дой беше само на няколко стъпки, попивайки всичко. Говорехме на наречието на Защитника, но се чудех дали това е достатъчно.

Гарваните никога не бяха много далеч.

Онова, което получих от разговора, беше, че Знахаря наистина имаше план. Понякога изглеждаше трудно за вярване.

— Точно сега не съм изморен. — Обаче бях гладен и жаден. Всеки по-продължителен период, прекаран с Пушека, ме оставяше в такова състояние. Възползвах се от столовата на генералния щаб.

Вестоносците започнаха да сноват. Знахаря измърмори:

— Подозирам, че е време да запознаем хората с нещата, които трябва да правят.

— Оригинална концепция. След всичките тези години.

— Наистина ли ни е нужен толкова язвителен летописец, Мъргън? Върви си почини.

Той започна да събира старшите офицери на съвет. Не бях поканен.

Върнах се до каруцата на Едноокия, където хапнах още малко, излочих много вода и после отново яхнах призрака.

Аз и началника на пожарната подслушвахме Знахаря и неговите командири, но само си губех времето. Научих много малко. Стареца говореше през цялото време, показвайки на подробна карта къде смяташе да позиционира всяка част срещу Могаба. Единствената истинска изненада беше, че той искаше дивизията на Прабриндрах Драха да застане в центъра, докато собствените му части се разполагаха на десния фланг, с изключение на един специално обучен отряд, който той искаше най-отляво, отвъд левия фланг на Господарката.

Интересно. Точно дясното ни крило имаше късмета да срещне и обкръжи дивизията на сенчестите, чието командване беше поверено на Кинжала. Знахаря наистина го искаше.

С присвити очи Господарката попита:

— Защо реши да подредиш армията така? Обсъждаме въпроса от три години...

Знахаря й отвърна:

— Защото точно така ви искам всички. — На Господарката й беше трудно да обуздае гнева си. През много дългия й живот не се беше налагало да полага толкова усилия.

Знахаря надуши дима.

— Когато не ви обяснявам, никой друг не разбира какво планирам. — Той предложи мръвка на един от гарваните си.

Това помогна. Малко. Но Прабриндрах Драха и повечето от останалите нямаха никаква идея за значението на гарваните на Знахаря.

Напуснах Пушека, пих отново, закусих и се уверих, че спящият е нахранен с някаква супа. Той не се нуждаеше от много храна. Може би смучеше от мен, там, навън, като психичен паяк.

Заспах. Сънувах кошмари, които си спомнях откъслечно, когато се събудих. Радишата беше там. Ловеца на души също. Подозирам, че и старците в пещерите присъстваха, макар и нищо от това да не се връзваше. Имаше някаква мрачна крепост.

Заряхах опитите да си спомня и излязох с Пушека да наблюдавам настъплението ни през очите на врага.

Огнени кълба разпръскваха цветни перли в нощта. Факлите прошарваха далечни склонове с острови и змии от светлината. Командирите на сенчестите гледаха мълчаливо, само Кинжала предположи, че капитанът изгаря много факли, за да накара армията си да изглежда по-внушителна.

Те не бяха загрижени. Много от младшите офицери очакваха Дългата сянка да им даде свобода на действие, след като ни прегазят. Вече се виждаха как в ранна пролет се отправят на север, с цяло лято за плячкосване и назидание.

Но неколцина бяха ветераните от армията, които успяхме да притесним в миналото. Тези мъже показаха повече уважение към нас. И излъчваха по-интензивно желание да ни причинят болка. Не вярвах, че ще е лесно, но наистина смятах, че ще бъдем победни.

Самият Могаба изглеждаше повече обсебен от плановете си за контрастъпление, вместо да се интересува от по-нататъшна подготовка да ни се противопостави тук.

Не ми се харесваше, но не виждах реална причина да вярвам, че са прекалено самоуверени.

Все пак всичките тези огнени кълба и факли бяха насърчителни.

Огромната маса в движение, там, навън, беше вдъхновена от Черния отряд. И без усилие си спомням, когато бяхме седем — най-отблъскващата банда главорези, стъпвала някога на земята. Това беше едва преди пет години. Триумф или провал, тътенът от тази кампания щеше да оцелее в анализите.

Върнах се в плътта си и заспах отново. Когато се събудих, нашият авангард вече приближаваше равнината на Чарандапраш. Мъглата запълваше всички ниски места и дерета.

20

Спряхме насред голяма гюрултия. Надигнах се от каруцата.

Мъглите се бяха превърнали в обвиваща всичко пелена. Хората с факлите се блъскаха насам-натам, огньовете им проблясваха като омагьосани светлини. Никой не ми обърна внимание. Бяха се събрали всички армии и сега светът изглеждаше пренаселен.

Появи се Знахаря.

— Изглеждаш напълно разбит — подхвърлих му аз.

— Задникът ми така се влачи, че петите ми се удрят в него. — Той се качи във фургона, провери Пушека, настани се и затвори очи.

— Е?

— Какво?

— Тук си. Защо дойде? И какво става с проклетите ти домашни любимци? Наблюдават ли?

За момент си помислих, че е успял да заспи набързо. Знахаря не отговори веднага. Все пак пророни:

— Крия се. От птиците също. Едноокия ги прогони — около две минути по-късно той додаде: — Не ми харесва, Мъргън.

— Какво не ти харесва?

— Да бъда капитан. Искам да можех да си остана летописец и лекар. Има по-малко напрежение.

— Справяш се добре.

— Не и според онова, което чувам. Ако не бях капитан, нямаше да си имам и никакви дългосрочни грижи.

— Ужас. Аз пък си мислех, че си открил призванието си, като сецваш лайното на всички.

— Всичко, което някога съм искал, е да си отидем вкъщи. Но те няма да ми позволят.

— Съвсем сигурно е, че никой изобщо няма да ни отвори всички врати. Особено Радишата. Изглежда напоследък много се замисля какво да прави с нас.

— Би трябвало — той се усмихна. — И аз не съм я забравил — замълча за момент, после каза:

— Ти се занимаваш с анализите. Коя е най-кървавата каша, в която сме се набърквали някога?

— Предполагам, че е точно тук. Съвсем в началото, преди четиристотин години. Но е само загатнато в оцелелите анали.

— Историята може да се повтори. — Не изглеждаше въодушевен. Изобщо. Той не беше кръвожаден човек. Нито пък съм аз, въпреки омразата, която ме беше обсебила. Но моята съвест си има слепи места. Искам да видя няколко хиляди злодеи да страдат заради случилото се на Сахра.

Знахаря попита:

— Знаеш ли някакъв начин да установим автентичността на изгубените анали, които върна от Ловеца на души?

— Какво? — Какъв страшен въпрос. Никога не ми се бе случвало преди. — Казваш, че е вероятно да не са истински?

— Не можах да ги разчета, но успях да видя, че не са оригиналните. Те са копия.

— И вероятно не разказват истинската история?

— Пушека вярваше на всяка дума в анализите, които имаше. И устните разкази подкрепяха неговата позиция за Отряда като за епохален ужас, макар и да не се знаеха всички подробности. Но трябваше да се чудя, защото нямаше никакви съвременни сведения от независими наблюдатели.

— Случило се е нещо. Дори и тези книги, с които разполагаме сега, да са фалшификация. Какво мислиш?

За момент Знахаря изглеждаше уморен от борбата.

— Мъргън, става нещо, което е по-голямо от теб, мен, Господарката, талианците, Господарите на сенките и всичко това. Случват се странни неща и не изглеждат правдоподобни по никакъв начин. Започнах да се чудя, когато ти продължаваше да пропадаш в миналото.

— Мисля, че Ловеца на души има нещо общо с това.

— Може и да има. Тя е намесена навсякъде другаде. Но не смятам, че в нея е цялата работа. Мисля, че всички ние — дори Ловеца на души — сме манипулирани. И започвам дори да подозирам, че това продължава от векове. Че ако имахме истинските първи томове от

липсващите анали и можехме да ги прочетем, щяхме да видим себе си и случващото се по напълно различен начин.

— Дали намекваш за онова, което Господарката разказва в нейната книга? Кина? Защото я видях самият аз, няколко пъти, докато бродех отвъд с призрака. Или онова, което мислех, че е тя, основавайки се на мита и написаното от Господарката.

— Кина. Да. Или нещо, което иска да си мислим, че е Кина.

— Не е ли едно и също, що се отнася до нас?

— Хм. Мисля, че тя сънува онези кошмари отново.

Така смятах и самият аз.

— И на мен ми се стори така. Тя изглежда все по-изнемоощяла.

— Много мислих върху това по време на пътуването ни дотук. Няма много работи за правене, освен да мислиш, докато яздиш по цял ден. Моето предположение е, че нещата са започнали да се развиват твърде бързо за Кина. Тя е създание, свикнало дълго да оформя бавни сенчести игри, манипулации, чието разгръщане може да отнеме десетилетия. Вероятно дори поколения в нашия случай. Нейната голяма схема може да отвежда много назад, преди древните ни братя да са тръгнали на север. Но сега ние се прибираме у дома след странстване и всичко се случва твърде бързо за нея. Колкото повече опитва да направлява събитията, толкова повече шамари получава.

— Например?

— Като онова, което стори на Пушека.

— Аз бях убеден, че е дело на Ловеца на души. — Макар и също да нямаше никакво свидетелство, по което да ѝ го припишем.

— Предполагам, че също е възможно. Може дори и двете да са го преследвали и да са се натъкнали една на друга по пътя си.

Припомних си, каквото можах, за инцидента от книгата на Господарката. Реших да го стиковам с моята теория за Ловеца на души. Митологията на Измамниците не присъждаше на Кина такава способност да навлиза в обикновения свят. Целият смисъл на култа беше да създаде време на толкова драматичен ужас, че преградите, спиращи Кина да засегне света ни, да могат да бъдат съборени от нашата страна.

Обясних го.

Знахаря само сви рамене.

— Чувал съм за това. Почти съм сигурен, че не се е предполагало да остане какъвто и да е Черен отряд след Деджагор. С изключение на Господарката. Тя е единствената, която се е смятало, че ще оцелее. И на нея щеше да ѝ дойде редът, когато Удушвачите вземат нашето дете.

Обмислих го.

— Ако онзи момък Рам не си беше паднал по Господарката...

— Това е щяло да бъде краят на всичко. Кина щеше да получи своята Дъщеря на нощта от тази страна и началото на Годината на черепите да настъпи, без да ѝ попречи никой.

Изглеждах заинтересуван. Струваше ми се лесно. Беше. Искаше ми се той да продължи нататък. Преди да приключи, вероятно щях наистина да имам някаква идея защо е направил всичко, което бе сторил.

Знахаря додаде:

— Непредвидени карти объркаха ръката на Кина.

— Непредвидени карти? Имаш предвид Ловеца на души?

— Тя е най-голямата. Но тук е Оплаквача, беше и Видоменителя и все още някъде навън е чиракът на Видоменителя. Всички те не са част от плана.

Това беше хипотеза. Тя се простираше далеч отвъд всякакви мисли, които ми бяха хрумвали. Или в различна посока.

— Бъди внимателен, Мъргън. Не губи връзка с чувствата си. Не позволявай броденето с призрака да те съблазни. Това нещо ни манипулира чрез нашите емоции.

— Защо трябва да се безпокоя? Аз просто записвам нещата.

Отговорът му беше потаен.

— Знаменосецът би могъл да е много по-важен от Дъщерята на нощта преди всичко това да приключи.

— Как така?

Той промени темата.

— Да си издирвал форвалака напоследък? — Имаше предвид видоменителя, хванат в капана на животинска форма, чирака, който спомена преди малко.

Помислих и му отговорих:

— Търсих го няколко пъти, но не съм го виждал след последното ми завръщане при клането на Ведна-Бота.

— Разбирам. Не бързай, но когато ти се отдаде възможност, открий къде е сега. Няма как да имаме тоя късмет да се е оставила да я убият.

— О, не, съвсем си е жива. Едноокия казва, че тя е точно там, в пустошта, следвайки ни. Говорихме за нея миналата нощ. Той е убеден, че единственият смисъл на живота ѝ е да му отмъсти заедо уби Видоменителя, преди да я научи как да си възвръща формата.

Знахаря се подсмихна.

— Да. Бедното старо момче. Някой ден ще открие, че не е центърът на вселената. Да можеше всичките ни изненади да са толкова невинни, а тези за Могаба да са същински изкормвачи — той отново се подсмихна, злорадо. Докато слизаше от каруцата, Знахаря подхвърли:

— Почти е време за представлението.

За него сякаш войната беше предимно спектакъл и хвърляне на прах в очите, а не смъртоносни схватки.

21

Отново пърхах около главата на Могаба. Аз, Мъргън, ангел на шпионажа.

Оплаквача и Дългата сянка пристигнаха скоро след разсъмване. Те вярваха, че ще са необходими съгласуваните усилия и на двамата, за да попречат на Господарката пак да разпердушини Могаба. Изглежда силите на Господарката нарастваха, колкото по-далече стигаше на юг.

Една идея ме порази като религиозно откровение. Разбрах страха, който витаеше у капитана. Той подозираше, че Господарката е възвърнала силите си, склучвайки споразумение с Кина.

Аз самият го предполагах, някога и сега.

По начина, по който работи магията, доколкото го разбирам, нейната загуба на сили по време на битката в Могилните земи би трябвало да е обратима. Това имаше нещо общо с някакво неразгадаемо мистично поверие за истинските имена. Митологията на гуни съдържа много истории как боговете, демоните и дяволите сновели наоколо, криейки истинските си имена по скали или дървета, или зрънца пясък на плажа, така че техните врагове да не успеят да ги заграбят и да получат влияние над тях. Цялата работа изглеждаше безсмислена, което обаче не ѝ пречеше да продължава да работи.

Истинското име на Господарката е било изречено по време на последния ѝ сблъсък с нейния съпруг. Тя оцеля, но според мистичните правила, сега беше обикновен смъртен. С изгледи да бъде убита. Това, което я правеше интересна за хората от бившия ѝ занаят, беше, че тя представляваше живо хранилище на злостно познание. Не беше загубила нищо от своите знания, само умението да ги използва.

Бях изненадан, че не е по-голяма мишена, отколкото изглеждаше досега.

Името ѝ вече нямаше никаква власт над нея. Бивайки самата тя безсилна, очевидно Господарката не можеше да се възползва от истинските имена, които знаеше. Иначе щеше да се разправи с

Оплаквача и сестра си преди много време. И нямаше да издаде тези имена дори на Едноокия и Гоблин. По-скоро би умряла.

Все пак магьосниците и чародеите са особен вид хора.

Тя все още имаше свои собствени тайни, това беше сигурно. Едноокия и Гоблин не бяха големи умници, но някои неща им се отдаваха.

От подслушаните разговори знаех, че Дългата сянка беше съгласен да се раздели с три-четири палеца, за да сложи ръка върху знанията на Господарката.

Смешно. Винаги, когато той изпращаше Оплаквача, за да я плени, схемата на машинацията някак си не се увенчаваше с успех. Почти човек да си помисли, че Оплаквача не иска неговия старши партньор да стане още по-могъщ.

Един ден ще трябва да накарам Господарката да обясни цялата мистерия с истинските имена по начин, дето дори глупак като мен да успее да разбере. Дори може да я навия да разкаже за цялата работа около магията, така че онези от вас, които изследват тези анали, да имат поне бегла идея какво се случва.

Познанието не ще ни попречи да напълним гащите, когато се натресем на магия, но все пак би било хубаво да имаме понятие какво има зад всичките смъртоносни светлини.

* * *

Всички войници на сенчестите бяха по места. Те сънливо гризяха полевите порции, работейки усилено по онова, което умееха най-добре. Докато всички чакахме, се навъртах около тези, които говореха понятни за мен езици. Философите сред тях изследваха интелекта и характера на генералите, подредили войниците си във формации и накарали ги да чакат в готовност, когато нищо нямаше да се случи. Нищо. Омразните Тал бяха твърде уморени, за да направят каквото и да било. Бяха прекарвали цялата проклета нощ в движение.

„Тал“ беше нещо като игра на думи. Макар и съкратено за талианци, думата означаваше и „лайно“ на диалектите Сангел, всеобщи на юг от Данда преш.

Почувствах се така, сякаш бях служил заедно с тези хора. Те говореха моя език.

Могаба си беше изградил гигантска наблюдателна кула на безопасно разстояние зад фронта. Беше дървена. Помислих си, че много скоро тя ще му се стори доста неудобна. Дългата сянка и Оплаквача щяха да се присъединят към него горе. Атмосферата не беше празнична, но и твърде далеч от мрачна. Никой не бе обезпокоен от нас.

Дългата сянка се канеше да става оптимист. Тази битка беше кулминацията на всичките му планове. Когато приключеше, нищо не би могло да му попречи да стане господар на света. С изключение, може би, на неколцината съюзници, които не споделяха напълно неговите амбиции.

Бях засегнат. Подобен човек трябва да бъде вземан насериозно. Всичките хора на Могаба — от върха до дъното, вярваха, че са непобедими.

Във войнишкия бизнес често сте онова, което си мислите, че сте. Увереността води до победа.

Оплаквача не изпищя нито веднъж, докато наблюдавах. Дългата сянка не направи нито една гневна сцена.

Безпокояха се, разбира се, за Господарката, но човек би си помислил, че трябва да са по-притеснени.

Издигащото се слънце започна да стопява мъглата навсякъде, освен около нашия лагер. Вятърът беше лекичък бриз, появяващ от фланга на Господарката. Там пушеха огньовете, които прикриваха лагера. Сенчестите можеха да видят само лагерните придружители, които бяха добре запасени да подхранват огньовете, и четирите дървени кули, издигащи се над дима и мъглата. Те бяха сглобени от купища части, докарани с баржи по река Нагир с много усилия и изобилие от добрите стари псувни.

Не разбирах. Какво ставаше тук? Нямах да катерим никакви крепостни стени.

Познавайки Знахаря, проектът вероятно целеше да накара Могаба да се чуди какво става.

Потопих Пушека в дима. Дейността вътре не беше онова, което очаквах. Войниците спяха. Лагерните придружители бяха тези, които будуваха и щъкаха наоколо. Те подхраниха огньовете, монтираха кулите, утъпкваха по земята пътеки, водещи към позициите на Могаба, проклинайки мига, в който бе роден Знахаря. Не бяха тръгнали с армията, за да работят.

Войниците, които ги надзираваха, не бяха любезни. Стареца беше достатъчно умен, за да сформира трудовите екипи според религията, а после да им сложи за началници войници, които не споделят техните убеждения.

Някои детайли от плана на Знахаря бяха започнали да се проясняват, но нямаше как някой да успее да събере частите в едно цяло. Той не би допуснал цялата картина да излезе наяве и някой гений да я разгадае по нейните парчета.

Сега предизвикателството беше да запазим достатъчно дълго жив единствения човек, който знаеше плана, до... Ах, ти, Мъргън. Къде е доверието ти в Черния отряд?

То никога не е съществувало, освен като показност.

Ха. Тук беше Уилоу Лебеда, висок, рус и красив, полагащ големи усилия от мен да разбере. Интуицията можеше да му спечели точки пред Господарката. Но той мърмореше объркан пред своите спътници. Недалеч открих Господарката. Тя нехаеше за случващото се. Беше се съсредоточила върху работата. Заемаше позицията на върха на хълмче, което я издигаше над пушека. Взираше се в подстъпите, готова, ако другата страна пробва нещо.

Върнах Пушека в каруцата на Едноокия. Време за закуска.

— Дяволски дълго те нямаше, хлапе! — оплака се Едноокия. — Би трябвало да предприемаш по-кратки пътувания. Накрая ще вземеш да се изгубиш там, навън.

Всички продължаваха да ми го натякват. Това обаче явно не се случваше, така че собственият ми принос към тези страхове отпаднаше.

— Случва ли се нещо интересно? — попитах.

— Тук се води война. Хайде, махай ми се от пътя. Дъртият пръдльо ми трябва, така че е мой ред. Ходи да се раздвижиш. Яж нещо. Направи му някаква супа, че да го нахраниш, когато приключи.

— Ти си го храни, когато свършиш, прилепски дъх. Това си е твоя работа.

— Наистина имаш проблем с общуването, хлапе.

— Дали ще опитаме нещо?

— Не. Извървахме петстотин проклети мили посред проклетата зима, защото казват, че храсталакът тука е много готин за шишчета.

— Всички действат, сякаш са дрогирани.

— Може и да се окаже, че са. Не знам. Само така си мисля. Може и да греша. Разкарай се от пътя ми. Имам работа за вършене.

Димът беше ужасен. И ставаше още по-гъст близо до фронта. Няколко крачки — и имаше огромна разлика. След моя първи набег в онази посока, реших, че любопитството може да почака. Навъртах се около каруцата. Ядох, ядох и пак ядох. Употребих повечето от водата на Едноокия. Връщах си за начина, по който ме оскърбяваше.

Мислех си за Сахра. Знаех, че сега често ще се сещам за нея. Опасността си има начин да те накара да не спиращ да мислиш за най-важните ти неща.

Близостта на Нараян Сингх също ме преследваше. Живият светец на Измамниците се намираще на по-малко от миля, стъквайки

си свой собствен огън, докато Дъщерята на нощта гледаше сънено, добре увита срещу сутрешната хладнина и влага.

Пак започнах. По дяволите! Този кратък унес беше почти истински.

Не ме свърташе на място, докато чаках да се върна при Пушека. Искях да видя дали Сингх си правеше закуска. Трябваше да се откъсна от всички тези мисли за Сари.

Кога раните се превръщат в белези? Кога щеше да спре да ме боли толкова много, че да трябва да бягам?

Втрених се в огъня и се опитах да прогоня мислите. Това беше като да почешеш краста. Колкото по-усилено се опитвах да мисля за нещо друго, толкова повече се фокусирах върху Сари. Накрая огънят изпълни целия ми хоризонт и сякаш виждах жена си от другата страна, разчорлена, красива и някак преbledняла, докато се отдаваше на обикновената работа да готви ориз. Сякаш се връщах през времето към миг, който бях преживял преди.

Изскимтях като давецо се куче и скочих на крака. Не отново! Бях надмогнал тези пропадания в миналото... нали?

Едноокия слезе с мъка от каруцата.

— Готово, хлапе. Имаш го, ако ти е нужен, но наистина му трябва почивка. Така или иначе нищо няма да се случи скоро.

— Какво изгаряме в тези огънове? Имам видения или нещо такова.

Едноокия засмука няколко галона въздух, задържа дъха си за известно време, после го издиша, разтърси глава, разочарован.

— Въобразяваш си разни неща.

— Не съм.

Не и аз. Но си струваше да се замисля за това. Огледах се наоколо, за да видя кой слушаше. Майка Гота готвеше на семейния огън, но нейното наречие на Защитника не беше достатъчно добро, за да разбере нещо. Тя се бе самоназначила като готвач на пълно работно време, което значеше, че дори с изискванията, налагани от пътешествията ми с Пушека, не ме застрашаваше опасността да стана тлъст. Все още влачеше личния си арсенал. Действаше, сякаш знаеше как да го използва в онези редки моменти, когато си правеше труда да практикува с Тай Дей и чичо Дой. Вече не ми говореше. Не аз бях

причината за нейното присъствие тук. Представлявах неудобство и затруднение.

Баба Трол знаеше, че нищо от това нямаше да се случи, ако любовта и Хон Трей не се бяха изпречили на пътя на здравия разум и древния обичай.

Аз бях просто щастлив, докато не ми се мяркаше пред погледа. Имах свои собствени чувства за опитомяване. Сред тях беше убеждението, че животът ми щеше да е много по-добър, ако майката на Сари никога не бе останала с нас. Дори Сари можеше все още да е жива. Макар и да нямаше начин, по който да го обясня, така че да пасва на някаква логика.

Пушека ме отклоняваше от мислите ми, но реших да издържа болката. Трябваше по някое време да съм свикнал с нея. Така че, защо да не опитам да се разходя из лагера отново? Можех да отбягвам най-гъстия дим.

Тай Дей се материализира почти веднага след като се размърдах.

— Махнали са ти шината и превръзката — казах аз. — Върнал си се на работа? — той кимна.

— Сигурен ли си, че не е малко рано за това? Можеш да си счупиш същата ръка отново, ако не й дадеш достатъчно време да заздравее.

Тай Дей сви рамене. Изморил се беше да е инвалид. Разбирах го. Какъвто беше жилав, вероятно имаше право.

— Какво стана с чичо Дой? — От известно време не бях виждал старото момче. Ако Тай Дей се беше върнал, чичо Дой можеше да се предаде на импулса да предприеме свое собствено отмъщение. От гледна точка на Пътя на меча подобно решение изглежда съвършено разумно. Тай Дей сви рамене.

Късметлия бе, че не му се налага да говори, за да преживява. Боя се, че тогава щеше да е умрял от глад.

— Сега ми помогни, братко. Ще бъда наистина много разстроен, ако дъртият се остави да го убият.

Чичо Дой не беше стар. Вероятно бе с десет години по-възрастен от Стареца и по-чевръст от него.

— Той не би го направил.

— Радвам се да го чуя. Проблемът е, че някой може да му помогне. Докато сме тук, напомни му да се опита да не бъде толкова

странен пред хора, които не ни познават. Капитанът не преживя Деджагор с нас.

Внезапно Тай Дей стана бърлив:

— Той изживява свой собствен ад.

Което си беше вярно, но не представляваше коментар, който очаквах от един Нюен Бао.

— Със сигурност. И това го променя. Също както Деджагор осакати нас. Стареца вече не вярва на никой. Това е самотен начин на съществуване, но той просто не може иначе. И особено не вярва на хора, чиито убеждения, действия и мотиви са непонятни за него.

— Чичо?

— Трябва да признаеш, че чичо Дой е странен дори по стандартите на Нюен Бао.

Тай Дей изсумтя, признавайки прикрито.

— Той много изнервя капитана. — А Знахаря беше много могъщ човек.

— Разбирам.

— Надявам се. — Обикновено дори чичо Дой трябваше да измъква с ченгел думите на Тай Дей, така че се почувствах награден. Той си остана приказлив. Научих много за неговото детство със Сахра, което беше доста незабележително. Той вярваше, че над семейството им тегне проклятие. Баща му умрял, когато той и Сахра били деца. Жена му Май се удавила, когато синът им То Тан бил само на няколко месеца, в началото на поклонничеството, довело Нюен Бао в Деджагор точно по време за обсадата. Сахра се беше омъжила за Сам Дан Ку, който я накарал да изтърпи няколко адски години, преди да умре от треска в ранните дни от обсадата. После загинали всичките деца: на Сахра — под мечовете на хората на Могаба в Деджагор, То Тан — по времето на набега на Удушвачите, завършил със смъртта на моята жена и счупената ръка на Тай Дей.

Очевидно никой в семейството не бе починал от старост. Тази фамилия загиваше. Майка Гота нямаше да ражда повече деца. Тай Дей можеше да стане баща отново, но не очаквах да се случи. Подозирах, че ще бъде убит, докато откъщава за сестра и син.

Тай Дей млъкна след споменаването на То Тан.

* * *

Армията се подреди така: дивизията на Господарката отляво, тази на принца — в центъра, двете на капитана отдясно, една зад друга. Цялата ни конница се беше събирала в пролуката между тях.

Защо? Мястото на резервната дивизия беше зад центъра. Така е било още от зората на времето.

Защо Знахаря бе позиционирал всичките си специално обучени части зад дивизията на Господарката?

Или защо Стареца смяташе, че може да се хвърли срещу сражаващите се с дива ярост мъже на Могаба, опитвайки се да изкопчи победата, или позволяваше на омразата си към Кинжала и параноята си да определят тактиката му?

И защо лагерните придружители — доброволно или по друг начин, бяха събрани точно на фронтовата линия? Знахаря ненавижда лагерните придружители. Че не ги разкара седмици по-рано си беше цяло чудо за всички, които го познаваха.

Не можех да открия чичо Дой. Все още.

23

Започна. Почувствах го, преди да чуя барабан или тръба. Побягнах към каруцата, прескачайки камъни и огньовете в мъглата.

Исках Пушека да ме заведе горе, където Могаба се изпълваше с несигурност, наблюдавайки от високата си кула. Той познаваше Знахаря. Наясно бе, че половината от нашите маневри целяха единствено да го заблудят. Но коя половина?

Това щеше да причини колебание във всеки решаващ момент.

Ненавиждах Могаба предателя, но се възхищавах на мъжа Могаба. Той беше висок, представителен, интелигентен. Също като мен. Но и беше свършеният войн.

Нямаше си друга компания, освен вестоносците и двамата големи задници. А те бяха заети с великата имитация на две заспали плашила. Тяхната стратегия бе да чакат Господарката да направи своя ход, така че единият да я сграбчи, докато другият я удари по слабото място.

Платформата на Могаба не предоставяше свършен изглед, макар вероятно да беше най-добрият постижим. Част от неговия ляв фланг беше закрыта от хаотично разпръснати скали, докато от дясната му страна стръмен скат скриваше фланга му там, наред с част от талианското ляво крило.

Издигнах Пушека сред гарваните и се зарях високо като лешояд. Димът се разсейваше. Хора се препъваха нагоре по склона, неспособни да напредват в строй по скалистата земя.

Сега разбрах защо на войниците бяха раздадени „боздуганчета“.

„Боздуганчето“ е малка топка с шипове, само че върховете ѝ са наточени и понякога отровни. То е удобно пособие, наложи ли се да бягате, особено ако преследвачите ви са ездаци. Разпръсват ги там, където конете трябва да следват тесни пътеки и сте си подсигурили голяма преднина или дори условия за гадна засада.

Аха! Засякох скъпия ни липсващ роднина.

Чичо Дой беше навлякъл най-хубавото си снаряжение, своите свещени вехти дрехи за фехтовка, сякаш може би не искаше да ни създава грижи, когато го погребваме. Ужас. Трябваше да разпитам Тай Дей за обредите на Нюен Бао. Много от тях загинаха около мен, но никога не бях участвал в онова, което ставаше по-късно.

Още се чувствах засегнат, задето бях изолиран, докато те са се погрижили за То Тан и Сахра без мен.

Чичо Дой се изперчи на възвишението, когато стигна на петдесет стъпки от първата линия на сенчестите. Той спря и изрева предизвикателство към Нараян Сингх.

Познай кой не излезе да се бие? Никой дори не отговори. Никой не си и направи труда да предаде съобщението в лагера на Измамниците.

Чичо Дой започна да бълва серии от официални обиди, унижавайки Измамниците и всички техни съюзници. Проблемът беше, че той рецитираше официалния кодекс за отправяне на предизвикателство. Не знаеше как да се изрази разбираемо за хора, които не говорят Нюен Бао.

Горкият чичо. Четиридесет години интензивно обучение го доведоха до решаващия момент и всичко, което онези хора там виждаха, беше един луд старец.

Дой започна да схваща.

И наистина се ядоса. Започна да крещи предизвикателствата си на талиански. Неколцина сенчести го разбраха. Посланието му скоро стигна до Измамниците. И то не беше добре прието.

Шоуто ми се стори толкова забавно, колкото би могло да е нещо тук, навън.

Нищо от това не влизаше в плана на капитана.

Чичо продължи да крещи.

Отвъд в лагера на Измамниците дребничкият месия на удушвачите каза на своите приятели:

— Няма да отвръщаме. Ще чакаме. Тъмнината е нашето време. А тя винаги идва — след кратка пауза той попита:

— Кой е този човек?

Едър, страховито изглеждащ мъж му каза:

— Беше в Деджагор. Един от поклонниците Нюен Бао.

Човекът, който проговори, се казваше Синдху. Той беше пристигнал в Деджагор по време на обсадата, за да шпионира за Господарката и за Измамниците. Истински подлец. Бях сигурен, че е мъртъв.

Невинни хора като Сахра загинаха, но Синдху и Нараян Сингх продължават да дишат. Ето защо не можех да бъда религиозен човек. Освен ако гуни са прави и има колело на живота, където накрая всеки получава онова, което си заслужи.

Синдху продължи:

— Той беше някакъв свещеник и техен Говорител. Член от неговото семейство накрая се ожени за Знаменосеца на Черния отряд.

— Става ясно. Богинята играе една от своите недоловими смъртоносни игри — той погледна Дъщерята на нощта. Детето седеше, сякаш беше призрачно. По-призрачно от обичайното. Никое четиригодишно хлапе ни би могло да го постигне.

Нараян Сингх изглеждаше смътно смутен. Неговата богиня обичаше случайните смъртни шеги за сметка на своите най-предани последователи. Не искаше да се превърне в една от нейните лудории.

— Тъмнината е нашето време — отново каза той. — Тя винаги идва.

„Тъмнината винаги идва.“ Звучи като девиз на Кина. Хвърлих още един поглед на изчадието на Господарката и Знахаря. Тя ме тревожеше много. Беше все по-призрачна всеки път, когато я зърнех. Ако не беше толкова трудно да се разчувствам тук, навън, щях да си поплача за Господарката и стария мъж.

В действителност, почти успях. Може би ставах способен на чувства, докато работех.

Отнесох се другаде и открих, че Могаба се хваща повече на чичовия цирк от Сингх. Но той помнеше чичо Дой от лошите стари дни.

— Искам този човек да млъкне — каза той. — Войниците го гледат, вместо да наблюдават враговете си.

Когато не изтръгна никакъв отговор от Измамниците, чичо Дой започна да обижда сенчестите и техните господари. Този път изсвистя копие. С движение, твърде бързо, за да бъде проследено, чичо изтегли Пепелявия жезъл и отблъсна копието настрана.

— Страхливци! — извика той. — Предатели! Има ли някой Нар сред вас, който е достатъчно мъж, за да излезе? — Дой презрително обърна гръб и се насочи към приятелските линии, преди буря от копия да го погълне. Майсторски ход, изобщо не изглеждаше като отстъпление.

И тогава адът се отприщи. Писнаха рогове. Затрещяха барабани. Препъваща се, тромава, неумела, долнопробна и зле въоръжена паплач се насочи към възвишението, стенойки — шестдесет хиляди гладни и уморени лагерни придружители нападнаха слугите на сенчестите. Нашите войници ги подтикваха с върховете на мечовете си.

Бях поразен и слиян. Разбира се, капитанът си беше суров, но никога не съм го смятал за достатъчно корав, че да допусне лагерните придружители да се присъединят към нас, за да ги използва като човешка лавина. Но, като се замисля, да, от седмици той предупреждаваше войниците да не позволяват никой, за когото ги е грижа, да се присъедини към похода. Онези, които го обмислиха изобщо, решиха, че Стареца не вярва в успеха.

Тези хора щяха да бъдат избити. Но и щяха да ранят някои сенчести и да посмачкат останалата част, което щеше да ни свърши работа.

Войниците бяха безпощадни. Удряха лагерните придружители с ужасяваща ярост. Тогава навалицата стигна до центъра на Могаба и наистина проникна право в челните редици на сенчестите. Дивизията на Кинжала остана непокътната.

Докато всички наблюдаваха нашата атака, специалните части на Знахаря излязоха иззад дивизията на Господарката и се втурнаха към пущинаците, обграждащи прохода. Могаба, разбира се, имаше патрули, скрити сред тези скали. Боят избухна веднага.

Нашите слонове настъпваха зад войниците, тласкащи лагерните придружители. Сенчестите бяха твърде заети, за да се безпокоят от тях. По пътя си към вражеските позиции слоновите набиваха в земята големи железни клинове.

Чу се пронизителен металически звук от тръбите на сенчестите. Без видима причина дивизията на Кинжала потегли изведнъж, спусна се по склона в посока, която щеше да ги изведе покрай десния ни

фланг. Изумих се колко добре поддържаха формацията, пресичайки неравната земя.

Сега станах свидетел на един от епичните пристъпи на ярост на Дългата сянка.

— Този път отиде твърде далеч! — трещеше той на Могаба, след като успя да се овладее достатъчно, за да скалъпи свързано изречение. — Какво, по дяволите, смяташ, че правиш, планирайки подобни ходове, без да се консултираш с мен? Поне обясни идеята си! — докато крещеше, той тропаше с крак по грубата платформа, треперейки и дращейки с нокти маската си. Помислих си, че може да покаже пред света лицето, което пази скрито, освен когато не е сам.

— Нямам представа какво прави — Могаба игнорира яростта на Господаря на сенчестите. Той се облегна на парапета на платформата, втренчи се в дивизията на Кинжала и изглеждаше толкова объркан, както никога досега. — По-тихо!

Оплаквача подсили врявата с поредица писъци.

Дългата сянка пак закрещя неразбираемо.

Талианските тръби прогърмяха. Кавалеристите шадари изскочиха в галоп от просеката между двете дивизии на Стареца и се втурнаха между дивизията на Кинжала и остатъка от армията сенчести. Тяхното настъпление беше много по-невпечатляващо от това на Кинжала. Дори и не се опитаха да запазят формацията си в движение.

Кинжала ги игнорира и продължи своя марш.

Могаба проявяваше признаци на възбуда, каквато никога не бях виждал. Нямаше никаква идея какви ги вършеше Кинжала.

Дългата сянка и Оплаквача изпаднаха в истерия.

Какво, по дяволите, ставаше?

Внезапно барабани известиха настъплението на водещата дивизия на Знахаря. Тя се насочи направо към пространството, опразнено от силите на Кинжала. Конницата се понесе напред, прикривайки външния фланг на дивизията.

Тогава резервната дивизия се престрои надясно и тръгна към Кинжала. И аз зяпнах глупаво.

Събитията се разгръщаха, сякаш бяха внимателно хореографирани, макар и никой да не знаеше, какво се случва.

Объркването изглеждаше всеобщо. В някои по-отдалечени области, като командния пост на Господарката, бяха изпаднали в недоумение.

Капитанът може би е имал някаква представа, но той изглежда работеше едновременно в три посоки, опитвайки се да наложи контрол, да го поддържа и да остане във връзка. Той умееше да държи под око по-голямата картина.

Не можех да му помогна. По времето, когато щях да съм се върнал в плътта и да се задействам, за да го намеря на фронта на една миля от каруцата на Едноокия, цялата ситуация щеше да е съвсем различна.

Левият ни фланг и силите ни в центъра продължаваха да тикат лагерните придружители напред. Представлението ставаше все по-ужасяващо и със сигурност щеше да се помни с поколения.

Водещата дивизия на Знахаря се вряза направо в сенчестите, опитвайки се да заеме позицията, изоставена от Кинжала. Резервите на Могаба се втурнаха срещу тях. Те се биеха ожесточено. Изтикаха Знахаря обратно. Стори ми се, че Стареца не беше готов да направи нужното усилие, за да завземе позицията.

Рота шадари, извисяващи се над враговете си, се доближи на един изстрел разстояние от лагера на Удушвачите. Няколко минути шепа стрелци работиха въодушежено, без да причинят видими щети.

Същевременно Оплаквача най-после привлече вниманието на Дългата сянка.

— Не разполагаме с излишно време, за да се дърлим помежду си! Жената може да удари всеки момент. Ако не обърнете внимание...

Няколко силни изблика в същия дух накараха Господаря на сенките да разбере, че прищявката му да изпадне в пристъп го бе оголила за магическа атака. И неговият другар не би могъл да го защитава през цялото време. Той самият изпаднаше в истерични писъци.

Все още треперещ, неспособен да говори свързано, Дългата сянка концентрира вниманието си върху Господарката.

Тя просто стоеше в очакване.

Могаба се опита да привлече вниманието на Дългата сянка. Господарят на сенчестите се взираше в Господарката. Могаба упорстваше. Дългата сянка му обърна внимание едва след като реши, че кризата преминава. Терорът, упражняван от нашите войници, вече

не беше достатъчен, за да тика лагерните придружители в настъпление. Дивизията на капитана се беше оттеглила на позициите преди настъплението. Корпусът на Кинжала беше спрял две мили на запад от бойното поле. Той беше заобиколен от нашата конница и резервната дивизия. Войниците му бяха толкова объркани, колкото всеки друг. Но те изглеждаха добри бойци. Продължаваха да изпълняват заповедите.

Могаба каза на Дългата сянка:

— Бяхме измамени по начин, който не очаквахме. С един умен удар Знахаря ни унищожи. Сега няма как да удържа позициите, ако не промениш заповедите си.

Дългата сянка изпръхтя ядосан въпрос.

Могаба отвърна:

— Сега единствената ни надежда е да атакуваме, докато талианците са дезорганизирани и разпръснати, преди собствените ни войници да са разбрали колко отчаяна изведнъж стана нашата ситуация.

Дългата сянка не смяташе така.

— Още веднъж забравяш, че твоята мисия е да изпълняваш желанията ми, не да ги подлагаш на съмнение. Защо си толкова черноглед? — той зяпна дивизията на Кинжала, отчасти видима от мястото му. Явно Дългата сянка се притесняваше от собствените си негативни мисли. — Нали отблъсна лесно тяхната атака.

Могаба едва възпря гнева си. Искаше ми се някой, нещо, да ми подшушне за предисторията на Дългата сянка. Понякога сенчестият изглеждаше толкова наивен, колкото беше могъщ. Могаба протегна ръка, сякаш сочейки Кинжала.

— Натясно сме. Изгубихме цял легион, само защото беше толкова нетърпелив да прибереш друг висшестоящ дезертьор.

Какъвто съм глупак, изобщо не разбрах какво плямпаше. Не бях направил интуитивната връзка.

Дългата сянка все още не разбираше, че щеше да последва щурм. Той видя единствено триумфа на отблъснатата атака.

— Виж колко хора убихме! Падат на снопове. Лежат на камари. Преброй ги, хиляди са. Гарваните ще пируват през следващите сто години.

Но вътре в себе си мъжът беше смутен. Той продължаваше да се взира във войските на Кинжала.

Могаба излая:

— Може би един на хиляда от онези мъртъвци е войник. Всички бяха лагерни придружители, крадци, курви и гладници, паразитиращи във всяка армия, която го допусне. Безполезни хрантутници и отрепки. Знахаря ги използва, за да ни държи заети, докато открадне четвърт от нашата сила и всичката ни надежда. Сега ветераните му ни превъзхождат значително. И повечето от тях са свежи — той посочи височините от дясната си страна, където специалните части на Знахаря продължаваха да печелят позиции. — Скоро ще превземат височините. Бяха подготвени за това.

— А ти не можеш да ги отблъснеш?

— Предугаждах усилието на Знахаря. Само глупак би игнорирал тези височини. Но не бях предвидил, че ще използва огнени кълба.

Това беше най-добрият продукт от оръжейния арсенал на Едноокия в Талиос, транспортиран до тук с голямо разхищение на средства и труд, които сега изглежда се отплащаха. Беше трудно да удържиш позициите си пред лицето на тези бомби. Капитанът и неговият антураж се бяха запътили към дивизията на Кинжала. Готвеше се нещо. Зарях се натам.

Кинжала излезе пред стената от своите войници и тръгна към Капитана през стотината крачки скалиста земя. Нашите хора бяха разположени извън стрелковия обхват, спокойни, но нащрек, очаквайки развързката. Те изглеждаха съвсем леко по-малко слисани от войниците на предателя, които сега бяха подредени като за парад, а не за сражение.

Кинжала и Знахаря се срещнаха по средата. Размениха си няколко думи. Аз, глупакът, очаквах Стареца да уреди враждата, която енергично преследваше от толкова отдавна. Вместо това той прегърна Кинжала и избухна в смях.

Отдавна не бях чувал смеха на Капитана. В него определено прозираше нотка на лудост.

Те започнаха да подскачат, вкопчили се един в друг.

После Кинжала се извърна и изрева на войниците си:

— Хвърлете оръжията и се предайте. Или ще бъдете избити.

Както загорях бавно, разбрах измамата едва след като войниците на Кинжала започнаха да изпълняват заповедта, както бяха обучени.

Отстъпничеството на Кинжала е било фалшиво. Дългогодишното лудо преследване от страна на Знахаря е било привидно, като изключим, че бе използвал Кинжала, за да се отърве от най-надъханите религиозни фанатици.

Нищо по-хубаво от това враговете да ти вършат мръсната работа.

Още повече че Кинжала беше порботил здраво, за да направи Господаря на сенките непопулярен сред поданиците си. Цели територии се предадоха без дори формална съпротива.

А сега Кинжала ни предоставяше една четвърт от най-добрите войници на Господаря на сенките.

Никъде в анализите не се споменаваше подобно ужилване. Знахаря си го беше измислил съвсем сам. Той щеше да се подсмива под мустак още дълго време, знаейки, че Могаба не би могъл да си го представи способен на подобен безпрецедентен ход. Могаба смяташе, че Знахаря не може да си поеме въздух, без да погледне в анализите.

Пуснах Пушека. Около каруцата не се виждаха хора, с изключение на майка Гота и Тай Дей. Присъединих се към тях. Те останаха безмълвни. Хапнах, без да продумам, изпих много вода, изкатерих се обратно в каруцата и си подремнах доста дълго. Сънувах. Сънищата не бяха приятни. В тях Ловеца на души се забавляваше чудесно, гаврейки се с нас, защото това най-много я развличаше.

Събудих се и ядох отново, едва съзнаващ, че поглъщах някои от най-лошите кухненски творения на майка Гота. Наливах се с вода, сякаш ми се случваше за първи път от седмици. Смътно осъзнавах, че Тай Дей гледаше притеснено. Опитах се да го проумея, но не можех да се съсредоточа.

Беше късно. Лагерът изглеждаше спокоен. Войниците все още бяха напред. Нощните часови обикаляха бдително, предупредени, че във вражеския лагер се навъртат Удушвачи. Караулите си бърбиха тихичко, докато спираха да си стоплят ръцете край огньовете. Подалеч назад оцелели от лагерните придружители събираха жалкото си имущество и се измъкваха, преди да бъдат подкарани отново като стадо.

На височините ожесточената битка продължаваше. Могаба възнамеряваше да се бори за всяка педя земя.

Не всички лагерни придружители успяха да се махнат. Огньовете от фланга на Господарката отново започнаха да прикриват лагера ни с дим. Дали капитанът си беше наумил някоя нова дяволия?

Питах го, когато се появи малко по-късно.

— Надявам се там да си мислят така — каза той. Не можеше да престане да се хили. — Искам Могаба през остатъка от живота си да поглежда през рамо, плашейки се от сянката си, като си мисли, че друг капан всеки миг ще зейне под краката му... Може и да не бърка понякога — Знахаря се засмя отново.

Всичките старши офицери започнаха да събират около огъня, стъкмен като празничния голям огън на гуни. Политически

неутралните свещеници от всички вери изпълняваха обреди за отправяне на благодарност. Дори Господарката дойде, придружена от своите офицери и почитатели. Изглеждаше като полубогиня, по-реална от всяко талианско божество, освен страшилището Кина. В съвременната епоха май само Кина се занимаваше със светски събития.

Но тя имаше личен интерес.

Трудно бе да се каже кой сред тълпата изглеждаше най-слисан. Кинжала се настани до Стареца. Не можеше да спре да се хили. Нито да престане да бръцолечи със старото си приятелче Лебеда. Горкият Бесен Корди си беше вкъщи с Жената. Той също би се забавлявал страхотно.

Не бях виждал Кинжала от години. Тогава той го раздаваше мълчалив циник. Нищо подобно. И Едноокия все още не бе успял да проумее случващото се.

Кинжала ревеше към Знахаря. Стареца веднага му изкрещяваше в отговор. Лебеда ми каза:

— Не ги мисли двамата. Все още не са приключили с прегръдките.

— Подозирам, че трябва да е имало много напрежение, докато измамата вървеше.

Стареца чу Лебеда, но го игнорира.

— Утре е време за доброто старомодно пата-кюта. Последното нещо, което Могаба ще очаква от мен. Принце, ти си пръв. Мъжете ти трябва да ни покажат колко са добри.

Отпих голяма глътка вода, мечтаейки си Едноокия да бе успял да стъкми нещо за тази вечер. Но нямаше как да стане. Никоя от талианските религии не толерираше бирата, нито пък Господарката или принца, които не искаха пияни войници да оплескват нещата. Но те не можеха да осъдят онова, което нямаше да видят. Така че можех просто да подшушна на Едноокия да стори необходимото. Попитах:

— Ще ни кажеш ли какво се случва наистина?

Небрежно веселие нахлу в очите на капитана.

— Не! — той се надвеси по-близо и прошепна: — Не позволявай да се разчуе. Не искам да улеснявам никого. Но те не изпращат сенки, за да шпионират — той посочи, докато над прохода прелетя огнено

кълбо. Вчера все още не бяхме станали свидетели на голямата магия на Господарката.

— Защо?

— Пази си я — той се ухили отново. Усмивката му зарази всички наоколо. Знахаря заговори на насъбралите се хора: — Смятам, че всички знаете какво е следващото, което се очаква да направите. Починете си.

Как така всички знаеха какво се очаква да направят? Малкото, което спомена на всеки, изглеждаше извънредно неясно.

Знахаря се взираше в Господарката. Тя изглеждаше на ръба на припадъка. Работата изморяваше, но нейното изтощение беше отвъд онова, което човек би очаквал.

Корав човек е моят капитан. Но чувствата му понякога са очевидни. Усеца се болката му за жената, която обича.

— Лебед. Навъртай се наоколо. Искам да говоря с теб.

Бях учтиво поканен да разкарам нежелания си задник и да си почина.

Исках да спя. Чувствах се изморен, въпреки незначителните ми физически усилия. Но когато се оттеглих в каруцата на Едноокия, лежах неспокойно, въргаляйки се насам-натам. Навън майка Гота беше заета с безкрайните си оплаквания. Очевидно бях само второстепенно действащо лице в нейния набор от проблеми. Чичо Дой се очертаваше като звезда. Хон Трей беше звезда. Сахра също, задето се беше съгласила с Хон Трей. Или защото Хон Трей беше на нейна страна. Вещици, и двете. Тай Дей не се обади повече от обичайното. Той може би искаше да вметне факт или два, но неговата майка никога не му даде възможността.

Същите стари, древни неща, които занимаваха майка Гота. През повечето време вече не я чувах изобщо. Чудех се дали може да я засега дотам, че да млъкне.

Тя ме накара да се замисля за жената, която обичах.

Обръщах се, мяхах се и се борех с болката. Помислих си, че може би отслабва. И, разбира се, чудех се правилно ли беше. Дали не извършвах предателство спрямо Сари?

Напомних си, че съм възрастен мъж, привикнал на тежък живот, и не би трябвало да се оставам в капана на подобно обсебване, независимо колко голямо съкровище беше Сахра.

Отнесох се в онова състояние, в което не си напълно заспал, но не си и буден.

В което можеш да си преправяш сънищата, докато сънуваш.

Внезапно се върнах в миналото, запратен през времето от порив на смях и подигравателен глас, който ме питаше къде съм бил. Не го очаквах след толкова време, но и не ми отне контрола. Сега вече бях обигран.

Без да съм изненадан, не се чувствах изгубен или дезориентиран. Бях бродил с призрака достатъчно, за да развия някаква издръжливост. Опитах се да овладеем нещата, точно както постъпвах навън с Пушека. Обкръжаващата ме аура на забавление се превърна в тревога.

Направих бързо завъртане през измеренията и точно там зърнах основната заподозряна — Ловеца на души, коленичила над някакъв набор от магически предмети близо до огън, някъде в обраслите с прещип подходи към Чарандапраш. Мой ред да се забавлявам. Дори и да нямах контрол, сега знаех кой ме манипулира.

Сега, как да проследя следващия ѝ ход?

Смехът на гарваните ме обгърна. Сякаш нямаше значение, че знаех кой го прави. Звучеше като Ловеца на души по начина, по който беше описана в анализите на Знахаря. Хаотична сила, на която рядко ѝ пукаше какво се случва, докато си играе.

Опитах да се да си спомня къде бяха точно сега онези анали. Може би си заслужава още един поглед към Ловеца на души. Или дори продължителна задушевна среща със Знахаря. Той познаваше Ловеца на души по-добре от всеки друг оцелял смъртен, включително собствената ѝ сестра. Не вярвам, че Господарката не познава мисленето на сестра си. Може би не я интересува.

Вероятно виждах неща, които не бяха там. Какво знаех наистина, че си мисли Господарката? Не бях разменил с нея и сто думи през изминалите три години. Преди това нашите взаимоотношения бяха ограничени до информацията, предназначена за анализите.

Кискането на гарваните се превърна в налудничавия кикот на Ловеца на души. Един глас каза:

— Не си мисли, че след всичко това днес ми е до игри.

Голяма невидима ръка ме сграбчи и ме запрати в брулена от ветровете тъмнина. Завъртях се като подхвърлен орех, въпреки че това беше само сън.

Опитах да се контролирам по същия начин, както правех, когато бродех с призрака. Още веднъж успях да поема контрола. Усещането за въртене изчезна. Докато то отслабваше, чувството за място и време се завърна, заедно със способността да виждам. Гледката не ми се стори добра. Тя беше близка и неясна, както Хагоп описваше влошеното зрение при старостта. Но аз бях в джунгла. Дали я познавах? Беше джунгла. Бях виждал няколко и всичките доста си приличаха, като не можеш да видиш ясно на повече от двадесет крачки. Прекалено много буболечки. Приглушено пищене на хиляда птици. Двойка от тях попадеше в зрителното ми поле. Забелязах, че май ме виждаха доста добре. Аз бях причината за цялото това вълнение.

Завъртях се бързо. Със сигурност се намирах в джунгла. Където не липсваше вода. Гадно черно блато се намираше само на няколко пръста от мястото, където биха попаднали петите ми, ако ги имах.

Маймуните бягаха по клона над главата ми, стреснати от крясъците на птиците, но, очевидно, неспособни да ме видят. Поне не от такова разстояние. Една се приближи, жизнерадостно подскачайки на педя от гледната ми точка. Забеляза ме. Така се стресна, че се изпусна, изпищя от изненада и падна в черното блато, където започна да вресци от ужас.

Крокодилът почти я хвана. Почти. Тя изскочи от водата секунда преди челюстите да щракнат. Нищо не може да ви убеди по-добре да се махнете бързо от нечии остри зъби.

Усилията на крокодила обаче го издадоха на ловците на крокодили, които се материализираха миг по-късно, мятайки остри копия.

Животът е жесток.

Тези ловци на крокодил изглеждаха необичайно нервни. Чудех се защо птиците бяха полудели. Питам се защо маймуните изглеждаха обезумели, защо една падна в черното блато. Разбирах ги без проблем. Говореха на Нюен Бао, сякаш им беше роден език. Явно беше.

Намирах се някъде по делтата.

Слабо, неясно, зад дрезгавите птици можех да усетя забавлението на гарваните.

Нямах усещане за посока.

Нямаше го Пушека да ме отведе вкъщи.

Аз не просто сънувах. Имах контрол, но не знаех какво да правя с него... Нагоре. Нагоре беше винаги добре с Пушека. Колкото по-нависоко се издигаш, толкова повече земята наподобява невероятно подробна карта. Тогава само трябва да откриеш отличителен белег, който познаваш. Поех нагоре.

Намирах се в най-противната, най-неопитомена част от делтата. Целият свят се състоеше от черна вода, бръмбари и нагъсто скупчени дървета. Беше много близо до представата ми за ада.

Трябваше да се издигна отгоре, където се рееха ястребите, за да видя каквото и да е. Междувременно психичен мраз ме сгърчваше въображаемо; страхът ме гложаше силно и дълбоко. Докато се издигах,

за момент ме обзе увереност, че никога нямаше да открия какъв да е ориентир.

Слънцето беше отличителен белег. Ако имаш очи, за да го видиш.

Не можех да видя дори летящите пред него птици.

Така че не успях да намеря ориентир по логичния начин. Добре, тук май има зелено петно. Оказа се оризово поле. Започнах да се движа на зигзаг над него, завих пак и открих село, намерих пътеката, излизаща от него, и я последвах. Движех се с лудешка скорост. Обаче знаех, щеше да ми отнеме дълго време, за да се завърна там, откъдето започнах.

Проклета Ловец на души!

Дочух подигравателното грачене на гарваните.

Забелязах село, което ми се струваше познато.

Някои ще кажат, че всички селца на Нюен Бао си приличат. Наистина, доста са сходни, доколкото съм виждал. Но техните храмове се различават радикално според богатството, статуса и възрастта на градчето. Бях видял този храм преди, седмици по-рано, когато търсех Гоблин. В действителност бях зърнал момиче, което толкова много приличаше на Сахра, че когато напуснах света на Пушека, ми идеше да се разплача.

Спрях там, реех се наоколо, наблюдавах как селяните се готвеха за сутрешните си дела.

Всичко изглеждаше типично за селце на Нюен Бао, според нещата, които бях чувал. Дори и да беше посред зима, тук винаги имаше работа за вършене. Хората се приготвяха да се захванат с нея.

Селото изглеждаше много богато. И доста старо, вероятно. Храмът беше голям и изглеждаше сякаш е там от столетия. Двойка огромни двуглави слонове оформяха колони от двете страни на вратата, високи колкото трима Нюен Бао. Според гуни двуглавите слонове символизираха бога на късмета. Спомних си как Едноокия казваше, че късметът приема тази форма, защото с могъщ и двулик.

О! Това трябва да е момичето, което бях зърнал преди. Двойничката на Сари. Тя излезе от храма, изглеждаше изтощена, тъжна. Може ли да е същата жена? Предния път девойката наподобяваше леко по-млада версия на Сари. Тази изглеждаше някак по-възрастна, напълняла с десет фунта и преживяла още няколко

години. Тя имаше онова невероятно лице, но нейните бедра и гърди бяха леко по-тежки от тези на Сари и беше загрубяла — нещо, което никога не сполетя Сари дори в най-лошите времена.

Тази жена беше мръсна, парцалива и отчаяна.

Но тя наистина приличаше толкова много на Сари, че ми се дощя да отида към нея и да отнема болката ѝ, каквато и да беше тя.

Понесох се по-наблизо, почти наслаждавайки се на собственото си самосъжаление, като се чудех защо жената носеше бяло, когато почти всички Нюен Бао — с изключение на свещениците, се обличаха в черно. Освен в специални случаи.

Можех да питам Тай Дей, когато се върнех. Ако изобщо откриех пътя.

Бях толкова близо до жената, че можех да я взема в ръце и да я целуна, сякаш бях в плът. Искаше ми се, лицето ѝ толкова наподобяваше Сари.

Дали Сари имаше братовчеди? Знаех, че имаше чичовци, защото поне един загина по време на обсадата на Деджагор. Значи вероятно имаше и лели, останали по селцата. Групата на поклонниците включваше само част от населението на делтата.

Жената в бяло гледаше право там, където щяха да бъдат очите ми. Нейните очи се разшириха. Кожата ѝ побледня. Тя нададе писък, после припадна. Няколко стари мъже в цветни роби изскочиха от храма. Те започнаха да се опитват да пренесат жената, крякайки един на друг твърде бързо, за да ги разберам. Тя възстанови присъствието на духа си, докато ѝ помагаха да се изправи на крака.

— Помислих, че видях призрак — каза тя в отговор на настойчивите въпроси.

— Трябва да е от постите.

Да пости? На мен не ми изглеждаше да е пропуснала много храненияя.

Значи е усетила присъствието ми, а? Струва си да се запомни. Но ми предстоеше борба за завръщане. Не бях от полза за никого тук, напълно изгубен. Намерих пътя за излизане от селото, последвах го в посока, която вярвах, че накрая ще ме заведе до Талиос. От Талиос щях да намеря пътя на юг.

Не се наложи да се връщам по трудния начин. Не дълго, след като открих реката, цялата ми вселена се разтресе. След третото неестествено потрепване започнах да усещам болка. Още два пъти и навлязох в тъмнина, преминах през нея и се свестих в каруцата на Едноокия. Малкото лайно ме държеше за ризата и ме шамаросваше, докато мърмореше нещо за събуждане на задника ми. Седях зад Пушека, когато отворих очи. Бях подгизнал в пот. Треперех. Едноокия попита:

— Какво, по дяволите, става с теб?

— Не съм сигурен. Ловеца на души, струва ми се. Беше нещо подобно като честите ми пропадания през времето в Деджагор. Само че се пръкнах като пъпешово семе право някъде по делтата. Знаех какво става, но не можех да го контролирам. По някакъв начин наподобяваше броденето с призрака. Но не виждах много надалеч... — осъзнах, че все още бръцолевя на талиански. Успях да си прехапя устата.

— Ще поговорим за това по-късно. Имам работа за вършене.

Отворих уста, за да протестирам.

— Ако искаш да говориш, отиди при Знахаря. Или направи каквото друго ти се иска. Но ми се разкарай от пътя. Не се будалкам за работата.

Ядосан, аз слязох от каруцата. Навън беше ден, точно както и в тресавището. Имаше много дим. Откъм фронта, където нямаше промяна в позициите, се носеше силен шум. Малко вероятно беше Стареца да отдели време, за да изслуша злополучната ми авантюра. Тя не засягаше случващото се тук.

Отидох до лагерния огън. Не тлееше. Всъщност беше изстинал.

Къде бяха Тай Дей и майка му? А чичо Дой?

Не и тук.

Намерих вода и пих, чудейки се колко време ще мине, преди водният запас да намалее критично, както храната. Задрямах.

Накрая Едноокия си свърши работата. Излезе и седна до мен.

— Сега ми разкажи за случката.

Разказах му.

— Този път вероятно си научил нещо важно, хлапе.

— Какво?

— Ще ти кажа, след като поговоря със Знахаря.

Казах на Знахаря:

— Разбрах защо Дългата сянка отказва да даде свобода на Могаба, когато дори и той вижда, че това е най-доброто. Страхува се, че Могаба би могъл да повтори Кинжала.

— Дългата сянка е сляп глупак — каза Кинжала. — Той не умее да преценява хората.

— Какво? — попитах.

— Могаба трябва да унищожи Знахаря. Той не може да прави нищо друго и живее с представата за себе си, която сам си е създал.

Знахаря изсумтя гръмко.

Кинжала продължи:

— Могаба вече трудно остава във връзка с действителността. Този сблъсък се е превърнал в смисъла на неговия живот. Няма никакво бъдеще, ако не постигне победа.

Знахаря не беше поласкан.

— Аз се чувствам по същия начин — подметна той. — Дългата сянка е прав за едно. Целият свят е излязъл, за да спипа задника му. Каква е поуката тук?

Потрепнах. Предполагаше ли се да му кажа пред хора, които не знаеха нищо за Пушека?

— По-малка от дупето на змия — каза Едноокия. Погледнах го кръвнишки...

— Дали ще скъсат?

— Само ако Могаба избяга. Може да не му хареса много, но разчита на него.

Втрених се в Господарката. Очите ѝ бяха затворени. Може би се възползваше от възможността да подремне. Без да е много явно, тя работеше по-усилено от всеки друг. Налагаше се да е нащрек всяка една секунда.

Чудех се дали Дългата сянка и Оплаквача подозират колко е изтощена и ще пробват ли да преобърнат нещата, възползвайки се от

умората ѝ. Потръпнах.

Капитанът кимна на себе си.

— Потегляме в три сутринта. Дотогава всички да си почиват.

Маската му на генерал винаги изчезваше, когато погледнеше Господарката. В тези моменти чувствата му бяха доста очевидни.

Отнесох се в мисли, припомняйки си кошмарите на Господарката от книгата ѝ, всичките така пропити със смърт и разрушение, подобни на тези, които продължавах да сънувам. Бях сигурен, че тя ги изстрадва отново. Бореше се със съня през повечето време, опитвайки се да ги избегне. Представих си Кина, както бе описана от Господарката — черна и висока, гола, лъщяща, с четири ръце и осем гърди, с вампирски зъби и миризлив гердан от бебешки черепи и отрязани пениси. Съвсем не е добрата ви майчица. Чудех се дали Господарката е сънувала някой от онези случаи, когато зърнах нещо, което може да е била Кина.

Сепнах се. За миг си помислих, че долових полъх от парфюма на Кина — зловонието на гниеци трупове.

Тук щеше да има изобилие от тях достатъчно скоро. Досега само студът пречеше да завони наистина лошо.

Изписах. Тай Дей ме разтърсваше. Откъде се беше взел? Изглеждаше смутен. Знахаря също се вираше в мен. Както и останалите. Бях се отнесъл право е кошмар, дори без да разбере. Капитанът попита:

— Какво беше?

— Лош сън.

Господарката тъкмо си тръгваше с Лебеда и Кинжала. Тя спря и се взря в мен. Ноздрите ѝ потрепваха неспокойно, сякаш също можеше да помирише онова зловоние. Гледаше ме строго.

— Извинявай? — бях пропуснал друг въпрос, докато Господарката и аз си разменяхме погледи.

— Твоите роднини, Мъргън. Къде са?

— Не знам. Тази сутрин те се озоваха в лагера на Измамниците и обезумяха — говорех тихо, защото не бях сигурен кой език ще убегне на Господарката и нейната свита. — Чичо Дой посече около петнайсет Измамника, докато майка Гота му прикриваше гърба. Гледката си я биваше. Да не посмееш да вбесиш дъртата — минах на Нюен Бао: — Тай Дей. Къде са Дой и майка ти?

Той сви рамене. Което означаваше, че не знаеше или нямаше да каже.

— Тай Дей също не знае — но къде се губеше Тай Дей напоследък? Не се виждаше наоколо почти по цял ден.

Връщайки се към онова, което споменах за чичо Дой и майка Гота, Знахаря подхвърли:

— Милион пъти съм ти казвал да не преувеличаваш. Възрастните хора не могат...

— Не преувеличавам. Кръв и лайна хвърчаха навсякъде. Сабята на дъртото момче се движеше толкова бързо, че трудно можеше да я видиш. Всичко, което онези задници искаха, бе да се махнат от пътя му. Сингх грабна момичето и побягна. Сега се крие под наблюдателната кула на Могаба. Дори Дъщерята на нощта беше малко потресена от развитието на нещата.

— Какво стана с твоята рода?

Твърдоглаво копеле.

— Изчезнали са, устройва ли те? Не съм ги търсил. Може войниците да са ги пипнали. — Обаче се съмнявах.

Стареца кимна и се усмихна към Тай Дей.

— Ще ги пипна аз. Отиди да поспиш. Чака ни дълъг ден.

Разбрах, че по-добре да си отдъхна сега, понеже после може и да не се отвори възможност.

Тай Дей имаше вид, сякаш наистина искаше да разбира малко повече езици.

Оказах се прав. Височините представляваха ключа към прохода. Не беше нужно да си гений, за да го разбереш, нали?

Възобновената битка започна с дъжд от огнени кълба. За пръв път целият ни фронт обстрелваше възвишенията с бамбуковите цеви. Господарката проклинаше прахосването с пяна на уста.

Отново на Прабриндрах Драха се падна честта да щурмува пръв.

Беше трудно за вярване, но войниците на Могаба оцеляха след артилерийската подготовка и принцът срещна яростна, упорита съпротива. Сега сенчестите се биеха ожесточено, защото нямаха никакъв друг избор. Обиграността им си каза думата, както обикновено се случва в смъртоносни ситуации. Принцът натискаше усилено, но не стигна доникъде.

Могаба беше успял да създаде малък резерв почти само с въображение. Той ги пращаше тук и там, използвайки ум, дух и воля за собственото си спасение. Беше прокълнат. И това проклетие беше неговият луд господар.

Дългата сянка беше всичко друго, но не и гъвкав, когато собственият му задник бе в капан. Досега смисълът на съществуването му беше да защити прохода срещу Черния отряд. Сякаш светът щеше да свърши, ако преминехме Данда преш. Но когато огнените кълба започнаха да свистят около ушите му, оставяйки цвъртящи черни белези по кулата, той измъдри нова идея. Каза на Оплаквача:

— Пригответи си килима. Генерале, призови Измамника Сингх, детето и петимата си най-ценни офицери — внезапно Дългата сянка изглеждаше напълно спокоен, изцяло рационален, в абсолютен контрол, като онзи върховен господар, когото всеки човек би предпочел.

Оплаквача се взира в него половин минута, преди да кимне. Малкият магьосник носеше своя собствена маска, но тя не скри неговото пренебрежение.

— Оттеглянето на този етап би било преждевременно — каза Могаба. Бях почти готов да призная, че мъжът е светец. Светец на злото, но въпреки това светец. Търпението му изглеждаше почти безкрайно. Дългата сянка беше по-лош от разглезено дете. Чудех се как е успял да стане толкова могъщ. — Положението може да бъде спасено, ако просто ми позволиш да го сторя.

— Ще правиш каквото ти наредя, генерале.

— Предполагам. Точно каквото върша от четири години. Кое не ни донесе нищо. Най-добрата армия на това столетие беше сломена от човек, който само замисля стратегии, експлоатиращи егоизма, страховете и фантазиите на един магьосник, чието познание на материалните неща не се простира отвъд края на копие, което държи. Смятам, че той, между другото, е изумително добре запознат с недостатъците на характера ти.

Могаба стрелна Оплаквача с апатична усмивка. Параноята и подозрението не бяха характерни само за нашата армия. Както и разминаването наличните интереси.

Дългата сянка запелтечи, изхвърляйки слюнки.

Могаба не се отказа:

— Няма да събера моите командири. Нито ще изоставя позициите или войниците си само защото смелостта ти те е напуснала. Но ако искаш да бягаш, давай. Остави ни да се бием. Може да умрем в огньовете, пращани от жената Сенджак, но поне никой от хората ми няма да бъде повален в гръб.

Дългата сянка пръскаше слюнки. Беше на път да изпадне в дива ярост.

— Вземи се в ръце. Намери сили да бъдеш мъж и остави професионалистите да си свършат работата. Накарай войниците си да изгарят от желание да се бият за теб — Могаба обърна гръб на Господаря на сенчестите. — Вестоносец! — Той изпрати на хората си по височините съобщение, че не е удовлетворен от начина, по който вървят боевете.

Изстрелваните от високите шадари огнени кълба свистяха опасно близо до кулата на Могаба. Нараян и Дъщерята на нощта започнаха да се чувстват съвсем неуютно.

За момент си помислих, че Могаба ще осъществи своя план и ще даде воля на недоволството си. Но той разпръсна пратеници навсякъде

със заповеди за удържане на позициите. А след няколко минути Дългата сянка наистина се успокои, вместо да вилнее в нечленоразделен гняв. От известно време той беше замислен. Опасявах се, че Могаба е успял и го е убедил в истината, че няма подобър терен за битка с нас, нито по-храбри мъже, които да се сражават насреща ни, нито по-способен командир, който да ни смачка. Страхувах се, че неговият добре наточен инстинкт за самосъхранение е взел връх.

Тогава някаква тъмнина постепенно обви Господаря на сенките. Можех да се закълна, че не идваше от него.

Дългата сянка изквича като ранен шопар. Той затропа с крак, запищя на неразбираем за всички език и падна на колене. Трепереше от глава до пети, сякаш в някакъв припадък. Изглеждаше досущ като обичайните му пристъпи на ярост. Той стенеше, ридаеше и говореше по начин, който ме накара да се чудя дали дори разбираше какво нарежда. Всички в кулата зяпаха. Оплаквача се озърташе наоколо, сякаш очакваше да приближава най-жестоката беда. Отправих бърз поглед към Господарката, но я заварих да не прави нищо. Беше просто по-бдителна от обичайното, сякаш усещаше нещо, но не знаеше какво е.

Хленчейки, Дългата сянка се изправи на крака. Обърна се към Могаба. Започна да тропва с крак и да пищя, докато правеше нещо с мършавите си, обвити в ръкавици пръсти.

Могаба внезапно падна, сякаш ударен по главата с топор.

Дългата сянка вилнееше пред строените вестоносците. Той изпрати един да призове Сингх и детето, а друг — при най-добрите офицери. Пратениците потеглиха без никакъв ентузиазъм, което се очаква от хора, току-що чули, че ще им бъде позволено да останат и умрат, за да може лудият им шеф да избяга.

Само мъжът, изпратен за Нараян Сингх, си свърши работата. Останалите решиха да спечелят преднина, измъквайки се на юг. Не виждаха причина да не дезертират.

Нашите хора на височината успяха да улучат с няколко огнени кълба кулата. От точната им стрелба имаше още много да се желае, но тези малки огнени топки не летяха така предсказуемо като стрелите.

Дългата сянка беше пренесъл Могаба на килима на Оплаквача. Малкият магьосник не каза нищо, макар и очевидно да се съгласи с

Могаба как денят все още не е изгубен.

По дяволите, струваше ми се, че те са много по-уплашени от Господарката, отколкото трябваше. Мислех си, че с една голяма магическа лайняна буря можеха да се справят с нея. Но вероятно Господарката ги е заблудила. А може би Оплаквача помнеше твърде добре старите дни, за да се изправи лице в лице с нея.

Няма значение. Те не желяеха да използват силите си.

Килимът, донесен от Оплаквача в Чарандапраш, изглеждаше много по-голям от онзи, който беше повредил преди. Той можеше да носи дузина човека и цялото им снаряжение.

Дългата сянка спря да вилнее. Сега действително изглеждаше объркан от собственото си поведение, прошепвайки:

— Какво направих? — Дългата сянка знаеше, че е прецакан, но той беше от типа момчета, които, изказали се спонтанно, не можеха да отстъпят или да признаят, че са се издънили. Светът е пълен с подобни хора. Всички щяхме да сме по-добре, ако бащите им ги удушваха, веднага щом покажат признаци, че са такива. Този отявлен глупак би избрал да пожертва цяла армия, вместо да признае грешката си.

Дузина мъже бяха на платформата, когато Сингх и детето пристигнаха. Повечето бяха все още неизползвани вестоносци. Имаше и неколцина офицера. Докато Нараян и Дъщерята на нощта се качваха на килима, дори и най-тъпите войници разбраха, че големите момчета бягат. Когато Дългата сянка стъпи на килима и започна да беснее отново, вече твърдо бяха решили да се махат. Те хукнаха веднага, щом Оплаквача издигна килима. Той се люшна, наклони се на една страна, удари се в ръба на платформата и започна да плъзга настрани към канарата.

Веднага заваляха огнени бомби. Войниците се отдръпнаха. Килимът се разклати по-лошо. Изпопадаха хора. Огнено кълбо уцели килима. Докато пламъците се разгаряха, Оплаквача успя да си върне контрола. Килимът се насочи на юг, олюлявайки се като пианна комета.

Хората на височините откриха огън с бамбуковите си оръжия. Оплаквача шареше лудо през лайняната буря. Не успя да избегне всички топки. Отчаяните магии на Дългата сянка едва ги предпазваха да не бъдат опечени живи.

Какво не беше наред с Господарката? Това беше нейният шанс. Подлеците бяха заети да спасяват собствените си задници. Ако сега ги

свалеше долу, работата щеше да приключи. А Нараян Сингх и детето да попаднат в нашата колекция.

Дочу се звук като десет хиляди надпреварващи се шепота, като милион, като сто милиона, прииждащи с порива на циклон. Той ме подмина невидим и се впусна към прохода. Всяваща ужас тишина последва преминаването му. Трябва да е било стотици пъти по-страховито извън призрачния свят. Войниците и от двете страни оставиха оръжията, за да наблюдават.

Оплаквача изпусна вопъл на отчаяние, по-силен от цялата глъчка. Той събуди зяпльовците на канарата, които наистина нямаха нещо по-добро за правене, освен да пращат огнени топки по летящите магьосници. Представлението с фойерверките се възобнови с удвоена мощ.

Оплаквана се отправи към земята. Помощта на спътниците му беше неадекватна. Той не можеше да лети и в същото време да се бие. Килимът се сгромоляса тежко. Войниците изпадаха по целия склон, наред с Могаба. Повечето се спуснаха към него. Могаба, върнал се в съзнание, се запрепъва назад към войниците си, забравил за лайняната буря наоколо. Трябва да се е ползвал с божия милост, защото не го сполетя никаква беда.

Въпреки безчувствеността на призрачния свят, аз усетих вълна на въодушевление. Пипнахме ги! Спечелихме тази битка. Войната беше на минути от приключване! Шепнещата магия на Господарката ще изтормози Оплаквача и Господаря на сенките, докато хората на канарите ги заливаха с огнени кълба. Размахът и дълбочината на замисъла на капитана, изработван през годините, изцяло скроен по характера на Дългата сянка, едва сега изплуваше от сенките. Той ме въодушеви не само защото проработи, а понеже всяка случайност беше предвидена. Единствено Знахаря и боговете му знаеха за какво още е готов. Тук все още имаше тонове неизползвани материали. Свърши се. Пътят беше отворен. Зарях се обратно към каруцата на Едноокия. Трябваше да се придвижим бързо, за да се подсигурим и да се възползваме от ситуацията. Първо би трябвало да съберем всички братя от Черния отряд.

Колко време ще мине, преди да се науча да не чупя яйцата, преди да съм приготвил тигана?

Стареца не се опитваше да провокира отговора, който получаваше. Нито пък Господарката, която сякаш се страхуваше от него. Не вярвам Знахаря да е имал някаква идея, че такова нещо е възможно.

Почти достигах каруцата, когато призрачното царство се изпълни със зловоние, сякаш някой с един замах отвори всички съществували някога гробове. Преди не бях се сблъсквал често с такива миризми, но в сравнение с тази всичките бледнееха. Страхът ме удари. Паниката го следваше на половин стъпка. Бързо се измъкнах от призрачния свят, преди страхът да ми попречи да си спомня как да избягам.

С гръб към каньона, Дъщерята на нощта стоеше върху голям скален къс, забравила за прелитащите наоколо огнени кълба, като вдигаше малките си ръце в поздрав за идващата тъмнина, призовавайки я със стисната в зла усмивка уста.

Нахлуваше нещо. Нещо, което бях зървал по-рано.

31

Прекатурих се от каруцата, като успях да увисна на една ръка, провесен като маймуна. Доста дълго време ми отне да си върна способността да мисля. Не само, че навън не беше мрак, но и явно зората се завръщаше отново. Не. Не беше утро. Тази светлина не идваше нито от слънцето, нито от луната. Тя нахлуваше от прохода. Дали огнените бомби бяха подпалили някой допълнителен склад с муниции на Господаря на сенките?

Щеше ми се да беше така. Но разбихах, че не беше обикновен огън.

Втурнах се към командния щаб на Господарката, препъвайки се повече от когато и да било. Тялото ми беше изтощено. Каквото и да се случваше, Господарката щеше да е замесена. И вероятно най-сигурното място беше да си близко до нея. Не трябваше да бягам надалеч, но шоуто беше почти приключило, когато стигнах. Обградена от доверениците си, Господарката още се опитваше да пипне Оплаквача, но се провали не поради нейна грешка.

В играта се беше включил нов играч.

Първоначално формата и цветът му бяха неясни. Тогава се сблъска със силата на Господарката. Мощта погуби силата в светлина. Това сияние ми показва нещо, което не исках да видя.

То беше черно. Издигаше се на сто стъпки. Имаше четири ръце. Това бе нещото, преследващо сънищата на Господарката, което понякога бродеше и в моите. Това беше тъмнината, която призоваваше дъщерята на Знахаря.

Господарката се бореше с този колос пред стотици хиляда очи и така обърка много хора.

Измамниците трябваше да я насърчават. Нещата за тях бяха станали тежки, но тук имаше конкретно доказателството, че Годината на черепите може да бъде извикана. Че вероятно предстои. Че тяхната богиня беше станала достатъчно силна, за да се прехвърли в нашия свят в защита на избраната си дъщеря и живия светец Нараян Сингх.

Обаче този образ на Кина силно наподобяваше питомците на Дългата сянка. Тя не беше неуязвима за огнените топки от бамбуковите цеви на Господарката. Паниката, която появата на Кина причини, примами много от тях във въздуха. Скоро Кина заприлича на митично създание с проядена от молци тъкан.

Всичко свърши, преди да успее да си поема дъх. Кина се стопи, изчезна. Тя остана достатъчно дълго, колкото детето и защитниците ѝ да успеят да избягат. Все още клатушкайки се и тлеейки, килимът на Оплаквача се изгуби от поглед. Стотиците милиони шепоти започнаха да заглъхват.

Господарката се срина. Положиха я на носилка. Лебеда и Кинжала застанаха от двата края. Най-верните ѝ войници ги обградиха, мъже, които бяха с нея от години. Казах на Лебеда:

— Отсега нататък не бива да се тревожите за тях. Те са се насочили към Наблюдателницата с подвити опашки. Могаба е в безсъзнание и вероятно е ранен. Никой не командва вече.

Лебеда ме стрелна с недоверчиво изражение.

— Какво, по дяволите, ми разправяш? Намери си проклетия капитан и му ги дрънкай на него.

— Добра идея — така и направих.

Дивизията на Прабриндрах Драха пострада още по-зле. Хората на Могаба отказваха да забравят първия закон на оцеляването: никога не обръщай гръб. Трудно е да убиеш войник, който се придържа към своята подготовка, когато всеки инстинкт и емоция му нашепват да хвърли оръжие и да избяга, или да се свие на топка, за да се скрие от ужаса.

Целта на обучението на войници, докато мрънкат за цялата му глупост, е същите тези бойци да сторят правилното нещо автоматично, когато ужасът настъпи. Сражението е много повече страх и управление на страха, отколкото организирано убийство. Онези, които съумеят да работят със страха най-добре, ще се възползват от деня.

Стареца наблюдава толкова дълго, без да се намеси в полза на принца, че собствените му подчинени започнаха да мърморят. Попитах го какво чака.

— Искам да покаже на Талиос от какво тесто е замесен. Аз самият искам да видя. Не ми се ще да се съмняват в него, когато встъпи в длъжност.

Това беше разумен довод, но все пак звучеше подозрително. Започнах да ставам много мнителен относно грижите на Знахаря.

Наистина, по-късно той изпрати дивизията на Господарката, подкрепяна от гвардията на Уилоу Лебеда, да замести корпуса на принца. Господарката бързо успя да спечели няколко победи, но Могаба възстанови контрола си. Тя беше толкова изтощена, че магиите ѝ причиниха само малки разрушения.

Чудех се защо Знахаря просто не отстъпи, докато тя се възстанови. Макар че вече не прекарвах много време в опити да разплетя мислите му. Пъклени планове или не съвсем, аз вече не познавах човека.

Той изтегли дивизията на Господарката малко преди пладне. Премести стрелци по фланговете, подреди своите две дивизии за настъпление, следвайки тактика, според която едната се бие до

изтощение, после следващата напредва през нейните позиции, за да атакува, да се надяваме, съсипания враг. Но преди барабаните да подемаат монотонния си ритъм, той съзря бял флаг напред. Аз се тътрех със знамето. Проклетото нещо май се нуждаеше от диета. Струваше ми се, че става все по-тежко.

Не бях във форма. Останах тук само защото Знахаря настоя. Искан да съм навън, яздейки Пушека, да разбере какво става с Дългата сянка и Оплаквача, и Ловеца на души, и кой де е друг — Радишата също трябваше да се провери. Дълго време не я бях шпионирал.

Хубавото беше, че тукашните събития известно време щяха да й убягват.

Могаба ме изненада, слизайки долу срещу нас. Той накуцваше. Перчеше се с пояс от бинтове. Представих си, че ако не беше толкова тъмен, щеше да покаже и добра колекция от охлузвания. Едното му око беше подутото и затворено. Хапеше уста от болка. Без да показва повече емоции от абаносова статуя, той каза:

— Успяхте много умело да експлоатирате слабите ни места.

Предпазливо и уморено, Знахаря отвърна:

— Онзи задник ви прецака. Трябва ли да прахосаме още животи?

— Битката свърши, но войната продължава. Нейният резултат все още не е ясен.

Беше близо до истината. Ако не се задвижехме напред наистина бързо, нямаше да съумеем да задържим армията цяла.

Усмивката на Знахаря подхождаше на бронята на Създателя на вдовици, която той изглежда не искаше да маха напоследък.

— Отново и отново ти повтарях да изучиш анализите. Все ти напомнях, че ще съжالياваш, че не си го сторил.

Могаба също се усмихна, сякаш знаеше нещо.

— Те не са свето писание.

— Какво?

— Вашите скъпоценни анали. Не са свещени, а просто истории, създадени по равно от легенди и откровени лъжи — той ме погледна. — Ще ви струва скъпо, ако се осланяте на вярата в миналото, Знаменосецо.

Сега капитанът се усмихна кротко. Битка, водена с усмивки?

Знахаря показва много новаторство в боя, но Могаба не го съзнаваше. Не го разбираше, защото не беше чел книгите. Не би си го

признал публично, но не беше запознат с анализите, защото не можеше да чете. В Геа-Ксле, откъдето той дойде, четенето не се числеше към войнските умения.

Сега нямаше никакво съмнение кой държи инициативата на психологическия фронт. Знахаря каза:

— Значи, ще трябва да избия още много от вас, преди да се изправите пред истината?

— Истината е променлива и зависи от тълкуването. В този случай крайната ѝ форма остава неопределена. Може би ти ми показва начин да намеря своята — Могаба се обърна, приключил с приказките, и закуцука нагоре. Стойката на раменете му показваше, че гордостта му е наранена, задето е трябвало да ни покаже болката си. Мърмореше си нещо как Господарят на сенките вече не е тук, за да го спъва.

— Ей, шефе, той вече няма зад гърба си Дългата сянка — подхвърлих аз.

— Вече не му се налага и да отговаря пред него. Внимавай!

Тай Дей подскочи и вдигна щит над главата ми точно навреме, за да ми попречи да се удавя в дъжд от стрели.

— Ау! Времето наистина много бързо се влоши.

Момчетата на възвишението се забавляваха за нашата сметка. Направихме спектакъл, отстъпвайки назад, като и тримата се опитвахме да се крием под малкия щит.

Онова коварно лайно Могаба беше слязло долу само за да спечели няколко минути за своите войници. Те нападнаха веднага след като той ги достигна. Ентусиазмът им не беше предишният, но дисциплината си оставаше желязна.

Стрелите от фланговете и кулите, и огнените кълба отвсякъде накараха усилието им да изглежда необмислено. Въпреки всичко те ни изтикаха назад, сякаш мислеха, че тази атака е последната им надежда. Положението започна да изглежда отчаяно. Но тогава Господарката реши, че си е починала достатъчно.

Чарандапраш се окъпа в различни цветове.

След това битката не продължи дълго. Но когато падна тишината, дори и нашите резерви бяха твърде изтощени, за да преследват някой. Знахаря остави тази чест на оцелелите лагерни придружители, като им каза, че могат да задържат всяка заграбена плячка.

Повечето от тези, които опитаха, просто отидоха да умрат.

Плановете на Могаба създадоха гореща тема около големия огън. Изглежда всеки от лейтенант нагоре беше тук и имаше своя теория или две. И никоя от тях не беше логична. Вече бях побродил с призрака и не успях да открия Могаба, дори проследявайки го назад във времето. Но беглият повей на смъртно зловоние ме накара да побягна, дори преди реално да успея да огледам наоколо.

Дали Тя винаги щеше да е навън, всеки път, когато излизах?

Знахаря не се включи в налучкването. Той просто мързелуваше — по-самодоволен и по-спокоен, отколкото съм го виждал от години.

Господарката седеше до него и също изглеждаше страшно добре. Като че ли по изключение беше успяла да се наспи. Обърнах се към нея:

— Когато имаш няколко минути, бих искал да поговоря с теб. Не знам какво да запиша в анализите.

— Не смятам, че бих могла да ти кажа нещо интересно — отвърна с въздишка тя.

Можех да използвам Пушека, за да я проследя назад във времето. Но това едва ли щеше да ми каже какво си мисли тя.

Господарката попита Знахаря:

— Защо изглеждаш като котката, откраднала каймака?

— Понеже Дългата сянка и Оплаквача не се върнаха — той ме гледаше. Искаше да знае защо. Но не точно сега. Можеше да почака.

— И защото ти го направи. — След почивката си Господарката изглежда не се изморяваше така зле, въпреки срещата й лице в лице с Кина. Или каквото там беше. — Защото сега те просто ще отидат да се крият в Наблюдателницата, докато Дългата сянка се опитва набързо да скалпи нещо от гарнизоните и милициите, събрани от хора, които не искат да имат нищо общо с това.

Той все още беше Господар на сенките. Не беше изчерпал докрай всичките си козове. А стените на Наблюдателницата бяха сто стъпки високи. Надявах се Знахаря да не смята, че всичко, което ни предстои, е да напредваме без усилие.

— Забележи, че той наистина не наговори глупости — промърмори Лебеда към Кинжала. Уилоу много лесно прие старото си приятелче отново. Някои от хората още не можеха да приемат, че цялото отстъпничество е било измама. Особено онези, които имаха

роднини сред религиозните полкове, изтребени от Кинжала. — Тъпото копеле и тиквеник няма да каже на кой какво е замислил. Дори на мен и теб. Скрил е измами в ръкава си и ще трябва да научим за тях също като всеки жалък тъпанар, комуто ще се случат.

Лебеда се загледа тъжно в Господарката за момент, неспособен да разбере какво намираше тя в Стареца. Аз самият преди време се чудех над това, преди да срещна Сари и да се влюбя.

Не е задължително да има смисъл. Просто се молете за свободата да си го позволите.

Говорейки за границите пред свободата, моите роднини още липсваха. С изключение, разбира се, на Тай Дей. По-скоро щях да избягам от сянката си, отколкото от него.

Кинжала се усмихна, когато забеляза киселата физиономия на Лебеда. След приключението си той изглеждаше различен мъж — като човек, открил своята ниша.

— Ако наистина искаш да разбереш, по-добре заеми онези книги от Мъргън. Казват, че в тях е всичко, ако знаеш къде да гледаш.

— Добър план — излъгах аз. — Но Мъргън не е понесъл книгите със себе си. С изключение на онази, по която не е работил достатъчно напоследък.

Коментарът на Лебеда беше кратък и неприличен. И той — като Могаба — не можеше да чете.

Кинжала подказа:

— Накарай Мъргън Големите уши да ти ги разкаже. Може да цитира цели глави почти толкова добре, колкото Знахаря. Мъргън е любимото му момче.

Старият Кинжал нямаше чувство за хумор. Не съм сигурен дали този ми харесва повече. Не си даваше зор да бъде забавен.

— Ще го направя, ако заплащането е добро — отвърнах им. — Като наемници не си пилеем силите, ако не ни се плати.

Трябваше да положа някое и друго усилие да стоя по-далеч от Пушека достатъчно дълго, за да нахвърлям необходимите бележки. Чарандапраш беше критичен етап в историята на Черния отряд. Не го оценявах справедливо. И когато бродех с призрака, би трябвало да се концентрирам върху неща, които наистина се налагаше да наблюдавам.

Не биваше да отивам просто за да се отърва от болката.

Всъщност тя вече не беше така всепоглъщаща. Може би няколкото схватки с Кина изцеряваха романтичните страдания.

— Тай Дей — попитах тихо на Нюен Бао, за да покажа, че това беше просто личен въпрос, а не работа. — Какво означава жена Нюен Бао да носи бяло?

— А? — той изглеждаше изненадан. — Не те разбирам, братко.

— Просто си спомних сън отпреди няколко ноци. В него имаше жена, която много приличаше на Сахра. Беше облечена в бяло. Нюен Бао винаги са в черно, с изключение понякога навън в света. Или ако си свещеник. Не е ли така?

— Сънувал си Сахра?

— Да, през цялото време. Ти не сънуваш ли Май?

— Не. Научени сме да освобождаваме техните духове.

— О! — съвсем не го вярвах. Ако беше напълно вярно, нямаше да има призив за търсене на отмъщение. — Добре, какво означава да си облечен в бяло? Или не значи нищо?

— Означава, че наскоро е овдовяла. Мъж, изгубил съпругата си, също ще е облечен в бяло. Тя може да ходи така в продължение на една година. Докато жената е в бяло, никой не може да ѝ отправи брачно предложение, макар че, разбира се, хората от нейното семейство ще търсят съпруг неофициално. В случая с мъж, неговите баща и братя може да проучват възможностите, но не е позволено да го сватосват, докато не съблече бялото.

За мен това беше новина.

— През цялото време, когато бяхме в Деджагор, никога не забелязах Нюен Бао в бяло. И Сари със сигурност не изчака никаква година след смъртта на Дан, за да се заинтересува от мен.

Тай Дей ми показва една от редките си усмивки:

— Сари се заинтересува от теб преди смъртта на Дан. Бе поразена, когато за пръв път дойде да видиш дядо. Нямах си представа каква кавга последва. Особено след като баба обяви, че е предопределено Сари да се влюби в чужденец.

Значи усмивката не беше проява само на доброто му настроение.

Можех да си представя отношението на майка Гота.

— Но Сари никога не облече бяло. Нито пък някой друг.

— Нито се намираше и една педя бял плат в онзи град, който да не е носен от талиански войник. Дядо сметна, че е политически

неправилно да им отнемаме туниките — Тай Дей се усмихна отново, което само накара лицето му още повече да заприлича на череп. Той додаде: — Ние бяхме малка група. След цялото това време на поклонничество се познавахме един друг. Знаехме кой е изгубил партньор. И бяхме наясно, че нищо не може да се направи, докато така или иначе не се върнем при нашите села и жреци.

Значи жената, която видях, докато бях изгубен в делтата, беше вдовица. Предполагам, това обясняваше защо изглеждаше измъчена и нещастна.

— Ще трябва да ми разкажеш повече за Нюен Бао. Ще се чувствам по-малко глупав, когато се случи подобно нещо.

Усмивката на Тай Дей повехна:

— Вече няма нужда да познаваш обичаите ни, нали?

Не бях един от тях, дори по брак. Той стоеше тук, защото беше поел отговорност, а не понеже съм част от семейството.

Трябваше да помисля върху това.

Знахаря остави всички да си отпочинат напълно, преди да подемe, както се надяваше, финалния щурм срещу защитата на сенчестите. Аз имах треска или вероятно нещо, което бях пипнал от моментната близост с Кина — горещо изпотяване, редуващо се с треперене от студ. Така че не излизах навън, за да шпионирам враговете ни.

Нямаше значение. Стареца можеше да клюкарства с гарваните си.

На отбранителните линии, които Дългата сянка смяташе за така критични, нямаше никакви сенчести. Докато бездействахме върху отпочиващите си задници, Могаба и неговите капитани предприеха придвижване на войниците си. Те дори опитаха да унищожат припасите, които не можеха да влачат със себе си, но бяха изпреварени от бдителната шадарска кавалерия.

Смъртта е вечност. Вечността е камък. Камъкът е мълчание. Камъкът е разбит.

В нощта, когато вятърът вече не стене и малките сенки отиват да се крият, камъкът шепне. Камъкът говори понякога. Понякога изпраща своите деца да се спуснат в бездната. Понякога филиз от пъстра мъгла се издига, за да погали фигурата, прикована към килналия се трон.

Сенките офейкват игриво в равнината, блестяща на лунната светлина, като се поглъщат една друга и стават все по-силни. Спомените им са също толкова стари като камъка. Те си спомнят свободата.

Понякога тронът се приплъзва с една милионна от инча, все повече накланяйки се. Сега се случва все по-често.

Камъкът потръпна. Вечността се подсмивва презрително, докато поглъща собствената си опашка. Студеното празненство е

почти приключило. Дори смъртта е неспокойна.

Можех да чуя как Едноокия кълне съдбата изобщо и специално някои талианци ведна. Едното колело на каруцата се беше заклешило между скалните късове и войниците не го измъкнаха достатъчно бързо, за да удовлетворят малкия магьосник. Цяла сутрин той беше в отвратително настроение. Предполагам, че Едноокия си мислеше как няма да продължим на юг, след като спечелихме при Чарандапраш. Явно смяташе, че Стареца ще се задоволи да окупира прохода, после да се оттегли на по-топъл климат и да изчака лятото.

„... Къде щеше да отиде Дългата сянка? Вкъщи. И поради земетресението «вкъщи» беше сграда, която скоро нямаше да бъде завършена. Така че, за къде беше голямото бързане? Що за тесногръд фанатик няма да даде почивка за едно добро напиване след спечелена победа — толкова значима и очевидно окончателна?...”

Едноокия изприказва всичко това и много повече от минутата, когато Знахаря му нареди да потегля. Едноокия не беше щастлив войник.

Беше дори още по-нещастен, защото аз се возех. Странното редуване на треска и вледеняване продължаваше да идва и да си отива. Капитанът го сметна за добро извинение да ме държи близо до Пушека, като редовно ме предупреждаваше да внимавам с времето. Не му споменах, че броденето с призрака ставаше все по-непривлекателно, защото навън беше страшно. Не бях разказал досега и на Едноокия. Знаех, че трябва. Нямаше да мога да се понасям изобщо, ако се случеше нещо, защото не ги бях предупредил.

Но и не исках да разлайвам кучетата. Едноокия не спомена да е попадал на нещо необичайно при случайните му пътешествия навън. Може би давах малко повече власт на въображението си.

За момента бях в доста добра форма. Малко разтресен от друсането на каруцата, но нито трескав, нито борещ се с мраз. Може би подходящ момент да хвърля един поглед.

Навън Едноокия изръмжа нещо на Тай Дей.

— Не е добра идея, Едноок — сопнах се на наречието на Градовете на скъпоценните камъни. — По-скоро ще ти скрита задника, преди да те погледне.

— Ха! Това ще е интересно! Да видя какво прави Джоджо. Може даже да го събудя.

Като повечето членове на Отряда, Едноокия си имаше телохранител Нюен Бао. Неговият беше Чо Дей Чо — толкова ненатрапчив и неамбициозен като телохранител, колкото никога не съм срещал. Мотаеше се наоколо само защото племенните старейшини го бяха наредили. Не изглеждаше да проявява голям ентузиазъм да пази Едноокия от самия него или от кой да е друг. През последния месец не бях виждал Чо и четири пъти.

Не успях да открия Ловеца на души. Знаех, че беше тук, въпреки че Пушека не се бореше с мен. Тя действаше под заклинание, което я криеше от подобно проследяване. Въпреки това можех да предположа къде се намира приблизително по маршрута на гарваните в планините на запад от нас. Огледах се за променливата приятелка на Едноокия Лиза Боуалк, но от нея също нямаше следа. Нито успях да уточня положението на Могаба и двамата Нар, избрали да останат с него, когато той дезертира от Отряда, за да служи на Господаря на сенките.

Това беше нещо, над което да помисля. Ако бяха започнали да подозират, че ги наблюдаваме... Но Дългата сянка беше в кристалния си купол на върха на Наблюдателницата, настанен на каменно писалище, и спокойно даваше заповеди на пратеници, уреждащ разумно и енергично защитата на неговата стопяваща се империя, без никакво усилие се крие от мен.

А по-надолу, в отделно помещение, се намираще един смутен и слаб Нараян Сингх, раболепно сврян в ъгъла, докато Дъщерята на нощта, по-скоро като някой възрастен лилипут, а не дете, очевидно разговаряше със своята духовна майка. В стаята се усещаше миризмата на Кина, макар и не онова ужасяващо усещане за присъствие, с което се бях сблъсквал преди.

Наблюдавах известно време. Проследих часовете назад. Нямаше никакво съмнение. Нараян Сингх вече не ръководеше нищо. Той беше придатък към Дъщерята на нощта, полезен основно като глас, чрез който тя да общува с Господаря на сенките и Измамниците. Но Сингх

започваше да подозира, че приложението му приближаваше края си и съвсем скоро детето ще е готово да се отърве от него.

Когато настъпеше моментът, тя щеше да го стори с не повече емоция или мисъл, отколкото би се освободила от добре оглозгано свинско ребро.

Приликите с божествената ѝ родителка я променяха много бързо.

Кина изглежда бързаше, притисната от обстоятелствата, така че нямаше време да изчака детето да съзрее за своята роля.

Изпитвах силно неудобство около хлапето, въпреки че то беше на стотици мили. Махнах се оттам.

Опитах се да проследя Оплаквача, но прихванах само мимолетен образ, докато развяваше задник тук-там на парцаливия си, начесто изкърпен по-малък килим. Той изглежда също драстично беше увеличил нивото си на защита. Успях да го зърна само когато наистина много бързаше и очевидно изпреварваше невидимия си щит.

От кого би се крил той? Дали знаеше за мен?

Оставаше Радишата, която много отдавна не бях шпионирал.

Понастоящем тя беше в разгара на голяма аудиенция с главните жреци на големите религии в града. Темата, очаквано, се свеждаше до войната. В частност, светотатствената, атеистична, насочена срещу жреците позиция на хората, ръководещи борбата на талианците. Новото поколение свещеници от сектите беше много по-малко свадливо от предишните, които заплатиха за своето твърдоглавие с живота си.

— Няма никакво съмнение — призна Радишата пред свещеник на Рави-Лемна, богиня на братската любов, — че Освободителя е изпратил войници, набрани сред вярващите, за да продължи враждата си с Кинжала. — Новините от военната зона все още бяха много далеч. — Той постъпва безочливо, вярно е, но вие, хора, държите да продължите с него.

Жрец в яркочервено измърмори:

— Защото на Кинжала беше обещано покровителство тук, когато Господарят на сенките триумфира. Той ще ни изтреби всички. Ако все още е жив.

— Което отново ни връща до трудния проблем, нали? Дори и моят брат да бе станал компетентен командир и да сформира корпус от опитни офицери, нито самите войниците, нито хората вярват, че можем

да разбием Господаря на сенките без напътствието на Черния отряд. Все още сме в позиция, в която сме принудени да оставим мрака да се бие с тъмнината, надявайки се, че нашето зло ще победи и ще успеем да го контролираме, след като го стори.

Рави-Лемна беше разумна богиня. Не би било естествено нейните свещеници да бъдат подстрекатели. Но гуни имаха стотина богове и богини — големи и малки, и сред тях имаше много по-малко толерантни. Някой изкрещя:

— Би трябвало да ги убием сега! Те са по-голяма опасност за нашия начин на живот от всеки маскиран магьосник на осемстотин мили отгук.

Все още имаше много талианци, които не бяха служили в армиите, нито пътували на юг, за да видят какво наследството са оставили Господарите на сенките в земите, отвоювани обратно след тяхното господство. Хора, които не вярваха просто защото предпочитаха нещо друго да бъде вярно.

Това беше нескончаема разпрания, която вероятно нямаше да се уреди през моя живот. Тук се водеше война и докато все още не я печелехме, мисловната школа „Убийте ги сега!“ щеше да остане отчетливо малцинство. Но сдружението „Пречукайте ги по-късно!“ имаше изобилие от членове.

— Не са останали повече от петдесет или шейсет от тях — контрира Радишата, — колко ще е трудно да се отървем от тях, след като надживеят полезността си?

— Ужасно дяволски трудно, смятам аз. Господарят на сенките не е успял. Нито пък Измамниците.

— Бяха предприети стъпки.

Интригуващо. Не бях забелязал никакъв знак за това.

Значи е време за кръстосване през отминалите дни.

Отидох надалеч. Подскачайки като седемгодишно момиченце, пребродих почти всеки час, докато стигнах до последния път, когато бях проверил Жената. Нямаше кой знае какво. По много от същите неща. Бесния Корди отхвърляше една идея след друга посред нощ, толкова по-енергично, колкото повече изглежда Жената ги харесваше.

По-интересен ми се стори факта, че тя беше започнала да търси Пушека. Всъщност Радишата ставаше подозрителна, макар и да не предприемаше кой знае какво. Бесния продължаваше да ѝ повтаря, че

си знаем работата и трябва да сме взели мерки за Пушека. Не бихме оставили дъртото момче да умре от глад.

— Те го ненавиждат, скъпи. Той направи всичко възможно, за да прецака Черния отряд.

— Ще намерят по-жесток начин да си отмъстят. След като го събудят. Така че да е в състояние да оцени болката.

Корди свършено повтаряше собствените ми мисли. Гладуването би било добро, но аз го исках в съзнание, докато го изтърпява.

Да се събуди, озовавайки се в нашите ръце, вероятно нямаше да е достатъчно. Кръв ще сере!

През целия път обратно до последното ми посещение не открих нищо особено вълнуващо. Жената изобщо не спомена нещо интересно, като изключим, че приключи с използването на Бесния, а и тогава не каза нищо ново. Въпреки това не можех да не мисля, че се случваше нещо.

Ставаше дума за Радиша Драх. Тя беше прекарала целия си живот с ясното съзнание, че всичко, казано или направено от нея, може да бъде наблюдавано от някой зложелател.

Прескочих обратно до днес, но не открих нищо, което да налага спешен доклад пред Стареца.

Новините от Чарандапраш обаче със сигурност щяха да разбунят духовете и хората нямаше да мислят така ясно и внимателно. Ще се върна при тях.

Гмурнах се до старото скривалище на Пушека, преди да тръгна. Древните анали си стояха точно там, където ги бях скрил.

Интересно за отбелязване, обаче, че докато потеглях, цялата околност на двореца бъкаше от гарвани.

Едноокия все още кълнеше, когато се върнах в талигата. Разбрах причината, след като се измъкнах от каруцата. След едва няколко мили се беше заклещило друго колело. Бях пресъхнал като кокал. Повдигнах капака на бурето за вода на Едноокия. Там нямаше много. Малкото останало беше страшно гадно. Така или иначе го изпих.

Запътих се към мястото, където Едноокия обиждаше нова команда от жертви.

— Ти, малко лайно. Престани да джафкаш по помощниците. Ще ти натъпчат тази проклета шапка в гърлото и накрая ще трябва да ходя пеша. Къде е Стареца?

— Гарваните са навсякъде, а? — Знахаря се взираше умислено.
— Интересно. Познай дали ме изненадва.

— Нейните ли са? — Точно сега изобилстваше от гарвани наоколо. Естествено. Той нямаше да позволи на Господарката да ги разкара.

— Вероятно.

— Всичките ли са тук?

— Приеми го за сигурно, ако не искаш неприятни изненади. Разкажи ми за Дългата сянка — последното изречение не беше словесно, а на езика на пръстите, който научихме по времето, когато Глезанка — Бялата роза, беше с Отряда. Напоследък го използвахме рядко и не се бях сетил да си служа с него около гарваните. Всъщност е толкова очевидно, като се замислиш. Гарваните не умеят да си служат със знаци.

Те просто предават думите, без да разбират онова, което докладват.

Пръстите ми вече не бяха толкова пъргави като някога. Костваше ми много труд, за да му кажа, че Дългата сянка се е взел в ръце и е затънал в работа — спокойно, разумно и решително.

— Интересно — каза той, докато се взираше в прохода. Войниците от авангарда на принца се натъкнаха на засада на сенчестите. Сражението започваше да става тежко. Редиците забавиха ход. Можеше да стане лошо.

Вгледах се в склона от другата страна. Ако Могаба имаше много хора там, горе, можеше лесно да ни притесни.

— Няма — сякаш дочул мислите ми каза Знахаря.

— Ставаш все по-ужасяващ. — Сега почти през цялото време той носеше доспехите на Създателя на вдовици. Едва ли изобщо имаше момент, когато гарван да не е кацнал на рамото му. Явно познаваше любимците си, защото за тях винаги имаше вкусни мръвки.

— Когато трябва да играя роля, аз се опитвам да я изживявам — той отново започна да говори с пръсти. — Искам да намериш Гоблин. Важно е.

— А?

Той направи знак:

— Бих го потърсил самият аз, но няма време — и на висок глас добави: — Тези забавящи тактики работят много добре за Могаба. Проходът е дяволски тесен — той се обърна и тръгна към челото на спрялата колона. Прабриндрах Драх щеше да бъде смъмрен като новобранец.

Изведнъж Стареца изстреля през рамо:

— Къде са роднините ти, Мъргън?

— Какво?

— Къде са? С какво се занимават? — той използваше разговорен талиански, което значеше, че не го е грижа дали чува Тай Дей. Или нарочно искаше той да знае за въпроса.

— Не съм ги виждал — погледнах набързо Тай Дей. Той поклати глава. — Може би са си отишли вкъщи.

— Не мисля. Ако беше така, останалите клоуни щяха да са тръгнали с тях. Нали?

Не мислех така, но нямаше нужда да спорим по въпроса. Знахаря никога нямаше да се чувства спокоен с Нюен Бао. Когато тръгнаха с нас, аз му обещах, че ще ги държа под око и ще го осведомя, ако науча нещо.

На път към каруцата на Едноокия се натресох се на Дремльо.

— Привет, хлапе. Как си? — Не бях го виждал, откакто му възложих задачата онази нощ в Талиос. Той работеше с Кофата, като му помагаше да командва специалните ни части. Изглеждаше изморен, но не достатъчно пораснал, за да бъде войник.

— Уморен и гладен. Започвам да се чудя дали перверзиите на чичовците ми наистина бяха по-лоши от това.

Всеки, съумял да запази чувството си за хумор след страдания като тези на Дремльо, ми харесваше. Чудех се дали изобщо ще се върне някога, за да ги убие. Съмнявах се. Този тип неща бяха приемливи в тази странна южна култура. Дремльо попита:

— Успя ли да говориш с капитана?

— Говоря с него през цялото време. Аз съм летописецът.

— Имах предвид за работата на знаменосец. Ти каза, че би могъл...

— О, да — вълнението му беше очевидно. Но да станеш знаменосец означава как тези над теб смятат, че си призван за велики дела в Отряда. Знаменосецът често става летописец. Или стига до лейтенант, защото винаги е близо до центъра на нещата и знае всичко, което се случва. Лейтенантът почти винаги става капитан, когато се освободи мястото.

Знахаря беше голяма аномалия в този епичен порядък, избран по време, когато имаше само седмина от братята, без никаква квалификация, понеже никой друг не искаше да поеме работата.

— Споменах му го. Не каза „не“. Най-вероятно ще ме остави да реша аз. Което означава, че е от нещата за някой ден, защото всеки в тази армия сега работи по двадесет часа. Не остава време да те уча.

— Не трябва да правиш нещо. Просто мога да се навъртам около теб и...

Гласът на Кофата се извиси над цялата врява на придвижваща се армия, крещейки на Дремльо да завлече умрелия си задник обратно, защото — ако ще го скъсва някой от работа — това е той.

— Късмет. И не бързай, хлапе — казах му аз. — По дяволите. Гледай ме как пиша анализите. Изчакай до обсадата на Наблюдателницата. Тогава ще имаме много време. Включително и да се научиш да пишеш.

— Научих се. Ако искаш вярвай. Вече знам петдесет и три обикновени символа. Мога да разчета почти всичко.

Писменият талиански е доста сложен, защото има повече от сто букви в общата азбука и още четиридесет и две във висшия талиански, използван само от жреците гуни. Много от знаците имат идентично звучене и значение, но са с различен смисъл за всяка каста, и това е особено важно за гуни.

— Продължавай да се учиш — казах на Дремльо. — С упоритост ще постигнеш много.

— Благодаря, Мъргън — хлапето офейка нагоре, шмугвайки се през прохода, сякаш беше намазан с масло.

— Не ми благодари — измънках аз. Повечето знаменосци не бяха такива късметлии като мен. Това не е работа, която гарантира дълъг живот.

В далечината разпознах Господарката, както винаги обкръжена от своите почитатели и повечето Нар, които не дезертираха от Отряда. Насочих се натам.

Мъжете се отместиха, за да ме пропуснат. Подобни неща се случват, когато другите си мислят, че от теб зависи дали ще останат в историята като хора с добър вкус или с противна миризма. Благодарение на усилията на Знахаря всички в Отряда признаваха значението на летописеца.

Господарката се озърна. Нейното обикновено безучастно изражение се смени за миг с раздражение.

— Изглежда — казах аз, — ще стоим затънали тук, докато екипът на Кофата убеди хората на Могаба, че наистина е по-добре да си отидат вкъщи и да се спасят от това време.

Което изглеждаше мрачно и безперспективно. Виелицата се засилваше. Беше много по-мразовито заради вятъра, който не спираше от дни. Плътни облаци се струпваха отгоре. Изглежда щеше да ни засипе доста сняг.

— Да. Да се надяваме — каза Лебеда. — Трябва да се махнем от тези скали — той наистина не говореше с мен. — Мразя планините.

— Аз също не съм твърде привързан към студа и снега — обадох се аз. Попитах Господарката: — Наистина ли трябва да продължаваш да ме отбягваш?

— Какво искаш да знаеш?

— Как успя да си върнеш силите? Мислех си, че онази работа в Могилните земи те е лишила от тях завинаги.

— Аз съм крадец. Така или иначе, не е твоя работа.

Антуражът ѝ ми се подиграваше, основно, защото смятаха, че ще спечелят точки пред нея.

— Сънувала ли си отново?

Тя се позамисли, преди да признае:

— Да.

— Така си и мислех. Изглеждаше малко раздражена.

— Ако искаш да играеш, трябва да заплатиш цената. Ами ти, летописецо?

Усетих неохота да разкривам каквото и да било. Особено пред тези момчета. Насилих се:

— Ами, да. Нещо, което може да е било Кина, се появи в сънищата ми на няколко пъти. Почти като проникване отвън. Чудех се дали е по същото време, когато безпокоеше теб.

Това я заинтригува. Можеше да видиш как мислите ѝ запрепускаха зад очите, как размишлява и изчислява. Тя ми каза:

— Ако се случи отново, отбележи времето. Стига да можеш.

— Ще опитам. Как успя да се изправиш лице е лице с Кина през онази нощ и да излезеш цяла?

Без да изгуби и секунда, Господарката внезапно премина на грогор — отдавна забравен език:

— Онова не беше Кина.

Научих езика от моята баба, чиито народ е бил напълно ликвидиран в обединителните войни, изградили империята на Господарката. Баба почина, така че аз и майка ми използвахме езика само за да ругаем хората, докато не подписах с Отряда.

— А ти как?... — изломотих аз. — Откъде знаеш, че аз?...

— Капитанът беше достатъчно любезен да препише и да ми изпрати работите ти. Някъде споменаваше грогор. Малко съм го позабравила. Не съм говорила този език от повече от век, така че, бъди снизходителен към грешките ми.

— Справяш се много добре. Но защо да си правим труда?

— Сестра ми никога не го научи. Нито пък тези тук, половината от които вероятно шпионират за някой.

— Каква е работата? Ти каза, че онова не е Кина. Със сигурност ме е измамила, ако не е била. Много пасваше на описанието.

— Онова бе обичаната ми сестра. Представяща се за Кина. Очаквам, че е изненадала последователите на Кина толкова, колкото и нас.

— Но... — Дъщерята на нощта ми изглеждаше достатъчно щастлива.

— Мога да докосна истинската Кина, Мъргън, повярвай ми. Ето защо не спя добре. Самата Кина е все още в своя транс. Тя може да достига света само в сънищата. А аз трябва да остана част от тях.

— Тогава значи, че Кина определено е истинска, нали?

— Има нещо, което съответства на особеностите, Мъргън. Не съм сигурна, че когато се събуди, тя ще смята себе си за Кина или за богиня. Исква да доведе Годината на черепите. Желаете да се освободи от веригите си. Но това са само емоции, които съм събирала от нея през годините. Твърде чужда ми е, за да я познавам добре.

— Като Старото Бащино Дърво?

Тя трябваше да помисли, за да си спомни дървото-бог, управлявало Равнината на страха, което я предизвика, докато все още беше Господарката.

— Никога не съм докосвала този ум.

— Защо сестра ти да се преструва на Кина?

— Никога не съм знаела защо сестра ми върши кое да е от нещата, които прави. Всичко е отвъд разума. В нейната схема две не следва едно, нито три е преди четири. Способна е да изразходва невероятна енергия и огромно състояние за осъществяването на една шега. Може да разрушава градове, без да е способна да обясни защо. Дори да знаеш какво върши, не разбираш защо, или ако си наясно с причината, изобщо не подозираш какво прави. Такава си беше на три години, преди някой да знае, че също е прокълната със силата.

— Ти вярваш, че си прокълната?

Тя наистина се усмихна. Когато го стори, красотата ѝ се видя.

— Покрай ненормалната си сестра, със сигурност. Искате ми се дори да имам най-мъглявата представа защо е точно там, навън, без да прави друго, освен да наблюдава и постоянно да ни напомня за присъствието си.

— Напомня ни?

— Не се ли умори поне малко от тези проклети гарвани?

— Да, изморих се. Мислех, че отмъщението е нейната кауза.

— Ако беше всичко, което иска, да ме е смазала много отдавна.

Зад мен настана суетня. Десетки очи сезираха в нас, като всеки в кръга на чуваемост се опитваше да разбере какво става. Трябва да беше някаква тайна, щом я обсъждахме на език, който никой не знаеше.

Уилоу Лебеда изглеждаше, сякаш чувствата му са наранени.

— Извинете ме, господине — каза глас иззад мен. — Поздрави от Освободителя, и дали би бил така добър да си замъкнеш задника и

да се заемеш с работата, която ти възложи той? Каза да ти подсказва, че иска отговора преди залез.

Това не беше на език, който никой друг да не разбира. Намесата тутакси утеши Лебеда. Дори Господарката се подсмихна.

Стори ми се, че се изчервих.

— Искам да продължим разговора си — казах на Господарката, която не изглеждаше във възторг от тази перспективата. На пратеника, който случайно се оказа племенник на виден талиански генерал, отвърнах: — Точно това смятам да направя. Отивам да свърша каквото иска Стареца.

Отне ми много време да открия Гоблин, но нямаше какъде да бързам. Сенчестите нагоре по прохода бяха особено инатливи. Кофата трябваше да използва много огнени кълба, за да ги изрита оттам.

Стори ми се трудно за вярване, че Гоблин е от другата страна на Данда преш. Неговият потаен поход беше експедиция, тласнала диверсионен отряд през Шиндай Кус. Знахаря спомена за възможността веднъж, но аз винаги съм смятал, че е напълно непрактична. До такава степен, че дори не ми дойде наум, когато открих Гоблин на брега на Шиндай Кус.

Гоблин все още си беше Гоблин. Пустинята само го беше поизпекла.

— На стъпка и десет секунди съм от изтощението — оплакваше се той на най-близкия до него мъж, брат от Отряда на име Бъбаду, не твърде умен и който, забелязах, държеше Гоблин откъм глухото си ляво ухо. — Но аз съм тук. На място съм. Навреме. И никой не знае, че сме тук.

Светлини припламваха над планините. Мънички огнени топки се издигнаха над канарите на Данда преш. Бъбаду каза:

— Изглежда капитанът е спечелил баса си.

— Разтревожен съм. Това проклето нещо върви твърде добре. Бия се с тези хора от години. Знаем как мислят. Познавам Могаба. — Както и Бъбаду, което нямаше никакво значение за мнението на Гоблин. — Той не би се оставил да бъде победен от Знахаря. Цялата причина да премине на страната на Господаря на сенките беше да докаже, че е по-добър войник и генерал.

Гоблин продължаваше ли, продължаваше. Хората му го игнорираха през повечето време. След като изслуша докладите на разузнаването за околния терен, той позволи на войниците си да накладат няколко малки, внимателно скрити огньовете. Тази страна на Данда преш беше по-студена от северния склон. Напълно невъзможно да се справиш без топлинка, ако не се движиш.

— Може би трябваше да намерим ферма. Или малък град. Някъде, където да сме под покрив.

— Това ще означава да убием един куп хора, така че да не могат да ни предадат и тази възможност така или иначе няма да донесе нищо добро, защото някой сигурно ще успее да избяга.

Беше почти тъмно. Вълнението в планините ставаше пъстро. Започвах да се чудя дали самият Могаба не беше там, горе, направляващ съпротивата.

— Имаш си компания — каза някой. На секундата всеки около огъня на Гоблин си намери работа, която трябваше да се свърши веднага някъде другаде. Всички, с изключение на телохранителя Нюен Бао на Гоблин, който беше толкова ненатрапчив мъж, че още не можех да науча пълното му име. Беше Тейн, Тайн, нещо такова. Този мъж просто се премести на удобно място на по-висок камък и положи меч в скута си, готов за работа.

Причината, поради която останалите искаха да са другаде, стана очевидна, миг по-късно. Бях открил един от изчезналите ми обекти.

Огромна, свирепо изглеждаща черна пантера наперено излезе от тъмнината и се настани близо до огъня. Гоблин се протегна и я почеса зад ушите.

Какво, по дяволите?... Специално тази пантера не питаеше любов към него. Макар и разправията ѝ с Едноокия да беше от много по-висш порядък.

— Значи реши все пак да помогнеш, а? — каза Гоблин. — Никога не е било толкова трудно да се живее. — Той се впусна в одисея на въображението, описваща във фантастични детайли защо форвалака е естествен съюзник на останалата част от нас, въпреки Едноокия и каквото там има да си урежда заради Видоменителя. Променливия изобщо не му беше дал шанс, нали? Както и да е, беше само въпрос на време, преди те да завършат изследванията си и да се доберат до заклинания, които да ѝ върнат формата. Последния път, когато видял Едноокия, въпросът бил почти решен — поне теоретично.

* * *

Вятърът захапваше здраво, когато отидох да потърся Знахаря. Снежинки профучаваха наоколо. Този следобед никой не беше помръднал. Огнени кълба трепкаха през небето над главата ми. Почти не се виждаха огньовете. Тук нямаше нещо за горене. Хората се скупчваха един в друг, за да се стоплят. Едва ли някой вдигна очи, докато минавах. Можех да бъда самият Господар на сенките и никой нямаше да го е грижа. Но носех ли гореща храна, щях да съм приветстван като месия.

Знахаря също нямаше огън. Но той си имаше приятелка да го топли. Лукс, с който никой друг не разполагаше. Копеле.

— Искаш ли да се разходим?

По дяволите, не, той не искаше. Нито на вас щеше да ви се иска, ако бяхте увит в някакви одеяла с красива жена във вледеняваща нощ.

— Използвай въображението си тук, Мъргън. Приличам ли ти на някой, който иска да бъде прекъснат?

— Добре. Така да бъде. Накрая намерих човека, за когото пита. Изглежда е там, където се предполага да бъде. Но...

— Тогава продължавай да го държиш под око.

— Има усложнение.

— Наблюдавай го. Малко вероятно е да се набърка в нещо, преди да дойда, за да го проверя. По-късно.

Пред него и Господарката, и двамата гледащи ме навъсено, аз реших да приема указанията и да се махна, клатейки глава. Има неща, които можеш да разбереш, но в никакъв случай да си ги представиш. Тези двамата в трепетите на страстта попадаха в последната категория.

Щом той не бързаше, значи и аз имах време да закуся, да дремна и да сънувам Сари, преди да се върна към работата. Това не беше сънят, който исках. Присъни ми се Сари, която изглеждаше остаряла, измъчена и носеше бяло. Но това беше по-добро видение от последвалото го посещение в ледения ад.

Последният кошмар не се променяше много с времето, нито някои подробности от него се развиваха. Кое не ме караше да се чувствам по-спокоен.

* * *

Гоблин бе разположил на позиции всичките си призрачни войски, но не си направи труда да нападне първите бегълци от Данда преш. Това щяха да са мъжете, най-малко склонни да създават проблеми напоследък. Той бе пленил неколцина, така че да получи добра представа за случващото се на север. Малкият магьосник продума на пантерата:

— Лайнян глупак като Дългата сянка не заслужава последователи като Могаба.

Пантерата изръмжа дълбоко гърлено.

— Да почнеш да му се чудиш на Могаба. Защо, по дяволите, просто не се разкара?

Могаба контролираше всичко. Отстъплението му се развиваше добре.

Всичките стотина мъже с Гоблин бяха млади талианци, заинтересовани да станат новобранци в Черния отряд, които набирах аз. Умникът Гоблин им беше пробутал версията, че тази операция е приеман изпит. Гадното малко лайно.

Той трябва да се чувстваше самотен, там, навън. Неговият телохранител, Тиен Ду, знаеше само няколко думи на талиански и не беше по-склонен да клюкарства от Тай Дей. Разговорните умения на пантерата бяха ограничени. В бойната му група едва ли имаше човек над двадесет и пет години. Гоблин говореше талиански достатъчно добре, но не владееше езика на по-младите.

На диалекта на Градовете на скъпоценните камъни той прошепна:

— Липсва ми Едноокия. Може и да не струва повече от две умрели мухи, но... Никой не ме чу, нали? Ние, дъртите пръдльовци, трябва да се поддържаме. Ние сме единствените, които знаят за какво става въпрос.

— А знаем ли?

— Да. Така си мисля.

— Казахте ли нещо, господине? — подскачайки на крака, попита един от по-младите сержанти.

— Говоря със себе си, момко. Гарантирано интелигентен разговор. Мислех си на глас за Могаба. Как всеки на противниковата страна успява в своите си неща. Десет минути след като ни избият, всеки ей там ще взема мярката на другия, за да го пониже в гръб.

— Сър? — младият шадар изглеждаше ошашавен от идеята, че нашата страна все пак би могла да изгуби тази война.

— Ако им стоварим всичко, което сме им приготвили, и се окажем на върха, и ние ще затънем в същите лайна.

Гоблин започна да използва своите магии и призрачни войници, за да разпръсне сенчестите бегълци. Демонстрираше майсторство, докато все още беше лесно, и не позволяваше на момчетата да се отегчат.

По-големите сили на сенчестите бързешката заслizaха в безредие, нахлувайки в капана на Гоблин като по учебник. Стрелците поваляха набелязани офицери. Огнени снаряди заляха войниците. Когато се организираха за контраатака, те се озоваха в схватка с илюзии и сенки.

От позицията си на страничен наблюдател започнах да се чудя какво се очакваше да постигне Гоблин. Той причиняваше проблеми, несъизмерими с броя на хората му, но подвизите му едва ли щяха да окажат значително въздействие. Освен, разбира се, ако идеята не беше просто да е някъде другаде. Много близо до начина на мислене на Знахаря. Да скалъпи някаква безсмислена мисия за Гоблин, така че да не е наоколо да се напива, да се дърли с Едноокия и изобщо да възпрепятства прогреса.

И още... Господарят на сенките не би могъл да го открие. Той продължаваше да им изпраща духове. Вестта за враг в тила се разнесе в планините. Паниката я следваше по петите. Този резултат беше много над реалните възможности на Гоблин.

Имаше една основна тема в клопките на дребния магьосник. Той беше насочил най-значимите си усилия към елиминиране на офицери. Изглежда имаше начин да ги идентифицира и достатъчно време да разположи бойците си на позиции.

Форвалака. Жената във форма на котка. Тя разузнаваше за него. Но как ли предаваше информацията?

Прекарах много време, озадачен от нещата, случващи се наоколо.

* * *

— Чувствам се като гъба в разсадник — казах на Знахаря. — Държан на тъмно и подхранван с диета от конски фъшкии.

Знахаря сви рамене, произнасяйки прословутите думи:

— Не е нужно да знаеш.

— Той не сгащи Могаба, ако това беше планът. Този кучи син сигурно взема маслена баня всяка сутрин, толкова е хлъзгав. Но пипна онзи Нар Кушо.

Знахаря изсумтя.

— Не е голям триумф — съгласих се аз. — Той беше вече на носилка с ампутирани крака. Но трябваше да те уведомя и ще го включа в анализите, защото някога принадлежеше към Черния отряд.

Знахаря сви рамене, изсумтявайки. Именно така постъпвахме.

— Значи, не му остана никой — казах аз. — Там е абсолютно сам, без един приятел.

— Не реви за него, Мъргън. Той е там, защото сам си го избра.

— Аз да плача за него? Трябваше да изкарам обсадата на Деджагор под заповедите на този човек. Ако питаш мен, нищо от сполетялото го не му е причинило достатъчно болка.

— Помисли ли пак да предадеш знамето на някой друг?

— Дремльо ми досажда. Казах му, че ще го обсъдим пак, след като се установим около Наблюдателницата.

— Ако смяташ, че е подходящият човек, започни да го въвеждаш. Заеми се с грамотността му. Но за известно време със знамето оставаш ти.

— Той се занимава с талианския. Каза ми.

— Добре. Имам си работа.

Кучият син, нямаше да ми каже нищо.

Усилията на Гоблин бяха сламката, която прекърши силите на Господаря на сенките. Те се пропукаха. Оцелелите се разпиляха. Гоблин и неговата команда изчезнаха в пустошта, запътили се на юг.

Страхът се разстла пред тях, далеч превишавайки способността им да създават отчаяние.

Харесваше ми как се развиваха нещата там. Малкият магьосник и неговите момчета припкаха свободно по земи, все още неподготвени за съпротива. Терен, недостатъчно възстановен от ужасите на земетресението, за да е в състояние да ни се опре.

И още, чувствах се сякаш се втурвахме към някаква велика съдба.

Бяхме го правили и преди. Всичко падаше в краката ни, докато не се озовахме почти разбити и обсадени в Деджагор.

Знахаря оглави конницата и препуснахме пред армията. Бягащите сенчести падаха под копията ни. Съпротивата беше слаба. Нашият фуражири се разпръснаха. Идеята беше да изровят бързо всички налични провизии, така че да можем да задържим основните си сили накуп, след като излезем от планините.

Продължавах да си мисля как направихме същото преди години след неочакваната ни победа при брода Годжа. Но когато го споменах на Знахаря, той само сви рамене и каза:

— Сега е различно. Няма никакви армии, които да свикат. Нито как да си издялкат нови магьосници, нали?

— Не им трябва. Дългата сянка и Оплаквача в редиците им могат да ни схрускат живи, ако решат.

Навлязохме в средно голямо градче, което изглеждаше абсолютно безлюдно. Много хора бяха напуснали доста преди появата ни в района. Земетресението не ги е пощадило.

Открихме достатъчно места за подслон, където да се спасим от студа. Напалихме си огньове, което от тактическа гледна точка вероятно не беше блестяща идея. Никой стоплил се не искаше да излезе навън.

Това беше универсален проблем сред войниците. Гладът си оставаше единствената сила, способна да накара мъжете да продължат да се движат.

Измина близо седмица, откакто се разделих с Пушека. Той ми липсваше повече, отколкото мислех за възможно преди седмица. Бях убедил себе си, че повече не се нуждая от него, за да се справям с болката си. Но смятах така, когато Пушека винаги беше там и всякога можех да поскитам навън, в призрачния свят.

Когато яздиш през източния край на ада, опитвайки се да държиш ума си изключен от факта, че задникът ти замръзва, докато умираш от глад, си склонен да мислиш за другите си проблеми.

Моят най-голям — за отмъщението, се завърна.

Единственото добро в начинанието досега беше новооткритото забавление да наблюдавам как Тай Дей се опитва да се задържи на смешната си сива кобила с хлътналия гръб. Упорито малко лайно.

Поне веднъж на всеки четири часа Знахаря ме питаше за роднините ми. Не знаех нищо. Тай Дей претендираше, че също не е наясно. Имах си мнение за неговата искреност. Знахаря излъчваше недоволство.

Дойде вестта, че е бил заловен сенчест дезертър, който знаел местоположението на ледена пещера, натъпкана с храна.

— Ще се хванеш ли? — питах.

— Изглежда, някой е сметнал, че ще си спаси главата с тази история. Но ще проверим.

— След като се натопля до насита.

— А искаш ли да се нагладуваш?

Яздехме навън, напред и все по-наред, ден след ден, през полета, гори и хълмове, обезобразени от земетресението и изоставени от населението. Аз и капитанът яздехме онези гигантски черни жребци, той — снаряжен със суровата си броня на Създателя на вдовици, а аз — влачейки проклетото знаме, докато Тай Дей се опитваше да се присламчи като комична сянка.

Намерихме ледената пещера на пленника. Доколкото можехме да видим отблизо, тя представляваше истинска скъпоценна находка. Земетресението беше струпало лавина от камъни в тесния ѝ отвор. Добрите местни хора се бяха опитали да го откопаят отново. Ние ги облекчихме от цялата тази работа и оставихме взвод да изчака пристигането на подкрепления, достатъчно гладни, за да копаят за вечерята си. Продължихме към Киаулун и Наблюдателницата, успявайки да се изхранваме и да отбягваме проблеми, докато не стигнахме на четиридесет мили северно от разрушения град.

Околността там беше пощадена от бедствието — тиха, подредена, почти красива, но малко твърде мразовита за моя вкус. Внезапно, без предупреждение, въпреки гарваните на Стареца, попаднахме на конница на Господаря на сенките и никой от мъжете в нея не беше в добро настроение. Атаката им ни разпръсна на половин дузина групи. Веднага след това орда от пешаци се опита да ни се натрапи. За наш късмет бяха местна милиция от зле въоръжени, напълно неопитни селяци. За съжаление, вярно е, че някой съвсем

нетрениран и неопитен тъпанар може да е достатъчно късметлия, че да те направи също толкова мъртъв, колкото може изкусен войн и жрец като чичо Дой.

Успях да побия знамето на върха на една могилка. Стареца стоеше до мен, а нашите — наоколо в кръг.

— Точно днес ли реши да носиш проклетия костюм — извиках аз, — нямаше да имат топки за тия лайна, ако не го беше облякъл. — Знае ли човек? Може и да бях прав.

— Започна да натежава. Държи студено и вони — той сви рамене в отвратителната, нелепа броня. Докато сваляше гадния крилат шлем от главата си, двойка чудовищни гарвани кацнаха върху рамене му. Фигури от ален огън започнаха да пъплят навсякъде около него. Още няколко хиляди гарвана кръжаха над главите ни, като се оплакваша, грачейки, сякаш за последно.

След краткия опит да завладеят гарваните, Създателя на вдовици и знамето на Черния отряд, повечето от нашите нападатели решиха засега да си вземат отпуск.

Слуховете, стигнали дотук, трябва да са били наистина лоши.

Но кавалеристите бяха направени от по-корав материал. Те продължиха да се бият, явно ветерани. И вероятно Дългата сянка ги беше убедил, че ще изпечем жените им и ще изнасилим децата им, а след това ще превърнем останалото от тях в кучешка храна и кожа за обувки.

Но после ги разпръснахме. Преди войниците да се втурнат в преследването им, Стареца отново се насочи на юг, като обяви:

— Имаме мостове за превземане и прегради за разчистване.

Неколцина мъже не му обърнаха внимание. Попитах:

— А какво да правим с тях?

— Имат възможността да послужат като ценен пример за назидание. Онези, които оцелеят, ще ни догонят — той изглеждаше безмилостен.

Не се погрижи за лечение и защита за ранените. Нещо, което никога преди не пренебрегваше.

Вероятно причината се дължеше на факта, че сред ранените нямаше братя от Отряда, макар че взехме почти дузина с нас.

Това съображение изглежда често лежеше в основата на решенията му, макар и не така крещящо, че външните хора да го

забележат. Надявах се, че ще го прави по-прикрито. Имахме си достатъчно проблеми.

* * *

Бях виждал стотици пъти Капан за сенки в сънищата на Пушека. Прекарах много дни, кръстосвайки Наблюдателницата. Мислех си, че познавам града и крепостта толкова добре, колкото някой местен. Но не бях готов за действителността, нефилтрирана от заспалия ум на магьосника.

Останките на Киаулун изглеждаха като същински ад. Гладът и болестите бяха изявили претенции към всеки, оцелял след земетресението. Дългата сянка, неохотно приел съвет, се бе опитал да помогне. Твърде късно. Но бе позволил на бежанците да се установят в сянката на Наблюдателницата и беше създал условия да се грижат за себе си. На свой ред тези хора заместиха изгубените работници, които изграждаха крепостта преди земетресението.

След бедствието работата напредваше едва-едва. Дори Дългата сянка бе принуден да признае, че от мъртъвците строители не става.

Тук нямаше деца. Създадена бе някаква организация за отглеждането им другаде. Умна стъпка, нехарактерна за Господаря на сенките. Тази идея трябва да идваше от някой друг. Всъщност, мога да се сетя за не един от тесния кръг на Дългата сянка, комуто да е хрумнало подобно нещо.

Изглежда, сякаш малкото свършена напоследък строителна работа беше насочена основно към осигуряване на подслон.

Естествено, това нямаше да продължи дълго. Дългата сянка се разпореждаше с хората от сенчестите земи, както сметнеше за изгодно. Просто искаше да ги запази живи достатъчно дълго, че да ги използва.

— Адът наистина се процежда в света — отбеляза Знахаря. Той се взираше в мрачните, вонящи, разрушени останки на Киаулун. Не обърна никакво внимание на блестящото великолепие отвъд града.

За разлика от мен.

— Дяволски близо сме, шефе. Няма я Господарката да ни прикрива.

Явно не го притесняваше. Един-единствен път обърна някакво внимание на Наблюдателницата, когато спря веднъж, за да се втренчи свирепо и да каже:

— Не успя да я завършиш навреме, нали, кучи сине?

От ограничената перспектива на обикновените очи крепостта изглеждаше неизмеримо огромна. Извисяващите се стени бяха изградени предимно от сив и бял камък, на места с вградени разноцветни блокове, изпъстрени с магически символи от сребро, мед и злато.

Какви сили бе събрал Дългата сянка, за да защити тези укрепления след последното ми бродене с призрака? Имаше ли значение? Можеше ли някоя армия да изкатери тези невероятни стени, ако строителното скеле бъде премахнато?

По-голямата част от него изглежда си стоеше на мястото.

Знахаря се взираше замислено:

— Може и да си прав. Не би трябвало да им натривам носовете с факта, че присъствам лично — той се извърна още малко и се взря отвъд Наблюдателницата, към укреплението в далечината.

— Стигал ли си някога дотам?

Озърнах се. Нямах кой да чуе. Дори и гарван.

— Не. Мога да стигна някъде до половината път през пространството между Наблюдателницата и място от пътя, където има свличане, което изглежда е нещото, наричано тук Порта на сенките. Няма много за гледане. Но Пушека отказва да продължи нататък.

— Никога не съм постигал повече. Да се махаме оттук.

Оттеглихме се и направихме лагер на север от Киаулун. Там войниците не се чувстваха удобно. Никой от тях не искаше да се установи толкова близо до последния и най-луд Господар на сенките. Склонен бях да се съглася.

— Може би имаш право — обади се Знахаря. — Самият аз ще се почувствам по-добре, ако Пушека беше тук и можеше да поразузнаеш малко — после се ухили: — Но вярвам, че имаме ангел пазител, по-добър от грижовната ни Господарка.

— Какво? Кой?

— Ловеца. Тя е шантава като катерица с три жълда, но е предсказуема. Успя ли да се доближиш до нея? — сякаш беше сигурен, че бях опитал.

— Не съвсем. Дъртият магьосник не иска.

— Трябва да помниш до каква степен е решена да ме използва, за да си разчисти сметките с Господарката. Което означава, че тя ще трябва да се погрижи за мен.

— О! — аз, глупакът, не бях се замислял как той би могъл да използва Ловеца. — Искаш да си заложиш живота на Ловеца на души?

— Не, по дяволите. Тя все още си е Ловеца на души. Може да се заинтригува от нещо друго и просто да зареже всичко тук.

— Но тя има и сметка за уреждане с Дългата сянка, нали?

— Да, има — той се ухили. Изглеждаше удовлетворен от начина, по който се развиваха нещата.

Ловеца на души ме тревожеше. Тя рядко вършеше нещо значимо, но в собствения си ум се смяташе за един от големите играчи. Накрая щеше да сътвори нещо драматично.

Дали Знахаря пропускаше да предвиди някоя подробност и да я направи част от своя план? Той не мислеше така, сигурен бях.

За разлика от мен. Защото аз разполагах с твърди като камък доказателства, че той не беше готов за всичко. Няма начин да е предугадил кошмарите на Господарката, които бях започнал да сънувам, макар и да съм съвсем сигурен, че е очаквал нейните да продължат.

Тук, близо до Киаулун, моите кошмари бяха мощни и чести. Не можех да подремна без посещение в пещерата на старците. Често се озовавах в равнината от кости и трупове. Понякога се изплъзвах в страната на митовете. Или така го тълкувах. Представляваше обширно сиво място, където богове и дяволи се срещаха в божествена битка и най-свирепото нещо на полето беше блещукащо черно чудовище, чиито стъпки разтърсваха земята, ноктите му изравяха дупки и разкъсваха, а зъбите му...

Обаче отвратителното студено място с вледенените старци ме спохождаше всеки път. Всеки път. Беше отблъскващо до крайност, но все пак привличащо. Всеки път, когато ходех в мразовитите сенки, сред тях откривах друго познато лице.

Мислих си, че съм се справил с това. Наистина бях. Но това бе, защото не се бях замислил, че Кина си прави труда да бъде коварна с дребна риба като мен. Пропуснах факта, че тя е богинята на

Измамниците. И забравих, че Господарката ми беше казала как не всичко, което изглежда като Кина, трябва да е Кина.

Миризмата на мърша отслабва. Стана по-отпускащо, по-безопасно, точно както броденето с призрака все повече ме успокояваше. Подозирам, че наслаждението ми на този комфорт беше една причина Стареца да ме доведе тук преди всички. Искаше ме готов за безцеремонни постъпки.

Щеше ми се да му кажа, че съм го овладял, защото го вярвах. Но докато бездействахме там, сред хълмовете, изчаквайки останалата част от армията да извърви с мъка пътя, аз прекарах много студени дни и още по-мразовити нощи, свит край огъня със сянката си Тай Дей, като си губех времето с моите бележки и подремвах. Доста. Защото, когато заспивах, можех да избягам от центъра, където болката оставаше малко твърдо ядро, което не щеше да умре. Понякога дори ми се струваше, че летя точно като с Пушека, макар и не така далеч, нито до нещо интересно. Аз бях противоположност на Господарката, която се бореше със сънищата си през цялото време.

Това беше нежно съблазняване. Кина постепенно заместваше Пушека.

Забелязах, че сутрин капитанът ме разглеждаше предпазливо отстрани, когато ставах неохотно. Тай Дей не продума, но изглеждаше обезпокоен.

Хората пееха около лагерните огньове, макар и да бе валил сняг. Настроението беше приповдигнато. Намирахме достатъчно, за да ядем. Разполагахме със средно приличен подслон. Врагът не правеше опити да ни обърка плановете. Пристигащите отряди от основната сила се разгръщаха в широка дъга наоколо Киаулун, установявайки се в изчакване за последната фаза на кампанията. Но дори и когато дружината седи около огъня, играейки тонк, някой трябва да действа, за да поддържа напредъка. Стареца бръкна в своята торба с трикове и извади сламка с моето име.

Мисля, че манипулира жребия.

Аз получих задачата да поведе патрул на север, за да пресрещна идващите насам отряди и да намеря главния интендант на армията, за да започне проучване за изграждане на лагер, след като сериозно се заемехме с обсадата на Наблюдателницата. Те водеха и някои затворници, които Господарката беше сметнала, че ще заинтригуват капитана.

На отиване имахме три схватки с партизани. И още една на връщане. Напрежението ни изцеждаше. Бях изморен. Макар и не колкото мен, Тай Дей също беше твърде изтощен, въпреки протестите му за обратното.

— Послание от твоята любима — казах на Стареца, подхвърляйки му кожен пакет, достатъчно тежък, за да има в него двойка тухли. — Клетус и неговите братя са в групата й. Вече обсъждат изграждане на рампа, за да се прехвърлим през стената на Наблюдателницата.

— Никакъв шанс. Добре ли си?

— Уморен до смърт. Отново се натъкнахме на партизани. Могаба променя стила си.

Той ми отправи тежък поглед, но каза:

— Почини си. Момчетата са открили къща, която искам да провериш утре. Вземи Клетус и компания, за да ти кажат колко работа

има по мястото.

Изсумтях. Сега си имах хубаво местенце, изкопано отстрани на хълм, с истинско одеяло, провесено отпред, за да пази от вятъра и да задържа топлината на огъня. Нашия огън. Моят шурей се окопаваше вътре заедно с мен. През свободното си време бяхме превърнали мястото в дом. Не можеше да се сравнява с онзи, който имахме след Деджагор.

Беше ни останала достатъчно енергия, за да сумтим един на друг над някакъв корав хляб, след като накладохме огъня, а после се заровихме в купчината парцали, събрани от руините на Киаулун.

Заспах, чудейки се колко лош може да стане проблемът с бунтовниците. През това време от годината можехме да ги уморим от глад, като просто поддържахме много фуражири навън. Но преживееха ли зимата, щяха да ни създават големи проблеми през пролетта, когато ще трябва да засадим собствена реколта, а после да я обработваме и защитаваме до жътва.

Не се тревожих дълго за това. Сънят скочи и ме сграбчи. А кошмарите ме очакваха.

Този път се започна с мъртвия пущинак, застлан с трупове и кости, но не беше съвсем същата мрачна земя като преди. Зловонието отсъстваше. Труповете изглеждаха като тела в картини — бледи, с малко пролята кръв. Липсваше разложението, което сполиташе труповете след няколко слънчеви дни. Нямахме мухи, личинки, нито мравки или лешояди, които да разкъсват мършата.

Този път някои от телата отваряха очи, като ги подминех. Неколцина смътно приличаха на хора, които познавах много отдавна. Баба ми. Един мой любим чичо. Другари от детството и няколко приятели от ранните дни на Отряда, отдавна мъртви. Повечето от тях сякаш ми се усмихваха. После срещнах лицето, което би трябвало да очаквам, онова, чиято поява подготвяха цялата поредица от сънища. Да, логично бе да го очаквам, но то наистина ме завари изненадан.

— Сахра?

— Мъргън — нейният отговор беше едва доловим полъх. Шепот на призрак, какъвто бихте очаквали. Какъвто, впрочем, бих очаквал и аз, ако вярвах в подобни неща. Прозрях капана. Кина щеше да ми предложи да ми върне мъртвата. Щеше да откупи онова, което бе отнела. В този момент нямаше значение как. Разбира се.

Можех да си върна моята Сари.

Останах с нея достатъчно дълго, за да ме завладее. После бях в мрачно, студено, ужасно място, предназначено да повярвам, че Сари ще отиде там, ако не я измъкна.

Доста груб ход.

Подозирам, че Кина никога не се е нуждаела от изтънченост.

Вниманието ми веднага бе привлечено. Но...

Подозрение изпълни ума ми, както и моите емоции. Разбрах, че Кина играеше пред местна публика, сякаш бях талианец или от някое от сродните на талианците племена с подобна религия. Тя не можеше да проумее факта, че не съм бил отгледан и закърмен с южняшките митологии. Дори и това докосване на сънищата ми не ме убеждаваше, че тя е божество. Изпълнението ѝ беше нещо, което Господарката можеше да спретне на върха на възможностите си, а бившият ѝ съпруг би успял да го стори от гроба.

Не я оставих да стегне примката, колкото и сладко примамливо да беше.

Така че тя сграбчи болката в душата ми и я завлече гола и пищяща в трънака.

Събудих се, а Тай Дей ме разтърсваше свирепо. Изкрещях:

— Успокой се, бе, човек! Какво не е наред?

— Пищеше в съня си. Говореше за Майката на нощта.

Спомних си.

— Какво казвах?

Тай Дей поклати глава. Лъжеше. Беше разбрал. И дочутото го бе разстроило. Сложих в ред ума и лицето си и завлякох умрелия си задник до обителта на капитана.

Нещо не беше наред с тоя човек. Искам да кажа, че аз самият имам доста спартански вкус, но бих си представил малко лукс, който щях да искам, ако бях диктатор на голяма империя, могъщ военачалник, капитан на Черния отряд, а и наоколо имаше хора, готови на всичко за удобството ми. А той живееше в полупалатка, полусрутена колиба, като най-обикновен коняр. Зеблото му държеше завет от вятъра. Единственият признак за статуса му беше, че не делеше палатката с някой. Нямаше часовои, стърчащи наоколо, въпреки присъствието ни дълбоко във вражеска територия, напук на

подозрението ни, че неколцина самоотвержени Удушвачи все още се навъртаха в нашите редици.

Може би той не вярваше, че се нуждае от пазачи, защото старо мъртво дърво преплиташе клони над неговия подслон. Клони, които почти винаги се перчеха с тайфа грачещи гарвани.

Влязох вътре.

— Твърде много разчиташ на маниакалността на Ловеца, шефе. — Макар и да останах с впечатлението, че бях внимателно проучен, докато приближавах. Вероятно Знахаря си имаше причина да се чувства уверен.

Беше заспал и оставил лампата да свети. Поразтърсих го леко и трескаво се захванах да го будя.

Дойде на себе си, но не беше никак доволен. Рядко получаваше възможността да спи толкова много, колкото му се искаше.

— Дано да е за добро, Мъргън.

— Не знам дали е или не, но имам въпрос — уверих го. — Ще се опитам да го изложа набързо. — Разказах му за съня. И за всичко спождало ме в сънищата преди.

— Господарката ми каза, че може да си уязвим. Тя не знае за Пушека, така че не беше наясно как би могло да се случи това.

— Сигурен съм, че си има причина — отвърнах аз. — Мисля си, че знам какво се опитва да направи тя. Но не мога да разбера защо.

— Кое то ми казва, че наистина не си го обмислил.

— Какво?

— Наясно си точно защо, но си твърде мързелив, за да го разбереш сам.

— Глупости — но потиснах раздражението си. Усетих, че той беше на път да се наслади на една от своите лекции.

— Ти представляваш интерес, защото си знаменосецът, Мъргън. Прекарал си последните няколко години, добавяйки нови материали в моите анали и тези на Господарката, така че ги познаваш страшно добре. Но сега би трябвало да подозираш, че има нещо специално около знамето.

— Копието на страстта?

— Според Господарите на сенките. Ние не знаем какво означава това. Може би отговорът е в онези древни анали, които ти складира в

двореца. Както и да е, ясно е, че някои хора биха искали да сложат ръка на знамето.

— Включително Кина. Какво ще кажеш за това?

— Очевидно е. Ти изучаваше мита за Кина, докато бяхте хванати в капан в Деджагор. Нямахте ли знамена на Свободните отряди от Катовар, за които се е предполагало, че са символи на демони или нещо подобно?

Това доведе до размяна на сурови спекулации относно причината, поради която Кина искаше знамето, до няколко подсмивания и после капитанът каза:

— Постъпи правилно, че ме уведоми. На всички ни се е случвало да го преживяваме вътре в нас. Държим го скрито и заключено и сме свикнали. Струва ми се. Виж, навъртай се там. Остани в съзнание. Едноокия ще бъде тук утре или на следващия ден. Поговори с него, после направи каквото ти каже. Разбра ли?

— Да. Но какво да правя със сънищата?

— Забрави ги.

— Да ги забравя. Добре.

— По обратния път към бърлогата ти погледни Киаулун и се запитай дали си първият човек на този свят, изгубил някой, когото обича.

Я виж ти. Изнервяше се от нежеланието ми да се примиря със загубата.

— Добре. Лека нощ — пожелах аз. Известно време нощта беше по-скоро ад. Всеки път, щом заспивах, пропадах право в равнината на смъртта. Неведнъж стигах до пещерата със старците. Щом станеше зле, се събуждах, обикновено сам, и два пъти с помощта на Тай Дей. Горкият човек. Без да каже какво наистина мисли за мен, след четири години наблюдение на странното ми поведение. Накрая, очевидно разстроена от липсата ми на възприемчивост, Кина ме изостави, провличайки след себе си раздражено недоволство.

И когато всичко свърши, не бях напълно сигурен, че цялото това нещо не е било някакво чудовище, породено изцяло от собственото ми въображение.

Спах. Събудих се. Изпълзях от подслона. Като друга привилегирована личност, аз също можех да имам собствено убежище, ако пожелаех, без да го дяля. Всъщност, като летописец ми бе

зачислена палатка от онези, използваните за малки събрания, палат от истинско платно, където можех да се разпростря нашироко и да работя.

Получих я, но не я видях никога.

Знамето стоеше навън. Не изглеждаше като нещо, което би трябвало да възбужда завистта на ковач, да не говорим за великите сили. Не представляваше нищо повече от ръждясало, старо острие на пика на върха на дълъг дървен ствол. Пет стъпки под върха имаше напречна дъска, четири стъпки дълга, привързана към дръжката. От нея висеше черният флаг с емблемата, която бяхме приели на север — сребърен череп, изпускащ златни пламъци, произхождаща от личното клеймо на Ловеца на души. Черепът не беше човешки, защото имаше прекалено дълги кучешки зъби. Нито пък имаше долна челюст. Едната очна кухина сияеше в алено. В някои изображения червенееше дясната, а в други — лявата. Бях уверен, че има някаква разлика, но никой не си направи труда да ми каже. Вероятно имаше нещо общо с променливата природа на Ловеца надуши.

Всеки мъж от Отряда носи сребърна значка с подобен образ. Правехме ги, където и когато сварим. Някои сваляхме от нашите мъртъвци. Мъже от Отряда носят по три или четири като част от замисъла на Знахаря за връщането в Катовар. В действителност си мисля, че Мускуса и Хагоп имат по няколко дузини, които си носят от север.

Емблемата на черепа сама по себе си не е застрашителна. Ужасяваща е заради онова, което представлява.

Всеки в този край на света твърди колко гаден е бил Отрядът, когато за последен път е минал оттук. Трудно е да се повярва, че някой е могъл да бъде толкова жесток, че страхът да упорства цели четири столетия. Няма нищо толкова ужасяващо, че да не бъде забравено за няколко поколения.

Кина трябваше да е отговорна някак. Тя е манипулирала тези хора от векове, изпращайки им своите сънища. Четири века са достатъчно време за създаване на продължителна истерия. Всъщност, ако приемете, че великата черна богиня стои зад това, бихте могли да си обясните много от нещата, които преди никога не са звучели смислено. Дори изясняваше защо толкова много луди хора бяха замесени — големи и малки. Дали оттеглянето на Кина от действието не би причинило изблик на здрав разум у всички?

Но как да се отървеш от бог? Има ли някоя религия, където те учат на това? Как да оставиш твоя бог зад гърба си, ако стане дяволски и извънредно противен? Не. Всичко, което някога ще получиш, е съвет как да го подкупиш, че да те остави на мира за няколко минути.

Общуването с Едноокия отново щеше да се окаже безполезно.

— Хвана ме за топките — беше неговият отговор, когато го попитах как бих могъл да се справя със сънищата си.

— По дяволите! Знахаря каза, че ще знаеш отговора. Но ако ще се държиш така, начукай си го. Ще ти го върна тъпкано.

— Ей, хлапе. По-спокойно. Как точно се държа?

— Нарочно глупаво.

— Твърде млад си, за да си толкова циничен, хлапе. Откъде ти хрумна, че бих могъл да се оправя с нещо толкова просто, като нападател в сънищата?

— Хрумна ми от нещо, което един дребен старец с мързелив задник ми каза преди близо двадесет секунди.

— О, не! — той затъпка наоколо. — Мамка му! Сигурен ли си, че Стареца ти каза да дойдеш при мен?

— Сигурен съм.

— И си ми разказал всичко? Не си изпуснал от гордост някоя дреболия, която ще ме скрита по задника, ако направя нещо?

— Казах ти всичко. — Беше трудно, но го сторих.

— Трябва да се измъкна от това. Побърква ме — и ми показва най-сморъчения си кръвнишки поглед. — Сигурен ли си, че Стареца те изпрати при мен? Дали просто не чуваш гласове?

— Сигурен съм! — взирах се в онази негова глупава шапка, чудейки се дали ще успея да му я прихлупя и да я задържа достатъчно дълго, за да го отърва от мъките.

— Никой не харесва умниците, хлапе.

— Дори ти имаш приятели, Едноок.

Той заподскача наоколо.

— Не искам да го правя. Не мисля, че Знахаря е с всичкия си. От къде на къде аз?

Не разбрах, че той говореше на самия себе си, не на мен.

— Само защото съм брат и се нуждая от помощ.

— Добре. Не ми казвай после, че не си го искал. Качвай се в каруцата!

Овладя ме тръпка на очакване. Тя беше толкова силна, че и Едноокия, и Тай Дей забелязаха. Едноокия мърмореше на себе си. Погледна през рамо и каза на Тай Дей:

— Ела и ти.

Причината за това се оказа майка Гота.

— Тя се е появила, а? — наблюдавах я. Вероятно не прозвучах изпълнен с трепет. Факт беше, че никак не се вълнувах. Присъствието на майка Гота около мен обикновено ме караше да си пожелавам циреи на задника вместо нея.

— Намерихме я да седи до пътя, гледайки надолу безнадеждно, докато слизахме по южния склон.

Знаех, че е прахосване на време, но все пак я попитах:

— Къде беше? Къде е чичо Дой?

Дали казах нещо на глас? Очевидно не. Майка Гота не реагира. Започна да придиря на Тай Дей за начина, по който изглеждаше. Косата му била твърде дълга или пък е брадясал. Без значение, винаги имаше за какво да се заяжда и оплаква.

Едноокия каза:

— Докато те се разправят, искам да се качиш в каруцата и да се пошляеш с призрака. Тпур-р-р, момче! Нека не сме толкова нетърпеливи. Ако Стареца иска да ме видиш заради твоите сънища, възможната причина е само една — той погледна през рамо. Измери с наистина тежък поглед майката и сина. — Нещо, за което ми каза да отделя време, преди всички вие да потеглите за приключенията си тук.

— Благодаря ти, може ли да минем на въпроса? — бях поставил и двете си ръце на каруцата.

— Добре, умнико. Влизаш там, отвеждаш Пушека до нощта, когато жена ти умря. Наблюдавай как се случва.

— Проклятие!

— Млъкни, хлапе. Вече съм се нагледал на цялото ти самосъжаление, което мога да понеса. Както и Стареца, предполагам. Искаш ли да си в състояние да се справяш със сънищата си, върни се там и огледай дяволски добре какво те е докарало до състоянието, в което си. Прегледай всяка секунда. Три пъти, ако се наложи. После се върни и ще си поговорим.

Понечих да споря.

— Затвори си устата и го направи. Или просто се разкарай и прекарай остатъка от живота си в собствените си фантазии.

Той ме ядоса толкова зле, че исках да му наричам задника. Коего не би било мъдро по няколко причини. Позволих на гнева да ми даде тласък и се покатерих в каруцата.

Предполагам, че вие също не се познавате напълно. Наистина вярвах, че съм овладял страданието си, до срещата с Кина, до изкушението на невъзможното обещание да ми върне моята любима. Тогава огромната мъка се върна.

Беше удивително колко силно отказвах да наблюдавам как умира Сари. Силата, която ме задейства, която ме убеди, че трябва да го сторя, беше полъх на мърша. Долових я като нещо, което би могло да е Кина, подминала ме в призрачния свят. Мен ли търсеше?

Открих двореца. Поспрых, за да намеря Радиша Драх. Нямаше кой знае каква промяна, с изключение, че бе пристигнала вестта за триумфа в Чарандапраш. Сега дебатите бяха много по-оживени, а Радишата — принудена да заеме непопулярната позиция и да напомни на своите приятелчета заговорници как тази неочаквана победа не означава, че Дългата сянка е бил победен. Накрая тя приключи разискването, като нареди на Бесния Корди да отведе група от следотърсачи на юг, за да съберат надеждна информация. Бюрократично решение, което само отлагаше деня на коварството.

С неохота, която не проумявах изцяло, толкова могъща беше, аз подкарах Пушека към старото ми жилище. Все още си беше незаето. Всичко си стоеше така, както го бях оставил, събирайки прах.

Накарах Пушека да се върне назад, много внимателно, докато доближихме времето, когато се случи нещастиято. Поради някаква причина почувствах, че беше много важно да не срещам предишното си аз. Защото, сторех ли го, щях да бъда приклещен да изживея отново цялото зло, точно както го правех няколко пъти с пропаданията ми в тъмнината на Деджагор.

Вероятно можех да предупредя Сари. Онази жена в тресавището за миг осъзна присъствието ми. Може би някой, който ме познаваше толкова добре като Сахра, и аз, със силното си желание да променя нещата, бихме предизвиквали предупреждение през бариерата на времето.

Изглежда по-ранните ми завръщания в Деджагор можеше да променят няколко неща, макар и да нямаше как да се уверя.

Бях там. Стражите и всички останали трескаво се щураха навсякъде. Някои преследваха Удушвачи, други тръгнаха към моята обител. Това беше след пристигането ми. Така че трябваше да прескоча може би още половин час.

Така и направих, попадайки на входа, който бяха използвали Измамниците, за да проникнат в двореца. Бях наблюдавал тези убийства преди, защото любопитствах как може да бъдат изненадани толкова много бдителни хора. Първата двойка Измамници пристигнаха маскирани като проститутки от храма, изпълняващи своите задължения към богините. Не се случваше пазачите да върнат дамите. Би било светотатство.

Това беше преди да се намеся аз. Изтичах по стълбите към помещенията, където моята тъща и Сари си вършеха домакинската работа, приключвайки деня. Чичо Дой и То Тан вече спяха. Тай Дей будуваше още, вероятно защото ме чакаше да се върна от задачата, на която той не бе добре дошъл. Затворил очи, изглежда се опитваше да се изолира от заяжданията на майка си през две врати.

Не знам как я търпеше Сари. Особено след като аз бях обектът на хулене.

Майка Гота беше по-ожесточена от обичайното. Искаше да знае кога Сахра ще изостави това вироглаво малоумие — хиляда пъти да бъде прокълнатата Хон Трей — и ще се върне в блатата, към които принадлежи. Там все още имало шанс Сахра да се омъжи, макар и със сигурност не добре, предвид, че е минала най-добрите си години и е позволила да бъде осквернена от чужденец.

Сари го прие с онова спокойствие, към което знаех, че е привикнала и не позволи чувствата ѝ да бъдат засегнати. Занимаваше се с работата си, сякаш майка ѝ изобщо не говореше. Скоро те приключиха с нещата, които правеха. Сахра отиде в нашата стая, без дори „Лека нощ“, което само още повече раздразни майка ѝ.

Винаги съм знаел как майка Гота не ме одобрява и подозирах, че говори зад гърба ми, но изобщо не предполагах да е толкова злъчно. Звученето на приказките ѝ ми каза, че единствената причина, поради която майка Гота бе дошла до Талиос, е да върне дъщеря си вкъщи.

Осъзнавах, че Сахра беше нарушила някои родови табута, идвайки с мен, но бях подценил истинската дълбочина на чувствата на Нюен Бао към външните хора.

Жилището стана много тихо. То Тан и чичо Дой хъркаха. Сари заспа почти мигновено. Майка Гота беше твърде заета да се оплаква, за да си легне веднага.

Очевидно не се нуждаеше от слушатели.

Реех се там, когато вратата на апартамента се отвори и първият Удушвач се плъзна вътре. Той беше мъж с черен румел, убиец, много пъти отнемал живот. Един след друг, цяла група го последва. Те вярваха, че ще нападнат Знахаря. Освободителя. Според последната надеждна информация, която имаха от двореца, в тези помещения живееше Знахаря. Той ми ги предостави преди малко повече от седмица.

Резултатите бяха нещастни за всички, освен за Стареца.

Малко след като влязоха, те се усетиха, че в жилището имаше няколко човека. Прошепнаха си твърде тихо, за да бъдат чути. Пръстите посочваха. Разделиха се на четири екипа — три от по трима души, а друга половин дузина останаха в основната стая, точно до вътрешната страна на входната врата.

То Тан, Тай Дей и чичо Дой бяха в най-близката стая. То Тан спеше най-близо от всички. После чичо Дой. После Тай Дей.

То Тан нямаше никакъв шанс. Никога не се събуди. Но Тай Дей все още не бе заспал, а чичо Дой трябва да е имал ангел пазител. Той подскочи, докато групата от Удушвачи го нападаше. Помагачите, чиято задача бе да попречат на жертвата да се защити, докато старши Удушвачът усуче румела си около гърлото му и го довърши, не бяха достатъчно здрави за своята задача. Чичо Дой ги запрати, после повали майстора Удушвач със силен удар на лакътя. Преди другите двама да го спипат, той стигна до Пепелявия жезъл.

Тай Дей вече беше на крака, когато вратата към неговата стая се отвори навътре. Помагачите го удариха, докато се насочваше към своите саби, пращайки го яростно през стаята, но не и преди да е сграбчил късия си меч.

Тай Дей крещеше предупреждения, докато размахваше оръжието.

Удушвачите, чакащи в основната стая, се втурнаха да помогнат на своите. По времето, когато дойдоха, майка Гота беше станала и размахваше сабя, а Сахра, която нямаше какво да е оръжие и никакъв път за бягство от стаята ни, освен през мелето, се опитваше да намери начин да блокира входа.

Изследвах следващите две минути отново и отново. През тях загинаха около дузина човека. Всичките от Измамниците. Тай Дей сполучи да му счупят ръката. Чичо Дой преследваше оцелели в преддверието. Не се случи така, както ми разказаха, но дотук беше достатъчно близко. По-късно никакви лоши мъже не изскочиха зад Дой, за да убият Сахра. Тя не изглеждаше в добра форма, но беше жива. Когато Дой се върна от преследването, майка Гота загатна да ѝ бъде дадено нещо успокояващо. Чичо Дой се съгласи. След минути Сахра беше угаснала, в леглото, където щях да я видя за кратко.

Трябваше да се махна за малко. Всеки момент щях да пристигна. Върнах се, когато знаех, че няма да съм на себе си, след като бях изпил нещо, предложено ми от чичо Дой, и спях до моята възлюбена.

Наблюдавах ги как отнасят Сари и То Тан. Чичо Дой, Тай Дей и различни роднини, както майка Гота щеше да ми каже, след като се пробудех, отнесоха телата им за подобаващо погребение вкъщи.

Успях да потисна страховит гняв, там, навън, въпреки умъртвяващото емоцията обкръжение.

Проследих оттеглянето на групата към земите на Нюен Бао. Имаше и други тела. Нападението на Удушвачите бе отнело живота на няколко телохранители Нюен Бао.

Изненада! Изненада! Сари се върна към живот още преди групата да отmine града. Тя реагира почти по същия начин като мен, след като се събудих и открих, че я няма.

— Какво става? — попита тя. — Защо сме тук? — задаваше въпросите си на чичо Дой, но той не отговори, освен че направи жест към Тай Дей, който изглеждаше изтормозен от болката в счупената му ръка.

Тай Дей измънка:

— Водим те вкъщи, Сари. За теб вече няма никаква причина да оставаш в този лош град.

— Какво? Не можете да го направите. Върнете ме при Мъргън.

Тай Дей се взираше в облите камъни на паважа.

— Мъргън е мъртъв, Сари. Туга го убиха.

— Не!

— Съжалявам, Сахра — каза чичо Дой. — Много Удушвачи заплатиха с живота си, но това беше цена, която те желаеха. Доста от нашия народ също умряха и където Нюен Бао се провалиха или не бяха покрили мястото, много от другите също загинаха — думата, използвана за „другите“, на Нюен Бао означаваше всеки, който не е Нюен Бао.

— Не може да е мъртъв — извика Сари. Тя зариде, съкрушена от мъка. — Не може да умре, без да види детето си!

Чичо Дой се закова на място, вцепенен като посечено добиче. Тай Дей зяпна сестра си и издаде скимтящ звук. Доколкото бях свикнал с правилата на Нюен Бао, предположих, че той беше смутен, защото ще му е невъзможно да ожени сестра, която носи детето на външен човек.

Чичо Дой прошепна:

— Започвам да вярвам, че майка ти е по-мъдра, отколкото си мислехме, Тай Дей. За всичко това тя обвиняваше Хон Трей. Сега започва да изглежда, че бабата ти напълно е била с ума си. Или просто сме я разбрали погрешно. Предсказанието ѝ може да е включвало Мъргън само индиректно. Възможно е да се отнася за детето, което Сахра носи.

Разбрах, че жената в блатата, която видях вече два пъти, трябва да е самата Сахра.

— Тогава там няма място за Сахра — каза Тай Дей с очевидна болка. — Ако носи копелето на външен човек...

— Върнете ме — изрече Сахра, — ако не ме пуснете, повече няма да бъда Нюен Бао. Ще отида при хората на моя съпруг. За мен ще се намери място в Черния отряд.

Това беше социална ерес от толкова висш порядък, че и Тай Дей, и чичо Дой бяха поразени и безмълвни.

Не вярвам, че щях да съм безмълвен, ако бях в състояние да ги пипна тези двамата точно тогава. Махнах се. Бях чул достатъчно, за да знам как стоят нещата с мен, със Сари и с моя верен спътник Тай Дей. Стареца може и да не беше прав за Нюен Бао, но със сигурност имаше причина да ги шпионира.

Прескочих бързо напред във времето, проследявайки Сари. Тай Дей и чичо Дой я отведоха в онзи храм, където я бях зърнал преди. Повериха я в ръцете на възрастен роднина, който беше жрец. По същество Сахра сега беше сирак, макар и пораснала жена, женена два пъти. Храмът представляваше място, където отиваха Нюен Бао без семейство. Храмът се превръщаше в дом. Жреците и послушниците ставаха семейство. В замяна от сирака се очакваше да посвети живота си на добри дела и на каквито божества почитаха Нюен Бао.

Нищо не ме насочваше към мястото, макар че храмът, където скриха Сари, да се кипреше с няколко идола, силно наподобяващи различни богове на гуни.

Шадарите почитаха само едно божество, изобразявано като идол, а доктрината на ведна забранява изобщо всякакви гравюри.

Съсредоточих се върху Сари, каквато беше сега. Следвах я в продължение на един час, докато си вършеше домашните задължения. Помагаше в почистването и поддръжката на храма, носеше вода, участваше в готвенето — доста от нещата, които щеше да върши, ако живееше в едно от селцата със съпруг Нюен Бао. Но хората от храма я отбягваха.

Никой не говореше с нея, освен жреца, който ѝ беше роднина. Нямаше нужда от обяснения. Беше осквернила себе си. Посещаваше я единствено възстар джентълмен на име Бан До Тран — пътуващ търговец, чието приятелство Сахра беше спечелила по време на обсадата на Деджагор. Бан беше посредникът между нас миналия път, когато семейството на Сахра се опита да ни държи разделени. Той помогна на Сахра да се измъкне и да дойде при мен, преди да успеят да я спрат.

Бан разбра. Беше обичал жена гуни като млад. Прекарваше повечето от времето си в търговия с външния свят. Той не смяташе, че всичко „друго“ е напълно зло.

Бан беше добър човек.

Търсих усилено и избрах внимателно моя момент, когато Сари присъстваше на следобедната си молитва. Снизих гледната си точка право срещу нея, точно на равнището на очите. Упражних цялата си воля.

— Сари, тук съм. Обичам те. Те излъгаха. Не съм мъртъв.

Сари нададе кратък звук като изскимтяване на кученце. За миг тя сякаш се взираше право в очите ми. После скочи и избяга от стаята, ужасена.

Едноокия продължаваше да ме шамаросва, докато не дойдох на себе си.

— По дяволите! Престани, малко лайно такова! — Лицето ме болеше. Колко ли отдавна ме налагаше? — Тук съм! Какъв, майната ти, е проблемът?

— Надаваше много крясъци, хлапе. И ако плямпаше някой език, който разбират роднините ти, щеше да си затънал в лайна. Хайде. Овладей се.

Опитах да се контролирам. Трябва да се научиш да се справяш с емоциите, ако ще оцеляваш в нашия занаят. Но сърцето ми продължи да блъска и умът ми да препуска. Треперех, сякаш имах силна треска. Едноокия ми даде голяма чаша вода. Пресуших я.

Той каза:

— Донякъде е моя грешка. Бях се отдалечил. Не мислех, че ще останеш навън толкова дълго. Смятах, че ще разбереш и ще си върнеш задника, за да видиш какво смятаме да направим.

— Какво смятате да направите? — изграчих аз.

— Нищо. Мисля, че Стареца просто щеше да остави нещата да продължат и да ги държи под око, докато не реши, че трябва да научиш.

— Значи нямаше да ми каже?

Едноокия сви рамене. Кое то вероятно означаваше не.

Знахаря не беше по-очарован от брака ми от народа на Сахра.

Копеле!

— Трябва да го видя.

— Той няма да иска. Едва след като започнеш да се контролираш.

Изсумтях.

— Кажи ми — рече Едноокия, — когато спреш да пициш и да вършиш глупости.

— Мога го веднага, ах, ти, малко лайно! И мислехте, момчета, да не ми кажете?

— Кажи ми, когато спреш да пициш и да вършиш глупости.

— Ти, малко лайно! — изливах отрова. Бях прекарал много време отвъд. Нуждаех се от храна. Имах чувството, че няма да ми дадат закуска преди срещата ми със Знахаря.

* * *

— Готов ли си да говориш? — попита Знахаря. — Приключи ли с крещенето и глупостите?

— Вие, момчета, дали прекарахте цялото време, докато бродех с призрака, за преразглеждане на постъпката си?

— Така, какво става с твоята рода, Мъргън?

— Нямам и най-беглата шибана идея. Но си мисля, че може би искам да сложа стъпалата на Тай Дей в огъня и да попитам.

Знахаря пиеше чай. Талианците са големи пиячи на чай. Сенчестите от тези райони са най-чаените хора. Той си сръбна.

— Искаш ли?

— Да — нуждаех се от течности.

— Помисли за това. Подлагаме го на разпит въз основа на внезапното ти прозрение, че са те прецакали. Смяташ ли, че някой — Нюен Бао или от другите — няма да се зачуди как изведнъж си разбрал, когато сме само на някакви си осемстотин мили от местопроизшествието?

— Не ме интересува.

— Точно така. Ти не мислиш за никого, освен за себе си. Но всичко, сторено от теб, ще засегне всеки член от Отряда. Вероятно ще се отрази на всеки човек, прехвърлил тези планини с нас. Това може да промени хода на войната.

Искаше ми се да омаловажа неговите твърдения, защото ме болеше ужасно и много ми се щеше самият аз да нараня някого. Но не бих могъл. Беше изминало достатъчно време, за да имам причина да оспорвам разумния му довод. Прехапах думите, надигащи се в гърлото ми. Изпих си чая. Помислих. После признах:

— Имаш право. И какво ще правим?

Знахаря ми наля още малко чай.

— Не мисля да правим нещо. Ще продължаваме така, както си е било. Смятам да се притаим като паяци. Само тримата сме наясно с какъв невероятен инструмент сме се сдобили и не е нужно да посвещаваме някой друг.

Изсумтях. Отпих малко чай. Отвърнах:

— Тя си мисли, че съм мъртъв. Живее всеки ден с тази лъжа.

Знахаря нервничеше около огъня. Надзърна в чувалчето си с освободителски чай. Най-накрая към нас се присъедини Едноокия.

— О. Да. Представях си, че си запознат с тази книга от анализите, написана от жената на капитана — той ми показва подигравателна усмивка с няколко липсващи зъба.

— Правилно. Просто продължавай да бъдеш разумен. Виж дали ми пука, лайно.

— Хрумна ми страхотна идея, хлапе. Върни се с мен в каруцата. Нещо, което намерих онзи ден, може да те заинтригува.

— Вие, момчета — обади се Знахаря, — не скитайте твърде далече. Тук се насъбрахме достатъчно хора. Време е да започнем да тормозим Дългата сянка.

— Разбира се — отвърна Едноокия. Той се измъкна изпод входа на палатката, мърморейки си: — Просто не можеш да оставиш лайното само. — Пристъпих зад него. Той не млъкна: — Можеше да си седим тук през следващите сто години и да не нараняваме никого. Да си устроим свое собствено проклето царство. Да го уморим от глад, кучия му син. Но не! Ще трябва да се набъркаме в някаква... — Едноокия погледна назад. Бяхме извън обхвата на слуха на Стареца.

— Стига с тези лайна! Ти, пишкоглав... Никога не ми спомена за Гоблин.

— Какво да ти кажа?

— Знаел си къде е през цялото време, нали? Не е умрял или нещо такова. Заобиколил си заповедите, наложени от Знахаря над Пушека, и си открил безполезното малко лайно.

Не отговорих нищо. Гоблин беше все още, там, навън, в неговото си някъде, предполагаемо продължавайки мисията си. По презумпция все още изискваща потайност.

— Ха! Прав бях. Не си способен дори на една лайнена лъжа. Къде е той, хлапе? Спечелих си правото да знам.

Започнах да отстъпвам. Може би беше добре да си намеря работа другаде.

— Грещиш. Не знам къде е Гоблин. Дори не съм наясно дали е още жив. — Кое то си беше вярно.

— Искаш да ми кажеш, че не знаеш?

— Да не съм започнал да заеквам? Ти разполагаше с Пушека цял месец, помниш ли? Ти, дребното лайно, което се шляеше наоколо из хълмовете, докато аз се изплъзвах на сенките и засадите им.

— Сега знам, че ме пързалияш. Тука не се е вясвала една сянка след нощта, когато ги разбихме в... Глупости! Баламосваш ме с измислици.

— Да. Предполагам, че забравих първото правило.

— О? И какво е то?

— Никога не обърквай фактите.

— Ти, умник такъв. Вися на тоя свят от двеста години, значи трябва да се примирявам с тези лайна — Едноокия скочи на теглича на каруцата си и се надвеси вътре. Започнах да увеличавам разстоянието помежду ни. Той ровеше из някакви парцали зад седалката на кочияша. Погледна през рамо и видя как се отдалечавам.

— Замръзни там, пишкоглавецо!

Едноокия скочи долу и заразмахва ръце, като се впусна да скърца и вреци на един от онези езици, използвани от магьосниците така, че ние, останалите, да си мислим, че те правят нещо ужасно странно и мистично, почти като адвокатите. Едноокия понякога се отнасяше и в непровокирани пристъпи на адвокатстване.

Между върховете на пръстите му запращяха сини искри. Устните му се разтегнаха в зла усмивка. Щом не исках да му дам Гоблин, значи щях да заема неговото място.

По дяволите, щеше ми се Гоблин да се е върнал вече.

— Какво е това?

Обърнах се. Капитанът ни беше последвал. Едноокия си пое въздух. Отстъпих набързо няколко крачки назад и Стареца също попадна в зоната на поражение.

Едноокия набута ръце в джобовете си, за да ги скрие.

— Ох! — каза той с внезапно угаснал ентусиазъм. Искрите не бяха спрели веднага.

Знахаря ме попита:

— Дали пак пие?

— Не знам кога успява. Освен ако не се е натряскал, преди да ме събуди. Държи се сякаш е пиян-залян.

— Кой? Аз? — изцвърча Едноокия. — Не и аз. Няма начин. Повече не кусвам тия работи.

— Не е имал време да приготви — отбелязах аз.

— Това нищо не значи. Ако има нещо за крадене, той ще го открие. Да познаваш някой друг, който внезапно започва да се бие без добра причина?

— Няма никой с такива способности като мен — настояваше Едноокия, — стига да не броиш Гоблин. Понякога той... Той вече не е в тази команда, а, капитане?

Знахаря го игнорира. Попита ме:

— Планираш ли сега да се оттеглиш с Пушека?

— Не — не ми беше хрумвало. Трябваше да ям.

Знахаря изсумтя:

— Сега трябва да си поговоря с моя щабен магьосник. Едноок?

Махнах се. Сега какво?

Да, храна.

Тъпчех се, докато готвачите не започнаха да мърморят как някои хора си мислят, че са специални. След като приключих, започнах да се шляя през заснежените склонове, опитвайки се да успокоя бурята в мен. Небето обещаваще още сняг. Подозирах, че досега извадихме късмет. Никой от снеговалежите не беше тежък и не се задържа дълго. Шпионирах Тай Дей и майка му, разпръскваща мъдрост. Все същата.

Държах ги на разстояние.

Зърнах Лебеда и Кинжала, надалеч, да припкат бързешката нанякъде. Това означаваше, че Господарката идва, или поне скоро ще пристигне. Челните ѝ отряди изграждаха лагер. На юг, отвъд Киаулун, копие слънчева светлина проби мрака и попадна върху Наблюдателницата. Цялата огромна крепост заблестя като някаква религиозна представа за небеса. Трябваше да отведа Пушека натам и да разгледам. Но не веднага. Едноокия и Стареца още си гукаха. Може би клюкарстваха за мен. Зашлях се надолу по хълма, където войниците на Господарката градяха лагер.

Чудех се как се спогаждат Господарката и Кинжала. Той беше нейният основен помощник преди отстъпничеството си. Не я бе

уведомил какво се случи, когато дезертира. Не можех да си я представя как му прощава измамата, макар и с успешен резултат.

Гарвани прелитаха над лагера. Вероятно Господарката беше там.

Знахаря имаше право. Трябваше да бъдем параноични. През цялото време. Ако не са шпионите на Господаря на сенките, то ще са на Ловеца на души или на Измамниците, или на Оплаквача. Или самата Кина. Или Нюен Бао. Или агентите на Радишата. Или шпиони на жреците, или...

Господарката влезе, без да ме предупреди. И аз я посещавах, без да почукам, но винаги се чудех дали ще е толкова лесно да изляза.

Тя имаше въпроси.

— Какво правим сега, Мъргън? Каква е играта му този път?

Спрях една крачка пред нея, с отворена уста. Бяха настъпили промени, откакто я видях последно. Това не беше Господарката, с която яздех на юг. Нито жената, така обсебена от духове пред Данда преш. Това създание беше възкресената Господарка от древните времена, същество с толкова ужасна сила, че ѝ беше трудно да я задържа в прилична форма.

— Какво, по дяволите, става?

— Мъргън!

— Какво? — изквичах аз. Напомних си, че бях летописецът. Летописецът е безстрашен. Той стои настрана от разправии в Отряда. Не се плаши от братята си. Записва истината.

Но така или иначе тя ме изплаши.

— Искам да знам...

— За всичко, което искаш да знаеш, по-добре се обърни към Стареца. Не бих могъл да ти кажа, дори и да бях толкова шантав като Уилоу Лебеда. Той не споделя и с мен. Продължава да пази всичко в главата си. Видя ли онова място ей, там? По-зле е от Кулата в Чар. Той не му обръща никакво внимание, откакто дойдохме. Не съм го забелязвал да прави нещо. Макар че и Дългата сянка, и Оплаквача не са свършили кой знае какво.

— Дразнещо е — каза замислено тя.

— Аха. И може би дори не е много умно, защото, пипнат ли го Удушвачите, няма да знаем какво да правим.

— По-малко вероятно е, отколкото смяташ.

— Заради Ловеца на души?

— Да.

— Тя не може да бъде навсякъде, не повече от самата теб. И си има причина да ги наричат Измамници.

Надявах се гласът ми да не е писклив. Опитвах се да играя безстрашния мъж.

— Нищо от това не е причината да искаш да ме видиш.

— Не. Имам проблем. Сънищата ми силно се влошиха! Сега са наистина ужасни. Искам да знам как да ги спра.

— Не съм открила начин. Трябва да се научиш да ги помниш. Кина призоваваше ли те?

— Не мисля. По-скоро сякаш преминава през сънищата ми и не ме забелязва, ако не се движа. Или може би долавям нечии чужди кошмари.

— Разкажи ми за тях.

Разказах й.

— Много приличат на сънищата, които винаги са ме спохождали. Най-вече, когато съм в равнината.

— Там имаше ли гарвани?

— Гарвани? Не. Няма нищо живо.

Размислих:

— Всъщност, онова, което казах преди малко, не беше напълно вярно. Тя изглежда осъзнаваше точно моето присъствие. Миналата нощ бях отведен към версия на равнината от съня, където видях жена си. Говорих със Сари. Намекът беше, че бих могъл да си я върна обратно.

— Това е ново. За мен ужасите просто се влошават. Мисля, че се предполага да ме съкрушат накрая.

Имах чувството, че тя също не ми казва цялата истина. Добавих:

— Беше ми трудно да повярвам, че тя може да ме сблъска с нещо по-лошо от онова, което съм видял в истинския живот. Като знам какво се опитва да направи...

— Тя успя да ме използва, Мъргън. Защото си мислех, че съм наясно какво прави. Но не бях. Тя е кралицата на Измамниците. Аз изобщо не съм нейната Дъщеря на нощта. Само разплодната кобила, която да износи за нея месията на Измамниците. Не повтаряй моята грешка. Ако наистина те е забелязала, бъди много, много внимателен. И ме дръж в течение.

Аз изсумтях.

— Имаш ли спомен за времето, по което смяташ, че си усетил Кина?

— Ох... — Имах. Но повечето пъти, когато тя ме доближи, аз бях навън с Пушека. — Не съвсем точно. — Казах ѝ няколко часове, които изглеждаха безвредни.

— Това не помага много. Контролирай чувствата си. Твоята жена очевидно е средство да те манипулира. Имаш ли някаква идея защо?

— Предполагам, знамето.

— Разбира се. Трупат се намеци, но никога не разбрахме историята. Копието на страстта. Само дето нещото никога не е показало какви да е специални качества.

Беше, но във време и по начин, които не можех да обясня, без да разкрия Пушека. Знахаря веднъж прониза Оплаквача с копието, просто рана в плътта, но малкият магьосник почти умря.

— Вероятно не притежаваме наистина Копието. А хората просто си мислят така.

Тя промърмори:

— Дали е друга сложна измама?

— Как да спра да сънувам? — попитах я.

— Не ме ли слушаш? Не можеш.

— Не мисля, че съм достатъчно силен, за да си живея със сънищата.

— Ще се научиш. Моите престанаха след раждането на бебето. Но не за дълго. Мисля, че Кина забрави да прекъсне връзката.

— Вероятно се е предполагало да го стори Нараян, когато взе дъщеря ти.

— Разбира се, че той.

— Не исках да ти напомням за...

— Нямам нужда от намеци. Спомням си много добре. Всяка минута от всеки час. И скоро планирам да го обсъдя с Нараян — много отблизо и лично.

Докато го изговаряше, тя изглеждаше толкова противна, колкото самата Кина, макар че може би трябваше да сте там и да знаете историята ѝ, за да се насладите на пълното въздействие.

— Сега той ще си получи своята Година на черепите. Не му остана място, където да се скрие.

— Виждала си Наблюдателницата. Мислиш ли, че му трябва да се крие?

Преди тя да отговори, Кинжала промуши глава в парцаливата палатка.

— Току-що Удушвач хвана Лебеда натясно. Уилоу има малък проблем с дишането, но ще се оправи.

— Заловихте ли убиеца жив? — скочи Господарката.

Запремествах се към изхода. Настроението ѝ ставаше по-мрачно.

Не исках да ме притисне твърде силно. Кинжала се ухили.

— Той е в отлично здраве. Макар и да предпочита сърдечен удар, ако може. — Промуших се покрай Кинжала. Господарката ми отправи втренчен поглед, който означаваше, че според нея би трябвало да си поговорим по-късно. Можеше да реша да страня от пътя ѝ. Вероятно вече съм бил твърде прозрачен за нея.

Останах на разстояние, но наблюдавах. Методите за разпит на Господарката бяха сръчни, жестоки и ефективни. Урокът не убягна на никой от свидетелите.

За минути Удушвачът призна, че е проникнал в тълпата от лагерни придружители след победата ни в Чарандапраш. Заповедта дошла от самия Нараян Сингх. Уилоу Лебеда бил неговата първостепенна цел. На останалите мъже с червени румели били посочени други мишени. Те също се спотайвали сред лагерните придружители. Направлявала ги пряко самата Дъщеря на нощта да бъдат много внимателни, изпълнявайки мисиите си. Децата на Кина бяха останали толкова малко, че част от задължението им към тяхната богиня сега беше да се пазят в неин интерес. Господарката просто знаеше как да омагьоса един мъж да се разприказва. Едно от онези неща, които научаваш, когато си наоколо цяла вечност, предполагам. Едно от онези неща, които хора като Дългата сянка биха искали да изкопаят от главата ти.

Тя беше толкова ефективна, че Удушвачът изостави надеждата си за вечно спасение и ѝ съобщи имената. Аз се разхождах, докато Кинжала започна да организира експедиция за рязане на гърла.

Просто за да подчертае неприязънта си към тях, Господарката сама удуши един от Измамниците. Тя използва собственото си черно шалче, отнето от мъж с черен румел преди години. Всеки Измамник знаеше разказа.

Така тя изпращаше своите послания.

Гарваните излетяха на рояци.

Като начин да поддържа разговора с Нараян Сингх, Господарката набучи главите на Измамниците на копия и ги занесе до Наблюдателницата.

Знахаря дойде при мен.

— Такава е моята любима — каза, поклащайки глава. Сякаш той щеше да е по-любезен, ако беше докопал тези хора пръв.

Знахаря знаеше какво си мисля.

— Една дама не убива хора в изтънчена компания.

Той се ухили.

— Каква изтънчена компания? Отрядът не е изтънчен. И мисля, че направеното от нея беше много подобащо за дама.

— Аха — той изглеждаше почти ободрен от всичко това.

Отне ми доста часове, но накрая установих местоположението на Дремльо в батальона специални части на Кофата. Неговите хора вършеха най-голяма част от работата по ловуване на партизаните на Могаба. Казах на хлапето:

— Хайде да се разходим. Трябва да говоря с теб — събрах шепа плоски камъни, които да мятам по гарваните, ако крякащите кошмари станат твърде любопитни.

— Дали е за това, за което се надявам? — момчето беше развълнувано. Не си спомнях да съм бил въодушевен от назначаването ми за знаменосец. Но бях получил работата по подразбиране. Нямаше никой друг, способен да я върши. И се налагаше да се справя с нея.

— Донякъде. Получих окончателното мнение на Стареца. Той каза, че според него си подходящ. Остава избора на мен. Така че си вътре, доколкото зависи от мен. Но той иска аз да се занимавам със знамето, докато не разберем по един или друг начин как ще потръгне с Дългата сянка. Можем да започнем да те учим на някои неща веднага. И гледай да се измъкваш от най-неприятните задължения, така че да имаш време. Особено, за да четеш и пишеш.

Момчето засия. Почувствах се малко гузен.

— Но имам нужда първо да свършиш една специална работа — забелязах Кофата да се насочва към нас, вероятно за да даде на хлапето една от онези задачи, които тъкмо споменах.

— Какво? Мога да се справя.

Абсолютно. Именно затова Кофата щеше да го избере от тълпата.

— Имам тайно съобщение, което трябва да стигне до Талиос. Много е важно. Можеш да вземеш със себе си няколко момчета, просто за всеки случай. Избери тези, които издържат на усилена езда. Ще ви дам разрешително за използване на куриерски смени — вдигнах ръка, за да изпреваря каквото имаше да казва Кофата. — Трябва да се свърши толкова бързо, колкото е възможно.

Кофата беше подочул нещо.

— Отнемаш ми най-добрия мъж, за да носи писмо?

— Да. Защото трябва да успее.

— Наистина ли е сериозно? — попита Кофата.

— Именно затова съм го отвел тук, където никой не може да ни чуе.

— Тогава по-добре да се махам. — За крадец и беглец, Кофата беше много добър войник...

— Вероятно.

— Мразя да те губя, хлапе — Кофата се затътри да натовари с работа някой друг.

Дремльо каза:

— Ако ми дадеш на заем твоя кон, няма да се наложи да взимам други с мен. Ще стигна дотам и ще се върна много по-бързо.

Имаше право. Даде чудесна идея, която не ми беше хрумнала.

— Остави ме да го обмисля.

Планът имаше слаба страна. Стареца може да поиска да свърша нещо, преди да се е върнал Дремльо. Ако не разполагах с коня си, щеше да задава въпроси.

Не планирах да споделям идеята си със Знахаря. Сторех ли го, той щеше да забрани.

— Ще се върна за по-малко от месец.

С моя кон би могъл и да успее, ако имаше задник от желязо. Дремльо беше млад и силен, но не мислех, че някой е толкова корав. И още... Тук вероятно нищо няма да се случи, поне за толкова време. Щеше да отнеме повече от месец, докато дойдат всичките изоставаци, за да може водачите ни да скалъпят някакъв план. Не беше възможно Знахаря да разполага с разработен план за Наблюдателницата, какъвто имаше при Чарандапраш. Вероятността да ме спипа изглеждаше малка.

И веднъж, след като хлапето има една седмица преднина, дори Ловеца на души няма как да го залови.

— Добре. Ще го направим по твоя начин. Има едно нещо, обаче. Съобщението трябва да бъде предадено в ръцете на определен човек, който пътува доста. Може да се наложи да го почакаш.

— Ще направя всичко, което изисква работата, Мъргън.

— Добре. Ела до моя... — Не можех да го направя. Тай Дей със сигурност ще подочуе нещо. — Не. Първо трябва да ти кажа кого да

намериш — огледах се наоколо. Дремльо беше един от малцината ветерани от Деджагор, който не бе получил охранител Нюен Бао, но племето като цяло го държеше под око.

— Слушам те — хлапетото беше нетърпеливо да се докаже.

— Името му е Бан До Тран. Той беше приятел на жена ми. Търговец е, снове между Талиос и делтата. Продава всичко — от ориз до крокодилски кожи. Бан е стар и бавен, но той е единственият начин за изпращане на съобщение в блатото.

— Ти имаш цяло семейство...

— Сигурно си забелязал колко малко им вярва капитанът?

— Да.

— Има добра причина да не им се доверяваме. На всеки от тях, който е тук, с нас. В този случай — никому, с изключение на самия Бан До Тран.

— Разбирам. Къде да открия този мъж?

Дадох му насоки.

— Можеш да му кажеш от кого е съобщението, но само ако попита. Той трябва да го предаде на Кай Сахра в храма Вин Гао Ген, посветен на Гангеша.

— Искаш ли да изчакам отговор?

— Няма да е необходимо. — Ако съобщението стигнеше получателя, щях да получа моя отговор директно от Сари. — Ще отида да напиша няколко копия на съобщението. Направи каквото смяташ за най-добро, за да си сигурен, че поне едно от тях ще оцелее през цялото пътуване.

— Разбирам.

Макар и да не беше реагирал на официалното име на Сахра, аз подозирах, че той разбра повече, отколкото му казах.

По-късно запознах коня си с Дремльо и дадох на жребеца да разбере, че е време да си припечели овеса. Животното беше достатъчно умно, за да бъде толкова кисело, колкото кой да е войник, накаран да си размърда задника.

Хлапетото се изплъзна без никой, освен Кофата, да разбере.

Господарят на сенките беше в своята кристална кула, потънал в някакъв тайнствен експеримент. Не забелязваше никого. Вонящата торба с парцали, която съдържаше Оплаквача, беше кацнала на върха на едно от най-високите скелета, обграждащи Наблюдателницата. Работата бе възобновена, макар и с темпото на охлюв. Дългата сянка не искаше да я изоставя само защото наблизко имаше армия.

Небето беше много мрачно. Хладен вятър стенеше през скелето. Неприятното време се изпречваше на пътя ни.

— Казал си да ме извикат? — Сингх прозвуча обидено. Със сигурност му беше студено.

— Това не беше повикване, приятелю Нараян — отвърна Оплаквача. Приближаването на Измамника бе впечатляващо дискретно. Лесно се виждаше как е станал майстор Удушвач. — Само покана. Вероятно моят пратеник не е успял да предаде точните ми думи.

Прелетя гарван. Друг се настани наблизко. Той закълва трохите, останали разпилени там, където работниците бяха спрели да ядат. Сингх ги игнорира. След земетресението имаше гарвани навсякъде. Времената бяха добри за черните птици. Оплаквача каза:

— Хрумна ми, че може да си заинтересуван от онова, което става навън. Мисля, че Господарката ти е изпратила лично послание.

Сингх се взря надолу към наредените няколко глави, сочени от Оплаквача. Необезпокоени от присъствието на работниците, талианските кавалеристи бяха побили своите трофеи достатъчно близо, за да се разпознават лицата им.

Нараян преброи главите. Мършавите му рамене се прегърбиха. Отношението на Оплаквача стана леко подигравателно.

— Прав ли бях? Съобщение ли е?

— Пророчество. Тя се опитва да предскаже бъдещето ми. Прави такива неща.

— Аз работех за нея. И за съпруга ѝ преди това. Това е нищо — Оплаквача се опита и не успя да потисне писък. — Струва ми се, че Кина не се грижи добре за децата си напоследък.

Сингх не го оспори.

— Как сега ще доведете Годината на черепите? Колко от твоите странни братя останаха?

— Рискуваш повече, отколкото си мислиш, като се подиграваш на Богинята.

— Съмнявам се — Оплаквача овладя друг надигащ се писък. Като човек, постоянно борещ се с упорита кашлица, той можеше да се сдържи за кратко. — При всички случаи, не мисля да остана наоколо, за да разбера. Дългата сянка е достатъчно откачен, за да направи това, което смята да направи. Аз отказвам да бъда повлечен надолу заедно с него — той наблюдаваше Сингх косо, очаквайки реакция.

Нараян се усмихна, сякаш беше посветен в огромна и грозна тайна.

— Ти се страхуваш от Господарката. Не можеш да контролираш реакциите си, когато мислиш за нея.

Аз, Мъргън, безплътният шпионин, седях на рамото на парцаливия магьосник и се чудех дали тези двамата щяха да са достатъчно любезни да поговорят още малко и да ми дадат нещо, което става за използване. Оплаквача имаше нещо наум.

Сингх започна да се оттегля. Беше очевидно, че онези глави там, навън, никак не подсилиха вярата му. За разлика от своята ужасяваща довереница, той не обичаше посещенията на богинята. Както и нито тя, нито Дъщерята на нощта си направиха труда да дадат обяснения за безбройните катастрофи, сполетели неговите братя.

Оплаквача разгълкува настроението му точно:

— Кара те да се чудиш за божествения ред, нали? — той изпищя, преди Сингх да може да отговори.

Изгуби контрол, защото беше стреснат.

Аз също се сепнах.

Рояци от онези цветни топки от бамбукови цеви изфучаха към Наблюдателницата. Те преминаха през работниците и скелето и се удариха в стената. Загризаха хора и материал, и оцветиха дори укрепленията, където заклинанията на Дългата сянка все още не бяха достатъчно плътни.

Работниците запищяха и разбягаха. Някакво скеле се срути.

Група талиански конници изскочи от клисурата и погна работниците към импровизираните им жилища. Извисих позицията си на наблюдение, докато конниците се оттегляха през скалистата земя. Шпионирах талиански пехотинци, пълзящи напред отвсякъде. Много от тях се промъкваха в жилищния комплекс на работниците от сляпата му страна. Повечето носеха облекло, подобно на дрехите на местните.

Какво, по дяволите...

Наблюдавах войниците на Господарката, сигурен бях. Какво правеше тя? И защо Стареца нищо не ми е казал?

Или и той не знаеше?

Работниците се втурнаха обратно, преследвани от войниците, на които се натъкнаха в жилищната част. Те бягаха заедно със семействата си в дива плетеница от паника и объркване.

Тогава ме осени проблясък.

Работниците се изкачваха по оцелялото скеле и се подслоняваха вътре в Наблюдателницата. И цяла тълпа от хората на Господарката се катереше заедно с тях.

Огнените топки продължаваха да се разбиват в стени и кули. Цялата батарея изглеждаше особено заинтересована от кулата, увенчана с кристалната стая на Дългата сянка. На някои места парчета от стената образуваха струйки дим или се стопяваха. В повечето области и особено навсякъде, където Дългата сянка имаше навика да ходи, защитните заклинания вече бяха твърде добре наслоени и огнените кълба дори не причиняваха обезцветяване.

Оплаквача не разбра какво точно се случва. От мястото си той не би могъл да види естеството на атаката. Забеляза просто как подчинените на партньора му бягат, за да си спасят живота.

— Не бива — прошепна той. — Не е добре. Дългата сянка ще бълва огън и жупел. Надявам се да не му хрумне някаква идея как трябва да накажа тези хора.

— Ти си толкова могъщ магьосник — каза Нараян Сингх, — защо не отвърнеш на удара?

— Това е целта — каза Оплаквача, прозирайки възможността Господарката да иска да ги види. — Нападението е капан. Някъде долу има цели батальони с тези устройства, които мятат огнени кълба и чакат аз или Дългата сянка да контраатакуваме.

Предприех бързо пикиране над околността. Оплаквача беше прав. Зад всеки храст и скала имаше момчета с наръч бамбукови цеви. Неколцина допринасяха за непрекъснатия масивен артилерийски огън.

Засега.

А какво правеше Господарката?

Когато се завърнах, Оплаквача беше изчезнал от полезрението. Нараян стоеше приведен. Никой не изглеждаше достатъчно разтревожен, за да действа. Дочух гласа на Оплаквача:

— Няма да остана дълго, Сингх. Ако бях на твоето място, точно сега щях да си помисля много сериозно как бих могъл да събудя съюзник, напълно изгубил връзката си с реалността. Или щях да се постарая да си намеря приятели, които да ми свършат по-добра работа.

Наострих призрачните си уши. В същото време се обърнах бавно, използвайки призрачните си очи. Сега няколкостотин от нашите хора бяха вътре в Наблюдателницата и нито Оплаквача, нито Дългата сянка го осъзнаваха. Чудех се дали Стареца знаеше. Струваше ми се, че той щеше да загатне нещо, така че да наблюдавам за определена реакция.

Нараян попита:

— Имаш ли идея?

Оплаквача се бореше с един от своите писъци.

— Може би.

Красивите светлини запълниха въздуха наоколо. Почти се оставих да бъда разсеян. Но съумях да висна там, слухтейки.

— Какво имаш предвид? — попита Сингх.

— Дългата сянка е хитър, но не е никак далновиден. Някога, когато Господарите на сенките поеха контрола над сенките, те завладяха своите империи, преди да разберат управляваната от тях тъмнина, и сбъркаха царствено. Разрушиха някои прегради завинаги, вместо да ги отстранят временно. Започнеш ли да бързаш, обикновено се прецакваш. За да попречат на нещата да се скапят напълно, те трябваше да имат някой, наблюдаващ Портата на сенките през цялото време. Дългата сянка беше доброволец за работата. Другите сметнаха, че това щеше да държи Дългата сянка настрана, защото нямаше да може да пътува. Те вече знаеха, че е луд. Но той излезе по-изкусен, отколкото го мислеха. Дългата сянка заплете бъркотия от заклинания, която държи Портата на сенките затворена за всеки, освен за самия

него. Истинското му име е част от плетеницата на заклинанието. Това вероятно е най-големият риск, който някога е поемал и съжалява за него от момента, когато го спои към мястото и откри цената за властта си. Сенките знаят името му. Всяка една, оставена от него да се провере през тази порта, за да я използва, иска да го погълне. Цената, която плаща той, е вечна бдителност. Ако се подхлъзне, умира.

Оплаквача нададе писък, натежал от разбиране и болка.

Нараян Сингх почувства разликата. Попита:

— Какво е това?

— Това е глупостта, която той направи. За власт. Ако умре и името му отслабне, пристягащите заклинания се разплитат и Портата на сенките се отваря. А това означава края на света.

— Онези отвън дали го знаят? — попита Сингх, посочвайки обсаждащата армия, част, от чиито войници продължаваха да се промъкват нагоре по скелето, незабелязани, защото това се смяташе за невъзможно.

— Вероятно не. Макар че Господарката може и да подозира.

Подсмихнах се. Сега вече го знаем.

Нараян поразмишлява за момент, после каза:

— Ако всичко това е вярно, тогава мисля, че ти не можеш да напуснеш Наблюдателницата. Без твоята помощ, страхувам се, Черния отряд ще триумфира. Каквото и да мисли той. В този случай участта ще те застигне, където и да избягаш.

Оплаквача изпищя ядосано и отчаяно, прозрял логиката в наблюдението на Сингх.

— Той е некомпетентен командир, но не можем да го отстраним.

— Това не е добре, нали? Сега сме роби на неговата стратегия, която изисква завършване на крепостта.

Което вече не изглеждаше вероятно. Ако още много от войниците на Господарката проникнеха вътре, гарнизонът на Дългата сянка нямаше да е в състояние да ги надвие.

Нараян продължи:

— Може би генералът ще има идея.

И двете страни знаеха, че Могаба е жив и командва партизаните. Не извадих късмет да го открия. Имах същата липса на успех с опита да проследя Гоблин. Пушека беше удобен инструмент, но човек трябва да има някакви отправни точки във времето и пространството. Или

цяла вечност да се местиш напред и напред на мънички скокове, така че да засечеш по някоя от следите им хора, усърдно стараещи се да не бъдат открити.

— Ще трябва да го намерим.

Късмет, момчета.

— Има начини — каза Нараян, — Дъщерята на нощта може да вижда надалеч. И си прав, като казваш, че трябва да се направи нещо.

Оплаквача се съгласи.

Аз бях единоподушен с всички.

Талианските войници продължаваха да достигат върха на стената. Повечето бяха изненадани, че са успели. Малцина имаха някаква определена цел, веднъж, след като се озовяха на върха.

Отново се зачудих дали Стареца е наясно със събитията.

Опитах да се понеса надалеч, смятайки, че вероятно е време да видя Знахаря. Дъщерята на нощта изникна на стената, галопирайки към Оплаквача и Сингх толкова бързо, колкото късите ѝ крака можеха да я носят. Огнените кълба оставяха белези по стената на Наблюдателницата. Изглежда имаше смисъл в начина, по който падаха, но не можех да го открия.

Все повече и повече войници изкачиха скелето.

Детето изкрещя на Сингх и Оплаквача. После Оплаквача изпищя. Новината бе дошла.

Изтърколих се от каруцата. След няколко стъпки се сринах на колене.

— Тпур-р-р, ей там! — подвикна Едноокия. — Какво става?

— Може би стоях твърде дълго отвъд. Слаб съм. — Гладен и жаден. Поех вода от него. Тя беше подсладена, но включваше и някакви гадни добавки. Вероятно Едноокия правеше нещо, което щеше да ферментира. — Къде е Стареца?

— Не знам. Обаче виждам Тай Дей — начин да ми напомни да внимавам.

Смених езиците.

— Господарката там вече не си играе. Войниците ѝ изкачват скелето. Стигнаха до върха. Група от тях вече е в крепостта. Онези вътре тъкмо разбраха. И някои от хората на принца са в руините на Киаулун. Те се промъкваха, за да подпомогнат Господарката, но стигнаха до задънена улица. Там се крие част от бандата на Могаба. Започнаха да се бият.

На връщане се зарях над руините и бях изненадан да видя сражението. Появата на бойците там изискваше разследване. До неотдавна руините бяха заети само от шепа оцелели, неспособни да подпомогнат Дългата сянка в строителния му проект. Могаба трябва да е прехвърлил там войници за нула време.

— Мисля, че Знахаря замина с един от патрулите да търси Могаба. За какво ти е притрябвал?

— Не смятам, че е в течение на събитията. Мисля, че Господарката действа на своя глава. — Кое то беше добре, докато тя отговаряше за границата, но не и сега, когато командваше само четвърт от армията. — Нямам идея какви са плановете ѝ, но се обзалагам, че Стареца няма да е доволен да му отнемат инициативата.

Едноокия изсумтя. Той наблюдаваше Тай Дей и майка Гота, които бяха дузина крачки по-нататък, приближавайки, превити под огромен товар дърва за огрев. Правеше ѝ чест, че вършеше своя дял от

работата. Личният телохранител на Едноокия — Джоджо, не се виждаше никъде, което беше обичайното състояние на нещата. Дватама си бяха лика-прилика.

Едноокия каза:

— Ще скоча в каруцата и ще разбера. Ти си възстанови силите — той се изкатери, сбърчил чело, мятайки загрижен поглед назад, преди да изчезне.

Помогнах на майка Гота с дървата. Така направи и Тай Дей. За няколко минути ги сортирахме, нацепихме и ги подредихме да се сушат. Майка Гота взе, че ми благодари за помощта.

Тя си имаше моменти, когато сполучваше да е учтива към външен човек, който не е в състояние да промени лошия избор на родители. Тези мигове бяха рядкост. Изглежда се случваха само когато тя се чувстваше особено добре.

Самият аз останах вежлив. Всъщност, сега, след като знаех какво бяха сторили на мен и Сари, се държах по-официално и учтиво. Надявах се поведението ми да не ги направи подозрителни. Ухилих се самодоволно, когато си помислих за Дремльо. После се разтревожих за хлапето. Нямах никакво право да го товаря с такава лична мисия.

Започнах да крача напред-назад, чудейки се дали трябваше да призная на Едноокия или Стареца.

Едноокия слезе от каруцата си. Изглеждаше, сякаш е видял призрак. Или нещо също толкова неочаквано и неприятно.

Насочих се насреща му.

— Какво става?

— Не знам. Нямах време да открия — неговия начин да му вадиш с ченгел думите от устата.

— Каж ми.

— Намерих Знахаря.

— Добре. И така, къде е? Всъщност какъв е проблемът?

— Той е там, навън, говори си с пазителя на гарваните.

— Ловеца? Излязъл е да се срещне с Ловеца на души?

— Не го проследих обратно. Не знам дали е било негов план. Но е там. И говори с нея.

— Изглеждаше ли сякаш пак е неин пленник? — не изчаках отговора. Напъхах се в каруцата. Глупакът аз, не попитах Едноокия

къде беше Знахаря, така че се оказа, че трябва да го проследя от жилището му до срещата с побърканата.

Той отиде специално да се види с нея. Което разбрах, като доведох Пушека толкова наблизко, че успях да чуя изграканите инструкции на двойка гарвани. Проблемът, който имах, настъпи, след като го преследвах през пустошта до срещата му в заснежена скалиста клисура, която беше почти невидима под надвисналите борови дървета.

Не се доближих достатъчно, за да чуя какво си говорят. Беше цяло чудо, че успях да накарам Пушека да приближи толкова, че да се уверя как Стареца наистина има среща с Ловеца на души.

Там гарваните бяха нагъсто и ме усетиха как се навъртам. Развълнуваха се до такава степен, че Ловеца излезе, за да разбере какво се случва.

Магнах се оттам.

Чудех се дали Знахаря бе заподозрял нещо.

Излязох от каруцата. Грижливият Едноок беше приготвил кофа топъл чай, заедно с някакъв пресен хляб от близката полева фурна, която тъкмо беше почнала да работи.

— Доближи ли се достатъчно, за да чуеш нещо? — попитах.

— Не мога да натиря онова малко лайно близо до нея. Той е три четвърти мъртъв, но все още е пет четвърти бълзлив.

— Не ми харесва да го следя. Това ще трябва да почака. А междуременно...

Междувременно в Наблюдателницата се случваха разни неща. Блещукащи светлини озаряваха целия район. Тъмен облак, набразден с огън, се надигна и се разпадна в зъбите на вятъра. Роговете и барабаните се запрепираха. Огнени кълба с хиляди уцелваха крепостната стена.

— Междувременно може да поогледаш, така че да кажеш на Стареца каквото му трябва да знае, когато се върне. Което ще стане, когато разбере, че става нещо.

Нелош съвет. Ако Знахаря ще взема решения, то той ще се нуждае от цялата налична информация.

— Дръж любящото ми семейство надалеч, а? — не успях да попреча на горчивината да се прокрадне в гласа ми. Едноокия я долови, но не попита.

Погълнах една последна хапка топъл хляб, настаних се, сграбчих Пушека и потеглих. Процесът беше станал толкова лесен, че бих могъл да го правя и насън. Почти не се налагаше да мисля къде исках да отида. Стига да не беше едно от местата, които Пушека не обичаше да посещава.

Наблюдателницата се бе превърнала в пословичния мравуняк. Навсякъде тичаха хора. Не изглеждаше някой да знае накъде отива. Почти всички се интересуваха само да не бъдат там, откъдето бяха тръгнали. Понякога талианци се сблъскваха лице в лице с хората на Господаря на сенките и страхът правеше своя неизбежен ход.

Някои от нашествениците имаха достатъчно усет, за да останат горе върху стената и да използват бамбуковите си цеви, за да вгорчат живота на хората в Наблюдателницата. Един лейтенант крещеше като луд на мъжете долу веднага да му качат още пръти. Неговите стрелци се забавляваха страхотно, докато срутваха градежа. Самите защитници на Наблюдателницата не дръзваха да се покажат.

Някои от нашите бяха приклезили Нараян Сингх и Дъщерята на нощта в една кула. Засипваха я с виелица от огнени кълба. Кулата се държеше само защото беше обвита със слоеве от защитни заклинания. Тя беше едно от любимите скривалища на Дългата сянка.

Оплаквача бягаше. Талианците го подгониха, разпръсвайки така щедро огнени кълба, че малкият магьосник нямаше никакво време за контраатака. Той пищеше, бягайки.

Все повече и повече хора, всички влачеци наръчи бамбук, навлизаха в крепостта.

Не би могло да е толкова лесно. Или можеше?

Къде беше Дългата сянка? Той не участваше.

Господарят на сенките стоеше в собствената си висока кула, вирайки се на юг към сивото плато, без очевидно да съзнава, че адът беше настъпил, призовавайки го. Как може да е толкова погълнат? Не. Не беше така погълнат. Дългата сянка знаеше.

Скелето около цялата Наблюдателница избухна в пламъци. Това беше свирепо огнено заклинание. Пламъците за секунди погълнаха всичко, което можеше да гори. Десетки намериха смъртта си.

Преди това изобщо да се случи, хората на Господарката бяха започнали да спускат въжени стълби, създадени специално за изкачване стените на Наблюдателницата. Те бяха достатъчно дълги,

през дузина стъпенки с рамки, които ги държаха на разстояние от стената, така че катеренето да е по-лесно за войниците.

Дългата сянка не би могъл да ги забележи от своята позиция. Щеше да ги види малко преди да разбере, че ударът му бе сполучил много малко.

Сега той беше затворен вътре без надежда да завърши крепостта си, защото можеше да си набави материали за скелето само отвън.

Освен всичко друго, Господарката бе постигнала много с това, че го лиши от едно от оръжията, което можеше да му донесе безспорна победа. Дългата сянка нямаше как да отприщи потоп от сенки, които да прочистят земята от враговете му, защото не можеше да се защити от тъмнината.

Войниците на Господарката продължаваха да навлизат в Наблюдателницата, бавно, с впечатлението, че се отправяха към победа, защото единствената съпротива, на която се натъкваша първоначално, беше тази на гравитацията. Техните другари вече владееха върха на северната крепостна стена с дължина двеста крачки, която се намираще между двете кристални кули.

И двете кули изглеждаха почернели и обвити в шлака, с умъртвен от попаденията на огнените кълба кристал.

За мое недоумение екипи на Господарката от вътрешната страна на стената продължаваха да стрелят с бамбуковите си пръти.

Не се надявах да разбере нещо. Господарката забърка тази каша по-изненадващо, отколкото Знахаря поднасяше хитрите си ходове.

Нима винаги всеки играеше своята игра?

Предполагам, че Господарката го е правила през цялото време. Просто не бях обърнал внимание, защото тя никога не беше в главната роля.

Войниците на принца бяха изненадани от неочаквана група партизани в Киаулун. Все пак той ги поведе по заобиколен път. Изглежда, щеше да има много повече войници, които да последват хората на Господарката по възжените стълби.

Битката вътре в Наблюдателницата беше по-жестока, отколкото подозирах, че е възможно. Целият гарнизон се състоеше от ветерани, преживели с Дългата сянка много време. Те може и да не го обичаха, но бяха лоялни, решителни и убедени, че Черния отряд няма да покаже към тях никаква милост. И така се биеха — на своя територия, която

враговете им опознаваха едва сега, с помощта на шепа от онези дребни кафяви старци, наречени тъкачи на сенки. Сенки се спотайваха в крепостта. Тъкачите на сенки знаеха къде се крият и как да ги изпратят след нашествениците.

Бамбуковите пръти помогнаха. Но не достатъчно, за да спасят всички. Цялата вътрешност на крепостта се състоеше от виещи се коридори и тъмни стаи, и нямаше как да се знае, че наоколо има сянка, докато тя не атакува.

Можех да откроя дребните човечета, но не бях в състояние да кажа на някой къде бяха, така че да бъдат заличени от уравнението.

Колкото по-дълбоко настъпваха войниците, толкова по-зле ставаше.

Дългата сянка бездействаше. Той бе предприел този ход, а после нищо. А Оплаквача... Какво ли ставаше с него?

Беше успял да избегне войниците, опиващи се да го убият. Прокрадваше се в опит да обедини сили с Господаря на сенките, който изпаднаше в един от гневните си пристъпи.

Този беше ужасяващ, толкова лош, че Дългата сянка се срина, вършеейки наоколо, разкъса дрехите си, изгуби своята маска и почти си глътна езика. Слюнките му заливаха пода и лицето. Как беше оцелял този човек, за да стане един от най-могъщите магьосници в света, щом винаги имаше пристъпи, когато беше под стрес?

Отново не бях в състояние да кажа на някой, че Дългата сянка се срина и точно сега е моментът да му резнем главата.

Защитните заклинания, предпазващи кулата, където се спотайваха Сингх и Дъщерята на нощта, изглеждаха особено силни. Но талианците, които се опитваха да ги пипнат, знаеха кои са. И бяха самоотвержено посветени на своя командир, както и на огромното възнаграждение, което тя отреди за залавянето на Нараян.

Господарката каза, че Сингх струва теглото си в рубини, ако бъде предаден жив.

Тя никога не предложи нещо за дъщеря си.

Небето се смрачи изведнъж. Никога не бях виждал толкова много гарвани. После слънцето се скри.

Препуснах да открия Знахаря и Ловеца на души. Пушека беше дотолкова разбалансиран, че наистина се доближих до лудата сестра на Господарката. Тя танцуваше наоколо в бяс, говорейки си с различни гласове, кълнеше Господарката, задето е толкова инициативна, проклинаше гарваните, че не са я информирали своевременно за хода на битката.

— Не му е времето! — вилнееше тя. — Все още няма съвпадение! Не може да стане сега!

Втурнах си да открия Знахаря, когато Пушека започна да се дърпа от жената. Заряхме се нагоре, ужасявайки гарваните, като оставихме видима диря през техния рояк. Надявах се Ловеца на души да не е достатъчно бдителна, за да я долови.

Имаше моменти, когато тя изглежда осъзнаваше моето присъствие. Макар и да ставаше предимно в случаи, когато не бях свързан със собственото ми място във времето.

Знахаря беше лесен за откриване. Той препускаше към лагера в галоп, влачейки след себе си опашка от гарвани като комета. Гигантският му черен жребец изглеждалше, сякаш лети.

Издигнах се още по-нависоко, за да видя дали някъде другаде имаше развитие, което трябва да отбележа.

Пушека май обичаше да се издига там, където се реят орлите. Извисихме се по-нависоко от всякога, докато повърхността на земята дотолкова се отдалечи, че не можех да различа обичайни подробности като хора и животни — само най-големите човешки творения изпъкваха наред с неговите. Данда преш блещукаше на север като наниз от зъби. На запад купчина тъмни облаци вещаеха по-лошо време за по-късно. На юг сивата каменна равнина проблясваше, сякаш покрита с наскоро изсечени монети. Равнината избледняваше в сиво небитие, макар и на предела на зора нещо да се мержелееше в сивото.

Цялата северна фасада на Наблюдателницата се виеше в пламъци.

Спуснах се там, за да открия, че Оплаквача и Дългата сянка са се събрали и започват контраатака срещу войската, превзела стената. Господарката беше там, за да помага на хората си. Всеки, който държеше бамбуков прът, стреляше, почти без да се прицелва.

Насред всички други светлини, въздухът блещукаше с фрагменти от нещо, наподобяващо северното сияние, което бяхме видели преди цяла вечност, когато Отрядът беше на път към Могилните земи. Никой от тези късове не беше по-голям от чиния. Те летяха наоколо като рояк комари. Въздухът се изпълваше със звук като от остра стомана, разсичаща въздуха. Блещуканията разцепваха всичко, освен най-плътно защитените с магия камъни на Дългата сянка.

Господарката се намираше близо до лазарета, издигнат за сенчестите бежанци. Обичайният ѝ антураж от поклонници я обграждаше, готов да отблъсне всяка физическа атака. Тя се занимаваше с нещо, което размяташе остриетата от светлина, държейки защитниците в укритията, а Оплаквача и Дългата сянка бяха твърде заети, за да притесняват нея или войниците ѝ.

Остриетата от светлина не изглеждаха под пряката команда на Господарката, но гравитираха около точка, контролирана от нея през повечето време.

Във вътрешността на крепостта рухна кула. Издигна се прахоляк, наситен с цветове, за да бъде издухан от вятъра, носещ бурята от запад.

Външните стени на крепостта, някога с цвят на слонова кост, сега представляваха бъркотия от петна. Помислих си, че персоналът вътре трябва да си плюе на петите.

Летящото черно петънце, което беше Стареца, почти се беше завърнало в щаба. Знаех, че ще поиска да ме види пръв. Неохотно напуснах голямото шоу, за да се върна в плътта си.

— Какво, по дяволите, става? — попита Едноокия, след като се смъкнах от каруцата. Представлението трябва да го е впечатлило, защото изглеждаше напълно сериозен. Чакаха ме храна и вода, донесени от него.

— Знахаря почти пристигна. Ще разкажа и на двама ви.

Точно на репликата Стареца прехвърли най-близкото възвишение и се спусна към нас. Конят му още препускаше, докато се смъкваше от седлото. Изсумтя, когато ботушите му удариха земята.

— Разправяй — той разбра, че го чакаме.

Разказах му всичко, което знаех. Включвайки факта, че той клюкарстваше с балдъзата си, когато лайняната буря удари. През цялото време Стареца се взираше над рамото ми в Наблюдателницата. Изражението му беше студено, безчувствено. Подхвърлих наблюдението, че Господарката своеволно бе превишила властта си в йерархията на организацията. Студеният поглед се обърна към мен. Не че ми бе проблем да го срещна. Няколко сблъсъка с Кина могат да направят чудеса с обикновените страхове в реалността.

— Май си си наумил нещо, а, Мъргън?

— Щом не казваш на никого какво става, трябва да го приемеш, когато те изпреварят и се заемат с работата.

Мислех си, че от ушите му ще започне да се разстила дим.

Мършав, крастав мелез ни подмина и хлопна в мъртва захапка челюст около един сепнат гарван. Получи крило.

Всичките гарвани на света се спуснаха към него, преди да може да се наслади на обяда си.

— Притча — каза Едноокия. — Вижте! Черни гарвани. Черно куче. Вечната битка.

— Черен философ — измърмори Знахаря.

— Черен Отряд.

— Хайде да отидем и да си побъбрим с моята уважавана любима — обади се Знахаря. — Къде е тя, Мъргън?

Казах му.

— Да вървим — но той трябваше да спре и да си вземе костюма на Създателя на вдовици. Което ми даде време да яхна сивата кобила на Тай Дей и да потегля пръв. Знахаря се намръщи, но не попита, когато ме настигна. Тай Дей настояваше да ме придружи, макар и сега да се налагаше да бяга.

Не че си даваше зор да ме следва отблизо.

Нито аз, разбира се, Знахаря.

Ако Господарката и Стареца се бяха поглезили с малък семеен скандал, той беше приключил, когато пристигнах. Вероятно можех да отведа Пушека обратно, за да прегледам срещата им. Когато се появих, те зяпаха висока бяла стена и решаваха как най-добре да се възползват от ситуацията.

— Опасявам се, че запасът ни от бамбукови пръти ще се окаже твърде малък — каза тя. — Сигурно е, че Дългата сянка ще изпрати

насреща ни сенки поне веднъж — говореше на талиански. Не я интересуваше кой я чува. А наблизко имаше много уши, включително Кинжала, Уилоу Лебеда и генералите от Нар Очиба и Синдаве, никой, от които не се радваше на пълното ми доверие. И гарваните, както винаги, бяха в изобилие.

Те превръщаха руините на Киаулун в голямо гнездо. Там имаше добра храна, предполагам, със студеното време, запазващо труповете на поданиците на Господаря на сенките.

Почти всеки хвърляше камъни по птиците. Те бяха станали вещи в отскачането. Подозирах, че накрая щеше да настъпи примирение и единственото време, когато ще се наслаждаваме на какво да е уединение, ще е когато Господарката използва едно от заклинанията си, специално разработени за прогонване на птиците.

Вълничка на учудено смущение премина през кръжащите птици. Никой друг не забелязва. Но аз бях нащрек, защото се чудех дали Едноокия ще наблюдава.

Ако някой друг го разкриеше... Не можеш да направиш нищо в този свят, без някак да оставиш белег. Ако някой друг знае какви следи ще оставиш...

Един от върховете на кристалната кула пое толкова много огнени кълба, че започна да звъни. В началото се чуваше меко бучене, което бързо прерасна в яростен писък. Върхът на кулата избухна в облак дим, прах и въртящи се фрагменти, които разтопиха дупки в снега и земята, където падаха. Събитието до такава степен сепна всички, че разсея за момент дори и Господарката.

В този кратък миг Дългата сянка контраатакува.

Ботушите на невидим великан, висок хиляда стъпки, започнаха да тъпчат и ритат хората върху стената на Наблюдателницата и онези, които се опитваха да се присъединят към тях. За секундите, нужни на Господарката да надмогне изненадата си и да отвърне, всяка стълба беше оголена, а групите, държащи обезопасения сектор от стената, се разпръснаха. Много от тях паднаха мъртви.

Господарката спря тъпченето, но всичките ѝ усилия да възстанови въжената връзка с хората на върха се провалиха. Дългата сянка се връщаше в играта.

Знахаря остана и наблюдава през останалата част от деня. Бях с него. Нищо повече не се случи.

Потеглихме обратно. Знахаря каза:

— Като цяло, това можеше да е чиста печалба.

— Все още имаме хора вътре. Ако можем да ги запазим.

— Ще положим всякакви усилия.

Умът му препускаше. Случилото се не влизаше в неговия сценарии и сега той се опитваше да го включи като преимущество. Не му оставаше излишно внимание за дреболии, като защо аз яздох коня на Тай Дей, а моят шурей ходеше пеша.

Което ми напомни, че трябва да проверя Дремльо. Времето и войната не се развиваха по начина, който очаквах, така че неговият живот е вероятно също да не е много удобен напоследък.

Вятърът се усили значително по време на разходката ни. Ледени топчета нахлуха като предвестници на бурята.

— Имам чувство, че ще стане много зле.

Знахаря изсумтя:

— Жалко, че тя не започна офанзивата сутринта. Можеше да сме вътре и да се топлим.

— Да се надяваме, че е последната голяма зимна буря.

— Което ми напомня — как ще намерим семена за посев?

Бурята се проточи дълго време. На няколко почти се изгубих по краткия път от моето убежище до каруцата на Едноокия или до подслона на Знахаря. Виелицата донесе толкова мразовит въздух, че трябваше да преместим Пушека в землянката на Едноокия, за да го спасим от измръзване. Войниците страдаха зле, макар и в повечето случаи поради собствения им провал да се подсигурят с подходящ подслон. Пленниците ги бяха предупредили, че тук зимата ще е много по-сурова от най-лошите им очаквания за този сезон.

Още веднъж си припомних радостите на споделената квартира с майка Гота.

Тай Дей настояваше, че тя трябва да влезе заради времето, а пък аз ставах все по-мекушав, докато остарявах. Съгласих се.

Тя се държеше нехарактерно за Кай Гота. Пазеше съветите за себе си през повечето време. Не ми се пречкаше. Изкопа студената земя и я изнесе заедно с Тай Дей, така че да имаме повече място. Не изрече и една презрителна дума през цялото време, което прекарах в писане. Тя работеше усилено, за което всъщност никога не съм имал основание да я критикувам.

Изнервяше ме. Беше почти човек. Макар и да положи много малко усилия да бъде приятна или дружелюбна.

Капитанът, обаче, през цялото време делеше пространство с Едноокия и Пушека. Той беше много по-малко щастлив от мен. А аз недоволствах, защото няхах почти никакъв шанс да странствам с Пушека. Когато бях там, те обикновено не ме оставяха да бродя с призрака достатъчно дълго, не повече от времето да проверя нещо специфично, което винаги беше належащо, а те претендираха, че нямат време да го проверят собственооръчно.

Знахаря не бродеше много с призрака, имаше си достатъчно работа заради виелицата и последиците от нея.

Там, в Наблюдателницата Дългата сянка и Оплаквача прекарвах часове — толкова дълги, колкото и нашите. А когато не беше със своя

съюзник Оплаквача, Господарят на сенките си шушукаше с Нараян. Сингх изглежда се беше поокопитил, понеже имаше почти приятел. Дъщерята на нощта се задоволяваше да игнорира всички и живееше изцяло затворена в себе си.

В крепостта битката продължаваше. Почти завихах на нашите момчета, които бяха хванати в капан там. Те бяха изплашени през цялото време, но стояха на топло и в повечето случаи имаха достатъчно за ядене. На всеки три дни се изсипваше нов сняг. Суровите ветрове не престанаха да духат. Започнах да се тревожа ще ни стигнат ли дървата. Снегът беше така дълбок, че бе почти невъзможно да се разтъпчеш наоколо. Никой не знаеше как да направи снегоходки. Вероятно само три или четири момчета от Старата банда, освен мен, знаеха какво са снегоходки.

Мислех, че е крайно време Дългата сянка да изпрати навън малко от любимите си сенки, но той пропусна да сграбчи преимуществото. Не вярваше, че Оплаквача сам ще може да се противопостави на Господарката, или, подозирам, не искаше за дълго да обръща гръб на своя партньор.

Сънищата зачестиха. И се разнообразяваха. Ходех в равнината на смъртта и в ледените пещери, посещавах тресавищата по делтата на Нюен Бао, за да видя Сахра, в планините и хълмовете зад нас, където зървах Гоблин и Могаба, свити на скришни места в очакване да се оправи времето.

Всичките тези сънища изглеждаха много истински.

Дори още по-реални бяха сънищата ми за Ловеца на души, чието самотно нещастие бе епично. Мястото, което бе избрала да си направи бърлога, сякаш привличаше и снега, и вятъра, и те бяха натрупали преспи, по-високи от нея.

Първите два пъти, когато изстрадах тези сънища, аз ги приех пасивно. Третата нощ собственото ми присъствие там изглеждаше толкова истинско, че се опитах да човъркам като в реалността.

Сънят не се промени, само мястото ми в него.

Експериментирах много повече през следващата нощ.

На другата сутрин, след не напълно негодна за ядене закуска, приготвена от майка Гота, аз бяхтех през снега, за да посетя капитана.

— Трябваше да се махнеш ли? — пита той.

— Те не са лоши. Старата дори приготвя храна, която е вкусна. Ако наистина не си придирчив.

— Какво става? Къде е твоята сянка?

— Предполагам, че не иска да се бори със снега. — Снегът беше първото нещо, което видях, накарало Тай Дей доброволно да се откаже от придружаването ми. Тази зима беше неговият първи богат опит с бялото нещо.

— Никой от нас не иска. Новини за старото момче?

— В това време? Ти се шегуваш — той все още беше сигурен, че чичо Дой готви нещо. Може би трябваше да сънувам него. — Онова, което исках да ти кажа, е, че сънищата ми стават наистина странни — обясних.

— Дали си въобразяваш или наистина бродиш отвъд?

— Усеща се като странстване с Пушека. Почти. Нямам почти никакъв контрол. Засега.

Знахаря изсумтя. Той изглеждаше замислен, прозрял някакви възможности. Самият аз се сетих за няколко.

— Онова, което си мислих, е, че мога да направя бърза обиколка с Пушека, за да видя отблизо доколко действителността съответства на сънищата ми — бях леко смутен от възможността, понеже толкова отдавна преживявах много необичайни сънища.

— Направи го. Без да губиш никакво време.

— За къде бързаш? Снегът няма да изчезне още доста време.

Знахаря изсумтя отново.

Превръщаше се в истински дърт пръдльо.

Полетът с Пушека не ми показва нещо, което не бях виждал в сънищата ми. Не ми показва Ловеца на души. Пушека все още отказваше да я доближи. Но се издигнах високо нагоре и забелязах, че тя наистина е прикlescена от едната страна на каньон, където снегът е извънредно дълбок.

Времето накрая се промени. Снегът се стопи. Изпълзяхме от бърлогите си като мечки. Както и останалата част от света. Но почти всеки се интересуваше от съвземане, а не от битки.

Сражението вътре в Наблюдателницата продължаваше, макар че повечето войници на Дългата сянка бяха доволни просто да държат частите на Господарката блокирани. А те не бързаха да се погубят, след като бяха откъснати от външния свят. Имаха контрол над припаси, достатъчни за дълго време, и пълното доверие, че Господарката ще положи всички усилия, за да ги измъкне оттам.

Тя щеше да го направи. Използвах Пушека, за да нагледам някои от плановете ѝ. Бе очаквала всички хора, влезли вътре, да бъдат откъснати за известно време. И вярваше, че избраните от нея ударни части и командири ще се справят с изпитанието.

Дивизията на принца се сражаваше в руините в Киаулун и сред хълмовете на север от нас, където Могаба упорстваше, продължавайки да ги тормози. Дивизията на Господарката владееше терена между града и Наблюдателницата. Една от дивизиите на капитана се разполагаше на другата страна, настанявайки се по пътя към Портата на сенките. Другата оставаше като резерва.

Пролетта се задаваше на хоризонта.

Питах Знахаря:

— Мислиш ли, че Прабриндрах Драха може би ще се измори от честта винаги да влиза пръв в тези битки?

Той ми отправи сепнат поглед.

— Толкова ли съм очевиден?

— За какво? — огледах се наоколо. Само Тай Дей беше достатъчно близо, за да чуе нещо.

— Ти, просто... Може би неговата дивизия е най-необучена.

— И най-ненадеждна?

— Тази армия ще понесе много страдания, преди да стигнем до Катовар, Мъргън. Поправи ме, ако греша. Струва ми се, че би било в

интерес на Отряда, ако повечето от тях се случат извън собствените ни редици.

— Хм?

— Доверявам се на моята стара дивизия. Немалко от онези хора искат да се присъединят към Отряда. Повечето от тях ще се бият с принца, ако им заповядам.

Напоследък много талианци искаха да влязат в Отряда. Мисля, че повечето от молбите бяха искрени. Хората, които положиха клетвата, винаги оставаха. Никога не приемат вричането лековато.

Клетвата винаги е полагана в тайна. Скорошните новобранци бяха помолени да запазят новата си вяроност за самите себе си. Никой извън Отряда нямаше понятие колко силни наистина бяхме. Посветените също щяха да ви пратят за зелен хайвер, ако името им беше например Господарката. Стареца превръщаше параноята във фино изкуство.

— Това го разбирам. Онова, за което се чудя, е как ли Господарката ще приеме щетите? — Ако нещо оцелее зад гърба на принца, то обикновено остава за нея.

Свиването на рамене на Знахаря ми каза, че самият той не беше много сигурен.

— Няма да я поставя на позиция, където трябва да се бори с твърде силно изкушение.

— А новата дивизия?

— Не бих ги помолил да загърбят принца. Вероятно никога няма да са готови да вземат нашата страна в междуособици — той ме погледна в очите. Тази кампания го издигна до ново ниво на неумолимост. Изглеждаше като традиционно споглеждане с Кина. Не отместих очи.

Знахаря обясни:

— Аз ще спазя обещанията си — имаше предвид, че нашите работодатели щяха да ни предадат. Радишата, специално, бе решена да ни измами. Принцът прекара достатъчно дълго време, тук, навън, за да стане един от бандата. Но никога не получихме възможност да обработим с нашата магия сестра му.

— Прекарвам много време — додадох аз, — желаяйки да си бях останал момче от фермата.

— Още ли имаш проблем с кошмарите?

— Всяка нощ. Но не е като директна атака. Винаги успявам да си проправя път и използвам възможността да разузная. Със сигурност адът не е приятен, това ще ти кажа. — Кина, или някой, или нещо, което искаше да го смятам за Кина, беше в сънищата ми през цялото време. Моето собствено убеждение беше, че това е Кина, не Ловеца. Все още обещавахе да ми върне Сахра.

Щеше ми се да направя нещо за миризмата.

— Дали се опитва да обработва и Господарката?

— Вероятно. — Почти несъмнено. — Или може би Господарката обработва нея?

— Хм — той не слушаше. Сега се съсредоточи върху Наблюдателницата. Към нея засвистяха огнени кълба.

Няколко проблеснаха и в руините на Киаулун. Хората, които Мобаба държеше там, бяха упорити. Човекът наистина умееше да намира добри войници и да ги мотивира. Прабриндрах Драха беше започнал да събаря части от разрушения град, сграда по сграда, спасявайки каквото имаше за горене.

Времето продължаваше да е мразовито. Една педя сняг покриваше земята, а лапавицата отгоре беше замръзнала. Това ли беше пролетта? Колко още бури щеше да се наложи да изтърпим, преди времето да се откаже да ни доставя неприятни изненади? Оцелелите кристални кулички на Дългата сянка със сигурност изглеждаха удобни. Чудех се защо той не ни досаждаше много напоследък.

Проверих дима, издигащ се от Киаулун. Надявах се принцът да запази няколко хубави местенца, където ние, важните клечки, да си направим удобни бърлоги, след като той изкорени последните партизани.

Уморих се да живея като язовец.

— Какво става там? — попита Знахаря, сочейки Наблюдателницата.

— Нищо не се е променило. Не разбирам Дългата сянка. Дори и малко. Изглежда, сякаш е решен да се самоунищожи. Той е в някакво емоционално тресавище, неспособен да упражни никаква инициатива. Бил си в такова състояние, предполагам. Аз също. Известно ти е какво трябва да се направи, но просто не можеш да помръднеш. Изглежда не си заслужава усилието. Това е някак същата парализа, който овладя Пушека онези последни няколко седмици, преди да изпадне в кома.

Знахаря изглеждаше замислен.

— А ти как си? Чувстваш ли се достатъчно отпочинал с всичките тези сънища?

— Засега не ме безпокоят — излъгах. Макар че не се нуждаех от сън. Трябваше ми емоционален отдих. Нуждаех се от няколко седмици насаме с моята жена, където и да е.

— Къде са роднините ти? — вечният въпрос. Чичо Дой още го нямаше.

— Добър въпрос. И преди да попиташ, аз още не знам какво подготвят. Ако изобщо са намислили нещо.

— Тревожа се от присъствието на толкова Нюен Бао така близко до нас.

— Нищо лошо няма да се случи, капитане. Не сега. Те са с нас в дълг на честта.

— Както винаги си ми казвал, аз не съм бил там.

— Със сигурност би ти помогнало да разбереш.

Той се взираше в голямата бяла крепост:

— Мислиш ли, че ще успеем да прехвърлим бежанци там?

— Ъ?

— Да сложим още един товар на Дългата сянка. Повече гърла за хранене.

— Той не би ги допуснал. — Още се чудех защо Дългата сянка се бе подсигурил с толкова малък гарнизон. В Наблюдателницата никога нямаше повече от хиляда човека, включително слуги, семейства и онези бежанци, които бяха влезли преди разрушаването на скелето. Нямаше обикновени начини, по които крепостта би могла да бъде отбранявана срещу многочислени атаки.

Но Дългата сянка не беше планирал да се занимава с обикновени неща. Той очакваше да бъде в безопасност зад безбройните, твърди като елмаз заклинания, докато на него му харесва.

— Не мисля, че това ще продължи много по-дълго, Мъргън. Никак даже.

Огнени къмба летяха над Наблюдателницата. Силен бриз издуха нагоре някои от онези хвърчила-кутии, които интендантите бяха влачили през целия път от Талиос. С този вятър можеха да издигнат двадесет и пет фунта до горната част на стената.

Не ги бил предвидил точно за това, обясни ми Знахаря. Но не го разтълкува.

— Възхищавам се на вярата ти, шефе. Да. Догодина в Катовар!

„Догодина в Катовар!“ беше станал саркастичният лозунг на Старата банда през последните няколко години. Повечето съвсем скоро щяха просто да плюят на всичко и да се върнат на север. Постоянното напрежение да бъдеш в услуга на Талиос не удовлетворяваше никой, освен Господарката. Въпреки схватките ѝ с изтощението, тя изглежда процъфтяваше емоционално там, където яростната параноя беше единственият разумен начин да се изправиш пред действителността.

Знахаря не беше в добро настроение. Неговите цели за Отряда не бяха приемлив прицел за насмешка. Чувство му за хумор загина в тази кампания. Или поне бе изпаднало в кома като Пушека.

— Тай Дей, какво ще кажеш да се поразходим? — когато Стареца изпаднаше в такова настроение, никога не вредеше да си някъде другаде.

Едноокия се предполагаше да е моят заместник като летописец, поне докато Дремльо се върне и се ориентира в работата. В малкото случаи, когато му прехвърлях работата, или го правеше Знахаря, докато той пишеше анализите, дребният магьосник показва недвусмислено как отчаяно се нуждаем от Дремльо. През повечето време старата пръдня не може да живее отвъд момента. Не че го обвинявам на тази възраст.

Така че бях изненадан, когато той си направи труда да ми каже, доста след събитието, че е станал свидетел на нещо интересно, докато разузнавал навън с Пушека. Не, той никога не би записал нещо и не можел да си спомни всичките подробности, но по-добре късно, отколкото никога, нали?

Може би. Дъртият Пушек не беше закотвен във времето.

Той и аз бродехме назад до момент, само няколко часа след като Нараян беше посетил Оплаквача на стената и малката им размисъл бе прекъсната от бандата безчувствени скотове на Господарката.

Сингх и Дъщерята на нощта бяха в безопасността на квартирата си. Детето не говореше много. Сега Нараян очевидно се чувстваше особено неудобно в нейно присъствие, макар и тя да беше мъничка дори за възрастта си. Детето го игнорира, намести се на ниска работна маса и запали фитила на малък маслен фенер. За мен беше удивление да я видя заета със същия вид работа, която аз вършех почти всеки ден.

Поразен, наблюдавах, докато малката ѝ ръка бавно, прилежно записваше думи на език, който не разпознах, и който, както открих, тя не чете. След като видях с какво се занимава, аз пикирах през времето, търсейки обяснение. Писането беше започнало преди една седмица.

Беше посред нощ. Нараян стоя буден до късно, молейки се, успокоявайки душата си, опитвайки се да достигне състоянието, в която Дъщерята на нощта изпадаше, щом докоснеше богинята. Опитвал беше сто пъти. И сега не успя.

Провалът вече не изгаряше болка вътре в него. Изглеждаше примирен. Само искаше Кина да му позволи да разбере.

Той едва беше изпаднал в своите тъмни сънища, когато Дъщерята на нощта задърпа силно рамото му.

— Събуди се, Нараян. Събуди се.

Той премина с клепач. Не беше виждал детето така възбудено след онзи път, когато научи, че е инструментът на Кина, ръцете на богинята в този свят.

Сингх изпъшка. Искаше му се да я удари силно, да ѝ каже да се върне на сламеника си, но остана напълно отдаден на своята богиня, готов да изпълни волята ѝ. Желанието на Дъщерята трябваше да се разглежда като продължение на волята на Майката, колкото и да му усложняваше живота.

— Да? Какво има? — той разтърка лице и изпъшка.

— Нуждая се от средства за писане. Писалки. Мастило. Четки. Попивателна хартия. Ножове за подостряне. Всичко необходимо. И голяма подвързана книга с празни страници. Бързо.

— Но ти не можеш да четеш или да пишеш. Твърде малка си...

— Моята майка ще насочва ръката ми. Но трябва да започна задачата си бързо. Тя се опасява, че може да не ни остава много време тук, в безопасност.

— Какво ще правиш? — попита Нараян, сега напълно буден и объркан.

— Тя иска да направя копия на Книгите на мъртвите.

— Да направиш копия? Те са изгубени от хиляди години. Дори жреците на Кина се съмняват някога да са съществували. Ако ги е имало изобщо.

— Те съществуват. На друго място. Аз ги видях. Ще ги има отново. Тя ще ми каже какво да записвам.

Известно време Нараян обмисляше идеята.

— Защо?

— Книгите трябва да бъдат върнати в този свят, за да ни помогнат да призовем Годината на черепите. Първата книга е най-важната. Не знам заглавието ѝ. Но по времето, когато привърша писането, ще съм в състояние да я прочета и да я използвам, за да възпроизведа другите книги. Ще съм способна да ги използвам, за да проправя път за моята майка.

Нараян си пое дъх. Той беше неграмотен. Като повечето талианци. Като мнозина неграмотни, Сингх изпитваше голямо страхопочитание към онези, които четяха и пишеха. Той беше свидетел на велики магии, след като се бе съюзил с Дългата сянка, но все още смяташе грамотността за най-голямото магьосничество от всичко.

— Тя е Майката на цялата нощ — измънка той. — Няма по-велика от нея.

— Искам тези материали, Нараян — това не бяха думи на четиригодишно дете.

— Ще ги намеря.

Върнах се в часовете след бягството им от войниците на Господарката, докато битката се водеше съвсем наблизо. Детето пишеше бавно, а Нараян крачеше и трепереше. Накрая тя погледна и се взря в него с онези смущаващи очи.

— Какво е станало, Нараян? — тя изглежда виждаше право през него.

— Събитията надминаха моето разбиране. Онзи, дребният и миризливият ме извика на стената, за да ми покаже главите на моите братя, набучени на копия. Подарък от твоята рождена майка — той се спря, не му се искаше да продължи. Мислех си, че най-голямото мъчение, което би могло да го сполети, когато го хванехме, щеше да е една баня. — Не мога да проумея какво намерение е движело Богинята, когато е допуснала всички тези верни синове да попаднат в ръцете на жената. Вече не остана почти никой от нашите.

Детето изпука пръсти. Сингх млъкна веднага.

— Тя ги е убила? Жената, дала живот на тази плът?

— Очевидно. Допуснах лошата грешка да не се подсигурия с нея, когато те отнасях при твоята истинска майка.

Нито веднъж детето изобщо не нарече Господарката своя майка. Никога не спомена изобщо баща си.

— Сигурна съм, че моята майка е имала важна причина да допусне това да се случи, Нараян. Накарай робите да се махнат. Ще се допитам до нея.

Няколко жени на Господаря на сенките се грижеха за детето през повечето време. Тя ги третираше като обзавеждане. Всъщност те не бяха роби.

Сингх изпъди жените, докато с едно око следеше момичето. То наистина изглеждаше разстроено от неговите оплаквания.

Сингх затвори вратата зад последната слугиня. Жената не направи никакво усилие да прикрие облекчението си, че се отдалечава от малкото чудовище. Хората в Наблюдателницата не харесаха Дъщерята на нощта.

Нараян се настани приклепнал. Детето вече беше в транс.

Където и да отиваше, детето не оставаше дълго. Но сега побледня, докато беше там, и когато се върна, изглеждаше по-смутено, отколкото преди.

Миризмата на смърт изпълни прозрачния свят, докато детето не беше духом тук. Обърнаха ми се червата. Кина не дойде.

Момичето каза на Сингх:

— Не го разбирам, Нараян. Тя каза, че нищо от това не е нейно дело. Тя нито е причинила смъртта им, нито е разрешавала да се случи — детето звучеше така, сякаш цитираше, макар че винаги, когато говореше, то звучеше много зряло за годините си. — Майка ми не знаеше, че това се е случило.

Сега и двамата се изправиха пред криза на вярата.

— Какво? — Нараян беше вцепенен, ужасен. Страхът беше константа в живота тези дни.

— Попитах я, Нараян. И тя не знаеше. Убитите бяха новина за нея.

— Как би могло да е така? — можеше да видиш как страхът впива студените си нокти по-дълбоко в червата на Измамника. Дали сега враговете на Удушвачите щяха да ги избият масово, дори и без знанието на богинята им? Тогава каква защита имаха децата на Кина?

— Какви свирепи сили задвижват тези убийци от севера? — попита детето. — Дали Създателя на вдовици и Отнемация живот са повече от измислени образи? Може ли да са истински полубогове, ходещи по земята под прикритието на смъртни, достатъчно могъщи, за да изплетат паяжините на илюзията пред очите на майка ми?

Виждаше се как съмненията загризаха и двамата. Ако онези мъже навън с червен и жълт румел можеха да бъдат хванати така лесно и убити, без това да привлече вниманието на тяхната закрилница, то какво би могло да спаси жив светец и дори месия на Измамниците?

— Ако е така — каза Сингх, — по-добре да се надяваме това място да е точно толкова неуязвимо, колкото на онзи побъркан Дългата сянка му се иска. Да се надяваме, че той може да изтреби всичките талианци, проникнали вътре.

— Не мисля, че той е свършен, Нараян. Все още не. — Но тя не обясни какво имаше предвид.

Вие, които идвате след мен и четете тези анали, след като съм си заминал, ще ви е трудно да го повярвате, но има моменти, когато върша глупави неща. Като деня, в който реших да се поразходя до предния команден пост на Господарката, за да видя битката със собствените си очи, вместо да я наблюдавам от удобството и сигурността на призрачния свят или сънищата.

Подозирам, че съм приличал на глупак преди изобщо да стигна дотам. Продължавах да се препъвам в тела, повечето от които, просто затрупани в снега, сега бавно се показваха. Щеше да има още едно угощение за гарваните, друго празненство на разложението, когато времето се промени.

А то вече се обръщаше.

Валеше постоянно, но не и изобилно. Дъждът стопяваше снега. На места мъгла — гъста почти като воал, висеше във въздуха. Не виждах нищо на сто стъпки. Да вървя под дъжда, по дебел сняг, през мъгла за мен беше ново преживяване.

Истинско пътешествие през мълчалива красота.

Не можех да я оценя, защото бях истински нещастен.

Тай Дей изглеждаше още по-злостен. Около делтата беше топло дори през зимата.

Дремльо пребиваваше точно там, наслаждавайки се на поранната пролет, която обхващаше Талиос и неговите околности. Сега мразех хлапето и му завиждах. Трябваше да тръгна самият аз.

Той беше предал моето съобщение на Бан До Тран. Бях муха на стената, когато се случи. Старият човек прие писмото спокойно, без реакция или коментар, освен че помоли Дремльо да изчака в случай че има отговор. Моето съобщение започна пътуването си до храма на Гангеша. Самият Бан До Тран носеше писмото.

Междувременно аз бях толкова далеч, че се намирах в друг свят. Който вледеняваше задника ми.

— Защо сме тук? — попитах внезапно, без да съм сигурен за причината. Изглеждаше добър въпрос за момента.

Тай Дей го прие буквално. Човекът не можеше да направи нищо. Просто му липсваше всякакво въображение. Той сви рамене. И продължи да бъде толкова внимателен, колкото е във възможностите на човек, опитващ се да попречи студената вода да се стича във врата му.

Никога не бях виждал някой, така способен да извайва живота си на отделни парчета. И да отдава на всяко от тях вниманието, което заслужаваше.

Тай Дей беше внимателен, защото аз, глупакът, бях решил да поема по прекия път през руините на Киаулун. Прабриндрах Драг беше изкоренил всичките врагове, нали?

Може би. Но ако това беше вярно, то кои бяха стрелците, които срещнахме вече два пъти? А хората с прашките, действащи от останките на някогашните жилища? Дясното ми бедро болеше там, където ме уцели отскачил камък. Не горях за отмъщение, а само да се махна оттам. Казах:

— Нямах предвид защо сме тук, охлаждайки задниците си. Чудех се защо се намираме в този край на света със замръзнали топки, където лунатици без достатъчно разум да се предадат мятат камъни по нас, а Знахаря и Господарката си въобразяват, че това е начин да проникнем в неуязвима крепост.

Тай Дей даде воля на мислите си:

— Понякога нямаш никаква идея за нещата, които стават, нали? — той възстанови самоконтрола си и се върна към своя стил. — Ти следваш пътя на честта, Мъргън. Стремиш се да отмъстиш за Сахра. Както и всички ние. Моята майка и аз те следваме, защото твоят дълг е и наш.

Ти, лъжлив пишколизец.

— Така е. Благодаря. И ще се разплатим, нали? Но това време просто изцежда топлината от мен. А ти как си? — сякаш всички млади хора мечтаят да изкарат зимите си в Киаулун.

— Мъглата е обезсърчаваща — призна той. Между нас затрептя стрела, изстреляна от някой, който не знаеше как да постъпи с мишени, които не вижда добре.

— Тези са някакви много твърдоглави копеленца — казах аз. — Могаба трябва да ги е убедил, че ще ги изядем живи.

— Вероятно не са видели свидетелство за противното.

Прибрах стрелата.

— Изведнъж стана приказлив и философски настроен, а?

Тай Дей сви рамене. Напоследък изглеждаше по-словоохотлив. Сякаш не искаше да забравям, че стоеше по-близо до мен от сянката ми.

Навлязохме в област, която преди земетресението е била площад. Мъглата правеше невъзможно забелязването, на каквито и да е ориентири.

— Мамка му! — беше философската оценка за ситуацията.

— Там — Тай Дей посочи светлина от лявата ни страна.

Различих нещо като приглушени проклетия на талиански. Сякаш войници недоволстваха при игра на тонк — занимавка, възприета ентузиазирано от южняците.

Насочих се натам, джапайки в лапавицата. Сега кишата стигаше до глезена, с изключение на мястото, където кракът ми продължи да пропада, докато не нагазих до коляно. Затъването ми беше проява на добър късмет. Накара ме да започна да редя проклетия на талиански. Някакви войници наблизко се притекоха на помощ. Щели да ни причакат, подочули да се препъваме наоколо по-рано. Разпознаха ме. Аз не ги знаех.

Оказаха се банда картоиграчи. Изгубили своя офицер, сержантът им бил убит и нямали никаква идея какво да правят със себе си, така че просто се опитвали да не се пречкат и да се топлят. Един от провалите ни като военни възпитатели. Не бяхме насърчили новаторското мислене на взводно равнище. Или на кое да е друго.

— Не мога да ви кажа, момчета, какво да правите, защото не съм наясно с положението ви. Докладвайте нагоре по командната верига. Намерете командира на вашата рота.

Тя обясниха, че цялата им рота била изпратена да прочисти района от стрелци. В мъглата онези снайперисти нямали проблем да познаят кои са враговете им: всеки, който не е с тях — лукс, с който талианците не разполагали. Останалата част от ротата била там някъде в мъглата.

— Нарочно ли запалихте този огън?

— Не, сър. Някои момчета се възбудиха и използваха бамбуковите си цеви. Просто не го угасихме.

— Защо не изгорихте сградите и не изпекохте снайперистите?

— Заповеди. Има цели сгради, които са в добро състояние. Принцът иска да установи щаба си тук.

— Разбирам — може би повече, отколкото талианецът осъзнаваше.

Прабриндрах Драх вече имаше щаб. И то в по-добър квартал, с много по-добри условия за живеене.

— Не ми е работа — рекох им, — но ще ви кажа. Не се убивайте, като се опитвате да спасите купчина камъни и дъски. Ако малките лайна стрелят по вас, изгорете ги. — Някъде в анализите се споменаваше този урок за сражения в града. Той беше и горчиво подсилен от собственото ми преживяване в Деджагор. Ако дори и малко се безпокоиш за опазване на имущество, момчетата от другата страна ще те изядат. Когато си в битка, не се тревожиш за нищо друго, освен да пипнеш врага си, преди да те хване той.

Стрели продължаваха да идват през мъглата. Те не нанасяха поражения, но ни известяваха, че стрелците имаха добра идея къде се намираме.

Окуражени, войниците на принца потеглиха, за да се посветят на масов палеж. Аз се подсмигнах.

— Гордея се със себе си. Направо ще се пръсна от гордост.

— Кое то трябва да се прави, трябва да се направи — откликна Тай Дей, явно разбрал ме погрешно.

Нямаше нужда да му казвам, че тъкмо бях осуетил някакъв план на Прабриндрах Драх.

— Ще запееш друга песен, ако накрая ни замръзнат задниците, защото тези ануси са попилели целия проклет град. — Останките на Киаулун бяха богат източник на дърва за огрев, без да споменаваме камъните за укрепване на насипи. Огньовете започнаха да се разпростират. Почувствах се замаян. Така ли въздейства властта?

Поостанах наоколо, наставлявайки онези мъже и останалите без водач типове, които се събираха. Снайперистите упорстваха и не се оставяха да ги хванат. Пожарите се разрастваха навсякъде.

С настъпването на вечерта времето захладня. Дъждът дойде. Той се обърна на суграшица и ледени късове, които покриваха всичко с кристал. Мъглата изтъня. Когато видимостта се подобри, открих, че пожарите се бяха разпрострели по-нашироко, отколкото предполагах.

Разстилайки се безконтролно, скоро те създаваха достатъчно топлина, за да превърнат суграшицата в дъжд.

Дим започна да заменя мъглата. Казах на Тай Дей:

— Ще се наложи да влачим дървен материал чак от планините.
— Изпратих вест да не подпалват повече пожари. Без успех.

Войниците бяха толкова нервни, че продължиха да се стрелят един друг с бамбуковите пръти.

Могаба сигурно добре се забавляваше.

Ноцта се спусна. Твърде много се заиграх. Не исках да замръкна тук, в Киаулун. Танцуващите светлини на огньовете само ме изнервяха още повече. Идеално време Господарят на сенките да освободи питомците си.

— Видя ли това? — попитах.

— Кое? — Тай Дей звучеше праведно объркан.

— Не мога да се закълна. Очите ми не са онова, което бяха. Но...
— но не ми трябваше да казвам на Тай Дей как си помислих, че видях сянката на чичо Дой да потрепва през измамната светлина. Наподобяваща трол фигура се движеше точно зад него. Майка Гота.

Интересно. Много интересно.

— Хайде да се поразходим — потеглих в посоката, в която отидоха моите роднини. Тай Дей ме последва. Разбира се.

— Тай Дей. Какво наистина знаеш за чичо Дой? Какво го движи?
Къде ходи?

Тай Дей отговори с присъщото си неутрално сумтене.

— Говори с мен, дяволите те взели! Аз съм от семейството.

— Ти си от Черния отряд.

— Дяволски си прав. Е, и?

Още едно сумтене.

— Признавам, че не съм достатъчно кафяв, достатъчно дребен, достатъчно мършав, грозен или достатъчно глупав, за да бъда истински обичащ блатото представител на расата Нюен Бао Де Дуан, но все пак бях просто съпруг на Сари — надмогнах импулса да метна свинското лайно върху удобна руина и да го пердаша, докато не ми обясни какво си мислеха, че правят, като откриват жена ми и я обявяват за мъртва.

Напоследък бях разбрал, че не можех да си помогна, като натривам носа на Тай Дей с расизма на Нюен Бао.

— Той е жрец — призна Тай Дей след значително размишление.

— О! Тук ме изненада, братле. Претендирам, че не съм глупав. Не и абдал. — Кое то е дума на Нюен Бао, означаваща нещо като „вродено деформиран чужденец с дефектен мозък“.

— Той е хранилище за стари неща, братко. На древни мисли и пътища. Едно време сме били различен народ от други земи. Днес живеем, където и както можем, но сред нас са онези, които пазят древните умения, обичаи и познание. Като летописец на Черния отряд ти би трябвало да си способен да разбереш тази мисия. — Може би.

Почти непрекъснатите валежи бяха изпълнили улиците с киша. Тя бе дълбока само няколко пръста, но напомняше наводнените улици на друг град в едно друго време. Това е кошмар, казах на себе си. Мъчение, може би изпратено от Кина. Миризмата е тук, но не сме в Деджагор. Сега няма да ядем плъхове, гълъби и гарвани. Тук никой не ще се глези с тъмни ритуали, изискващи човешко жертвоприношение.

Изучавах Тай Дей. Той изглежда също си спомняше онова време.

— Поне беше по-топло от сега — казах аз.

— Спомням си, братко. Всичко си спомням — значи помнеште защо толкова много хора от тази горда раса се бяха прикрепили към Черния отряд в почти раболепни позиции.

— Искам винаги да помниш онези дни, Тай Дей. Бяхме хванати в капана на ада, но го надживяхме. Там се научих. Преизподнята вече няма изненади за мен, нито какви да е тайни. — Малко завоалирана критика и философско изложение на здрава основа, ето какво ми помагаше. Преминах през ада. Направих, каквото трябваше. Тази тъмна богиня Кина не би могла да ми подхвърли нещо по-лошо от нещата, които вече бях видял със собствените си очи.

Полувах се наоколо, но повече не зърнах чичо Дой. Ако наистина бях видял него. Тай Дей и аз останахме по улиците, разпръсвайки поощрение, докато се опитвахме да забравим нашия празник в ада.

Малкото лайно нямаше да отрони друга дума за чичо Дой.

51

Знахаря не беше доволен.

— Не искам отново подобни изпълнения, Мъргън. Няма никаква причина да се излагаш на толкова голяма опасност.

— Научих, че принцът готви нещо.

— Великата голяма мръсна тайна. Какво друго да очакваш от подобни задници? Знаехме го.

— Видях и чичо Дой да се промъква там.

— И?

— Ти винаги си обезпокоен от моите роднини.

— Вече не толкова.

Тонът му ме предупреди отново, че той знае нещо, което няма да сподели. Или може би има причина да не разкрива мнението си по въпроса.

— Какво стана?

— Стигнахме до важно събитие. И никой не забеляза. Това ни дава дяволски добро предимство.

— И ти няма да ми кажеш?

— Нито дума. Малката птичка може да чуе.

— Защо посети повелителката на птиците? — стана ми навик да задавам въпроси, както той ме разпитваше за чичо Дой. Никак не му хареса.

Не ме удостои с отговор.

— Имаш работа за вършене. Всъщност, задачите са две. Придържай се към тях. Ако те изгубя, няма да ми остане никой, освен Едноокия — той ме гледаше сурово.

— Не би било толкова ужасно.

Знахаря схвана моя сарказъм.

— Кога ще е готов Дремльо? Не го виждам наоколо.

— Нито аз — не лъжех, нали? — Правех карта на вътрешността на Наблюдателницата — което вършех винаги, когато нямаше други изисквания към времето ми. Не бях вложил много усилие в следенето

на хората, които се предполагаше да наблюдавам. — Знаеш ли колко дълбоко в земята стигат основите ѝ?

— Не. И гарваните не знаят.

Вероятно той се лъжеше. Едно време Ловеца на души е била затворник в бездните на Наблюдателницата. Но ще се оправим някак. Дните на параноя съвсем не са приключили.

— Разбрах. Мисля да се поразходя.

Намерих Едноокия, настанил се около огъня срещу майка Гота. Те не си говореха, но самото им взаимно толериране предизвикваше епично удивление.

Дали малкият магьосник се опитваше да я продаде на Гоблин? Той наистина имаше онзи подличък вид, сякаш подготвяше нещо наистина злодейско.

Отправих се към землянката на Едноокия. Моят навлек седна до майка си. Тя му сипа някаква противна имитация на Нюен Бао храна. Той започна да яде мълчаливо.

Промуших се през парцаливите одеяла в бърлогата на Едноокия. Там вонеше. Не знам кого си мислеше, че заблуждава. Миризмата на малц нямаше как да се сбърка. Резултатът ще е точно толкова лош на вкус, колкото смрадта на тази каша. Явно в нея слагаше всичко, което си мислеше, че ще ферментира.

Пушека лежеше проснат на койка. Едноокия беше накарал Лофтус и неговите братя да го поустроят. Магьосникът в кома имаше най-доброто легло в областта. Настаних се на стол наблизко, чудейки се дали ще е възможно да се справям напълно без него.

Щях да експериментирам по-късно, реших аз. В момента надеждността беше важна.

Обаче, трябваше да го измъкна от тази дупка и колкото можех по-скоро да го замъкна при Капитана. Той ще се насере от кеф.

Първо потърсих Дремльо.

Намерих го да чака в градското жилище на Бан До Тран. Проследих Тран до блатата. Старият човек изглеждаше угрижен. Не можех да кажа защо. Понастоящем той все още беше далеч от храма, където Сахра наедряваше с всяка изминала минута.

Едва ли бе изминала и седмица, откакто я видях за последно, но все пак се беше издула драматично. Спомних си шегите, които

възрастните пускаха за бременните жени, когато бях дете. Сега не ми се сториха особено смешни.

Исках да бъда там, макар и да знаех, че присъствието ми щеше да е без стойност. Всеки ден се раждаха бебета без никаква помощ от бащите им, и навсякъде, където някога съм бил, не се искаше помощ. По време на раждане жените се събираха и не искаха мъже наоколо.

Още веднъж намерих момент, когато Сахра беше сама, после опитах да се материализирам пред нея.

Късметът не ми изневери. Отново беше лош. Успях само да я изплаша силно.

— Скоро ще знаеш — опитах се да кажа, но само сколасах да стресна лястовиците на тръстиковия покрив над главата ѝ.

Би трябвало да съм търпелив. Сега тази игра беше изцяло в мои ръце. Чичо Дой и майка Гота нямаха понятие, че знаех.

Отидох да проверя Радиша Драх.

Веднага можех да кажа, че съжеляваше, задето е изпратила Бесния Корди да провери нас, лошите момчета. Тя беше раздразнителна дърта вещица без любимата си играчка.

Хората също го забелязваха. Не беше на добро — с всичките тези жреци наоколо, винаги търсеци за какво да се хванат.

Още работа за мен, да ги държа под око. Трябваше да го обсъдя със Знахаря, да видим дали няма да реши да го използва.

Забелязах друго интересно развитие в Талиос. Победата при Чарандапраш сега бе общо достойние. Хората от всички касти и религии, богати и бедни, поддръжници на Черния отряд или негови врагове, явно приемаха със сигурност, че идва ред на Наблюдателницата и ще я завладеем без усилие. Където и да погледнех, не откривах страх от Господаря на сенките.

Изглежда Талиос се връщаше към добрите стари времена на интриги и удари в гърба — вероятно преждевременно.

Върнах се на юг, проследявайки Бесния Корди.

Бесния изглеждаше кисел. Не беше взел присърце назначението си. Той и спътниците му още не бяха достигнали Чарандапраш. Не отделих време да проуча, но май изчакваха подобряване на времето. И никой не беше нетърпелив, освен Бесния Корди, да се включи в битката. Те също си мислеха, че войната е спечелена. Защо да ходиш там, където още се убиват един друг? Човек може да пострада! Без да

споменаваме студа, примитивните условия на живот, липсата на забавление и изтънчена кухня...

Върнах се обратно откъм студената и кървава страна на Данда преш, рязко увеличавайки височината, като търсех знаци от Могаба, Гоблин, форвалака, Ловеца на души. Пушека не можеше — или не желаше — да открие никой от тях, макар че общото местоположение на Ловеца можеше да бъде определено по плътността на гарваните.

Тя не беше помръднала от мястото, където шпионирах срещата ѝ със Стареца.

Пушека доближаваше Портата на сенките не повече отпреди.

По дяволите! Почти целият състав на онова, което Знахаря наричаше старата си дивизия, сега бе разположен по деретата и скалистите склонове на територията между Наблюдателницата и Портата на сенките, яхнала пътя на юг към Катовар. Някои от тези глупаци, изпратени твърде близо до Портата на сенките, продължаваха да стрелят по онова, което им се струваше, че виждат от другата страна. Няколко огнени кълба винаги се носеха през хладния въздух. Чудех се дали Стареца знаеше, че го правеха. Съмнявах се да е блестяща идея. Вероятно бе достатъчна само една зле насочена огнена топка и портата щеше да се срине.

Завърнах се в Наблюдателницата. Винаги си беше приключение да се шляеш през тъмните коридори на крепостта. Понеже Дългата сянка така силно се плашеше от сенките, човек би си помислил, че той ще държи вътрешността ярко осветена. Предполагам, разбрал е, че е невъзможно, и се задоволяваше да живее в своята кристална стая и се обграждаше със силна светлина само когато трябваше да се движи наоколо. Не излизаше навън много често.

Оплаквача, Нараян и Дъщерята на нощта се разхождаха свободно из мястото. Те не се плашеха от тъмните му ъгли. Никога не бяха попадали на нещо страшно. Детето се отнасяше презрително към страховете на Дългата сянка.

Нито тя, нито Нараян бяха наблюдавали всичко, което можеха да сторят питомците на Господаря на сенките.

Нито пък ние, опасяхах се.

Господарката беше създавала фабрика за презареждане на изпразнените бамбукови пръти. Тя беше уверена, че ще се нуждаем от тях. Опасяхах се, че е права.

Камъкът потръпна. Вечността се подсмивва презрително, докато поглъща собствената си опашка. Студеното празненство е почти приключило. Дори смъртта е неспокойна.

Стените кървят.

В тъмнината на сивата крепост е трудно да се забележи, но капки яркочервена венозна кръв са започнали да се просмукват от процепите между камъните. Тя блести на светлината, издигаща се от бездната. Малките сенки се дърлят наоколо гладни.

Един гарван наблюдава.

Мъглата от бездната е започнала да изпълва крепостта. Половината от килналия се трон е затулен. Сега той едва-едва се накланя. Изглежда сякаш фигурата там щеше да се плъзне в мъглата, ако не беше прикована.

Тронът се приплъзва с още една милионна от инча. От измъчената фигура се надига стенание. Слепите ѝ очи примигват.

Един гарван се кикоти.

Тук няма тишина. Камъкът е разбит.

Където има дори само пукнатина, животът ще пусне корен.

Светлината ще намери път навътре.

Казах на Стареца, че войниците стрелят по Портата на сенките. Той се намръщи мрачно.

— Не мисля, че е добра идея — и изрева за куриер. Изпрати недвусмислен намек на нашите братя от южната дивизия.

— Наоколо няма гарвани — забелязах аз.

— Поръчах на Едноокия да ми направи заклинание, което мога да използвам, за да ги накарам да изгладнеят и да се махнат за известно време. Но не завинаги.

Разбрах намека.

— Не смятам, че правим достатъчно за хората на Господарката вътре в Наблюдателницата.

Знахаря сви рамене:

— Вече не ме е грижа за Наблюдателницата. Много.

— Какво? Не се тревожиш за Дългата сянка? Оплаквача? Нараян Сингх и твоята... Дъщерята на нощта?

— Не ме разбирай погрешно. Не ми е безразлично. Но вече не са толкова важни, колкото бяха.

— Трябва да съм пропуснал нещо. Какво искаш да кажеш?

— Само предполагам, Мъргън. Но сега можем да тръгнем на юг. Ако решим. Ако съм прав по отношение на знамето.

— Ъ-ъ... — казах. Изглежда бях много умен и схватлив.

— Знамето трябва да е ключът за Портата на сенките. Мисля, че можем да преминем право през нея и да продължим да вървим, без никаква опасност, докато носим знамето.

— Ъ-ъ-ъ... — казах отново, но този път имах малко повече идеи.

— Ти мислиш, че можем просто да се съберем всички, да кажем „майната ви“ на останалите от бандата, и да припнем в тръс, пеейки весели маршови песни?

— Точно така. Може би — значи не беше напълно сигурен.

— Няма ли да оставим много недовършени неща? Без да споменаваме риска да отворим Портата неправилно.

— Дългата сянка е господарят на Портата на сенките. Той може да я държи запечатана.

— А ако не може?

Знахаря сви рамене.

— Не сме длъжни никому... Ти току-що ми каза, че Радишата все още крои как да ни измами. Прабриндрах Драх също замисля нещо. Оплаквача не е наш приятел и Ловеца ми помагаше само защото смяташе, че това ще ѝ осигури Господарката на тепсия.

— Аз имам жена там, шефе. И е бременна. Без да споменавам Гоблин и неговата команда. Които не мога да открия, но съм сигурен, че са някъде там, на някаква тайнствена, възложена от теб мисия.

— Хм-м? Не бях помислил за това. Няма никаква мистерия. Работата на Гоблин е да бъде забравен. Предполага се той да е на правилното място, ако принцът се обърне срещу нас. Или реши да предприеме някакъв друг рискован ход. Тогава ще се надяваме на всякаква помощ.

Изсумтях. Може да е вярно. Или да е само онова, което иска да си мисля аз. Оставих го настрана. Бих могъл да си отговоря на въпроса, използвайки Пушека, ако бях решителен и умен и почувствах някаква реална нужда.

— А какво ще кажеш за Сингх? Просто ще го оставиш така? — попитах го аз.

Не ми се вярваше Господарката да го приеме. Беше много трудно да се каже какво ставаше в главата ѝ, но смятах, че нищо или никой не би могъл да я накара да се оттегли, докато Нараян Сингх си оставаше в добро здраве.

— Оставил съм нещата сами да се наместват. Ще продължа така още известно време. Но когато дойде моментът, няма да се поколебая да поведе Отряда по пътя към Катовар — гласът му стана студен, суров и уверено официален.

Започвах да се вбесявам. Това не беше добре. Казах му:

— Мисля, че е най-добре да се оттегля сега.

— И точно навреме — той показа бледа усмивка.

Един от неговите огромни гарвани беше напъхал клюна си в стаята. Ако беше възможно една птица да изглежда озадачена, то беше тази.

И миришеше. Беше обядвала в руините.

* * *

Попитах Едноокия:

— Доколко би трябвало да придаваме тежест на договора ни с талианците?

— А? — отвърна ми само с объркано сумтене. Искаше да се разкарам, така че да може да си поиграе с дестилатора си.

— Имам предвид, длъжни ли сме да спазваме нашата част от пазарлъка, докато те наистина се опитват да ни прецакат?

— Какъв ти е проблемът? — Едноокия посочи с жест, че наоколо няма любопитни човки.

— Стареца разправяше да подминем Наблюдателницата. Да забравим Дългата сянка и всичко друго. Да ги оставим да се радват един на друг, докато ние се насочваме на юг.

Тази идея сепна малкия магьосник. Той престана да опитва да ме разкара.

— Той представя ли си как бихме могли да го направим?

— Може би си мисли. Не смятам, че знае със сигурност. Но вярвам, че иска да го пробва по трудния начин.

— Това не е добре. Би могло да предизвика такава лайняна буря, каквато... като нищо, което можем да си представим, предполагам. Като нещо, излязло от митовете.

— И аз мисля така. Той може просто да се е раздрънкал. Но вероятно е добра идея да му напомним, че все още не сме прочели онези три липсващи тома от анализите. Имам чувството, че не бива да ги пренебрегваме.

Едноокия нямаше и четвърт от моята вяра в анализите, нито една десета от тази на Знахаря, но направи гримаса.

— Добър довод. Ще му го напомня.

— Изкусно, нали? Ако го удряш с чук, е склонен да се заинатява.

— Изкусно? Познаваш ме, хлапе. По-хлъзгав съм от мазно лайно.

— Наистина те познавам. Именно това ме плаши.

— Не знам какво стана с вашето поколение. Нямате нито вяра, нито уважение.

— Нито търпение към дрънкащите глупости — признах аз. — Имам дневници за писане. Да не споменавам безпокойствата, за които да се тревожа. — И храната за изяждане. Пак бях гладен. При количествата, които поглъщах, когато бродех с призрака, щях да натрупам толкова лой, че да се клатя като патица.

Присъединих към моята рода до огъня им. Майка Гота ми наля купа, с каквото и да беше нещото, което тя поддържаше да къкри в гърнето. Никой не продума. И аз напоследък не им приказвах много. Започнаха да подозират, че общителността ми се е изпарила. Чудех се защо старата не искаше да готви вътре. Тай Дей и аз ѝ бяхме устроили цяла ниша в нашата постоянно разширяваща се землянка, но тя влизаше вътре само когато времето станеше ужасно или идваше време за сън.

Тай Дей вършеше повечето от работата по нашия подслон. Не му оставаха много други неща за правене. Не беше включен в схемите на майка си и чичо Дой.

— Благодаря ти — казах на майка Гота, след като приключих. — Имах нужда от това. — Не можех да я похваля за готвенето ѝ. Ако изобщо някога се объркаше и направеше нещо вкусно, тя нямаше да повярва на похвалата ми. А и никога не е претендирала за какви да е кулинарни умения.

— Ти — каза тя, начевайки разговор, което правеше много рядко, — Кокален воине, пазиш ли се от гарваните? Те имат ли значение? — нейният талиански беше отвратителен. Аз говорех Нюен Бао много по-добре, но тя не би признала. Предполагам, че това по някакъв начин би придало легитимност на връзката ми със Сахра.

Спрях да се опитвам да откроя логика в мисленето на майка Гота още преди години.

Отговорих на Нюен Бао:

— Те пренасят съобщения понякога. Шпионират. Ние го знаем. Мишките и прилепите вършат същото. Онези, които използват животните, не са наши приятели.

Поизхвърлих се, казвайки ѝ толкова много. Знахаря нямаше да е доволен. Но аз хвърлях стръв. Би било чудесно да откроя какво знаеше или подозираше тя. Понякога не можеше да се сдържи да го покаже.

— През нощта видях и сови, Каменен войнико. Не се държаха като сови.

Изсумтях. Това беше новина. Която ми казваше, че ако са били използвани сови и са останали незабелязани, то бабата беше много по-наблюдателна, отколкото подозирах.

— Миналата нощ много гарвани дойдоха и отлетяха от блестящата крепост.

Вгледах се по-внимателно в нея. Миналата нощ. Докато Тай Дей и аз бяхме в града с изгубените момчета. Докато тя се мъknеше през нощта с чичо Дой. Беше видяла нещо, което аз пропусках. Може би.

Напоследък гарваните близо до крепостта бяха малко. Дългата сянка явно изпитваше отвращение към мрачните вестители. Неговите кристални кулички бяха обградени с гадни малки заклинания, които действаша като капан и поразяваха птиците, ако се приближат.

— Интересно — казах аз. — Това може да е нещо ново.

— Там имаше гарвани и преди. Но никога толкова много.

— Хм... — какво се е случило през предишната нощ, което да е така интересно за Ловеца на души? Днес не забелязах нищо необичайно. Може би си заслужаваше да проверя.

Или ме изпробваха. Вероятно чичо Дой и майка Гота се чувстваха принудени да проверят странностите, които бяха забелязали в поведението ми през последните месеци. Може би вече бяха готови за онова, за което толкова ги подозираше Знахаря. Ако беше нещо повече от мнителност.

Той подозираше всеки за нещо.

— Онзи, който лети, излезе миналата нощ, Войнико на мрака.

— А — тя опитваше да ме манипулира. Знаеше, че ненавиждам тези загадъчни названия, първо използвани от нейния баща, Кай Дам. Стариат Говорител никога не ги обясни и майка Гота нямаше да се клатушка като патка там, където нейният татко беше отказал да стъпи. — Това е интересно. — От известно време нямаше никаква следа от Оплаквача във въздуха. Обаче той обичаше да използва заклинания за прикриване, когато беше нависоко.

Тя искаше от мен да задавам въпроси — така че да може да се забавлява с мен и да ме обърка. Информацията, която ми даде, щеше да е всичко, което щях да получа. Точно сега.

Отказах да играя по свирката ѝ. Обърнах се към Тай Дей:

— Дали току-що не бях повишен до почетен член на племето?

Той сви рамене. Изглеждаше умерено изненадан, че неговата майка беше говорила с мен изобщо.

Не се втурнах веднага към Пушека. Ако именно това целеше старицата, възнамерявах силно да я разочаровам. Захванах се с къщна работа, помогнах на Тай Дей в разширяването на земянката, ядох пак, пих много вода, известно време се занимавах с анализите. Нищо от случилото се през нощта не можех да променя. И каквото и да беше то, не изглеждаше да е така разтърсващо, че да е непосредствена заплаха.

Улесни ме Едноокия. Скоро след залез-слънце той дойде с глинено гърне.

— Беше си чист късмет, че се появи точно сега — казах на Едноокия. — Трябваше да се махна — предадох му информацията на майка Гота.

— Как ли е научила всичко това?

Казах му, че я забелязах заедно с чичо Дой през нощта.

— Може би те също ме зърнаха.

— Тай Дей би могъл да им каже.

— Предполагам.

— Мислиш ли, че това е важно?

— Специално наблегнаха, за да се уверят, че съм разбрал, така че по-добре да го проверя. Не забелязах нищо, докато правех рутинното си надзъртане.

Едноокия изсумтя. Изглеждаше замислен.

— Това нищо не означава. Без значение колко добре се ориентираме, винаги ще пропускаме нещо, защото не знаем какво търсим.

Което си беше вярно. Нещата можеха да бъдат точно пред мен и дори с предимството на Пушека можех да ги пропуска, ако не знаех какво да гледам.

Просто няма достатъчно време, за да огледаш навсякъде.

Подказах му:

— Защо не занесеш малко от твоя магически еликсир на роднините ми? Прецакай мисленето им за известно време.

— Мислех, че и капка не слагат в уста.

— Не се и предполага. Но съм виждал Тай Дей веднъж-дваж да се сгрява вътрешно и да става общителен, а майка му щеше да развие вкус към пивото, ако чичо Дой не беше там през повечето време, докато бяхме в Талиос. Тя задигаше няколко пинти винаги когато го нямаше. Не е имала възможност, откакто тръгнахме на път.

— Много интересно — черното човече се задейства енергично. — Знаеш ли какво? Просто ще отида там и ще им правя компания,

докато си откъд. Ще им кажа, че работиш.

Той тръгна, преди да завърши приготовленията си. Влачеше със себе си зеленясала стара дървена кофа.

— Трябваше да го накарам да поговори с Лебеда — промърморих аз. Уилоу Лебеда също правеше лоша бира, но поне поназнайваше нещо за пивоварското изкуство. В сравнение с продукта на Едноокия, този на Лебеда беше амброзия.

Пушека някак се затопли леко, когато се прикрепих към него, сякаш част от магьосника усещаше, че вече не е сам и му хареса. Отведох го директно в Наблюдателницата, плъзгайки се назад във времето, като отбягвах руините с огньовете, така че да не мога да видя самия себе си. Наложих се да се въртя напред и назад, докато намеря гарваните на майка Гота. Те бяха видими само за кратко и изобщо не биеха на очи. Стрелкаха се от север, високо над крепостта, после се спуснаха право в Наблюдателницата като падащи камъни. Не бяха повече от дузина, така че каквото и съобщение или напътствие да носеха, то щеше да е сериозно ограничено. От сведенията на майка Гота очаквах много по-голям брой.

Последвах надолу последния гарван. Ятото не се доближи до блестящия връх на кулата на Дългата сянка, където Господарят на сенките работеше до късно над някакъв езотеричен текст. Гарваните се гмурнаха в тъмнината на двора и влязоха в крепостта през врата, оставена откритата като пролука. Гълчаха се помежду си, чувствайки се неудобно там. Остър писък, веднага прекършен, почти ги изплаши. Един глас прошепна. Не можех да видя нищо, освен смътната форма в тъмнината, но разпознах потиснатия вик на Оплаквача. Не долових и думичка от казаното. Нито разбрах гарваните, които на свой ред зашумоляха, може би предавайки някакво съобщение. За мен основната част от информацията не се съдържаше в самото послание, а в съществуването му. Ловеца на души и Оплаквача поддържаха връзка.

Върнах се още един час във времето. Оплаквача не правеше нищо друго, освен да седи там и да чака. Прескочих напред, планирайки да го дебна, докато открия нещо интересно. Трябваше да се прехвърля само няколко минути след пристигането на гарваните.

Те останаха само за кратко. Тогава Оплаквача успя да се докопа обратно до тъмнината. Аз се реех зад него, проследявайки го по слух и

миризма. Дори и в призрачния свят Оплаквача излъчваше смрад. Той се придържаше към тъмнината, далеч от маршрутите, по които беше вероятно да се натъкне на Дългата сянка, докато не достигна определена врата. Оплаквача почука, което ме изненада. Той беше от типа създания, които просто се самопоканват вътре. Нараян Сингх откряна вратата до пролука. Оплаквача се пребори с писък. Развиваше талант в пазенето на тишина. Сингх отстъпи и му позволи, да влезе. Оплаквача се вмъкна вътре като мъничък Измамник в смъртоносно спотайване.

— Време е — прошепна той.

Време за какво?

Сингх знаеше. Той отиде незабавно при Дъщерята на нощта. Детето беше прегърбено пред малък огън, фанатично пишейки онази първа Книга на мъртвите. Струваше ми се, че почти я приключваше. Но кой знае колко голяма беше книгата?

Сингх изглеждаше несигурен как да обезпокои момичето. Напоследък явно се съмняваше във всичко. Беше близо до безполезността и го знаеше.

Макар че Господарката винаги щеше да намери роля за него.

Той привлече вниманието на момичето. Богове, беше станала толкова ужасяваща! Около нея имаше аура, нещо, което би могло да се нарече излъчване на мрак. На онази светлина очите ѝ изглеждаха блещукащи като на голяма котка, прокрадваща се към угасващия ти огън. Ти дремеш, а тя е гладна.

— Време е — ѝ каза Нараян с шепот, недостатъчно силен дори да раздвижи въздуха.

Детето кимна отсечено. Направи мъничък жест. Нараян се поклони и отстъпи.

Нямаше никакво съмнение кой командваше тук, кой властваше и кой се подчиняваше. Нито каквото и да е съмнение, че самата тя беше контролирана от определена сила. Детето протегна ръката, с която пишеше, към Нараян, за да ѝ помогне да стане. Това беше ръка, на която тя не можеше да се опре. Краката ѝ също бяха твърде вкочанени, за да се разгънат самостоятелно. За момент изпитах съчувствие, забравяйки, че тя не беше истинско дете.

Оплаквача се върна в коридора. Той се носеше пред Сингх и момичето, като разузнаваше. Онези двамата настояха за лампа, което

дълбоко смути Оплаквача. Той мърмореше и се суетеше през цялото време, докато се промъкваша след него.

По лъкатушец път, който заобикаляше Дългата сянка, гарнизона и анклавата, държан от войниците на Господарката, Оплаквача ги отведе до неохранявано място на стената, гледаща към Киаулун. Аз бях някъде долу с Тай Дей, замръзнал и разочарован от самия себе си, задето съм бил достатъчно глупав, за да ходя и да проверявам лично.

Не проследих събитията в реално време. Прескочих напред, съгъстявайки случките. Целта на Оплаквача беше малък килим, скрит на върха на кула без купол, неизползвана досега. Килимът беше нов, по-малък от онзи, който бяхме видели преди, черен, като нощта наоколо. Още едно свидетелство, че не можеш да знаеш всичко случващо се, стига да не поискаш да прекараш всяка минута в наблюдение. Не бях забелязал Оплаквача да работи по този килим.

Без да си разменят и дума, тримата го повдигнаха, преметнаха го през парапета и пристъпиха напред в пространство. Щом се качиха на борда, килимът пропадна. Нараян изстена тихо, със затворени очи. Дъщерята на нощта не се впечатли.

Оплаквача пое контрола навреме, за да не се размажат по скалите или в останките долу. Той започна да го плъзга плавно само на няколко стъпки над земята, лавирайки така, че между него и Наблюдателницата винаги да има някакво прикритие.

Отправих кратък взор към Дългата сянка.

Господарят на сенките изглеждаше неспокоен. Беше изоставил проучванията си, за да се взира неопределено към Киаулун. Усещаше, че нещо се случва, но все още не можеше да си изясни какво.

Оплаквача хойкаше зад гърба на съюзника си.

Почти изгубих малкото лайно. Трябваше да се върна до момента, където го оставих, за да го пипна отново. Скоро след това той се зарея над банда от бунтовниците на Могаба в руините. Войниците не го забелязаха, но усетиха нещо и се паникьосаха, смятайки, че някой от питомниците на Господаря на сенките си търси плячка.

Вривата, която вдигнаха, привлече вниманието на близките талианци. Войниците видяха нещо сенчесто да се носи през тъмнината. Изобщо не губеха време, а изстреляха залп от огнени кълба.

Оплаквача промени тактиката.

Той ускори и приложи заклинание за прикриване — последните мерки, които би искал да предприеме така близо до Наблюдателницата. Тогава може би щях да го изгубя, ако късметът не беше благосклонен към мен.

Случайна огнена топка удари ъгъла на невидимия килим, който започна да тлее. Заклинанието не скриваше пламъците — поне не и за мен.

Оплаквача хукна да си спасява задника. Но остана толкова ниско, че шубраците деряха килима. В един момент даже премина през някакви палатки и възета за простиране в един от лагерите на Прабриндрах Драх. Оплаквача беше по-загрижен да не бъде забелязан от съюзниците си, отколкото от враговете.

Стремителната гонка леко ме оживи. Не го забелязах веднага. После ме порази фактът, че чувствах много повече емоции от обикновено. Накрая разбрах, че усещането се просмуква от Пушека.

По време на полета понякога преминавахме достатъчно ниско, че да забележим чичо Дой и майка Гота, но не видях и следа от тях. Прелетяхме и над нашия щаб — толкова близо, че да сепнем часовете и конете.

Не бях напълно изненадан, когато Оплаквача се насочи към един определен затрупан със сняг каньон. Пушека не забеляза, докато не стигнахме достатъчно близко, за да наблюдаваме как Оплаквача каца наред експлозия от ужасени гарвани пред очакващата го Ловец на души.

Докато се забавлявах с птиците, се отпуснах съвсем малко. И Пушека се разбунтува. *Тя е тъмата.*

Какво?

Настръхнах. Но не се повтори.

Отстъпих назад, надалеч и поех обратно към тялото си, носейки новината, че Оплаквача и Ловеца на души подготвят някаква измама, която включва Нараян и Дъщерята на нощта.

Настроението, което Пушека излъчваше сега, ако нещо толкова неясно можеше да се нарече настроение, беше ужас.

И ужасът бродеше навън, в нощта, макар да не бе преследвал моя препускащ дух.

Долових полъх на разложение, докато се връщах към плътта. Не забелязах нищо. Спрях, експериментирах, отдалечавайки се в

противоположна на невидимия източник посока.

Може би то ме надуши. Изведнъж зловонието стана много силно. Изпитах усещането, че нещо се устреми. В призрачния свят потрепваха светлинки. За секунда зърнах отвратителното лице на Кина, виращо се право в мен. Но нейните очи бяха слепи. Ноздрите ѝ се разширяваха, сякаш се опитваше да долови миризмата ми, носена от вятъра.

Вероятно бе подушила ужаса на Пушека. Той избяга в пълна паника. *Тя е тъмата.*

Този път прозвуча по-слабо, но го чух. И съвсем не беше плод на въображението ми.

Стареца не изглеждаше изненадан да чуе, че Ловеца на души може би замисля нещо с Оплаквача.

— Не разчитах на това, но ми хрумна като възможност — каза той. — Те са работили заедно цяла вечност. Можем да хванем Дългата сянка за топките.

— По-добре някой друг да го хване, ако той контролира Портата на сенките. И още нещо... — как ли да се изразя?

— Още нещо?

— Пушека показва следи от личност. Струва ми се — разказах му случилото се.

— По дяволите! Не го искаме буден точно сега — той помисли малко. — Не виждам как можем да го спрем, ако се случва.

— По-добре го обсъди с Едноокия.

— Изпрати ми го. Чакай! Не тръгвай. Разкажи ми за онази част от крепостта, където са Сингх и момичето.

Оказа се, че това е повече от мимолетен интерес. Той искаше карти.

Вече бях екипирал тази част от мястото. Всичко, което трябваше да сторя, бе да взема рисунките от землянката на Едноокия. Поведох със себе си и малкия магьосник. Той не спираше да мърмори, задето е събуден посред нощ. След като Стареца получи онова, което искаше, аз пуснах завесата пред нишата на Пушека и отидох да си легна, оставяйки ги да кроят планове.

Не избягах от Кина, като просто се завърнах в плътта си. Тя ме чакаше в сънищата. Не много време след като си легнах, аз се озовах на мястото с костите. Сахра чакаше.

Не ми бе трудно да си спомня, че тя представлява илюзия. Изобщо не изглеждаше като Сахра, която живееше така нещастно в храма Вин Гао Ген. Тази беше твърде млада, прекалено свежа, въпреки бледността и изкривения врат, характерен за жертва на туга.

Бях започнал да подозирам, че Кина е бавна и лишена от въображение, макар и изключително могъща. Как ли беше хванала Господарката на въдицата си?

Вярно беше, че Господарката е знаела замислите на Кина. А невежеството е цепнатина в бронята, която запознатият с нея враг може да експлоатира на воля. И, разбира се, Кина беше кралицата на Измамниците.

Вече нямаше значение как Кина е излъгала Господарката. Важното сега е, че мен не успя да измами.

Тази мисъл ме направи неспособен да се преструвам на заблуден. Не бях любезен към лъжливата Сахра.

Нейната плът се разложи и стопи направо пред мен. Парфюмът на Кина — зловонието на трупове, се сгъсти в четириръка черна танцьорка, сто стъпки висока, чиито тропаци крака запращаха нагоре облаци от прах от кости, докато тя тъпчеше и се въртеше. Зъбите ѝ разпръсваха отрова. Очите горяха като тъмни въглени. Огърлицата ѝ от кости тракаше и трополеше. Дъхът ѝ представляваше повеи на заболяване.

Дъщерята на нощта седеше на рамото ѝ като малка втора глава. Вълнуваше се като дете на първото си посещение на местния панаир.

Кина не бе доволна от Мъргън.

От боклука се надигнаха кокалести ръце — алчни, с безплътни пръсти. Скелетът на Сахара се запрепъва към мен. Пожелал си да се махна и виж! — понесох се нагоре и назад на няколко стъпки. Поисках отново и пак се преместих, не далече, учуден, че имах контрол и се озадачих, защото не бях опитал да го упражня преди.

Кина престана да танцува и пристъпи тежко към мен. Зъбите ѝ се удължиха. От шестте ѝ гърди закапа отрова. Постави си още един чифт ръце. Дъщерята на нощта подскочи възбудено на рамото ѝ, недосегаема за примамката на гравитацията.

Пожелал да съм някъде далеч.

Имах контрол, но това не беше моят свят. Не можех да бягам побързо от създателя на света. Голяма, проблясваща ръка с черни нокти връхлетя. Отдръпнах се. Бръсна ме нокът. Завъртях се около оста си и потънах в тъмнина.

И се озовах в пещерата, изпълнена със старци, омотани в паяжина от лед. Понесох се сред тях покрай лица, които не само

познавах, но и помнех поименно.

Усетих паника, като да си затворен на тъмно и тясно място. Ужасът, че си погребан жив. Не му позволих да ме обхване. Отново опитах да се овладеея и открих, че мога да се движа в пещерата, ако го поискам, точно както правех, бродейки с призрака. Сега обаче се премествах много по-бавно. Пробвах да изляза през стените. Като в истинския свят, и за разлика от язденето на Пушека, бях силно ограничен от физическите закони. Моят единствен път извън пещерата щеше да е напред или назад. В което нямаше много смисъл, ако сънувах и бях попаднал тук, без да следвам някакъв сложен път.

Възможно ли беше физическите закони да действат само когато имам контрол? Дали причината за неспособността ми да преминавам през стени не беше, че никога не му бях хванал цаката в реалността?

Реших да продължа напред, над наклонения под на пещерата, защото винаги го правех във фрагментите от сънищата, които помнех. Докато се движех нагоре, започнах да осъзнавам надигането на зараждащ се гняв, точно като от нещо ловуващо, което е объркано. Положих всички усилия да се ускоря.

В тези ледени пещери имаше още нещо, освен старците. Виждаха се още възрастни хора, всичките непознати. Имаше съкровища. Както и вехтории, натрупани безразборно, сякаш нападали през някакъв процепа. Видях книги.

Три огромни тома, подвързани с износена, напукана тъмна кожа лежах на голям каменен аналой, сякаш очакваха трима оратори да пристъпят и да ги зачетат едновременно. Първата книга беше отворена на страница, почти на три четвърти от края. Успях само да хвърля един поглед, преди някаква непреодолима сила да ме избути. Страницата беше досущ като онази, която Дъщерята на нощта изписваше, когато Нараян Сингх я прекъсна, за да отидат при Ловеца на души. Калиграфията беше по-изкусна, по-пъстра и украсена с орнаменти, но детето не беше пропуснало нищо важно, сигурен бях.

Гневът зад мен стана още по-силен. Изглежда си търсеше фокус. От рано съм се научил никога да не се пиша доброволец. Понесох се толкова бързо, колкото позволяваше волята ми, чудейки се какъв точно кошмар беше това. Най-странните и фантастични елементи в него изглеждаха най-истински. Вероятно бе обратната страна на света в будно състояние.

Гневът продължи да напредва, макар и да не виждах нищо, когато погледнах назад. Мисля, че не ме настигна. Но без действително да преминавам през нещо, внезапно се озовах на друго място. Над главата ми имаше купол, пълен със звезди. Но не се виждаше луна. Бях високо във въздуха. Не успях да различа никакви ориентирани по земята.

Беше като броденето с призрака без призрак. Само дете не можех да кажа на Пушека къде да отиде и да стигна там почти мигновено. Успях да се движа, изглежда, въпреки че беше трудно да се каже... Трябваше да имам ориентирани, осъзнах аз. Отблъснах паниката.

Мислех. Наистина разполагах с посоки. Знаех кое е горе и долу. Имах над главата си звезди — толкова многобройни, че почти надхвърляха познатите съзвездия, обикновено използвани за ориентирани. Бедата бе, че не бях изучавал отблизо южното небе. Всяка направена от мен астрономическа навигация би била само малко по-добра от предположение.

Долових слаб полъх на разложена плът. Този повей ме накара да се обърна към звезден куп, който смътно си спомнях да виси близо до северния хоризонт през пролетта. Три от звездите в него, много ярки, образуваха плосък триъгълник. Звездата на върха на триъгълника припламна и избледня. За нея бях слушал много легенди, повечето неприятни. Не бях отблизо запознат с тях.

От тази височина можех да видя четвърта звезда в съзвездието — също толкова ярка, под другите три. Спомних си, че съм забелязвал тази формация, когато Отрядът беше все още далеч на север от Талиос. Колко ли нависоко бях? Или се намирах някъде далеч на север от Киаулун?

Престанах да се рея напред и започнах да се спускам към земята. Озовах се над район, където земеделието беше изключително подредено, колективно, най-ефективно експлоатиращо хората, животните и оборудването, като различните дейности бяха подредени в кръг около централно имение със селца и отделни жилища, подредени във върволица като спиците на колело. Пригответоленията за пролетния посев личаха, макар че по полето нямаше работници през нощта.

Подминавах кръг след кръг. Обработваемата земя се редуваше с ивици гора. Предположих, че е източник на строителни материали, въглища и дърва за огрев.

Бях чувал за района. Намираше се в сенчестите земи западно от Киаулун. Дългата сянка беше експериментирал с ефективно земеделие, опитвайки да произведе повече с по-малко работна ръка, така че да освободи хора, които да строят Наблюдателницата и да служат в армиите му.

Не бях чак толкова далеч от собствената си банда.

Насочих се на изток. След време, сторило ми се като часове, съзрях блясъка на огньовете, горящи в руините на Киаулун. Открих нашия участък от лагера, после собствения си подслон. Чувствах се достатъчно уверен в състоянието си, за да се позанимавам с малко експерименти.

Отне ми само няколко мига да разбере, че, макар и да не можех да преминавам през стена или дори през одеялото, което Едноокия беше провесил като врата, бях в състояние да плъзна гледната си точка през пролука или дупка, твърде тясна за змия или мишка.

Не можех да се движа напред и назад във времето. Бях ограничен в настоящето на спящата си плът.

Контролирах съня. Той изглеждаше реален. Онова, което видях от лагера, беше точно каквото би трябвало да представлява, докато спях. Въображението ми не беше достатъчно добро, за да пресъздаде цял сънуван свят, който да е също като истинския. Възникна голям въпрос.

Дали щях да успея да го направя отново? Броденето винаги ли щеше да бъде извън контрола ми, по начина, по който непрекъснато пропадах през реалността в ужасите на Деджагор?

Ако преживяването щеше да е еднократно, то си струваше да се възползвам от него възможно най-добре.

Пропълзях обратно навън в студа, който не усещах. За секунда си мислех да се насоча към равнината, но дори самата идея предизвика мигновено, мощно отвращение. Може би по-късно.

Вместо това се запътих към планините.

Щях да шпионирам Ловеца на души. Много отблизо. Оказа се, без да смущавам гарваните. Те останаха заспали. Също както и господарката им.

Нейната компания беше напуснала. Проклятие, няма да науча нищо.

Можех да отида над Наблюдателницата и да видя какво правеха всички... Забелязах слабо сияние от изток. Зората приближаваше. И започнах да усещам натрапчив импулс да се насоча към сигурността на плътта. Поривът ставаше все по-силен, заедно с нахлуването на светлината.

Потеглих към тялото си, чудейки се дали сега не съм призрачен сомнамбул.

Майка Гота вече беше будна. Макар и Ловеца на души да не успя, Кай Гота изглежда ме усети някак. Тя се обърна, докато се вмъквах вътре, погледна почти право в мен, намръщи се, когато не видя нищо, после потрепери — по начина, по който го правите, когато леден дъжд ви пропълзи по гърба.

Тя се върна към готвенето си. Забелязах, че приготвяше много повече храна, отколкото тя, Тай Дей и аз можехме да погълнем за целия ден. Предположих, че смята да занесе на чичо Дой.

— Изглеждаш като лайно — ми каза Едноокия по време на закуската.

— Благодаря за поощрението.

— Какво става?

— Лоши сънища тази нощ — той не знаеше през какво бях преминал. Реших сега да не споделям всичко, но упражних владееенето си на езика на Защитника достатъчно, за да му кажа:

— Изглежда, нашата приятелка, жената с гарваните, замисля нещо със старата си дружка Оплаквача, с нашия любим Измамник и детето — едновременно и Тай Дей, и майка Гота ме изгледаха остро. Бях споменал талианската дума за Измамник — туга. Нюен Бао също я използваша.

— А старият Дългата сянка смята, че няма за какво да се тревожи.

— Аха. Знахаря винаги казва, че дори параноиците понякога срещат някой, опитващ се да ги намушка в гърба. — Така ми отговаряше, когато му казвах, че прекалява с параноята.

— Хубаво е да се знае такова нещо, но как да го използваме?

— Не е мой проблем. Аз само работя тук. На капитана се полага да взема решенията. Нали затова е капитан — просто за забавление изтърсих талианската дума за капитан — джамадар. Тай Дей и майка Гота ме изгледаха отново. В контекста на Измамниците джамадар означаваше нещо повече от капитан. Указваше водач на група, която е като малко племе от Измамници. Единственият сега известен жив джамадар на Измамниците беше Нараян Сингх, който бе станал джамадар на джамадарите преди унищожаването на неговия култ.

Те щяха да си мислят, че говорим за живата легенда, за светеца, който все още ходеше по земята, прославяйки богинята си.

Излапах остатъка от закуската си, благодарих на майка Гота, станах и напуснах землянката. Тай Дей ме последва.

— Само ще отида да видя капитана — подхвърлих му. — Ако искаш, можеш да останеш и да работиш по къщата — сега наричаме нашата дупка в земята къща.

Тай Дей тръсна глава. Напоследък беше занемарил задълженията си на телохранител. Не се почувствах пренебрегнат.

Времето има начин да притъпи и най-острия ръб на решимостта.

Изчаках един момент, за да може Едноокия да се присъедини към нас, но той не излезе. Все повече и повече малкото лайно изглеждаше съвършено охотно да се самопоканва на семейната ни трапеза, вместо да се набърква в някакви негови си неприятности.

Трябваше ли да съм изненадан след всичките тези години?

Знахаря изглеждаше почти толкова щастлив, колкото се чувствах и аз. Явно също не е спал в легло от рози. Той изсумтя:

— Какво е този път?

— Посънувах малко през последната нощ. Отидох до ада и се върнах, и излязох да поскитам отвъд, без изобщо да използвам Пушека — дадох му потискащите подробности.

— Можеш ли да го направиш пак?

— Пропадам през заешки дупки в пространството и пукнатини във времето от повече от година. Може би съм успял да го овладеея.

— Значи няма да имаме нужда от Пушека.

— Особено след като заплашва да се събуди — трябва да съм имал доста гаднярски вид на лицето си, защото Знахаря вдигна вежда. Продължих: — Ще е забавен за гледане как се опитва да се приспособи към новия свят, в който се е събудил.

Знахаря се ухили мазно.

— Ще ти се прииска да стоиш откъм наветрената страна. Той ще си изповръща червата, като види колко далеч сме стигнали. Междувременно, понеже така и така си тук, би било добре, ако отидеш да посетиш Господарката. Изпратих ѝ твоите карти. Тя ще отстрани Нараян и ще хване момичето. Ако някой те попита за картите, всичко, което знаеш, е, че сме пленили двама от офицерите на Могаба, служещи в гарнизона на Наблюдателницата.

Изсумтах, без да съм силно развълнуван. Нямах да съм в състояние да излъжа убедително Господарката.

— Експериментирай с броденето. Трябва да знам, ако можем да се справяме без Пушека.

— Вече съм наясно с едно сериозно затруднение.

— Хм?

— Когато съм сам, не мога да се връщам назад във времето.

Знахаря засмука въздух, после го издуха.

— Дали няма да се научиш? Трябва да има някаква хватка. При Пушека работи сигурно.

— Ти каза, че ще говориш с Едноокия за това как да му попречим да се събуди.

— Не ми беше от голяма помощ.

— Бил ли е някога?

— Ако го видиш, прати ми го.

— Добре — излязох от подслона на Знахаря, поспрях навън, за да се взра към лагера под стената на Наблюдателницата. Казах: — Шефът иска от мен да отида ей там и да покажа на Господарката как да си върши работата.

Беше ярък, слънчев ден. Духаше лек ветрец, достатъчен, за да отнася надалеч дима и зловонието. Тай Дей отбеляза:

— Може би част от земята ще е изсъхнала.

Повечето сняг се беше стопил. Пролетта приближаваше. Около Киаулун това означаваше кален сезон. А в тинята се вдят досадни буболечки.

Чудих се дали топящите се снегове ще причинят наводнения, които да прогонят Ловеца на души от скривалището й. Крайно време пролетта да дойде в Киаулун. Навсякъде другаде тя вече бе пристигнала.

— Знаех си, че скоро ще ни се натресеш — измърмори Уилоу Лебеда, когато се присъединих към тълпата около Господарката. Нейният щабен състав разглеждаше карти, докато тя ги инструктираше какво да направят, за да хване Нараян. — Появяваш се всеки път, когато нещата станат гадни.

Кинжала ми показва усмивка:

— Човекът има нужда от приятелка.

— Мисля, че си има една, само дето тя вече си има приятел.

— Ето къде е била предишната нощ, а?

— Може би — това обясняваше защо Знахаря беше дяволски изтощен сутринта. Човекът просто прескача от една авантюра в друга.

— Тук вътре е имало сенки — каза Господарката, — но Джарвалал твърди, че скоро не са били проблем. Тези карти предполагаемо ни показват къде можем да намерим тъкачите на сенки, ако искаме. Аз искам. Ще ги заловим, преди да започнем издирването на Измамника. А! Мъргън.

— Виж ти, забеляза ме! — прошепнах на Кинжала. Огледах се за неизбежните гарвани. Бяха забележими с оскъдицата си. Двата, които видях, се държаха сякаш са мъртво пияни. Господарката бе използвала някакво заклинание, за да намали потока на информация към сестра си.

— Ти изпъкваш в тълпата — подхвърли Лебеда, — жените винаги те забелязват.

Господарката продължи:

— Ела тук. Капитанът изпрати тези карти. Какво знаеш за тях?

— Предполага се да са надеждни. — На сто процента, стига да не са настъпили някои сериозни обновявания през последните няколко часа.

— Не са много подробни.

Недоволство, оплаквания, мрънкане и жалби. Никой никога не е доволен.

— Искаш ли да отида и да изкопая човека, че да можеш да направиш с него нещо некромантско?

Тя ми хвърли толкова грозен поглед, че за момент се ужасих да не е разкрила блъфа ми. Но тя не се съмняваше в мен, а просто не получаваше онези страх и уважение, които очакваше. Господарката се успокои и ми каза:

— С изключение на скривалищата на тъкачите на сенки и мястото, където се укрива Сингх, тук няма много, което вече да не знаем.

Точно за тези боклуци беше цялото упражнение, бе, жено.

— Има още нещо. Дългата сянка почти винаги е заключен в онази кула, правейки каквото там си върши, вместо да ни стъжнява живота. Оплаквача държи квартира тук някъде. Скатал е два килима в килера и един по-малък, съвсем новичък, навит точно под леглото му.

Господарката ме удостои с пронизващ поглед. Как бих могъл да го знам?

Казах й:

— От деня, в който пристигна тук, Оплаквача започна да си покрива задника за в случай че един ден партньорът му се обърне срещу него.

— Хм — изсумтя тя, — Оплаквача би го сторил. Особено с оглед на онова, което Дългата сянка причини на бившите си съюзници — тя насочи вниманието си към картите. Но аз знаех, че не е удовлетворена. Господарката не можеше да бъде доволна, когато някой друг знае нещо повече от нея.

Тя повика с жест Иси, Очиба и Синдаве. Генералите Нар работеха добре с нея, но не се спогаждаха със Стареца. Знахаря не можеше да им се довери, макар че взеха страната на Отряда срещу Могаба.

— Дали трябва да го направим през деня или през нощта?

Очиба, чийто глас бях чувал пет пъти за толкова години, се обади:

— Там няма да има значение.

— Така е. Но аз предпочитам дневната светлина. Заради въздействието й върху настроението.

— Сега е ден — забеляза Лебеда.

— Нищо не може да убегне на тоя младеж — подхвърлих на Кинжала.

Господарката метна гневен поглед към Уилоу.

— Искаш ли да видиш колко добре ще се справи тук гвардията ти?

— Бих искал. Но това не е тяхна работа.

Работата им беше да охраняват принца и Радишата, никой, от които напоследък не се навърташе наблизко.

Тази мисъл хрумна едновременно на всички ни. Отправихме продължителен поглед към Лебеда. Той се изчерви.

— Добре, значи работата е за теб, Синдаве — Господарката отстъпи настрана, така че високият Нар да може да се приближи до картите. Продължих да се приплъзвам напред. Сега забелязах, че имаше няколко карти. Само една беше направена от мен. Другата, изглеждаща различно, вероятно бе начертана от хората на Господарката, базирайки се онова, което войници й бяха открили в Наблюдателницата.

Офицерът Нар се вира известно време.

— Преди да сторим друго, трябва да заменим войниците в Наблюдателницата със свежи попълнения.

— Мъжете са вътре отдавна, под голямо напрежение — подкрепи го Иси.

— Одобрявам — съгласи се Господарката.

Синдаве продължи:

— Би трябвало да включим още хора. След като нападнем, вече няма да има смисъл да се крием, нали?

— Вероятно да. Успех или провал, нападението ще привлече критичен преглед отблизо. А капитанът не ни е давал нареждания да не вървим напред. Нали така, Мъргън?

Свих рамене.

— Той винаги се доверява на полевия командир. Вие го знаете. Докато не се издъни.

— Тогава нямаме избор. Шикалкавехме с надеждата, че някой друг ще предложи изпълнимо разрешение на дилемата Дългата сянка.

— Каква е тя? — попитах.

— Фактът, че не можем да го убием. Но ти го знаеш, нали?

Наясно бях. Онова, което не вдях, беше как планираха да изпратят свежи войници в Наблюдателницата.

— Налага се да действаме едновременно на няколко направления — каза Синдаве. — Тук и тук, към тези скривалища на тъкачите на сенки. Тук, към свърталището на Измамника. И общо нападение срещу гарнизона и обслужващото население. Така няма да се месят в другите ни акции.

— И да хванем Дългата сянка — подсказа Господарката. — Може да извадиш късмет.

Пропусках нещо. Ей там имаше висока сто стъпки стена, не чак толкова сияйна, колкото е била винаги, и лишена от някои от красивите си кули, но без да е дори и стъпка по-ниска, отколкото е била някога. Защо не се впечатляваха тези хора?

— Всички ли преминават през стени или нещо такова?

— Ако се налага — отвърна Господарката.

— Ще пълзим — каза ми Синдаве.

Достатъчно скоро открих нещо друго, което бях пропуснал, аз, всевиждащият, докато бродех в призрачния свят.

Разполагаха с тунел под стената. През основите, наистина. Но нищо повече от червеева дупка. Човек с моя ръст трябваше да пълзи по корем като змия. Знам, понеже го направих.

Глупак.

Защо ли ми трябваше да го върша в плът? Можех да се върна и да подкарам Пушека. Щях да видя всичко без клаустрофобия, без натъртени лакти или колене и никакви ритници по сополивия нос от петите на смешника пред мен. Нямах да се промъквам през пръдните и миризмата на страх от стоте малки вегетарианци, гърчещи се пред мен, на път да събудят и мъртвите с цялото това дрънчене на оръжия.

Къде бяха момчетата на Господаря на сенките? При цялата тази тупурдия би трябвало да злорадстват, докато си точат мечовете. Щяха да имат талианци за следобедна закуска.

Тунелът е бил създаден от донякъде либералното приложение на огнените топки на Господарката. На места стените му все още бяха горещи. Беше напълно нов. Всичко, което видях, когато стигнах до другия му край, беше банда парцаливи талианци, прекарвали вътре твърде дълго време. Изглеждаха така, сякаш са зърнали небесата, но куп задници като мен блокират пътя.

Аз бях последният в моята редица. Номер сто и първи. Когато изпълзях от другата страна, номер първи от сменените се вмъкна в дупката и запълзя навън.

На всеки сто от новодошлите пускаха само двайсет. Двадесетте бяха много ентузиазирани. Но горе никой не чу дрънченето.

Очиба, Иси и Синдаве започнаха да си избират екипи, които да отидат да натупат хората на Дългата сянка. Синдаве винаги е бил доброжелателен към мен, дори и когато работеше за Могаба. Обаче май имаше намерение да го промени.

— Би ли искал да водиш група за нападение, Знаменосецо?

— Очевидно си ме объркал с някой друг, който си мисли, че е герой.

— Би могъл да спечелиш много точки, като заловиш Нараян Сингх.

— Не ми трябват точки. Говори с Кинжала или Лебеда.

Синдаве се подсмихна.

— Няма да ги видиш тук вътре.

— Защо?

— Те не са от Отряда. Господарката не би разчитала на тях.

Интересно. Но щеше да се довери на тези Нар.

Знахаря не би го сторил. На сто процента. Никога.

Синдаве ми четеше мислите. Усмихна се.

— Тук наистина е тясно.

— Аха. Все пак няма да се правя на герой. Просто ще ви следвам отзад и ще наблюдавам, така че да мога да го запиша правилно.

— Синдаве — извика Иси, — трябва да тръгваме. Гарнизонът знае, че става нещо.

Сенчестите се оказаха по-бавни, отколкото очаквах. Синдаве и приятелите му ги изпревариха. Почти толкова бързо, колкото би отнело да си го помислиш, те поведоха в атака три групи, които се движеха, сякаш си бяха вкъщи, макар и никой да не е бил досега в Наблюдателницата.

Отвътре тя сияеше в бяло. Където и да бяхме, пътят слизаше надълбоко в земята, където беше мръсно и влажно, и неприятни създания с два, четири, шест крака повече от мен се спотайваха във всяка сянка. На Тай Дей никак не му хареса.

Трябваше няколкостотин души да преминат през тунела, за да мобилизира той достатъчно нерви и да влезе вътре.

— Отдръпнете се — изръмжах на войниците, които чакаха да излязат. — Засега този тунел става еднопосочен. Тай Дей, плесни онзи малоумник по главата. После удари този глупак, седнал да се заплесва на входа на тунела. Да вървим, хора. Тук вътре се води война. Не ми се туткайте — превръщах се в истински задник. Сега, ако можех да впрегна в работа речника. На талиански „туткам се“ не съществува. Фразата ми спечели много тъпи погледи. И те си имат обидни съществителни, глаголи и прилагателни, с обичайното въздействие. Но религиозните са най-силни.

— Ти — казах на главата, появила се от тунела, — предай назад, че започнахме. Тук са ни нужни хора толкова бързо, колкото можем да

ги получим.

Синдаве изникна отново. Той беше главният в този танц със смъртта. Изглеждаше развеселен от лаенето ми. Но той беше политически зависим. Водеше се голям генерал само що се отнася до талианските войници. Ще дойде ден, когато ще съм му шеф в Отряда. Той ми каза:

— Началото на атаката срещу Дългата сянка предстои. Би могъл да я оглавиш ти.

Спомних си черното копие, което Едноокия специално бе направил за заковаване на Господари на сенките. Би било удобен инструмент, ако щях да върша нещо глупаво, като да тръгна за Дългата сянка.

— Ще оставя тази чест на някой друг. Не искам да заграбвам всичко.

Честно казано, мястото ме изплаши. Миризмата на влажен камък, вредители и дъвен страх, съчетан със студа и лошата светлина, твърде силно напомняха всичките ми кошмари за старци, завинаги хванати в капан в пещери, където невидими паяци предяха мрежи и пашкули от лед.

Да вляза в Наблюдателницата беше глупава идея. Подозирах го, когато взех решението да погостувам, но не се вслушах в гласчето на страха, защото всичките онези хора като Кинжала и Лебеда се навъртаха наоколо, мърморейки как момчетата от генералния щаб никога не рискуват своите сладки и безценни задници, когато захвърчат кръв и лайна.

Това беше обичайно. Аз бях започнал да рева за същите неща приблизително час след като положих клетвата. Просто не исках да бъда човекът, за когото войниците да си мислят, че е прекарал последните си тридесет години, държейки се като страхлив задник.

Съобщението ми достигна другия край на тунела. Хората започнаха да пристигат двойно по-бързо.

Нямах идея дали Дългата сянка и Оплаквача осъзнаха, че разполагахме с път към Наблюдателницата. Не действаха като хора, отчаяно запушващи неочакван пробив в стената. Отговорът им беше ядосан и мощен, сякаш се опитват да се отърват от натрапниците вътре, защото са станали твърде пъргави.

Нашите хора не сгащиха Дългата сянка. Кое то не беше изненада. Сюрпризът на столетието щеше да бъде, ако лудият кучи син бе дошъл, лазейки по корем.

Също както и малкото пиццачо приятелче на Ловеца на души — Оплаквача. Освен това Иси, който ръководеше нападението, беше достатъчно умен, за да знае, че просто не може да бъде на сто процента сигурен в смачкването на малкото лайно. Така че, докато той стимулираше Оплаквача да танцува в опит да опази задника си от петдесетината мъже с бамбукови пръти, петима други изгориха летящите му килимчета. Всички, освен малкия, който Оплаквача държеше точно до себе си. Иси щеше да пипне и него, ако Оплаквача бе имал топки да подгони хората му, по начина, по който му се искаше на Нар. Онова, което генералът не успя да прецени беше, че много малко хора са смели като него.

Както и да успяваше да го прави, Господарката имаше добър контрол над събитията вътре в крепостта. Тя разбра за провала, що се отнася до Дългата сянка и бившия си служител. А и някак знаеше, че Нараян Сингх и Дъщерята на нощта — по съвпадение или благодарение на богинята им — се случи да бъдат извън квартирите си, когато нашата команда се появи, за да ги прибере.

Слугите им обаче не извадиха такъв късмет.

Повечето от онези, избрали да дойдат в Наблюдателницата; дали за да служат на Господаря на сенките, или просто да бъдат в безопасност от глада, заразите или другите ужаси на света; не бяха такива късметлии като господарите си. Очиба превзе неохранявания гарнизон. Той и мъжете му май изобщо не бяха слушали родителите си, докато са пораствали. Никога не са и чували за милост или за цивилни.

Кое то не успях да видя, докато не направих пълен преглед доста по-късно. След като излязох от онази кланица. След като започнаха да изнасят ранените през тунела, шансът дойде. След като Господарката престана да изпраща хора вътре, защото смяташе, че би било разхищение. След като се запровирах обратно оттам, цял и невредим, влачейки за единия край ранен талианец, докато Тай Дей буташе другия, с талианското мрънкане през целия път и тунела, почти миля по-дълъг на излизане, отколкото навътре. След като излязох на чист въздух само за да открия Уилоу Лебеда и Кинжала да се чудят на висок

глас защо не се върна вътре, за да си взема за колекцията ушите на Дългата сянка.

— Не исках да ви открадна шанса да спечелите купата. Синдаве всичко ви е приготвил. Това, което вие, момчета, трябва да направите, е само да грабнете два остри ножа и да се промушите навътре. Можете да вземете и скалпа на Оплаквача, докато сте там. Мисля, че ще ги намерите да ви чакат заедно. Горе в кулата на Господаря на сенките.

— Готов ли си? — попита Кинжала. — Аз си имам нож! — и му се усмихна. Много му се искаше да засипе Лебеда с точно толкова лайна, колкото той стовари отгоре ми.

Господарката идваше с широка крачка към нас. Беше нагиздена в пълното снаряжение на Отнемащия живот. Нишки червен огън се хлъзваха по черните, отвратителни доспехи по-бързо, отколкото би могло да проследи окото. Талианците смятаха, че образът на Отнемащия живот съвпада с едно от разрушителните въплъщения на Кина. Въпреки онова, което бе сторено на Господарката и нейната дъщеря, много хора още мислеха, че тя е създание на тъмната богиня.

Понякога и аз фигурирах сред тях.

Тук със сигурност имаше връзка. Тя няма да го признае.

Но аз не ѝ казах за мен и Пушека. Така че бяхме квит.

— Някакъв успех за докладване? — гласът ѝ беше басов тътен, носещ се по дълъг, мразовит тунел. — Изобщо нещо?

— Много мъртъвци. И от двете страни. Доста от тях не бяха хора, чиято смърт желяехме специално. Но бих казал, че им остана само един начин да се задържат на мястото.

— Който е?

— Да отприщят сенките — получи се нещо като грачене. Не исках да бъда врачка, но това беше бъдеще, което не изискваше кой знае какво предсказване. — Стига тези двамата да не пипнат Дългата сянка първи — кимнах към Лебеда и Кинжала.

Господарката не беше в настроение за шеги.

Никога не беше. Таеше в себе си почти толкова чувство за хумор, колкото моята тъща.

Но би оценила едно добро набиване на кол.

Господарката направи нещо, което образува циклон от лъскави остриета и го отприщи сред по-високите кули. То свободно се носеше

наоколо, като причиняваше изобилие от поразии и държеше Дългата сянка и Оплаквача твърде заети, за да довършат нейните войници.

— За втори път ти е — изръмжа Стареца. — Мислех си, че съм успял да ти го набия в главата след приключението в Киаулун — той беше ядосан, защото бях влязъл в Наблюдателницата. — Завеждаш Пушека там и откриваш какво правят Господарят на сенките и Оплаквача.

Когато Тай Дей и аз се върнахме, заварихме Знахаря да лае и да се зъби пред група вестносци. Очевидно си мислеше, че Господарката е започнала нещо, за което ние, останалите, щяхме да съжаляваме.

Останах с впечатлението, че Ловеца на души бе осведомена късно и беше почти толкова развълнувана, колкото капитана. Гарваните се виждаха навсякъде. Те бяха неприятни, дори и за агенти на Ловеца. Врълхлитаха наоколо, ръсейки лайна навсякъде.

— Когато приключиш с проверката на Дългата сянка и Оплаквача, искам да започнеш да определяш местонахождението на всеки от нашите.

— Нашите?

— Отрядът. Старата банда. Нар. Искам всички да се съберат заедно. Вече е спешно.

— Имаш го.

— Разбира се. Но добави малко здрав разум, Мъргън. За да стигне до Катовар, Отрядът се нуждае от знаменосец. Може би повече, отколкото някога ще му трябва капитан или лейтенант.

— Казвал съм го преди и пак ще го повторя. Ако някой има представа какво подготвяш, то наистина е възможно да направи нещата, които искаш да се свършат точно както ги искаш — напуснах, преди да сме се скарали пред войниците.

Дългата сянка си го изкарваше на Оплаквача. А Оплаквача го вбесяваше още повече, като не му обръщаше много внимание. Той омагьосваше някаква пъстра малка конструкция, рееща се във въздуха. Трябваше да я изучавам известно време, преди да я разгадая като изображение на онези области от Наблюдателницата, които бяха в

ръцете на нашите. Това беше сложна малка бъркотия от синьо и червено с опашка, която се потапяше през основите на стената към позициите на Господарката навън.

Той не направи нищо, за да възпре писъците си. Нададе няколко в бърза последователност — вопли, които май съдържаха малко емоция.

Третият вой задейства нещо в главата на Дългата сянка. Той млъкна. Нагласи маската си, приведе се напред, за да се взре в конструкцията на Оплаквача. Протегна пръсти, мършави като крака на паяк, въпреки че бяха в ръкавица, и смушка опашката, водеща до отвън.

— Как е успяла да го направи? Това не би трябвало да е възможно — лудостта и брътвежите му изчезнаха като мъгла на сутрешно слънце. Сякаш разумът му почти се беше върнал. — Камъкът е непробиваем.

— Онова там, навън, е Сенджак, ако си спомняш. Тя ще обработи камъка по същия начин, по който го направи ти.

Дългата сянка издаде звук, приличащ на котешко ръмжене. Реших, че проблясъкът на разум е преминал. Сметнах, че е на път да изпадне в постоянен пристъп. Той ме заблуди.

— Намери Измамника и неговото изчадие. Трябва да бъдат тук, вътре в тази кула, преди полунощ. Ако искат да оцелеят.

Оплаквача отговори с въпросително сумтене.

— Вече не са ми нужни. Не съм им длъжен. Нищо не са направили за мен. Но ще им дам възможност да оцелеят.

Не чаках повече, за да видя какво стана после.

— Какво правиш вече тук, обратно? — попита Знахаря, когато станах. — Не си бил навън достатъчно дълго...

— Ще ме прощаваш, шефе, ама вече си имам тъща. Да, бях достатъчно дълго навън, за да чуя как Дългата сянка казва, че тази нощ ще пусне сенките.

Знахаря си затвори устата. Набързо предадох информацията. Той каза:

— Прав си. Не е споменал сенки с толкова много думи, но няма как да е нещо друго. Върни се при него. Ще подбера Едноокия и ще разглася вестта.

— С колко време разполагаме?

— Не знам. Не съм сигурен дори кое време е сега. Просто се заеми.

— Тук ще са ми нужни вода и храна. И водата да е сладка.

— Върви — и аз отидох.

Връщах се в тялото си на всеки няколко минути, за да докладвам за местонахождението на онези братя от Отряда, които успях да открия. Стареца изпращаше предупреждение, на когото можеше, в което се казваше да се присъединят към дивизията пред Портата на сенките.

Скоро потеглиха каруците, като оставиха на Господарката примитивните фабрики със запаси от бамбук, които нейните работници умееха да презареждат. Запасът ми се стори жалък.

Пикирах навсякъде. Когато мислех, че е безопасно, прелитах на север. Рояци гарвани идваха и излитаха от клисурата, където се криеше Ловеца на души. Прескочих назад във времето, проследих Стареца и, достатъчно сигурно, открих момент, когато той прошепна на онези два огромни негови гарвани и те бързо отлетяха да клюкарстват с лудата сестра. Не можех да принудя Пушека да я доближи, и всеки път, разбира се, когато го побутвах дори малко, получавах онова гъделичкащо усещане: *тя е тъмата*.

Почувствах следа от същото нещо, когато се насочих да проверя какво правеше Дъщерята на нощта, макар и Пушека да не показваше неохота да се придвижва малко по-близо. Детето пишеше ожесточено, малкото й лице бе изкривено от болка. Тя работеше по различен том. Този беше едва започнат.

— О, по дяволите! — дали вече бе написала първия? Трябваше да кажа на Знахаря. Може да сме нагазили в по-дълбоки лайна, отколкото си мислех.

Къде беше книгата? Не я виждах никъде. По-добре да я открия.

Потопах се в миналото.

Намерих Дъщерята на нощта, обляна в сълзи. Открих Нараян Сингх, слисан от това. Той не беше виждал такова нещо преди и не знаеше как да я утеши, макар и да беше имал свои собствени деца в друго време, в друг свят, преди Черния отряд да дойде в Талиос.

Изтласках Пушека още по-назад, за да открия причината за това странно обстоятелство. Можех да се сетя за стотина невероятни кандидати, които очаквах да видя плачещи, преди това злоещо дребосъче да се срине. Започнах оттам, когато тя и Сингх се върнаха в убежището си, след като бяха избягали от него само на стъпка пред нашествениците на Господарката. Макар и предупредено, детето беше твърде заето с писане, за да обърне внимание и бе чакало твърде дълго.

Тяхното оттегляне е било толкова прибързано, че се е наложило да оставят Книгата.

Така, мислех си аз, някой юначага от бандата на Господарката е разбрал, че е важна, и е решил да я занесе на шефа. Щях да заподозра Лебеда или Кинжала, ако бяха влезли в Наблюдателницата.

Бях изненадан, когато разпознах виновника.

Оплаквача. Малката змия успя да се хлъзне в тези помещения, докато се предполагаше, че нашите хора се изтеглят оттам. Нараян и момичето понасяха въздействието на леко дезориентиращо заклинание на не повече от петдесет стъпки. Оплаквача накара Книгата да изчезне.

Пищящият магьосник трябва да се страхувал, че може да е видян отдалеч, защото направи няколко заблуждаващи трика и използва шепа заклинания през следващите няколко часа, за да се увери, че Книгата беше изгубена за всеки друг, освен за самия него.

Той остави книга с празни страници. Изглеждаше като близък на онази, която взе.

Любопитно. Как Оплаквача бе узнал за Книгата? Проверих спомените си, заедно с всичко, което би могъл бързо да открие Пушека. Да. Нито детето, нито Сингх, го бяха споменали на някой. Слугите уведомиха Дългата сянка, че те бяха поискали неща за писане, но Господарят на сенките не го сподели с Оплаквача.

Аз знаех за Книгата. Бях разказал и на Знахаря. Оплаквача беше посетил Ловеца на души. Стареца поддържаше връзка с Ловеца.

Можеше ли да е това?

Ако имах възможност да се поразходя насън, можех да опитам да разбера... По дяволите! Не можех да се движа във времето, сънувайки.

Измъкнах се оттам, върнах се в тялото си. Умирах от глад и жажда.

— Почти навреме — ми каза Едноокия.

Жадно се нагълтах с вода.

— Къде е Знахаря?

— Навън, за да се увери дали всички знаят, че трябва да държат подслоните си добре затворени довечера. Опитва се да намери от онези отблъскващи сенките свещи за местата, където сме тънки на бамбукови пръти.

— О! — Следващите няколко минути млясках. Маниерите ми не са характерни за висшето общество. После попитах: — Имаш ли някаква идея какво става между капитана и Ловеца на души?

— Не знаех, че има нещо.

Изпъшках, пих още малко вода.

— Сляп ли си?

Той сви рамене.

— Какво пропускам?

— Тези двамата си разменяха информация през цялото време. Което не ми звучи толкова умно.

— Предполагаш, че Стареца не е достатъчно умен да се справи с нея?

Точно това предполагах. Ловеца на души е била хлъзгава стара риба, когато дядото на Знахаря е подмокрал пелените.

— Аз? По някакъв начин да се съмнявам в капитана? Как бих могъл да направя такова нещо?

— Не и ти. Ти си истински поклонник на кравешките фъшкии, в които той ходи. Така че нямаш причина да изпадаш в паника. Веднага след като се оправим там, искам да се върна в моята дупка. Хванах няколко шарана за игра на тонк.

Това беше Едноокия. Светът вървеше към своя край, а неговата основна грижа беше да измами някой на карти.

— Кажу ми на шефа, че Оплаквача открадна копието на книгата, която неговото хлапе пишеше. Той й остави празна, така че да започне отново — отпих голяма глътка, докато Едноокия се взираше в мен глупаво, чакайки ме да дообясня. Казах му:

— Той ще разбере.

— Всеки е започнал да пази тайни от другарите си. Така единствените хора, които знаят какво става, са нашите врагове.

Сумтях, докато се връщах при Пушека. Едноокия имаше право.

Когато се доближихме до Господарката, аз усетих емоцията на Пушека, че *тя е тъмата*, не много силно. Трябва да имаше нещо

срещу жените изобщо, след като откликваше по същия начин на всяка. Господарката беше получила вестта, но не изглеждаше смутена. Освобождаването на питомците на Дългата сянка я безпокоеше от години. Хората на Господарката бяха обучени и постоянно поддържаха почти пълна бойна готовност. Нейната дивизия можеше да загине, но не и поради собствените си слабости. Такъв беше пътят на Господарката от зората на времето.

Поддадох се на изкушението и препуснах далеч на север. Казах си, че искам да видя дали мога да открия Гоблин и Могаба. Би било добре да се знае как ще им повлияе задаващата се бъркотия. Но ми се щеше да продължа, да ги подмина много по-нататък. През целия път до копнежите на сърцето ми. Може да не успея пак да я видя, никога. Вероятно предстоеше последната нощ в живота ми.

Напук на гарваните, реещи се над южните склонове на Данда преш, Гоблин беше почти невъзможен за откриване. Но делата му бяха очевидни. Навсякъде, където местните жители бяха достатъчно луди, за да си сътрудничат с Могаба, бандата на Гоблин беше плячкосвала, опожарявала и давала пример. Войниците на Могаба бяха сторили същото на всеки, достатъчно тъп, за да съдейства на Гоблин или някой от съюзниците ни. От гледна точка на последствията беше невъзможно да се каже кой на кого е направил показно.

За местните нямаше значение кой с кого се бие и защо. Не очаквах милост нито от добрите, нито от лошите. През няколкото минути, които отделих, за да се потопя във времето, наблюдавах нападения над няколко села и имения. Колкото по-близо до настоящето се случваше насилието, толкова по-решително неговите жертви се съпротивляваха и на едните, и на другите.

Форвалака участваше в някои от нощните набези на Гоблин. Гарваните идваха и си отиваха заедно с нея, но няколко оставаха винаги, дори когато голямата котка беше другаде.

Те посещаваха и Могаба. Очевидно. Дългата сянка беше предоставил на Могаба арсенал от магически предмети, в състояние да заблудят търсачи като мен, да отклонят всеки наблюдател. Това не ме приближаваше до нещата, които исках да видя.

Отделих момент, за да проверя отряда на Бесния Корди. Стариият Кордууд сега беше на южната страна на Данда преш, като почти не напредваше, защото планините си оставаха невероятно негостоприемни.

Корди нямаше проблем с гарваните. Това успях да видя.

Обаче бях слисан да откроя, че ято от малките чудовища гнездеше сред канарите и руините около двореца в Трого Талиос. Но, като се замисля, не би трябвало да се учудвам. Събитията в двореца щяха да бъдат от специален интерес за Ловеца на души, която обичаше да си пъха носа дълбоко в работата на всеки.

Бях твърде нетърпелив да посетя блатото, че да прахосвам време, ровейки се в тайните на Радишата. *Тя е тъмата*. Продължаваше да провежда много срещи с жреци и водачи. Нашите книги оставаха скрити там, където ги бяхме оставили.

Бях изненадан, че Радишата вече не полагаше големи усилия да открие Пушека. Не вярвах да го е забравила.

Но исках да продължа да странствам напред. Бан До Тран вече би трябвало да е при Сахра.

О, той приближаваше. Стигнал бе! В пристъп на мазохизъм се присъединих към него в края на пътуването му и го следвах, докато Бан доближаваше храма на Гангеша. Малко преди да достигне мястото, той кривна от утъпканата пътека, криволичеща през превърнатото в оризище блато, и отдели време, за да си сложи маскировка със средствата, които си носеше.

Малко повече мръсотия, промяна в прическата, бързо преобразяване в парцалива оранжева роба, и той се превърна в скитащ просяк от един от култовете на гуни. Техните вrekli се на бедност мисионери ходеха навсякъде. Дори Нюен Бао ги толерираха. Светостта им беше извън съмнение, колкото и луди да бяха.

Винаги съм смятал религиозната толерантност на южняците за учудваща и смущаваща, макар и реално тя да представлява само древен навик, наложен върху факта, че никоя религиозна общност не е достатъчно силна, за да покаже на останалите грешките в мисленето им с помощта на меча.

Тран продължи по пътя си. Изпълняваше ролята на просяк много добре. Мисля, че вероятно я е играл и преди, може би при първите си посещения в Талиос. Там Нюен Бао не бяха топло посрещани. Бяха прекалено арогантни за толкова малко племе.

Без значение. Тран беше приет в храма. По-старите свещеници изглежда познаваха просяка, чиято роля изпълняваше.

Тран не доближи Сахра веднага. Всъщност, той изчака до вечерта, преди да планира как да се натъкне на нея. През деня се срещаха няколко пъти. Сахра не го разпозна.

Той поднесе своите извинения на тихо прошепнат талиански, докато Сахра все още беше твърде стресната от сблъсъка, като се издаде, подскачайки.

Не чух какво каза Тран. Видях очите на Сахра да се фокусират и да се изпълват с изненадан живот. Тя прие неговите разточителни извинения и продължи по пътя си.

Тази нощ Сахра остави вратата на спалното си кътче отключена. Позволи си разточителството да не гаси свещта.

Тран пристигна много късно, когато единствените все още будни жреци бяха тримата, даващи редовното полунощно жертвоприношение на Гангеша с надежда да вдъхновят бога да гарантира на света друг пълен дневен цикъл, не сполетян от бедствие и отчаяние.

Тран подраска по вратата на килията. Тя представляваше некадърно изплетено парче, което не би спряло решителен натрапник. Наистина, повече символ, отколкото врата. Зад нея висеше парцалива завеса, задържаща светлината. Сахра пусна Тран вътре, с жест го покани да се настани на нейната рогозка. Старият човек седна, отдавайки почит. Той наблюдаваше Сахра с насълзени очи. Знаех, че разбираше същината на съобщението, което носеше, макар и да беше твърде достоен човек, за да го прочете.

В този момент почти се паникьосах. Бях се опитал да понауча Сари да чете, но тя не беше схванала много. Дали ще бъде в състояние да?... Тя ще помоли Тран, разбира се. И тогава щях да разбера точно колко добър приятел е старецът. Ако дълбоко в сърцето си изповядваше философията на чичо Дой...

Маниерите на Сахра бяха самото съвършенство, което ме влудяваше.

Въпреки че тя можеше да не сервира чай или да не си позволи някоя от другите церемониални отсрочки, използвани от Нюен Бао, за да се избегне стигането до въпроса, тя успя да отложи кризата на посещението с петнадесет минути.

— Имам съобщение — накрая каза Тран, с шепот, който не би могъл да бъде чул от някой слухтящ на вратата, дори и подслушвачът да говореше талиански. — То бе предадено в моите ръце от Каменен воин, който го е донесъл от север през целия път от последното укрепление на Господаря на сенките. Пратеникът настоя да ти бъде предадено. Тук.

Сахра падна на колене пред него, което ѝ се отдаде трудно. Беше много наедряла. Срещна неговите очи, мръщейки се леко. Тя не проговори. Не мисля, че си вярваше, за да отвори уста.

— Войникът на мрака знаеше къде си. Както и името, което използваш. Всичко това, докато дори самият аз не подозирах, че си надживяла туга. Твоето семейство е изкусно в жестокостта си.

Сахра кимна. Тя все още нямаше достатъчно вяра в себе си, за да заговори.

Боговете, колко беше красива!

— Те знаеха от разстояние половин свят, дете. Това ме плаши. Жестоки времена са и сред нас ходят ужаси. Някои от тях няма как да разпознаем. Кокалените воители не изглеждат по-страшни, отколкото някои други, все пак...

— Съобщението, чичо? — тя използва тази дума като почитателно обръщение. Тран по никакъв начин не беше неин роднина.

— Да. Съжالياвам. Ставам толкова уплашен винаги, когато прекарвам твърде много време в мислене.

Сахра пое писмото ми, взира се в него един миг, без да бърза да разбере какво пише вътре. Но тя беше щастлива, можех да го видя. Братството на нейния съпруг знаеше и ги беше грижа.

— Кой го донесе?

— Не каза име. Изглежда много млад. Джайкури. Ведна. Нисша каста.

— Има ли тик, който кара левия му клепач да клюма, така че от тази страна изглежда, сякаш много му се спи?

— Наистина. Познаваш ли го?

— Помня го — тя завъртя писмото ми отново.

— Направи го, дете.

— Страх ме е.

— Страхът е убиец на ума.

По дяволите! Внезапно той прозвуча точно както някога чичо Дой, когато ми даваше уроци по фехтовка и борба. Беше ли старият Тран още един от онези тайни жреци?

Сахра отвори съобщението. Тя се взираше в написаното от мен с големи и ясни букви. Накрая проговори:

— Моля те, прочети ми го, чичо.

Тран мушна кутрето си в лявото ухо и зарови сред сноповете. Старият човек имаше повече коса там, отколкото на темето си. Той прегледа моето послание, което държеше в другата си ръка. Отне му известно време да го смели и обмисли. После се втренчи в Сахра.

Понечи да заговори, хрумна му нещо, огледа се наоколо, сякаш се стресна.

Беше му щукнало, че някак си, очевидно, ние имахме възможност да видим какво се случва в храма на Гангеша. Беше му хрумнало, че това е момент, който би ни интересувал особено много. Специално един воин на тъмнината на име Мъргън.

— Претендира да е писмо от твоя съпруг — той се поколеба само за част от удара на сърцето, докато реши да пропусне прилагателното „външен“.

— Така е. Познавам почерка му. Какво казва писмото?

— Твърди, че не е мъртъв. Те му казали, че си загинала. Знае къде си и какви са обстоятелствата около теб, защото му е била предоставена голяма магия. Казва, че ще дойде за теб веднага след като смажат Господаря на сенките.

Коего си беше доста близо до нещата, които бях написал.

Сахра се разплака.

Сахра? Искаше ми се да я прегърна. Тя винаги беше силна. Бедствията, които я застигаха, не можеха да я пречупят. Тя винаги си оставаше боец. Никакви сълзи при Сахра, никога.

Не ми хареса да я виждам емоционално измъчена.

Зарях се по-близо до Тран. Той потрепери, огледа се наоколо.

— Това не е всичко, което казва. Пише, че те обича и се надява да му простиш за провала, позволил това да се случи.

Сахра сподави сълзите си. Тя кимна.

— Знам, че ме обича. Въпросът е защо боговете ме мразят? Не съм им направила нищо лошо.

— Боговете не мислят по начина, по който го правим ние. Те планират схеми, в които животът е само премигване, просто секунда в цяло столетие. Те не ни питат дали искаме да участваме, може би като алтернатива на щастието. Боговете ни третират, както ние използваме зверовете в гората, блатото и полето. Ние сме глината, която те извайват.

— Чичо Тран, не ми трябва проповед. Имам нужда от съпруга си. И трябва да се освободя от машинациите на старците... — започна Сахра. Тя направи жест, показвайки, че има някой навън и Тран трябва да е тих. Плъзнах се извън килията на Сахра.

На една стъпка от вратата ѝ стоеше жрец, застинал в несигурност. Трябва да беше подочул нещо, докато е минавал. Той се взираше в двете посоки по неосветения коридор, после погледна надолу към малката си лампа, след това се приближи до вратата на Сахра и наостри уши.

Спуснах се пред лицето му, излях целия си гняв във волята и се опитах да сблъскам глава с него.

Той се завъртя. Започна да трепери. Забърза нанякъде. Ако бях достатъчно вбесен, можех да изплаша нещо повече от птици.

Върнах се вътре. Сахра искаше Тран да изпрати отговор. Думите ѝ бяха всичко, от което се нуждаех, макар че щях да очаквам бележката с нетърпение като физическо потвърждение на нашата вечна връзка, светиня, която да нося със себе си, докато не се видим отново. Тран се съгласи, но избираше думите си внимателно. Той продължаваше да се озърта наоколо, сякаш мислеше, че мястото е обитавано от духове.

— Как върви бременността ти? — попита той.

— Това е нещо, с което се справям много добре, без голямо усилие или проблем, чичо. Имах бебета.

— Това ще бъде по-голямо от първите ти две. Съпругът ти е голям човек.

— Ти също ли очакваш, че детето ще е дявол?

Тран се усмихна тънко.

— Не в смисъла, който може би влагат другите. Но предсказанието на Хон Трей вероятно ще се сбъдне. Твоята баба беше мъдра жена. Всичките ѝ пророчества се сбъднаха — макар и невинаги по начина, по който си ги представяхме, когато тя ги правеше.

— Не спомена нищо за чудовище.

— Казаното от нея и тълкуванията на твоята майка и Дой не са непременно едни и същи. Има неща, които хората просто отказват да чуят.

Той привлече вниманието ми на няколко фронта. Можех да науча нещо повече за чичо Дой. Вероятно бе да подочуя нещо за това предсказание на Хон Трей — до момента почти толкова загадъчно, колкото съгласуваната решимост на всички талианци, че Черния отряд трябва да е някаква връхлитаща катастрофа, по-лоша от кое да е наводнение или земетресение. Тран ме разочарова. Не каза нищо повече. В действителност възприе позиция на слушател.

Шмугнах се в коридора.

Мъжът, когото бях изплашил по-рано, се връщаше. И си водеше компания.

Спуснах се отново към него, по-ядосан отпреди. Той не беше герой. Изписка и избяга. Спътниците му объркано се спогледаха и решиха, че техният приятел трябва да има умствени проблеми. Тръгнаха след него, вместо да влязат в килията на Сахра. Последвах ги, за да бъда сигурен.

Тран си беше заминал, когато се върнах. Бърз преглед през времето не ми даде полезна информация.

Сахра се беше преместила на сламеника си. Тя коленичеше върху него, положила длани на бедрата си, като се взираше право напред. Чакаше.

Понесох се до мястото точно пред нея.

— Ти си тук. Нали, Мъргън? Мога да го почувствам. Ти си онова, което усетих преди, нали?

Опитах се да ѝ отговоря. Долових *тя е тъмата!* от Пушека и олюляване назад. Защо сега? Сахра не го смущаваше преди. Нали?

Напоследък не харесваше никоя жена. Напрягаше се дори около Радишата, когато я посещавахме.

Побутнах го. Пушека се дръпна назад. Сахра усети нещо. Тя каза:

— Твърде тежка съм, за да тръгна сега. Ще дойда веднага след като нашият син може да пътува.

Син? Наш?

В този момент станах различен човек. Но това продължи само няколко секунди. Докато не се зачудих как може да знае?

Някои хора я наричаха вещица. Жрица, общуваща с духове. Самият аз никога не го забелязах.

Но вероятно Сахра знаеше.

Неочаквано светът около мен се разклати. Имах достатъчно опит в броденето с призрака, за да знам, че някой отгатък ме иска събуден. Откликнах неохотно. Искаше ми се да имаше някакъв начин, какъв да е начин, да уверя Сахра, че съм получил съобщението ѝ.

— Обичам те, Сари — си помислих.

— Обичам те, Мъргън — каза Сахра, сякаш ме беше чула.

Разтърсването стана по-настойчиво. Напуснах храма на Гангеша, но отказах да се събудя принудително. Опитах се да намина при Радишата за по-близък преглед на плановете ѝ, но Пушека се дърпаше с отвращение, почти толкова силно, колкото показваше около Ловеца на души. *Тя е тъмата.*

Земята загуби очертанията си под призрачния ми взор. Бях ниско и се движех бързо. Може би това развали някои от заклинанията, правещи Гоблин и Могаба така трудни за откриване. Зърнах ясно, макар и кратко двамата, докато профучавах на обратно.

Вървяха. Могаба изглежда събираше сила. Форвалака беше с Гоблин. И двете групи се движеха в обвивка от гарвани.

Ловеца на души вероятно имаше по-добра идея за голямата картина от мен.

— Никога ли няма да се научиш? — озъби се Знахаря.

Едва имах достатъчно сила да седна и да се пресегна за нещо за пиене. Бях прекарал много повече време навън, отколкото осъзнавах, докато се случваше. Сари винаги ме караше да губя представа за времето.

— Мамка му — измънках аз, — това напълно ме изтощава. Бих могъл да погълна цяла крава.

— Не се предполага да се занимаваш със семейни дела. Ако продължаваш така, ще получиш гарван, а не крава.

И без това не можеш да намериш ядивна крава в този край на света.

Изсумтях. В едната си ръка имах кана с нещо сладко и топъл самун хляб в другата. В този момент не ми хрумна да попитам защо ме обвиняваше, че се забърквам в семейни дела.

— Вече е тъмно. Всичките наши хора са се окопали в дупките си и са ги залостили след себе си. Искам те отпочинал и готов, защото си ми нужен там да наблюдаваш Портата на сенките. И без да разглеждаш забележителности. Трябва да получим сигнал в момента, в който Дългата сянка отвори портата.

Вдигнах ръка. Веднага след като си избързах устата попитах:

— Защо да не наблюдавам Дългата сянка? Пушека не иска да се доближава до портата. Може да не видя идването на сенките, докато не стане твърде късно. Мога да следя Дългата сянка, когато започне да ги призовава — погълнах малко подсладена вода след последната коричка хляб.

Пушека изсумтя.

— По дяволите! — за момент Стареца изглеждаше, сякаш иска да заплаче.

— Къде е Едноокия? — попитах аз. — По-добре го доведи.

Пушека не беше издавал звук от години.

— Намери го ти. Аз съм лекарят тук — той тръгна към койката на Пушека.

— Добра идея — станах и се запрепъвах към вратата с все още слабите си крака.

Беше велика нощ за отприщване на целия ад. Наистина не бях забелязал събиращата се тъмнина, докато бродех с призрака, толкова бях изгубен в мисли. Но облаците се сгъстяваха, за да задълбочат тъмнината.

— Едноок! — изревах аз. — Веднага си донеси умрелия задник тук!

Разглеждах облаците. Предположението ми май се потвърждаваше.

Къде, по дяволите, беше онова малко лайно? Измъкнах се от бърлогата на Знахаря.

— Едноок! — насочих се към неговата дупка. Дали не възнамеряваше да прекара там нощта? Магьосник или не, той не беше свършил достатъчно работа по нея, че да я направи добро място за изчакване на нощта, когато сенките плъзнат наоколо.

Почти бях стигнал там, когато малкият магьосник изприпка откъм моя подслон.

— Какво искаш, хлапе?

— Къде, по дяволите, беше? Няма значение. Имаме проблем с призрака.

— Ъ?

— Издава звуци — прошепнах аз. После се огледах наоколо. Бях забравил да си държа езика зад зъбите. Това беше моята щастлива нощ. Никъде не се виждаха гарвани.

Едноокия погледна през рамо.

— Издава звуци? — той не ми вярваше.

— Заеквам ли? Веднага си завлечи там задника. Знахаря вече го проверява за физически проблеми — продължавах да се оглеждам за слушатели. Мишките, прилепите и сенките също имат малки уши.

Сияние меко се разля между Наблюдателницата и назъбените руини на Киаулун, заигравайки се по металните символи на крепостта. Но беше просто проблясък, съпътстващ появата на Господарката.

Секунди по-късно единствената видима светлина идваше от оцелелите прозорци по върховете на кристалните кули на Наблюдателницата. Любимата на Дългата сянка сияеше особено ярко.

— Ще се мотаеш наоколо и ще се заплесваш, или ще се хванеш на работа?

Такъв е Едноокия. Да мърмори и да изкарва виновен винаги мен.

За последен път се огледах наоколо, преди да вляза вътре. Все още нищо. Спуснах парцалите, покриващи вратата, преместих прогонваща сенките свещ на място между нас и входа. Запалих я от най-близката лампа. Не трябва да разчитаме на Дългата сянка да спазва нашето разписание.

— Чудя се дали Господарят на сенките не е любопитен защо не показваме каква да е светлина или изобщо не вдигаме шум.

— Шт! — ми изсъска Едноокия. Той прошепна: — Май спомена, че Знахаря му оказва физическа помощ.

Капитанът седеше на моя стол, отпуснат.

— Преглеждаше го, когато тръгнах — грабнах каната и засмуках подсладена вода на корем.

— На мен не ми изглежда скоклив — каза Едноокия. Той ръгна Пушека.

— Не казах, че е станал и изтанцувал бърз моряшки танц. Само изпъшка. През цялото време, когато съм бил наоколо, единствените издадени от него звуци бяха хриповете на пневмония. Стенанието изглеждаше като нещо голямо. Знахаря се съгласи.

Стареца издаде звук. Той се върна в плътта си. След като му се проясни главата, се обади:

— Ще стане интересно. Дългата сянка тъкмо изпрати да повикат Оплаквача, Сингх и момичето. Готов е да започне.

Едноокия измърмори:

— Настъпи вълнуващият миг. Отново сенки. Знаех си, че трябваше да взема онази ферма и да напусна. Тъпакът казва, че миризливото джудже тук става опърничаво. Репчи се и всичко останало.

— Той издаде звук — сопна се Знахаря. — Наречи го стенание. И когато се опитах да хвърля един поглед на момичето, той се отдръпна и излъчи чувство, свързано със сенките.

— *Тя е тъмата* — цитирах аз. — Напоследък го прави всеки път, когато го доближа до коя да е жена. Най-силно е около Ловеца на души. Сари и Радишата са по равно номер две.

— А — каза Едноокия, — почти бях забравил тази стара вещица. Как е тя, Мъргън?

— Наистина ли ти пука?

— Чух, че Корди идва при нас. Той сигурно ще иска да знае.

— И ти ще му кажеш, че можем да шпионираме безсрамното му гадже?

— Брр. Предполагам, че не. Но му дължа две-три големи подигравки.

Аз лично се съмнявам някой изобщо някога да е надцаквал Едноокия. С изключение може би на Гоблин. Едноокия е от типа хора, които ти го връщат предварително.

Едноокия е и от онези, които все още може да ти спретнат „случайна“ изненада и след двеста години.

— В случай че не преживея тази нощ, в дюшека ми има завещание. Почти всичко отива за Гоблин. Няколко неща, обаче, искам да дам на Гота — по това време той не отделяше очи от клепачите на Пушека, така че не забеляза, когато аз и Знахаря си разменихме сепнати погледи.

Знахаря каза:

— Не си въобразявай, че някой тук ще има шанс да оцелее.

— Хлапето ще има. Неговата тъща твърди, че е призван. За какво ли? Единствената, която изобщо беше наясно, е мъртва.

Преди Стареца да може да попита, аз казах:

— Той приказва за нещо, които Хон Трей предсказа някога в Деджагор. Не съм сигурен какво беше. Сари и аз говорехме за него, но те никога не го обясниха и на нея. Нещо за бъдещето на Нюен Бао. Което страшно дразнеше чичо Дой и майка Гота. Тай Дей е по-неутрален, но също не е любезен. Мисля, че се радва, че наистина не знае какво става.

— Смятам, че вече си оформил бъдещето на тези хора доста добре — каза ми Знахаря. — Все още половината племе се влачи зад нас. Къде е твоят домашен любимец, Едноок? Не съм го виждал от седмица.

— Джоджо? Проклет да съм, ако знам. Стига да не ми се мотае в краката... Вижте, не забелязвам нищо различно в този човек. Не и оттук. Позволете ми да го заведа отвъд, да видя дали има някаква промяна в него, когато е там.

— Вече ти казах — възразих аз.

— Да, да. Млъкни! Трябва да се концентрирам тук. — Но не много. Пушека беше толкова привикнал да бъде използван по този начин, че отвеждането му отвъд не изискваше никакво усилие.

— Усеца се малко различен. Но аз не съм бил с него отдавна — каза замислено Знахаря.

— При мен стана така, че напоследък не се натъквам на Кина.

— Ами сънищата ти?

Не можех да си спомня.

— Странно е. Нямам спомен. Но би трябвало да е така. Сънувам едни и същи неща през цялото време. Почти съм привикнал с тях.

— Вероятно това е целта. Внимавай.

— Както казва Едноокия, внимателен е второто ми име.

— Глупак е второто име на Едноокия.

— Чух го. Ще те превърна в жаба — малкият магьосник вече се бе върнал обратно.

— Казвал съм го преди и ще го повторя пак. Не си достатъчно добър дори в превръщането на храната в лайна. Какво мислиш за Пушека? — попитах.

— Може да се наложи да чакаме деня, в който ще имаме повече време, но ти и аз ще трябва да си седнем на задниците и да видим какво можем да разберем от онова, което си направил.

— Какво?

— Струва ми се, че няколко от стените, зад които се крие, са започнали да падат.

— Дали ще вземе да ни се събуди довечера, точно напред патакламата? — попита Знахаря.

— Съмнявам се. Все още е заровен твърде дълбоко — той ме наблюдаваше как поглъщам още малко вода, последвана от кълка печено пиле. Не се храниш лошо, ако си Освободителя. — Всичко ли ще изсмучеш пред погледа ми, бе, хлапе?

— Нощта ще е дълга.

— Ти остани тук и се придържай към работата — каза ми Знахаря. — Само кратки пътешествия навън. Осведомявай ме какво се случва, веднага щом започне да се случва.

— Добре. Ще го направя, шефе.

— Едноок. Имаме нужда от повече заклинания около мястото. Нещо, което ще държи сенките настрана, но ще ни позволява да влизаме и излизаме, когато искаме.

Едноокия си сложи „голямата усмивка с липсващите зъби“ и килна онази негова грозна шапка под по-отвратителен ъгъл.

— Успях да стъкмя съвършения амулет, шефе. Като предположих, че сигурно ще се нуждаем от пратеници, които да сноват в трудните времена.

— Колко имаш?

— Тринайсет, засега.

— И това е всичко?

— Ами-и-и, трудни са за правене.

И, без съмнение, забавлението с тях му е откраднало време от неговите настоящи черноборсаджийски пазарни проекти. Бяхме престояли на едно място достатъчно дълго за него, че да се забърка в някакви черни търговийки, независимо колко незначителни изглеждаха перспективите. Което щеше да го лиши от време за не толкова интересни занимания. Като да прави амулети, които могат да спасяват животи. Можех да се обзаложа, че той има повече от тринадесет готови за Стареца. Разполагаше поне с по един за собствените си китки и глезени, плюс няколко складирани, които да продаде на предложилия най-високата цена, след като види колко добре работят или колко отчаяно са ни необходими.

Това малко лайно наистина е подлец.

Но той беше на наша страна, нашият подлец, най-добрият, който имахме. Стига да не броите Господарката, което аз изобщо не правех, въпреки че тя бе лейтенантът. Никога не успях да я приема за част от Отряда. Дойде с твърде много багаж.

— Става късно — отбеляза Знахаря. — Можеш да прескочиш набързо до Наблюдателницата, за да видиш какви ги вършат сега. Едноок. Искам да скрия вестоносците си в твоята землянка.

— Какво? Няма начин, шефе. Тъкмо съм изчистил.

Поех още малко течност, после се настаних до Пушека.

Светлината в кристалната стая на Дългата сянка изглеждаше достатъчно силна, за да нарани очите ми, ако бях истински. Магически създадена, тя идваше едновременно отвсякъде и не оставяше никакво място, където да се спотайва дива сянка. Оскъдната мебелировка беше гладка и заоблена и не правеше гънки, пукнатини или ъгли, където да се загнезди неопитомена тъмнина дори колкото глава на карфица.

Нито една дива сянка не ще се промъкне до него.

Дългата сянка изглежда се беше преоблякъл и дори изкъпал в приготвление за събитията на нощта. Несъмнено носеше нова маска — черна и сребриста с инкрустации в синьо, яркочервено и особено интензивно тъмнозелено. Шарките на маската се променяха всеки път, когато погледнех. Казах си, че когато имам време, ще трябва да се върна и да хвърля поглед как се приготвя. Никога преди Дългата сянка не бе правил нещо подобно.

Нараян Сингх и момичето пристигнаха само секунди преди мен. Разбрах го след бързо потапяне в миналото.

— Къде е Оплаквача? — попита Дългата сянка.

Сингх сви рамене. Момичето не реагира, сякаш Дългата сянка изобщо не бе проговорил. Сингх отвърна:

— Не сме го виждали от дни. — Което си беше откровена лъжа.

— Трябваше да е тук. Предупредих го. За собствената му безопасност.

Момичето се настани на пода с кръстосани крака. Не обръщаше никакво внимание на Господаря на сенките. Вероятно Сингх е трябвало много да настоява, за да я накара да изостави писането. Заинтригуван, отскочих назад във времето. И бях изненадан. Открих детето да пришпорва Сингх:

— Трябва да бъдем там навреме.

Върнах се още малко по-назад. Намерих Дъщерята на нощта в онова наподобяващо транс състояние, в което тя твърдеше, че е във връзка с Кина. Миризмата на богинята насищаше въздуха. Махнах се

оттам, преди да съм привлякъл вниманието ѝ. Тя не ме забелязваше особено напоследък и това много ми харесаше.

Предприех няколко бързи скока във времето и заключих, че Нараян Сингх и неговата повереница бяха откликнали на повикването на Дългата сянка, защото Кина ги накара. Интересно. Но какво ли означаваше?

Когато се върнах в настоящето, видях Оплаквача да изкачва, с пуфтене, последната спирала от стълби до стаята на Дългата сянка. Господарят на сенките, усетил приближаването му, се беше обърнал към входа. Миризливият малък магьосник се появи и нададе писък, преди Господарят на сенките да отвори уста, за да му вгорчи живота. Крясъкът прозвуча почти развеселено.

Дългата сянка се обърна, въпреки че напоследък се увличаше доста по натякванията. Изглеждаше в толкова ведро настроение, че искаше да се извиси над малките прегрешения.

— Добре. Всички сме тук — подхвана Дългата сянка. — Сега се захващаме с играта по начина, по който би трябвало да я водя от самото начало — той звучеше леко озадачен, сякаш, като всеки мъж и жена от обсадилата го армия, внезапно започна да се чуди защо е свършил толкова малко за толкова дълго време. Действаше, сякаш мощен психичен вятър беше издухал гъста мъгла, сковавала ума му от векове.

Подозирах, че това беше близо до истината. Не можех да идентифицирам виновника, но бях сигурен, че някоя от най-противните жени в играта, най-вероятно Кина, преди години го е докопала някак и оттогава е затыпила мисълта му. Ако беше така, коварството на замисъла будеше възхищение. Дългата сянка не го беше разбрал. Кое то вероятно се дължеше на факта, че манипулацията се е ограничавала до неговото оглупяване и преувеличаване на естествените му предубеждения и твърдоглавие.

Спомних си, че той бе успял да направи няколко ужасни заклинания. От време на време нещата потръгваха зле за нас.

— Затвори вратата, Измамнико — гласът на Господаря на сенките беше силен. — Не трябва да ни прекъсва никой.

Оплаквача се настани на високо столче. Разбрах, че е било донесено специално за него, когато някога той първи се присъедини към Господаря на сенките. Не го използваше често, но никой друг не

сядаше на него. Оплаквача и Дългата сянка не бяха от онзи тип колеги, които работят рамо до рамо, споделяйки идеи и познание.

Господарят на сенките беше свършил малко домакинска работа. Обикновено стаята му съдържаше арсенал от магически финтифлюшки, всичките подредени стратегически. Повечето от тях липсваха тази вечер. Може би Дългата сянка не искаше да изпитва честността на своите гости.

След известно нервно тътрене Нараян Сингх зае защитна позиция до Дъщерята на нощта. Забелязах, че триъгълник черна коприна надзърта от колана на препаската му. Значи и той бе пременен официално тази вечер. Това трябва да беше облеклото му на Удушвач, неговият румел.

— В по-нормални времена — каза Дългата сянка, — аз лично щях да отида до Портата на сенките и да използвам клопките там, за да събера сенките, които искам да използвам. За да постигна най-добрия ефект, те трябва да са тренирани. След подходящо обучение няма да нападат приятели. Тъкачите могат да ги използват, без да ги наглеждам. Но времената не са нормални.

Не. Не са. А когато той спомена тъкачите на сенки, започнах да се чудя дали изобщо знае в колко лошо положение е, що се отнася до последователите му. Не е имало време, когато Господарят на сенките да е имал кой знае какъв контакт с онези, които се справяха с ежедневната работа в крепостта му. Той даваше заповеди. Те ги изпълняваха. Само една шепа от хората му надживяха последната атака на Господарката. Оцелелите продължаваха да се грижат за него. Оплаквача се бе разпоредил.

Дългата сянка вече не разполагаше с никакви тъкачи на сенки, за да обучават и командват сенките, които можеше да има.

От друга страна...

Някога по протежение на южната стена на Наблюдателницата на всеки седемдесет фута имаше кристални стаи на върха на кули. Във всяка от тях беше поставено огледало, което можеше да се използва, за да хвърля светлина в сноп лъчи по земята, обграждаща пътя от Портата на сенките. Насочването на всяко огледало изискваше по няколко мъже.

Дългата сянка започна да мести малки статуетки на масата, сякаш извършваше сложни ходове в настолна игра. Не произнесе и

дума.

Светлините в оцелелите върхове на кулите заблестяха ярко. Снопове светлина се пресегнаха през нощта. Като обвиняващи пръсти те се люшнаха към района на Старата банда на Знахаря. Не осветяваха склона приблизително толкова добре, колкото в старите времена, но аз бях впечатлен. Вършеха си работата без помощта на човешка ръка. Другите там също бяха впечатлени. Нараян изглеждаше малко смутен, Оплаквача — изведнъж — неспокоен. Дългата сянка не забеляза. Той премина към следващата стъпка.

— Светлините не са необходими за предстоящите събития — каза той. — Просто си мислех, че ще е забавно, ако враговете ни могат се наблюдават един друг, докато пищят, губейки живота си.

Той се изкикоти.

Оплаквача седна, изправен като копие, внезапно бдителен. Не му харесваше начина, по който се развиваха нещата. Може би Дългата сянка не беше толкова голям глупак, колкото си мислеха всички.

Прекарах твърде дълъг миг, наблюдавайки момичето за емоция. Пушека прояви своята „*тя е тъмата*“ реакция и започна да отстъпва. Задържах го. Щяхме да станем свидетели на някакво вълнение.

Дългата сянка пристъпи към голямата кристална сфера, стояща на пиедестал в центъра на стаята. Неговата публика наблюдаваше внимателно, нервно. Това не беше нещо, което някога е правил пред свидетели. Съмнявах се да знаят какво представлява сферата.

Диаметърът на кълбото възлизаше на четири стъпки. Вътрешността му наподобяваше малки тунели, виещи се като червееви дупки до кухо място в центъра му. Докато Дългата сянка пристъпваше по-близо, блещукаща светлина леко накъдри повърхността на сферата, като масло във вода, но много по-интензивно. Змии от студен огън се загърчиха през каналите отвътре. Това беше адско представление.

Дългата сянка вдигна паякообразните си ръце. Той свали ръкавиците си внимателно и избута нагоре ръкави. Кожата, която се разкри, изглеждаше едновременно полупрозрачна и с цвят на гной, със сини лунички отдолу, като сирене. Изобилстваха кървавочервени петна. По него почти нямаше плът. Господарят на сенките положи ръце върху повърхността на сферата. Светлините вътре се разбушуваха. Блещукането по повърхността се изкатери по пръстите му, покри ръцете. Пръстите му потънаха в кълбото като горещ прът, бавно

разтопяващ пътя си в леда. Дългата сянка сграбчи червеите от светлина и започна да ги усуква.

Заприказва с разговорна интонация, разбира се, на език, който никой не разпозна, макар и Дъщерята на нощта да се намръщи и приведе напред, сякаш беше способна да разгадае дума тук и там.

Господарят на сенките призоваваше сянка. Не можех да я видя. Тя беше вътре в пиедестала, поддържащ кълбото. Но я почувствах. Не изглеждаше да е голяма, но беше много, много студена.

Оплаквача слезе на пода и се приближи, за да наблюдава. Нараян и Дъщерята на нощта се взираха, изумени. Хлапето пристъпи няколко крачки напред. Сингх се премести по-близо до вратата за по-добра видимост.

Дългата сянка поговори няколко минути с плътно притворени очи. След като приключи, блясъкът в кълбото започна да помръква. Той отвори очи и се втренчи на юг, както бе правил десет хиляди пъти преди, наблюдавайки областта, осветена от огледалата.

Тя е тъмата! Изобщо не гледах изчадието... Не тази тъмнина.

А една много специална. Тъмнина-изненада, която не би трябвало да ме е хванала с така свален гард, наблюдавайки. Ловеца на души.

Тя пристъпи през врата, отворена от Нараян Сингх, сякаш всеки момент щеше да почука.

Дългата сянка не беше готов за това. Изобщо. Той беше обграден, напълно предаден, преди да разбере, че Ловеца пристига.

Задържах призрака с цялата сила, която имах, съпротивлявайки се на ужаса на Пушека. Малкото лайно хленчеше и повтаряше, че *тя е тъмата*, сякаш изречението беше някаква мантра срещу зъбите на нощта.

— Играта свърши — каза Ловеца на души с оживения, басов глас на глашатай в амфитеатър. После се изкикоти като тийнейджърка. — Беше трудна работа, но си заслужаваше. Аз наистина харесвам моята нова къща — последните две изречения прозвучаха с гласа на дребен старец, който води счетоводни книги. Дългата сянка беше хванат, приклепен в капан, закован като пеперуда върху изложбеното табло на колекционер. Той се оказа обкръжен, числено превъзхождан и без шанс, дори и да представляваше най-големия магьосник, живял някога. Което той не беше. Дори и така, магьосникът не се предаде.

Дългата сянка знаеше цената си. Умът му не бе замъглен. Тя нямаше да дръзне да го убие, защото Портата на сенките щеше да се срине.

Налагаше се да отстъпя пред Пушека. Длъжен бях бързо да предам новината.

Наистина трябваше да я съобщя на Господарката възможно най-бързо, но нямаше как.

Дългата сянка се премести бавно, за да вземе ръкавиците си. Докато придърпваше едната, Ловеца на души каза:

— Не мисля — гласът ѝ беше кадифеният тенор на продавач на надгробни плочи. — Всъщност, време е...

Дясното кутре на Дългата сянка беше изкривено, като счупено и зле зараснало преди много време. Нокътят изглеждаше като парче загнило, изсушено, почерняло листо спанак.

Господарят на сенките щракна с кутрето.

Нокътят отлетя тъкмо когато Ловеца каза:

— ... време...

Поклатих призрачната си глава. Никога не виждаш всичко.

За едно премигване този нокът се превърна в сянка, изпълнена с омраза заради светлината.

Гърчовеите на Пушека станаха неудържими.

Протегнах се за каната с вода още докато сяхах. Още бях замаян, когато ми просветна, че съм натикан в тясната малка ниша, където Стареца държеше Пушека, откакто го откъгнахме от чумавата дупка на Едноокия. Зад парцаливите завеси, които ме прикриваха, се чуваха гласове.

Отпих голяма глътка, наместих одеялата на Пушека, така че да бъде скрит, прокарах пръсти през косата си и излязох от скривалището.

Гласовете замряха на секундата. Знахаря изглеждаше почти толкова ядосан, колкото беше възможно.

— Има нещо много важно — обадох се аз, което произведе слисани изражения върху лицата на Лебеда и Кинжала. — Добре е, че са подръка. Вие, момчета, ще излезете ли навън за минута? Вземете свещта.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Знахаря. Налагаше му се да полага голямо усилие, за да снижава гласа си.

— Ловеца на души тъкмо превзе Наблюдателницата.

— Ъ?

— Тя влезе, докато Дългата сянка освобождаваше сенките. Което той стори, между другото. И тя, и Сингх, и детето, и Оплаквача: всичките му скочиха. Трябваше да знаеш веднага. Това променя всичко. Господарката също следва да научи възможно най-скоро.

— Ух! — Знахаря още беше ядосан, но можех да видя промените, настъпващи зад очите му, да забележа как фокусът на неговия гняв се измества като кораб, променящ курса си. — Кучката. Лъжливата, интригантстваща, коварна кучка.

— Както самата тя каза, планира да се премести в Наблюдателницата и да я превърне в свой дом.

— Кучка!

— Искане ми се да можех да ти кажа повече. Пушека отказва да остане около нея. Мисля, че е по-добре да предупредиш Господарката, а?

— Разбира се, че трябва да ѝ кажа. Млъкни. Остави ме да помисля.

— Ей, вие там! — извика Лебеда от другата страна на завесите, задържащи вятъра навън. — Момчета, по-добре да дойдете и да видите.

— Сега какво? — озъби се Знахаря.

— Аз ще проверя. Напиши им съобщение, което да занесат на Господарката.

— Проклятие! Може да е твърде късно. Тя самата щеше да пробва да се промъкне до Дългата сянка.

Мамка му! Бяхме дълбоко затънали в кафявото нещо. Може би.

Втурнах се на открито с треперещи крака. Запромъквах се по стъпалата, водещи до равнището на земята. Почвата все още беше наквасена, дори тук, горе на склона.

Не се наложи да питам Лебеда какво го смущава.

Около Портата на сенките се провеждаше най-голямото представление с фойерверки на всички времена. Може би кавгата край езерото Танжи беше по-голяма, но аз успях да я видя само отвътре.

— Мамка му! — изпсувах. Толкова много огнени кълба летяха наоколо, че никаква ругатня не би могла да даде правдив израз на събитието.

Хвърлих се обратно към калните стъпала.

Знахаря се вмъкваше в костюма на Създателя на вдовици. Казах му:

— На Портата на сенките се почна. Трябва да го видиш, за да повярваш. Надявам се онези момчета да имат достатъчно бамбукови пръти.

— Господарката им даде всичко, което можа. Ще е въпрос на бройка. Което знаехме от самото начало. Ако имаме повече огнени кълба от изсипаните от тях сенки, печелим. В противен случай накрая съжаляваме. Не за дълго.

— Дългата сянка не изглежда да прави много. Ако това те успокоява.

— Не ми говори нищо. Нямам никаква идея дали ще му се наложи или не да отприщи някои или всичките сенки. И няма начин да успея да отгатна какво ще мисли по въпроса. С изключение, че не би

желал да освободи толкова много, че да го погнат и него. Той би искал да е в състояние да контролира оцелелите, след като се отърве от нас.

— Дългата сянка не знае, че вече не разполага с тъкачи на сенки. Сингх и Оплаквача напоследък го снабдяваха много избирателно с информация. Истинската степен на онова, което Господарката осъществи онзи ден, е пълна загадка за него.

— Още коварство от нашата приятелка Ловеца на души, без съмнение.

— Бих се обзаложил.

— Трябва да се върнеш там. Тя не би предприела само едно нещо. Би я направило твърде уязвима.

— Ъ? — Беше мой ред да издавам странни звуци.

— Ловеца трябва да е разбрала, че можем да влизаме и излизаме оттам, когато си поискаме. Налага се да покрие малкия си сладък задник. Върви да видиш какво е намислила, преди наистина да го направи.

— Вече съм тръгнал, шефе.

Изпих малко подсладена вода и излязох.

Пушека не искаше да се върне в Наблюдателницата. Постигнах го по моя начин. Някак го измахих, като го потопих назад, преди Ловеца да си пробие път в съзнанието му. После се понесох напред и видях сянката да експлодира от кутрето на Дългата сянка.

Тя се насочи към Оплаквача. Удари Оплаквача. Оплаквача изплака. И я отблъсна някак. Тя се метна към Нараян Сингх, който изпищя, когато го удари. Оплаквача и Ловеца заедно прогониха оживялата тъмнина от Измамника. Сингх веднага изпадна в безсъзнание.

Сянката още не беше победена. Тя удари Дъщерята на нощта.

В мига, в който детето изпищя, призрачният свят започна да се изпълва със зловонието на Кина. Циклон от ярост профуча към Наблюдателницата. Пушека изквича, че *тя е тъмата* и се отдалечихме, излитайки оттам като снаряд от катапулт. Понесохме се нависоко, на север и много бързо. Фойерверките при Портата на сенките изчезнаха зад Данда преш. Бяхме на север от Деджагор, преди да успея да упражня какъв да е контрол.

Призрачният свят се изпълни с протяжния хленч на моя кон. Пушека бягаше някъде, където очакваше да е в безопасност. Място,

което най-дълбоката част от него си спомняше от онези дни, когато все още беше обикновен смъртен.

Едва бе започнал да реагира на посоките, когато влетяхме в двореца.

Мястото наподобяваше кошер. Жреци, стражи и служители бързаха навсякъде. Вълнение имаше и навън, по улиците на града. Шадарски патрули обикаляха на групи, извършвайки арести на поразия.

Това изискваше преглед отблизо.

Проверих затворниците. Неколцина изглеждаха смътно познати. Порових наоколо във времето и разбрах, че бяха събирани от празните казарми на Черния отряд. В тълпата там открих някои определено познати лица.

Всички те бяха хора, приятелски настроени към Отряда.

Стрелнах се наоколо, за да хвърля поглед върху Радишата, да я проследя във времето до началото... Доколкото бих могъл да кажа, нейното приключение траеше едва от известно време, макар че по-рано беше прекарала часове в разполагане на ресурсите си. Същинските арести започнаха точно около времето, когато Ловеца на души влезе в стаята на Дългата сянка в Наблюдателницата.

Дремльо!

По дяволите! Забързах към склада на Бан До Тран.

Дремльо не беше задържан. Все още не. Няколко шадари се намираха в непосредствена близост. Те търсеха Дремльо. Проклятията им не оставиха у мен никакво съмнение, че преследват точно него. Но не можеха да открият скривалището му.

Потърсих хлапето. Направих всичко, което можах. Ако номерът вършеше работа в блатата, би трябвало да проработи и в града. Започнах да се рея право пред лицето му и запищях. Опитах се да разроша косата му и да го дръпна за ушите.

Той се изплаши.

Така Дремльо се случи да е встрани от пътя, когато стражите пристигнаха, макар и да беше още достатъчно близо, за да чуе и разбере.

Не се наложи да чакам. Той имаше достатъчно здрав разум, за да се метне на седлото, да излезе от града и да не си и помисли да изчака отговор от Сари.

Сграбчих Пушека за призрачната къса коса и се насочих на юг. Не проявяваше дори и малко нетърпение да отиде.

Завърнах се в плътта си. Стареца ме чакаше.

— Какво ново?

— Пристигаше Кина. Пушека се изплаши. Отправи се на север. Тъкмо се връщам. Там също са се разхвърчали лайна.

— О? Как така?

— Радишата арестува всеки, който дори само се е усмихнал на някой от нас. Започна в почти същата минута, в която Ловеца на души скочи на Дългата сянка.

Знахаря не го обмисли:

— Значи, имаме проблем. Върни се там, навън. Искам да знам, ако нещо друго се обърка.

Засмуках малко подсладена вода и тръгнах.

Какво друго не беше наред? В Киаулун Прабриндрах Драх се опитваше да разоръжи войниците на Господарката. Тя беше вътре в Наблюдателницата. Все още не знаеше. Не се сецах как да я уведомя бързо. Реших да опитам същата глупост, която направих с Дремльо. Вероятно можех да я сепна, така че да направи нещо.

Намерих я вече на стълбището, водещо до кристалната стая на Дългата сянка. Придружаваха я неколцина от нашите най-добри братя от Отряда.

Снижих се пред нея и закресях пронизително:

— Варда! Варда! Варда! Изнеси си задника навън!

Тя подскочи. Присви очи в тъмнината точно там, където се рееха очите ми.

— Мъргън?

— Разкарай задника си оттука, жено. Това е клопка. И войниците на принца се опитват да обезоръжат твоите мъже.

Тя се обърна и излая заповеди.

Мамка му! Беше много по-чувствителна от другите.

Измъкнах се оттам. Зловонието на Кина беше започнало да изпълва стълбището.

Върху кристалната кула на Дългата сянка се спусна тъмен ореол. Кина имаше малко сила, която би могла да проектира в този свят, но сега тя беше напълно фокусирана. Накарах Пушека да се издигне по-нависоко, така че да наблюдавам какво се случва в стаята.

Дъщерята на нощта се беше възстановила от атаката на сянката. Тя използва силата, дадена ѝ от нейната богиня, за да тласне нещото обратно към Господаря на сенките.

Дългата сянка, разбира се, си беше напълно обезумял още от началото — толкова параноичен, колкото се показаха и те. Никога не бе вярвал на Оплаквача. Всичко, което той и малката гадина споделяха, беше омразата им към Отряда. Общата неприязън към някой друг никога не е била солидна основа за брак. Господарят на сенките беше градил планове за момент като този, въпреки че не бе очаквал Ловеца на души да е там в помощ на ренегата, нито предполагаше, че самият Удушвач и неговото изчадие ще допринасят за развлеченията. Както и да е, той прояви усърдие. Беше надхитрен от по-умел играч. Но можеше и да успее, ако те го бяха подценили.

Стаята на върха на кулата се превърна в странен аквариум, изпълнен с ръмжене и писъци, валма дим, които идваха и си отиваха твърде бързо, за да бъдат проследени от окото, променяйки цветовете. Остриета от чиста енергия разсичаха камък и кристал, рикошираха в упорити защитни заклинания и никога не разглеждаха лоялността на някой, изпречил се на пътя им.

Ловеца на души изкрещя като внезапно наранено дете. Тя се свлече на коляно, скимтейки, но не напусна битката. Оплаквача виеше. Дъщерята на нощта бръщолевеше пасажи от първата Книга на мъртвите. В призрачния свят зловонието на Кина беше ужасно, но детето не бе завършило преписването на книгата, преди Оплаквача да я открадне. Тя не можеше да върне Кина в света без завършената книга.

Дългата сянка се промъкна към входа. Изглеждаше, сякаш наистина би могъл да излезе. Навярно след като го стореше, стаята щеше да експлодира или по някакъв начин да унищожи всички останали в нея. Това беше от онези капани, които бих заложил аз.

Наричаха Сингх „жив светец“. По всяка вероятност той бе най-добрият сред своето поколение. Съмнително постижение в очите на повечето от нас, но всеки човек би трябвало да е достатъчно щастлив да открие едно нещо, което може да прави по-добре от всеки друг смъртен.

Господарят на сенките вече не мислеше за Нараян повече, отколкото за някоя мишка. Измамникът беше точно там.

В един миг стоеше там, а в следващия — тук. Неговият шал на Удушвач обвини гърлото на Господаря на сенките като черна светкавица.

Човек с черен румел се превръща в майстор Удушвач, отчасти и като овладява собствените си страхове и емоции в моменти на стрес. Нараян Сингх владееше тази дарба, макар и напоследък да имаше малка възможност да я упражни. Така че го направи сега. Остана достатъчно спокоен, за да не прекърши врата на Господаря на сенките. Сингх разбираше цената.

Душенето е бавен процес, а жертвата рядко съдейства. Сингх извика:

— Имам нужда от държачи! — отначало го каза на жаргона на Измамниците. Само детето разбра. Тя нямаше силата да задържи Господаря на сенките.

Извика на Ловеца на души:

— Ти. Поеми дясната ръка и дърпай! Ти, миризливия. Хвани лявата ръка! Сега! В името на моята майка.

Ловеца се сопна:

— В името на твоята истинска майка, която случайно е моят трън в задника — сестра ми, ще си изпросиш пердаха, след като приключим с това лайно — гласът, който тя използваше, беше точна имитация на този на мой познат, горещ поддръжник на боя с пръчки.

Дългата сянка беше инатлив тип. Той се мята много по-дълго, отколкото си мислех, че е възможно за кой да е човек без въздух. Детето каза на другите:

— Уверете се, че не сте го убили.

— Не учи дядо си да кашля, изчадие — този път гласът на Ловеца беше идентичен с този на Гоблин.

Почувствах внезапен страх за малкия магьосник.

Дългата сянка се срина.

— Завържете го, запушете му устата и го сложете в онзи стол — каза Ловеца на Оплаквача. — Стегнете го добре. После се огледай за още някакви изненади, които може да е подготвил — Сянката беше изчезнала: или намерила убежище през откренатата врата, или унищожена.

Оплаквача, задъхвайки се, попита:

— А ти какво ще правиш, о, всемогъща?

— Ще възстановя шибания ред — тя сграбчи Дъщерята на нощта, падна на едно коляно, просна борещото се дете върху другото, измърмори заклинание, което захвърли Нараян Сингх през стаята достатъчно силно, за да го замае, после дръпна надолу панталоните на детето и се зае да прилага добре заслужения пердах.

Момичето изобщо не заплака, но сълзи изпълниха очите му, когато Ловеца приключи. То се почувства едновременно унижено и изоставено. Отново се изправи пред криза на вярата. Зловонието на Кина беше отслабнало, докато детето беше твърде заето, за да се занимава с нейното непълно призоваване. Ловеца каза:

— Създаваш ли ми още ядове, скъпа, следващия път ще се запознаеш интимно с жилавата върбова пръчка. Добре ли го овърза?

— Работя по въпроса. Толкова дълго си го чакала, можеш да потърпиш още малко, нали?

— Искам да овладея контрола над неговите сенки. Те няма да си седят, докато...

— Знам плана. Нали помогнах за създаването му — Оплаквача нададе писък. Този вик съдържаше цяла вселена раздразнение.

Трябваше да видя Стареца.

— Те вече се дърлят помежду си — казах на Знахаря, след като той изрита всички навън. — Но определено са поставили Дългата сянка натясно. Ловеца възнамерява да го принуди да играе по свирката ѝ.

— Дали смята да извърши Покоряване?

Не бях мислил за това. Този тип неща се бяха случвали само много, много отдавна.

— А тя знае ли как?

— Вероятно. Но се предполага, че не си е написала домашното за Дългата сянка. Може би трябва да научи истинското му име. Знаем, че го е скрил в заклинанието на Портата на сенките.

— Какво става тук?

— Заповядах талианците от новата дивизия да се придвижат до Портата на сенките и да сменят Старата банда. Ако са заети със сенките, дори да разберат какво прави Прабриндрах Драг, няма да успеят да му помогнат. Всичко, за което ще имат време, е да се борят със сенки.

— Какво оправдание използва?

— Старата банда няма достатъчно бамбукови пръти.

В нощ като предстоящата никой генерал не би наредил на своите мъже да предадат оръжията си на друго поделение.

— И още, искам Старата банда да нападне Наблюдателницата от юг. Това са заповедите, които всъщност им изпратих отначало. Няма да получат истинските инструкции, докато не се отделят.

Няколко пъти бяхме репетирали настъпление от Портата на сенките към южната стена. Вероятно Стареца все още беше няколко хода пред другите.

— Мисля, че успях да предупредя Господарката — разказах му какво направих. — Стори ми се правилен ход при дадените обстоятелства. Знаем, че по-късно ще задава въпроси.

— О, и още как. И ще бълва змии и гущери, когато получи отговорите.

— Не изглеждаш особено ужасен.

— Бях неин затворник в кулата в Чар, преди тя да се научи да ме обича. Тогава си изхарчих всичкия страх.

На негово място не бих разчитал на любовта ѝ. Напоследък не приличаха много на влюбена двойка. Хора като мен никога не престават да обичат своите Сари, но други разлюбват, когато дълго време са под огромно напрежение.

— Трябва да проверя Гоблин — казах аз. — Хрумна ми наистина много грозна мисъл, докато ги наблюдавах как се млатят там. Ако Ловеца е толкова старателна, колкото си мисля, дъртият Едноок може вече да е сирак.

— По дяволите — тихо изруга Знахаря, — напълно пропуснах този аспект. Виж, докато издирваш онова малко лайно, казвай на Пушека през кратки интервали от време „бяла сватба“ и „бял рицар“. Редувай ги. Това ще направи Гоблин по-лесен за забелязване.

— Знаех си, че трябва да има някакво прикритие...

— И всеки път, когато зърнеш гарвани, където и да е, ги разгонвай. Трябва да лишим от зрение Ловеца, доколкото ни е възможно.

— Тя те измами, а?

— Да кажем, че подцених амбициите ѝ. Очевидно се готви за нещо повече от отмъщение на Господарката. Върви.

Мантрата „бяла сватба, бял рицар“ твореше чудеса. Пушека и аз открихме Гоблин почти незабавно. И той беше в дълбоки лайна, точно както се страхувах, само дето не бяха чак толкова бездънни, колкото някои вероятно се надяваха. Когато Пушека и аз стигнахме там, открихме Гоблин и момчетата му да лежат много тихо сред някакви груби камъни, чувствайки се много гадно. Само след няколко минути някой щеше да бъде наранен. Лошо.

Трябваше да се потопя в блатото на времето, за да разбера защо.

Гоблин е само един дребен магьосник, но е магьосник. А и е въоръжен с нормалното за Отряда допълнение от недоверие. Гоблин не може да контролира сенки или гарвани, прилепи или мишки, или кое да е друго създание достатъчно добре, за да го използва за събиране на информация, но е в състояние да манипулира някакви същества по

свой си начин. Изборът му беше вид дребна сова, често срещана откъм южната страна на Данда преш. Размерите ѝ рядко надхвърляха юмрук.

Гоблин държеше птичките на позиция в храстите около лагера си винаги когато не се движеше. И те неизменно пърхаха напред, когато той настъпваше в поход. Придвижваше се само през нощта, с изключение на случаите, когато решаваше да нападне някои от поддръжниците на Дългата сянка.

Благодарение на тези мерки не го сполетяваха неприятни изненади.

Не се учуди, когато форвалака изникна с леки стъпки от тъмнината и му скочи с гръмовно ръмжене. Совете използваша уникален крясък за тази опасност и сигнализираха, докато жената звярг ги подминаваше.

Не се предполагаше тя да е наблизо тази вечер.

Напоследък имаше и твърде много ненужна, необяснима активност на гарваните. Гоблин започваше да става подозрителен. Беше се подготвил, просто за всеки случай. Всеки от Отряда — дори и такъв мързел като Едноокия, се учи да реагира на знаци и предзнаменования.

Форвалака нападна, но онова, в което тя впи нокти и зъби, не беше Гоблин. То изглеждаше смътно човешко по форма — зебло, натъпкано с листа и слама. Върху него беше наложено заклинание, така че форвалака да не може да пусне, веднъж, след като го е сграбчила.

Случи се почти в същия момент, когато Ловеца на души пристъпи в работното пространство на Дългата сянка и целият ад навсякъде другаде се отприщи.

Нещо малко, което изобщо не изглеждаше като Гоблин и вероятно миришеше по-слабо от него, изскочи от тъмнината. То присъди на пантерата ентузиазиран ритник в ребрата.

— Знаех си, че си твърде добра, за да е истина. И то след като си навлякох цялата онази бяла да се опитвам да ти помагам — бум! Той я изрита отново. Тя изрева и отскочи.

— Ако я вбесиш още повече — обади се глас от тъмнината, — ще се изтръгне на свобода и ще ти съдере новия задник.

— Ако не съм направил това заклинание достатъчно силно, за да задържи още четири като нея, тогава заслужавам да ми понаместят

задника — форвалака изрева отново. — Но трябва да направя нещо за цялата тази връва — наистина можеше да се чуе от мили.

Совите забухаха. Този път не подаваха сигнал за тревога. Само форвалака беше на откритото, когато самотен талианец пристъпи в сечището, където звярът още се бореше, за да се освободи от плячката си. Новодошлият каза в тъмнината:

— Бяла сватба, бял рицар. — Щях да се изсмея, ако Пушека ми бе позволил тази опция. Гоблин се материализира.

— Каква е новината, Гривест?

— Някой идва. Промъквайки се. И знае къде отива.

— Изненада! Изненада! — Гоблин отреди на Лиза Боуалк друг ритник, който би счупил нормални ребра. — Когато те продават, те разпродават до края. Казвал ли съм ти някога какво правеше тази кучка, когато я срещнах за пръв път? Още не беше достатъчно голяма, за да кърви при чатала, но убиваше хора, за да продава телата им.

— Всичко това съм го слушал и преди, шефе — обади се глас от тъмнината. — Ако ще ни идват гости, нека се приготвим да им спретнем парти.

— Мразя тези лайна — каза Гоблин на Гривестия, — мразя тази страна, мразя тези хора, мразя...

— Мразя да ти говоря така, но те са на по-малко от миля.

— Дали Могаба е с тях?

— Не знам. Не изчаках да се приближат.

Гоблин се зае да бъде магьосник. Сготви някои от любимите си магьоснически блюда, които, очевидно, щяха да включват илюзии.

Едноокия и Гоблин обичат да карат хората да виждат неща, които не са там.

Измъкнах се, за да хвърля един поглед на приближаващите.

Събитията протичаха в скалист, обрасъл с дървета и храсти планински район в тъмнината. Видимостта беше лоша дори за мен. Не можех да открия Могаба, макар и да потвърдих, че хората, преследващи Гоблин, бяха от неговите партизани. А те са корави негодници, след като бяха изкарали зимата в занаята. Изглеждаха предпазливи и спокойни.

Проследих ги назад във времето. Трябваше да измина целия път допреди залез-слънце, за да зърна Могаба. Хванах го да бездейства с

момчетата си на не повече от пет мили от лагера на Гоблин. Могаба споделяше своето сърнешко печено с голямо черно коте.

Което ме отведе още веднъж назад, вместо просто да препускам, за да видя къде отиват всички. Мантрата, която разчистваше мъглите около Гоблин, помогна и за тези около Могаба. Но само за няколко секунди.

Разбрах онова, което исках да знам, после се присъединих към тайфата на Гоблин навреме, за да ги наблюдавам как правят засада на лошите момчета, които се предполагаше да разчистят след сладката Лиза Боуалк.

Нещо, което изглеждаше като блещукащ призрак, се материализира на склона, противоположен на онзи, където чакаха Гоблин и повечето от бандата му. Въпреки че светлинката привлече вниманието на сенчестите, това не беше предназначението ѝ. Блещукането представляваше предупредителен сигнал за хората на Гоблин да защитят нощното си зрение. Четири, три, две, едно. Блясък!

Нямах очи, които да затворя. За миг бях толкова заслепен, колкото и нападателите на Могаба. После се запитах защо би трябвало да съм сляп и реших, че съм такъв само защото очаквах да бъда сляп. Можех да виждам отново веднага след като решех, че съм в състояние. Което беше още едно доказателство, че много от нещата наистина са въпрос на гледна точка и очакване.

Проблясъкът не само заслепи сенчестите за известно време, но и ги оплисква с нещо, което ги накара да сияят в тъмнината. Направи ги добри мишени.

Хората на Гоблин нямаха числено предимство. Възползваха се от възможността да го компенсират. Животът стана много неприятен за южняците. И доста къс за някои от тях.

Гоблин направи положението им още по-гадно, като призова многобройни образи на сегашни и някогашни братя. Това беше стар похват — един от любимите му. Той не го използваше така често, че някой да разбере как да се оправи с него. Южняците се бореха с призраци и сенки, докато бойците на Гоблин ги застрелваха един по един. Партизаните не успяха да противодействат на засадата, защото им костваше много време да разберат пълния обхват на онова, което ги беше сполетяло.

Могаба изобщо не се появи. Не можах да го открия, независимо колко усилено се взирах. Накрая лейтенантите му разбраха, че бяха захапали залък, прекалено голям за тяхната уста.

Започнаха да отстъпват. Отупваха себе си и един друг в опит да се отърват от сиянието, което ги правеше лесни мишени. Някои пробваха да се разсъблекат, макар че това означаваше да останат на място в продължение на време, определено неблагоприятно за оставането им в добро здраве.

Духовете и мъжете на Гоблин продължаваха да ги преследват. Организираното оттегляне се срина в паническо бягство. Гоблин ги следваше изкъсо. Той беше хванал Фортуна за ушите и препъваше успешно враговете си. Сега искаше да язди добрия си късмет с всички сили. Желаше да хване Могаба, докато той оставаше в неведение относно обхвата на поражението.

Пожелах му късмет.

След като страховете ми за Гоблин се оказаха неоправдани, аз се насочих на обратно, за да докладвам за събитията, които изглеждаха единственото добро нещо, случило се през цялата нощ.

— Не е чак толкова зле, колкото звучи — ми каза Знахаря, — все още — той ме наблюдаваше как изсмуквам кварта подсладена вода. — Изглежда, че Старата банда и новата дивизия са си разменили местата без никакви проблеми. И не сме забелязали какво да е свидетелство, че са освободени много сенки. И смятам, че Господарката може да овладее положението. Така че, какъвто и ефектен номер да направи Ловеца на души, той няма да се развива изцяло по замисъла ѝ.

Тук имаше нещо недоизказано, което изглеждаше дяволски голямо.

— Как се чувстваш? — попита Знахаря. — Да извикам ли Едноокия да дойде да те замести?

— Той вероятно е от по-голяма полза, където и да е сега.

— Не знам. Той е Едноокия. Преди няколко минути се мотаеше наоколо, като размахваше смешно черно копие и мънкаше несвързано. Струва ми се, че беше леко пийнал.

— По дяволите! — пиян Едноок и в настроение да показва талантите си рядко вещае добро за някой. — Това е копието, което той направи, докато бяхме хванати в капана на Деджагор. Беше наквасен последния път, когато се опита да го използва.

— Онова, което измайстори, за да убие Тъкача на сенки?

— За да убива Господари на сенките изобщо, но да.

— Ние не искаме той да убие този Господар на сенките. Не още.

— Едноокия вероятно е обезпокоен от форвалака. Можеш да му кажеш, че тя не представлява заплаха. Гоблин я държи под контрол.

— Сигурен ли си, че не ти трябва почивка?

— Добре съм — върнах се в нишата с Пушека. Знахаря извика:

— Твоите роднини разбраха ли за сенките?

— Тай Дей ги видя при езерото Танжи. Ще се покрият.

Пушека и аз се издигнахме право на половин миля, така че да мога да виждам кой на кого какво прави — къде и кога.

Всеки правеше някому нещо. Нощта беше оживяла от заревото на огнените кълба около Портата на сенките. Изглежда някои от Старата банда още бяха там, удряйки едно рамо на смяната си.

Отделни огнени кълба се рееха в Киаулун и пущинака между руините и Наблюдателницата. Очаквах кълбата да са повече. Вероятно бях предупредил Господарката твърде късно.

Насочих се надолу. Руините и обграждащата ги земя под мен започнаха да развиват дребна шарка, докато рубинени точки оживяваха. Пулсирайки, изпускаха червени нишки, които се хлъзваха в нощта и образуваха паяжина.

Каквото и да беше това, зад него стоеше Господарката. То насърчи много крещене и тичане. Всичките възбудени хора се оказаха от дивизията на принца.

Войниците на Господарката ги обграждаха и обезоръжаваха. Онези, които избраха да й останат верни, разбира се.

Обратът беше наистина впечатляващ.

Самият принц показваше по-доброто лице на доблестта, придружаван от телохранителите си и всеки друг, който би могъл да тича достатъчно бързо, за да не изостава. Господарката ги беше впечатлила бързо и старателно, и оцелелите разбираха напълно, че бъдещето би могло да е много по-приятно, посрещнато някъде другаде.

Имаше много мъртъвци. Повечето изглежда бяха инатливи талиански лоялисти. Рубинените точки станаха по-големи и по-ярки. Нишките се свързаха, после се свиваха в прави, устойчиви линии. Погледнати отблизо, те бръмчаха, пукаха и убиваха свирепо, когато някой глупак ги докоснеше. А той винаги падаше мъртъв като камък. Червената светлина миришеше лошо. Отне ми време да разпозная зловонието, защото не го очаквах. Рубинената светлина излъчваше смрадта на Кина. Господарката разчиташе на богинята, за да създаде магията си.

Силовите линии, които бе трасирала, разделяха мястото на изолирани триъгълници, които можеше да бъдат избегнати единствено с голяма предпазливост. Линиите пречеха на лоялните на принца войници да си помагат. Следователно Господарката излизаше победителка, макар и превъзходана числено. Тя си беше гадна дърта кучка.

Доближих се до нея. Май бе достигнала състояние, в което изглеждаше щастлива от развоя на събитията. Предполагах. Не е лесно да разчетеш емоциите ѝ, както е закопчана в костюма на Отнемащия живот. Тя се обърна към Иси и Очиба:

— Това трябва да им е достатъчно. Засега.

— Предполагам, че това значи: повече никакви топли казарми и заплащане за сражения — обади се Иси. Не бяха изплащали надници на никой след битката при Чарандапраш. Не че имаше нещо, за което да се харчат пари. Стига пивоварният замисъл на Едноокия да не беше по-успешен, отколкото си мислех.

— Да, подозирам, че договорът ни е приключен. И капитанът е склонен да го разтрогне, защото никое от условията му не е изпълнено.

Което си беше вярно, въпреки че принцът и сестрата бяха многократно предупреждавани, че се провалят в изпълнението на тяхната част от сделката. И точно сега тези предупреждения трябваше да тежат силно в ума на принца. Беше свързал късмета си с Ловеца на души, незнайно защо, и змията се бе обърнала да го ухапе. Колко ли пъти беше слушал Знахаря да му казва какво сполиташе някогашни работодатели, обърнали се срещу Отряда?

Безброй. Ловеца трябва да е предложила някаква много неустоима награда, за да го накара да ни предаде. Сигурно е била убедена, че ще успее да спипа Господарката. Може би си струваше няколкото минути, които щяха да ми трябват, за да разбера каква сделка бяха сключили.

Хората на Господарката държаха група затворници, настанени в спретнати редици, с кръстосани крака. Никой не изглеждаше склонен да оспорва положението си.

Уилоу Лебеда и Кинжала бяха сред пленниците. Изглеждаха потиснати.

Предполагам, че Синдаве беше прав, когато каза, че тя не им се доверява.

Почти пожелах да бях там лично.

— Чух, че Корди май пристига утре — прошепна Лебеда на Кинжала. — Съвсем ненавреме.

Кинжала изсумтя:

— Защо, по дяволите, глупакът реши и направи такова нещо?

Отне ми момент да разбере, че Лебеда имаше предвид Прабриндрах Драг, а не Бесния Корди. Кинжала изсумтя отново. Лебеда сякаш разбра.

— Защо, по дяволите, не ми каза? Предполага се, че аз съм проклетият командир на неговите проклети телохранители.

— Защото вместо това ти си винаги тук, наблюдавайки нейното тяло?

— Така че съжалявам. Той не ме извика. Мислиш ли, че тези лайна се случват навсякъде? Или само принцът е полудял?

— Без приказки вие, там — каза Господарката, не нелюбезно. Тя попита: — Някой има ли идеи по въпроса какво можем да направим за нашите приятели ей там?

— Да не им се пречкаме? — предположи Иси. Напоследък се опитваше да бъде забавен.

— Мисля, че трябва да питаме капитана — Господарката се обърна бавно, изучавайки въздуха, сякаш усещаше невидимо присъствие.

Допусках, че го прави, за да провери подозренията си.

Както и да е, наистина трябваше да докладвам на Знахаря.

— Подушил си миризмата на Кина? Сигурен ли си? — Стареца не изглеждаше заинтересуван от подробностите за това как Господарката попиля Прабриндрах Драх. Явно тази победа му беше достатъчна.

— Да. Но богинята не беше там. Достатъчно често съм я усещал наблизо, за да знам кога е наоколо. Особено тази вечер.

— Господарката иска инструкции?

— Може би. Но всъщност дебнеше за реакция. Тя подозира.

— Вероятно е наясно. Успя ли да се върнеш до Портата на сенките? Държим ли се?

— Не, не съм. Предполагам, че се справяме добре. Няма много огнени кълба, летящи наоколо, както беше преди известно време. Изглежда е така поради липса на мишени, а не недостиг на бамбукови пръти. От време на време обаче още се надига голяма пушилка.

— Искаш ли да те смени Едноокия?

— Засега съм добре.

— Внимавай. И гледай да се връщаш. Ще изпратя да повикат Господарката. Може би ще бъдем тук.

Опитах се да отведа Пушека на юг. Той не искаше. Пробвах да се върна в Наблюдателницата, за да шпионирам Ловеца, Оплаквача и Дългата сянка, но Пушека отново отказа да ги доближи. *Тя е тъмата!* Нямаше как да бъде измамен, нито пък заплашен. Идваше на себе си и се държеше в духа на онова, което знаех за бързливи му характер. Което подсказваше, че в идващите дни нямаше да можем да извлечем голяма полза от старото момче.

Той се насочваше нагоре. Така че още веднъж се възползвах от възможността да проуча положението отвисоко.

Разпространението на фойерверките внушаваше, че сега нашето положение не беше лошо. Портата на сенките се държеше. Прабриндрах Драх се насочваше на север. Той демонстрира добро ускорение, както и предвидливост. Разпрати съобщения на

разпръснатите си войници, уверен, че ще сме доста заети, за да се втурнем да ги преследваме. Принцът обаче нямаше истински план, различен от този да се измъкне на чисто и да събере отново дивизията си. Не изглеждаше очарован от начина, по който картите се обърнаха така внезапно. Явно му бе обещано, че Господарката ще бъде спипана. Драх бе предприел значима държавническа крачка, потискайки емоционалната си неохота да ни предаде.

Ако беше сметнал, че има някакъв шанс с Господарката, може би нямаше да приеме измяната.

Не че предателството му ни изненада, просто не го очаквахме сега.

Сянката нокът, изскочила от кутрето на Дългата сянка, провали графика на целия заговор.

Сега Пушека отново не изглеждаше склонен да се втурне към Господарката, макар и да позволи да бъде изтормозен.

Трябваше да намерим начин да насърчим Пушека да бъде по-склонен към сътрудничество. Може би нагорещени до червено желязо.

Сенки определено се промъкваха. Пристигнах почти по същото време, когато първата достигна околността на дивизията на Господарката. Но в случая нямаше яростна атака, както при езерото Танжи. Единственото свидетелство беше случаен писък.

Настроението на Господарката се бе помрачило след последното ми посещение. Тя тъпчеше наоколо ядосано. Розови огънчета отскачаха от бронята ѝ на Отнемация живот. Те летяха наоколо като искри в ковачница. Тя излъчваше огромно нещастие, но не можех да проумея защо. Изглеждаше, сякаш Господарката искаше да си го изкара на Уилоу Лебеда и Кинжала. Те получаваша няколко подобрени думи всеки път, когато тя преминаваше. Но поведението им си оставаше безукорно. Не ѝ дадох повод да ги удари.

Както и да е, не успях да видя защо Кинжала беше затворник.

Миризмата на Кина се засилваше около Господарката, но нямаше усещането, че самата богиня е някъде наблизо. Бях очаквал страшни ужасии да се излеят наоколо в див отговор на нападението на Ловеца над Дъщерята на нощта.

Господарката спря да крачи. Заслуша се и забълва проклетия.

Ужасът настъпи, но тези кошмари не се изсипаха по волята на Кина. Крясъците на хората, нападнати от сенки, ставаха все по-чести.

— Идиоти! — изръмжа Господарката. — Никога не слушат и не се пазят.

Тогава миризмата на Кина започна да става все по-силна.

Опитах се да сграбча Пушека в призрачна хватка, за да го принудя да се върне в кристалната стая на Дългата сянка.

От първия момент, когато я видях с призрачните си очи, онази кула пламтеше ярко с интензивната студена светлина на блестяща звезда. Тя представляваше ориентир, по-лесно видим от който да е сигнален огън или фар. Но тази вечер, сега, светлината потрепваше.

Пушека захленчи, че *тя е тъмата, тятъмата, тятъмата...*, като някаква защитна мантра и поде груба съпротива срещу мен, но този път му наложих волята си. Очевидно можех, ако успях да излъча достатъчно емоция. И да я задържа. Пушека изобщо не престана да се съпротивлява. Той изглежда не се нуждаеше от тонове енергия, като в моя случай. Може би черпеше от мен като някакъв безпльтен вампир.

Кристалната стая наподобяваше кланица. В единия ъгъл, все още завързан за стола си, Господарят на сенките лежеше, заловен в капан във вътрешността на пашкул от мъждукаща сила, в безсъзнание и плачевна форма. Предположих, че има няколко счупени кости. Цялото му облекло беше ужасно разкъсано. Съсирена кръв бе оплискала вътрешната страна на защитната му черупка. В мое отсъствие трябва да е настъпило някакво много голямо вълнение. Той вероятно е пробвал някой или друг трик. И бе заплатил скъпо за опита. Вероятно Господарят на сенките беше близо до смъртта. Може би затова започнаха да се носят толкова много писъци извън Наблюдателницата.

Мислех, че Дъщерята на нощта е напълно свършена, но тогава я забелязах да се крие в свое собствено защитно яйце. Нейното беше тъмно като патладжан и едва прозираше. Детето се беше свило в ембрионална поза, но не изглеждаше наранено.

Оплаквача приличаше на нещо, опитало се да изнасили тигър. Издаваше непрекъснат шум, нехарактерен за него. По-скоро наподобяваше неспирно виене, подчертавано от случайно хъхрецо поемане на въздух в прободени бели дробове. Ловеца на души се опитваше да го лекува, но самата тя беше в лоша форма. Изглеждаше, сякаш се бе боричкала със същия тигър, със съмнително по-добри

резултати. Точно сега тя нямаше време за нищо друго, случващо се извън стаята.

Миризмата на Кина там си оставаше силна.

Изкълчих призрачните кокалчета на пръстите на Пушека и използвах натиск, докато той не се върна към момента, когато избяга панически. Така и не стигнахме до там. Кина пристигна първа, извършвайки втора изненадваща визита, която завари всички без защита. Едва се доближих достатъчно, за да почувствам присъствието на Кина и да започна да виждам, и изгубих фокус. Пушека се опита да избяга. Възвърнах си контрола и се потопих обратно.

Отскачахме навътре и навън, навътре и навън. Успях да зърна мимолетно още няколко пъти жива тъмнина, която, видяна от ъгъла на моето невидимо око, приличаше на миниатюрна версия на многогорката богиня. Кина се съсредоточи над обвиването на изчадието в тъмната черупка, която го обграждаше сега.

Оплаквача и Ловеца на души си изпросиха белята след минута на напразна съпротива, с която привлякоха вниманието на богинята, подобно на нахална муха, жужаща около трапеза.

Дългата сянка сграбчи възможността, за да упражни готов защитен катехизис, който да създаде яйцето, обвиващо го сега. Повечето от нараняванията, от които страдеше, бяха случайни и косвени, и ги получи по време на сборичкванията между Кина и другите.

Нараян Сингх изглеждаше разплескан по целия под. Не можех да кажа дали е жив.

Оставих Пушека да се отдръпне и го подкарах към Господарката. Сега би трябвало да му се стори като цвете по неговата скала на страха.

Зарях се право пред нея, на равнището на очите, както бях направил преди. Но трябваше да сторя още нещо, тя не стоеше мирна. Продължаваше да проклина писъците, които се чуваха още по-начесто.

Дългата сянка сигурно се клатушкаше на прага на вечността.

Изпищих.

Господарката замръзна.

Вторачих се в дупките за очи на грозния ѝ черен шлем. Те блестяха с неестествена яркост. Ако нещо толкова изначално неестествено можеше да стане още по-неестествено. Тя прошепна:

— Пак си тук.

Опитах се да изрева:

— Твоята приятелка Кина нашиба задниците им горе. Сега всичко е с главата надолу. Никога няма да има по-подходяща възможност да ги спипаш.

Господарката се извърна леко. Вгледа се в личната кула на Дългата сянка. Светлината в кристалната стая беше отслабнала, блещукайки като изразходвана лампа.

Съдбата, от която Дългата сянка се страхуваше толкова много, все още можеше да го застигне.

Господарката изкрещя на Иси и Синдаве.

Тя не разбра съобщението ми точно, но схвана най-важното — че точно сега вероятно беше подходящ момент за нанасяне на последен удар върху Господаря на сенките.

Този път, когато се завърнах в плътта си, бях напълно съсипан. Имах сила само да погълна малко подсладена вода. Очевидно изразходвах ресурсите си много по-бързо, когато се налагаше да се боря с Пушека през цялото време.

Знахаря говореше с някой от другата страна на завесата. Не разпознах гласа, така че не се включих в дискусиата.

Темата изглежда беше бързото влошаване на нашия късмет поради внезапното увеличение на броя на сенките, преминаващи край войниците пред Портата. Сега тварите се появяваха навсякъде, макар и все още, без да са фатално многобройни.

Човекът, който докладваше на Знахаря, беше вестonosец, изминал целия път от старата дивизия дотук покрай Наблюдателницата. Осъществил мисията си, той не искаше да се връща навън в нощта дори след като Знахаря му предложи един от амулетите на Едноокия.

— С това си в абсолютна безопасност — му каза Знахаря. — Сенките няма да знаят, че си наоколо.

— Не вярвам...

— Не изпитвай избухливостта ми, войнико! Ще извикам стражата.

Пушека издаде стон. Това беше истинско, силно пъшкане, изпуснато с цяло гърло. Знахаря пак заръмжа на пратеника. Земята се разтърси, сякаш някой беше изпуснал седемтонен скален блок. Валеше мръсен дъжд. Струйки наводняваха храната ми. Други се спускаха по шията и врата ми. Бях твърде уморен, за да ме е грижа, или дори да се зачудя какво се случваше.

Знахаря дръпна завесата.

— Какво беше това?

— Старият пръдльо издаде звук.

— Не той разтресе земята, нали?

Свих рамене.

— Не знам за това. Но знам, че Господарката иска да предприеме още един удар върху Наблюдателницата — обясних положението там. — Не е ли добра идея да я обкръжим всичките? Най-накрая да се възползваме от факта, че те не могат да спрат враждата помежду си?

— Точно това правим през последните пет години. Повече или по-малко. Не ми харесва идеята тя да се връща там. Би трябвало да се снишава до сутринта. Място като Наблюдателницата би могло да се превърне в смъртоносен капан, ако го нападат сенките.

— По-добре тогава да се тревожим за здравето на Дългата сянка — казах аз. — Ако благосъстоянието на Портата на сенките зависи от неговото положение.

— Хм.

— Много от ненормалните неща, които той стори през последните няколко години, се дължат на манипулациите на Ловеца на души и Кина. Но Дългата сянка го тресеше параноята по отношение на сенките двадесет години преди някой от нас да се покаже по тези земи. Той е убеден, че те са навън, за да го спипат. Ами ако е прав? Какво ще стане, ако го получат? Не знам какво се случва с човек, когато дойдат сенките, освен че загива ужасяващо. Ако една от тях убие Дългата сянка, дали това ще отвори Портата на сенките? Заради това ли така упорито се опитват да го спипат?

— Не знам. Ще трябва да попитам Едноокия.

— Къде е малкото лайно? Би трябвало да се навърта наоколо, вместо да играе тонк.

— Тонк?

— Преди известно време псуваше, защото искаше да се върне в дупката си. Намерил някакъв лапнишаран, който се навил да играе.

— Наговорил ти е глупости, Мъргън. Никой в тази войска вече не е достатъчно тъп, за да играе карти с него. Може би е отишъл да се напие. Защо не прескочиш там и...

— Изцеден съм. Това е една от причините да търся Едноокия. Нищо повече не мога да дам от себе си.

Знахаря въздъхна и започна да надява на главата си крилатия шлем на Създателя на вдовици.

— За какво да се оглежда?

— Би трябвало да следи Господарката и какво се случва в стаята на Дългата сянка. Обаче ще се наложи да се бори с Пушека за всяка

крачка. Малкото лайно наистина се връща в своята предишна бърза същност. Не иска да се доближи до това или онова, или... Няма значение. Кажи му, че ако види нещо, което Господарката трябва да знае, може да я предупреди, заставайки на равнището на погледа ѝ, точно пред нея, и да закрепи. Тя няма да схване всичко дума по дума, но ще разбере, че има нещо важно и ще прозре идеята.

Знахаря се намръщи. Той наистина се безпокоеше от завръщането на Господарката в Наблюдателницата. Попита ме:

— А ти? Можеш ли да допълзиш до дупката си?

Подсладената вода ми беше дала достатъчно сила, за да нападна някаква корава кифла и парчета от пиле, толкова кльоцаво, че не е имало сили да избяга от щабните готвачи.

— Аха. Тръгвам. Ще ми се да си бяхме взели повече добитък. Бих прерязал нечие гърло за голямо парче недопечено говеждо.

— Предполага се, че Едноокия е изплел мрежа от заклинания наоколо, за да направи мястото непроницаемо за сенките. Но ми се иска да вземеш и този амулет. Просто за всеки случай.

Никога не е мъдро да разчиташ на Едноокия на сто процента. Понякога става немарлив. Друг път забравя. А и се случва да е твърде мързелив.

— Донеси знамето на връщане — каза Знахаря. — После мога да дам този амулет на някой друг.

— Още ли искаш да мина през дупката на Едноокия? Сега съм по-добре.

— Аз ще се оправя с него. Ти си почини. Ако случайно си се обърнал към някоя религия, докато не съм гледал, помоли боговете си да ни прекарат през остатъка от нощта.

За щастие, от нея не оставаше много. Не след дълго сенките трябваше да си търсят убежища. Играта щеше да се обърне. Войниците щяха да прекарат часовете от деня в преследването им.

По времето на нашия разговор чухме няколко далечни писъка.

— Аха — канейки се да потегля, отбелязах: — Дали повечето от глупаците, които не пожелаха да си свършат работата или да си създадат неудобство, сега са мъртви?

— Предполагам. Струва ми се, че сенките все пак се учат от своите успехи. И от провалите си.

Излязох навън в нощта, треперейки.

Облаци прикриваха звездите. Не можех да видя нищо, освен спорадичния полет на огнено кълбо и блясъка на все още осветените кули на върха на Наблюдателницата.

Ослушвах се за гарвани, сови и прилепи, за плъхове и мишки. Нищо. Наоколо нямаше никакъв шум, който да не е с човешки произход. Сенките намираха животинския вкус за почти толкова апетитен, колкото човешкия. И много по-лесен за улавяне.

Подухна бриз. Подуших въздуха, разглеждайки облаците. Май щяхме да получим малко дъжд.

Спуснах се в собствената си землянка. Открих вътре Тай Дей, свит зад огъня, доста пребледнял за Нюен Бао и очевидно изплашен. Странно. Беше ми трудно да си го представя ужасен от нещо.

— Тук ще бъдем добре — казах му аз. — Тази свещ ще държи настрана всички сенки, които преминават през заклинанията, разпръснати от Едноокия навън — не споменах знамето. Не му трябваше да знае. Подадох му амулета, който ми предостави Знахаря. — За застраховка. Носиш ли го, можеш да ходиш навсякъде в безопасност.

— Никъде няма да ходя, докато слънцето не се издигне високо.

— Харесва ми отношението ти. Показва здрав разум. Изтощен съм. Трябва да си почина малко, преди да съм се сринал — огледах се наоколо. — Къде е майка ти?

Тай Дей поклати глава.

— Не знам. Нямаше и да знам откъде да започна да я търся, дори да можех да призова смелостта и да се отърва от леда, сковал костите ми.

— Дали не е някъде навън с чичо Дой, а? — загрижен, уморен, аз говорех, без да мисля.

Тай Дей не беше така изплашен и притеснен, за да пропусне моето изтървяване.

— Чичо Дой?

Защо да се преструвам?

— О, знам, че той кръстосва наоколо там, навън. Забелязах го миналата нощ. Той и майка Гота се перчеха през руините на Киаулун. Правейки кой знае какво и дявол знае защо. Или може би адът знае какво и кому. Какво е замислил той? Сигурен съм, че не се опитваше да оплячкоса онова, което Могаба или хората на принца бяха пропуснали.

Тай Дей просто ме гледаше. Може би следа от усмивка се опита да пробие. Но изчезна бързо.

— Дали тази свещ ще издържи цялата нощ?

Той накрая би могъл да стане умерено приказлив, ако е уплашен и притеснен.

— Тя ще изтрае много нощи. Ще поспя. Ако ще те накара да се почувстваш по-удобно, сложи си амулета и седни близо до свещта. Само не я мести. Трябва да блокира входа.

Тай Дей изсумтя. Той вече беше сложил амулета на китката си и затъваше отново в силно притеснение.

— Първото нещо ще е да потърсим майка ти — му казах аз. Сега, когато имаше възможност да е мъртва, бях загрижен. Резултат от твърде много юношеско образование, което настояваше, че дори най-омразният член от твоето семейство е неизмеримо скъп. И във всичко това имаше някаква истина. Кой ще ти пази гърба, ако не семейството?

Същото беше и тук, в Отряда. Най-омразният, най-презреният от моите братя трябваше да е по-ценен за мен от кой да е външен човек. На едно ниво ние сме голямо, грозно семейство.

Има, разбира се, редки изключения, толкова лоши кавгаджии и задници, че просто трябва да бъдат отстранени. Кое не се беше случвало от много време.

Щях да потърся тъща си, дори и да си бях пожелавал да е много далеч поне сто хиляди пъти.

Сънят ме победи още преди да съм заел хоризонтално положение.

Сънувах. Разбира се. Буден или заспал, прекарвах повечето от живота си в страната на сънищата.

Бях на мястото с костите. Някаква голяма сила тревожеше равнината. Самите кости се носеха на приливи и течения. Разпръснатите скелети се събираха, надигаха се и се скитаха безцелно за секунди или минути, преди да се разпаднат отново. Черепите се обръщаха, вирайки се в мен, където и да блуждаех. Гарваните грачеха пиянски от клонките на малкото останали през зимата дървета, страхувайки се да летят, защото им липсваше равновесие и всеки пореден полет неизменно водеше към земята, където поразената птица блъскаше с крила и се бореше сред костите като пеперуда, уловена в паяжина. Тъмни облаци препускаха през онова, което винаги представляваше стоманеносиво небе. Вятърът беше леден. Поривите му караха костите да трополят.

Миризмата на Кина беше силна, но не я виждах.

Обаче зад мен имаше нещо. Просто не можех да не обърна достатъчно бързо, за да разбера какво. Завъртането ми даде да разбера, че притежавам някакъв контрол, който незабавно упражних, пожелавайки да напусна мястото. Естествено, бягството не донесе подобрение.

Отидох в ледените пещери при старците. Тези антики не издаваха звуци, но потрепваха. Имаше нещо във вятъра. Тук миризмата на Кина също беше силна, но тя отново не витаеше наоколо, за да бъде видяна.

Някои от онези стари момчета бяха отворили очи. Наблюдаваха ме, докато преминавах край тях.

Отново ме споходи усещането, че зад мен има нещо, но не го забелязах, когато се извърнах. Имах контрол. Следвах тунела, накрая достигащ до мястото, където лежах на поставките си Книгите на смъртта. Първата, която Дъщерята на нощта преписваше, сега беше отворена на някоя от началните страници.

Зловонието на Кина там ставаше ужасяващо.

Нямах работа на това място. Нито какво да търся.

Освен да изляза навън.

Опитах се да си спомня как се измъкнах предишния път. Като просто го пожелах достатъчно силно, предполагам.

Настъпи тъмнината.

Това ми напомни за нещо, казано веднъж от Нараян Сингх:

— Тъмнината винаги идва.

Изглежда, бях от доста отдавна в пълен мрак. Страхът започна да нараства. Разсъждавах колко прав трябва да е бил Нараян.

Макар и да можеше да носи хиляда различни имена през хиляда различни времена, и да идва от хиляда различни посоки, тъмнината настъпва винаги.

Когато светлината се върна, аз отново се оказах високо над всичко. Толкова високо, че бях над облаците, които препускаха, докато търсех път към леглото, изоставяйки се на милостта на онези непознати звезди.

Избрах съзвездието на север, наподобяващо извит кинжал, като предположих, че това беше посоката, която следвах предишния път. Наложих си цялата бързина, на която бях способен, и се гмурнах през облаците. На моменти бях толкова ниско, че върховете на дърветата се поклащаха точно на мястото, където щеше да се намира стомахът ми, ако имах такъв. Мислех си, че бих могъл да се наслаждавам на усещането, ако само успеех да се отърва от чувството, че нещо ме следва отблизо и приближава.

Този път долу нямаше светлини. Целият свят миришеше на страх, сякаш всяка скала и животно, и дърво усещаха, че е на път да се случи нещо злокобно. Открих село. Цялото население изглеждаше будно, въпреки часа. Те се блъскаха в ужасени групички, бебетата се вкопчваха здраво, прибираха добитъка в домовете си. Не си приказваха много. Децата хленчеха.

Как можеха да знаят какво ставаше при Наблюдателницата? Имаше ли някакво предсказание или нещо, което провиждаше, че тази нощ Портата на сенките ще падне? Дали съществуваха знаци и предзнаменования, незабелязани от мен? Знаеха ли нещо изобщо? Може би техният ужас нямаше нищо общо с Господарите на сенките или Черния отряд.

Полетях напред. Далеч, далеч напред случайна искра проряза небесата. Тя трябва да беше от горящите къщи. Разправията със сенките не бе приключила.

Точеше се дълга нощ.

Портата на сенките не се бе сринала. Все още не. Дългата сянка оцеляваше.

Спомних си, че нямах никакъв проблем да се доближа до коя да е от жените, когато Пушека не беше с мен. Насочих се към мъждукащите останки от кристалната стая на Дългата сянка.

Ловеца на души беше на крака, в ужасна форма, което не й пречеше да се заяжда с Оплаквача. Пищящият магьосник едва ли знаеше къде се намира.

— Хайде, безполезна парцалена топко! — Ловеца вилнееше с гласа на продавачка на риба. — Трябва да се махнем отгук, преди любимата ми сестра да разбере за прекрасната възможност, която пропуска!

Нейната мила сестра вече беше на път, благодарение на мен. Бях изненадан, че й отнемаше толкова дълго време. Изглежда беше станала много предпазлива в последния час. Разбира се, налагаше й се да се провира през дълъг тунел, после да скита през тъмна крепост, след това да предприеме трудно катерене, като през цялото време се уверява, че наоколо няма малки сенки, които да й скочат на гърба.

Оплаквача изпусна замаян, въпросителен крясък. Той все още не беше наясно къде се намира или как бе стигнал дотук. Съсредоточи се в опит да се задържи на краката си.

Ловеца също трябваше да си пази гърба. Тя разпръсна някакво малко заклинание, което изпрати червей светлина, пъхащ се по всичките тъмни места в подобие на стая. Магията пропъди няколко мънички сенки. Те лесно избегнаха светлината. Ловеца на души прокълна:

— Проклетото нещо не е достатъчно бързо.

Сенките се втурнаха към Дългата сянка, който беше в далеч лоша форма от Оплаквача. Той обаче беше по-наясно с нещата, които се случваха наоколо. Прошепна заклинание, преди тъмнината да достигне обвивката му. Малките сенки се завъртяха и тръгнаха към нашествениците.

Тази битка очевидно нямаше да свърши, докато Дългата сянка оставаше жив. Той си беше инатливо лайно.

Ловеца на души шамароса Оплаквача през ушите. Пронизителният глас на продавачка на риба настояваше:

— Хайде! Това място ще бъде краят ти, ако не избягаме — тя усещаше непосредствената опасност. Сега Господарката не беше далеч. — Това е тя — нов глас. Объркан, изплашен, детински. — Как се осмелява? Тя вече не може да има никакви истински сили. Нещата не стават по този начин.

Сега Господарката беше на стълбището. Изобщо не изглеждаше изплашена от сблъсъка със сестричката си.

Носеше сноп къси бамбукови пръти.

Както и дузината мъже зад нея. Щяха да стъкмят малка виелица от огнени кълба. Онези в тила на групата изкачваха стъпалата гърбом. Държаха пръти, готови за изпразване към всичко, идващо зад тях. Миризмата на страх стана по-силна от прокрадващия се парфюм на Кина.

Ловеца на души удари тежко Оплаквача още няколко пъти, опитвайки се да го накара да се раздвижи. Той си остана твърде изтощен, за да е от голяма полза.

Тя се обърна към входа. С някакво малко, но добре избрано заклинание запечата вратата, после възобнови опитите си да вкара Оплаквача във форма за летящо бягство.

Малките сенки се бяха покрили отново.

Вратата започна да блести. Повърхността ѝ се изпъстри според нюанса на огнените кълба, удрящи обратната ѝ страна.

Ловеца на души създаде нож и разряза облеклото на Оплаквача. Чудех се, докато тя не откри онова, което търсеше. Когато го разгърна, се оказа парче коприна с размери четири на шест стъпки, плюс малък сноп пръчки. Коприненият правоъгълник стана почти твърд, когато Ловеца произнесе определена дума. Той започна да потрепва на пода, сякаш се носеше по повърхността на меко къдрещо се езеро. Ловеца на души развърза снопа пръчки и ги събра в рамка, върху която опъна коприната. Мърмореше, докато работеше. Цялото нещо изглеждаше твърде крехко, но след минута тя сграбчи Дъщерята на нощта и се покатери отгоре. Килимът хлътна, но удържа тежестта им. Пръскайки слюнка, тресейки се, сякаш имаше пристъп, Оплаквача се повлече към

откраднатия си спешен превоз. Зачудих се дали това беше последната му тайна или имаше още летящи трикове в ръкавите си. Обзалагам се, че нещо като това парче коприна го беше измъкнало от смъртта, някога, когато си мислеха, че той се е размазал с висока скорост в стената на Кулата в Чар.

Ловеца на души запрати нагоре нещо неопишимо яростно. По-голямата част от върха на кулата изчезна в кълбо бяла светлина. Пламъкът беше толкова блестящ, че издаде всички сенки, плъзгащи се в нощта, но временно ослепи половината мъже, опитващи се да ги изтребят. Когато светлината отслабна, една трета от покрива на кристалната кула вече не съществуваше. Ловеца на души хвана Оплаквача за косата, завлече го върху килима и каза някаква дума, която накара парчето коприна да се раздвижи.

То почти веднага започна да се снижава. Едва премина куличката. После се запуска надолу, надолу, към враждебни хора и неприятелски настроени сенки, дебнещи се едни други сред скалите. Ловеца не искаше да се спуска там, но килимът беше претоварен. Беше замислен да измъква от беди само дребния магьосник, а не заедно с всичките му приятели и съседи.

Миризмата на Кина отново стана по-силна. Вихрушката от ярост се завръщаше за още един опит. Богинята не искаше да отнасят дъщеря ѝ.

Очите на изчадието в яйцето бяха затворени. То се оказа гъвкаво и хлъзгаво, когато Ловеца на души го размяташе наоколо. Лицето на детето носеше онова спокойно изражение, което придобиваше, когато общуваше с Кина.

Господарката и нейната група нахлуха в стаята, където Дългата сянка и Нараян Сингх още стенеха и потрепваха. Огнени кълба разпъдиха веднага малките сенки. Секунди по-късно поток от пламтящи топки достигна Ловеца и спътниците ѝ. Никоя не улучи целта, но те предупредиха нашите войници, че нещо летеше. А всичко, което хвърчеше, не беше на наша страна.

Интересът и гневът на Кина нарастваха бързо. В призрачния свят зафуча ураган. Зловонието ѝ се просмука в реалността. Хората изповръщаха последното си ядене. Небето притъмня повече, отколкото през нощта, и облаците се сгъстиха.

Земята се разтърси.

Тронът потръпна и се плъзна с една хилядна от инча.
Измъчената фигура изпъшка. Слепите ѝ очи потрепнаха.

Изграчи гарван.

Птицата забрави, че не трябва да каца. Ноктите ѝ докоснаха главата на спящия. Преди крилата да спрат да се движат, гарванът запищя. Малките сенки го бяха намерили. Те жизнерадостно се дърлеха за жизнената му сила.

Земята затрепери. Вече няма тишина. Камъкът е разбит. Той продължава да се разпада. Светлината в пропастта е по-ярка. Пастелни, ефирни мъгли се издигат като търсещите пипала на морска анемона.

Има цвят. Съществува някаква форма на живот. Има светлина.

Има смърт. Гарванът запищя измъчена обида.

И умря.

Смъртта ще намери начин. Мракът ще открие своя път.
Тъмнината идва винаги.

Отне ми известно време да осъзная, че разтърсването не беше нито въображаемо, нито метафорично. Земята трепереше. Това беше истинско, грубо земетресение, толкова гадно, като онова, разрушило Киаулун и много от земите на сенчестите, преди да се отправим на юг. Паника изпълни призрачния свят — очевидно божествено объркване от страна на Кина. Нейното зловоние придоби напълно нов оттенък.

Някой да е чувал за изплашен бог?

Огнените кълба продължаваха да прорязват нощта.

Наблюдавах как Господарката и хората ѝ се суеят, докато събират Сингх и Дългата сянка. Подхождаха изключително внимателно и с двамата. Господарката знаеше точно колко опасен може да е всеки от тях. Имаше си работа и с двамата от доста време.

Тя искаше да прати някакъв специален поздрав след сестра си, но преди да успее да заплете заклинание, вторичен трус разтrese крепостта. Разнебитената кула започна да се разпада на парчета. Господарката реши, че може би е време да се насочи към долните етажи и да излезе на повърхността, където е по-малко вероятно са я затрупат разни неща.

Хрумна ми, че моментът е подходящ да се мярна навън и да поговоря със Знахаря. После си спомних, че сега не яздех Пушека, така че не разполагах с такъв контрол. Не можех да се събудя. Реших да остана с Ловеца на души и спътниците ѝ. Беше от полза да се знае къде ще се установи, за да се съвземе достатъчно, че да се обгради отново със заблуди и заклинания.

За секунда, докато се плъзгах над върха на кулата към бездната на нощта, ми се стори, че усещам хленченето на опитващ се да избегне кулата Пушек. Вероятно твърде много свиквах с близостта на малкия страхливец.

Миризмата на Кина се засили, повехна, после отново стана осезаема, сякаш богинята ловуваше на сляпо. Нейният гняв никога не стихна.

Ловеца на души изтормози Оплаквача да остане достатъчно буден, за да поддържа килима нависоко. Веднага след като той си възвърна наполовина разума, започнаха да се препират. Май станаха доста шумни, защото огнените къмба запрелитаха много по-наблизо.

Тези неща имаха сила, която поразяваше отвъд света на смъртните. Разбрах го по трудния начин, поддавайки се на детинско изкушение. Позволих на едно къмбо да премине, просвистявайки през онова, което приблизително представляваше призрачното ми тяло.

Болката беше ужасна. Помислих си, че сенките трябва да усещат, когато ги удари. Но огненото къмбо не се впи в мен по начина, по който го правят със сенките, макар че инерцията му спадна достатъчно, за да го забележа дори в агонията си.

Нямаше да пробвам проклетия трик отново.

Ловеца и Оплаквача почти ми избягаха, след като започнах да наблюдавам огнените къмба твърде отблизо. Но онези, които хукнаха след врявата на Оплаквача, поддържаха следата топла.

Ловеца летеше към същия каньон, където се окопаваше през цялата зима. Но не изглеждаше вероятно да остане твърде дълго там. Ние знаехме къде е бърлогата ѝ.

Настигнах ги. Можех да се справям по-добре, когато се концентрирам.

Вероятно се приближих твърде много. Ловеца май изведнъж разбра, че е наблюдавана. Спря килима и се озърна наоколо. Дори в тъмнината можех да усетя настоятелността на взора ѝ.

— Оплаквач! — сопна се тя. — Усещаш ли нещо странно?

Наистина лош ход. Той насърчи смрадливия малък магьосник да отвори уста. Когато го направи, изпусна силен вой. Ловеца беше спряла точно над някои от бегълците на Прабриндрах Драг. Те изглеждаха много нервни хора.

Първите пламтящи къмба осветиха килима достатъчно, за да се прицелят другите. Едва Оплаквача бе успял да си върне контрола над устата, когато огнен снаряд го улучи в ръката. Той изпищя отново. И изгуби концентрация.

Килимът започна да се плъзга към земята. Ловеца на души прокле с гласа на раздразнителен старец, борейки се с него. Огнено къмбо почти раздели на път гарвановата ѝ коса. Разярена, тя отвори уста за някакво смъртоносно възмездие.

Килимът започна да пада.

Ловеца изрева от чувство на безсилие, изстреля обут в ботуш крак и избута Оплаквача от края на килима. Той кресна ядосано. Ловеца измърмори едно враждебно сбогом. Килимът престана да пада. Нашепвайки заклинания за контрол, магьосницата го задвижи отново. Момчетата на земята изобщо не престанаха да стрелят.

Огнено кълбо прободе килима между Ловеца на души и Дъщерята на нощта.

Кина, макар и неспособна да навакса и да удари Ловеца, изглежда бе осведомена за събитията. Вихрушка от ярост изпълни света на сенките. Мержелеене на многоръкия идол започна да се прокрадва от нашата страна. То не придоби плътност, но се материализира достатъчно, за да обърне талианците в бягство, накъдето им видят очите.

Оплаквача виеше, падайки към земята. Проклето малко лайно — и този път късметът му удържа. Първо пропадна през клоните на някакви натежали вечнозелени дървета. Те го охлузиха целия, но забавиха падането му. После Оплаквача се размаза на склон, все още покрит с нестопен сняг. Преспите бяха достатъчно дълбоки, за да погълнат малкия магьосник.

Не питаех никакво съмнение, че той ще бъде на крак и ще танцува като дервиш преди обяд. И вероятно в настроение да покаже на Ловеца на души точно колко много я обича.

Подуших наоколо още няколко минути, отбелязвайки мястото. Оплаквача не направи нищо. Помислих си, че би било по-добре да се опитам да се събудя. Разполагахме с уникалния в живота шанс или да вербуваме първокласен магьосник, или да го изключим от проблемите ни завинаги.

Подозирах, че Знахаря щеше да предпочете последната алтернатива. През годините преживяхме твърде много враждебни срещи с Оплаквача.

Споменах ли късмета на дребния магьосник? Не можех да се събудя. Очевидно духът ми нямаше никаква власт над тялото, когато то искаше да спи. Май трябваше да продължа да бродя, независимо дали по желание или не.

Спомних си миналата година, когато пропадах, без дори да съм заспал. Тогава Ловеца на души някак ме отделяше незнайно как и с

предназначение, което никога не отгатнах. Което тя можеше да ми стори отново. Особено ако делата ми напоследък бяха привлекли вниманието ѝ.

Съществувахе добра възможност цялата тази работа за нея да е била просто игра, нещо, с което да убие малко време, докато фрагментите в схемата ѝ си дойдат на местата. Или вероятно експериментираше. Или и двете неща, и може би повече. Онова, което със сигурност знаехме за Ловеца, беше, че тя се движи в хаос и мотивите ѝ са нетрайни.

Трябва да се задействам. Помислих си, че докато оставах тук, навън, се налагаше да продължа да разузнавам. Да работя в съня си. Би трябвало да накарам Стареца да ми вдигне заплатата. Колко ли е двойна шпионска надница?

Принцът си прекарваше добре. Той се насочваше право по пътя на север, което беше единствената причина да го открия. Цяла тълпа от хората му бягаше заедно с него. И продължаваха да се движат пъргаво.

Сенките се забавляваха около тях, като вълци в търсене на опасна игра. Това беше битка на надбягване. Хората на принца не разполагаха с много бамбукови пръти, но винаги, когато някой от тълпата започнеше да пици, умираше от огнените снаряди, преди нападащите сенки да успеят да завършат жестокото си дело.

Не прахосах време в търсене на Могаба или Гоблин. Твърде много бяхтене, за да ги открия. Може би след съмване. Което би трябвало да започва вече, само дето облаците бяха твърде плътни.

Насочих се обратно към Наблюдателницата.

Навсякъде, където отидех, виждах свидетелства за последното земетресение: свличания на почвата, съборени дървета, срутен мост, който южняците бяха построили отново след последното земетресение, а после го бяха сринали, така че да не можем да го използваме, при което на Клетус и неговите братя се наложи да го вдигнат отново. И много подслони, повалени или пропаднали. И пукнатини в земята. И дори някакви поражения в Наблюдателницата, където Дългата сянка се беше спречкал със своите приятели и после всички се караха с Кина.

Докато се приближавах, голям блок от бял камък се изплъзна от кулата на Дългата сянка и падна към основата на стената. Още няколко бързо го последваха. Кулата като че ли се клатушкаше леко, сякаш

направена от желе, вместо от камък. Тогава осъзнах, че виждам надигащ се повторен трус. Или може би земетресение, дори по-силно от последното.

По дяволите! Дали цялата проклета крепост щеше да се срине? Господарката и нейната команда все още бяха вътре. Не. Невъзможно. Никое земетресение не може да повали Наблюдателницата. Тя беше твърде масивна. На практика нямаше къде да падне, понеже представляваше повече камък, отколкото празно пространство.

Работните скелета на Дългата сянка и загадъчните машини започнаха да се олюляват и изместват.

Струя бял огън бликна към небето и разпори стомасите на ниско надвисналите облаци. Дори в призрания свят можех да чуя рева на отприщаната енергия. Кристалът близо до струята изчезна в сини валма. По-нататък той се разтопи и разтече като восък на свещ. Закапа. Видях капка да пада във ведро с вода, цвъртейки. Точно тогава реших, че ако оживея, ще изкача онази кула, ако оцелее, и ще поискам мрамора като сувенир. Струята промени цвета си от бяло през жълто до червено, после потъмня, но горещината си оставаше, избликвайки още известно време не така буйно. Господарят на сенките беше укрил много сила на върха на тази кула.

Всичко запалително в останките от стаята сега беше в пламъци. Няколко малки сенки припкаха насам и натам. Изглежда не желаеха да напуснат, въпреки бедствието. Вероятно бяха опитомени.

Паднаха първите капки дъжд. Онези, които преминаваха през невидимата струя енергия, на мига се изпаряваха. Мислех си да вляза в крепостта, за да проверя Господарката, но никак не успях да убедя себе си, когато една от сенките реши, че вероятно ще е по-щастлива, ако хване пътя. Пътеката, която избра, беше тази на Господарката и нейните затворници.

Цяло подразделение от мозъка ми се посвети на размишления относно бъдещето на Дългата сянка и Нараян Сингх. Перспективите на Нараян, опасях се, бяха особени мрачни.

Последвах сянката.

Не исках да го правя. Но се почувствах заставен. Сянката можеше да се промъкне до Господарката и момчетата. Тя вероятно беше вярна на господаря си. Може би ще пробва да му помогне.

Подсмихнах се на картинката как Дългата сянка се опитва да бяга — така разнебитен, както беше.

Не изпитвах никакво съчувствие към него.

Пробвах да уловя присъствието на Господарката напред, но не успях. И не можех да отида никъде по права линия, разбира се. Все

още не бях в състояние да преминавам през стени. Което означаваше, че страдах от същите ограничения като сенките. Това означаваше ли, че сенките можеха да отидат навсякъде, където успявах аз?

Звучеше смущаващо.

Във вътрешността на Наблюдателницата нямаше никаква светлина, нито какъв да е звук или знак. Промених си мнението за бързото откриване на Господарката.

Мога да сънувам кошмари за тъмни и тесни места дори когато съм буден.

Върнах се. Доколкото бях осведомен, нямаше никакви разклонения, които да ме накарат да се изгубя. Натресох се право в сянка.

Няма никакъв източник на светлина, освен огнището, където мъчителят нагрива инструментите си. То мъждука, осветявайки сбръчканото, обветрено бронзово лице на ужасения малък човек, който не е станал войник, защото иска, а понеже вярва, че дължи на боговете си служба, когато те го призоват. Като всички от неговия народ (също както и техните врагове), той се надява боговете му да са най-силни и да пребъдат.

Това беше част от кошмар, продължил две секунди, изпълнен с толкова чужда за мен информация, че никога нямаше да добие смисъл. Не бях сигурен, че трябваше да приема как срещнатата от мен сянка бе наистина свързана с човека, измъчван до смърт, след като е бил пленен в някаква религиозна война. Никоя религия на тези страни не работеше по този начин. Дори и Измамниците не го правеха, въпреки че бяха измъчвали някакви жертви през изминалите векове в Свещената гора по време на техния Празник на светлините.

Моята среща със сянката не беше толкова лоша, наистина. Не смятах, че сблъсъците щяха да бъдат обезпокоителни, докато ходех с призрака. Но вероятно щеше да е фатална, ако се беше случила, докато се намирах в собственото си тяло.

Инцидентът ме остави оглупял и дезориентиран. Понесох се обратно към останките от кристалната стая. Мястото беше изстинало. Светлината изглеждаше напълно помръкнала. Но сега в света имаше друга светлина, въпреки облачността. Най-накрая денят настъпваше.

Докато осъзнавах, че обсадата на нощта приключваше, последен малък залп от огнени кълба избухна близо до Портата на сенките.

Тогава светът притихна. И за няколко минути никой и нищо не убиваха някой или нещо, докъдето поглед стига.

Вторачих се на юг и се сетих, че го нямаше Пушека да ми пречи да кръжа там и да надзъртам. А и сенките не ме закачаха в това състояние. Направеха ли опит, постъпваха като гризачи. Без значение колко са големи и свирепи, те се придържаха близо до повърхността. Искаха да могат да се скрият много бързо. А аз можех да летя.

Поех на юг. Наистина го сторих. Но се случи нещо.

Земята се разтърси отново.

Светкавица удари Наблюдателницата само на дузина стъпки.

Тай Дей ме събуждаше.

Ефектът беше, че се насочвах на юг, но нещо ме сграбчи за врата и аз се завъртях на север като листо, грабнато от дяволски вихър.

— Не искам да ставам — казах на ръката, злоупотребяваща с почивката ми. — Изморен съм. Работих цяла нощ — наистина се чувствах много отпаднал. Бях работил цялата нощ. Усилено. Искаше ми се да се обърна и да дремна още осем чара.

Тай Дей ме смуща отново. И тогава изникна друг проблем. Може би много по-голям.

Краката ми бяха мокри.

Надигнах се на лакът, докато Тай Дей настояваше:

— Трябва да станеш!

— Отказвам да го призная, но си прав. Трябва да стана — налагаше се да се надигна, защото дъждовната вода се стичаше навътре като поток, превръщайки пода в кал.

Халосах си главата в талпа.

— Какво, по дяволите? — таванът на землянката беше пропаднал наполовина. Далечната стена се бе сринала. Единствената причина изобщо да виждам нещо беше, че Тай Дей, дошъл да ме посети, носеше свещ, отблъскваща сенките.

— Какво е станало?

— Земетресение.

О. Да. Не ми беше хрумвало, че също можех да стана жертва на бедствието.

В момента, в който успях да застана на колене, забелязах, че Тай Дей трябва да е свършил много работа само за да стигне до мен.

Намирах се в джоб. По-голямата част от нашата земянка трябва да беше пропаднала.

— Майка Гота? — попитах аз. Бях преминал на Нюен Бао, без да се замисля.

— Не знам — той отговори на същия език. — Тя никога не си стои вкъщи — в гласа му имаше нехарактерна острота. Пренапрежението влияеше и на него. На няколко пъти той се пропукваше и за по няколко минути преставаше да бъде леденият човек.

— Как успя да влезеш?

— Оттам, където покривът пропадна.

Наложи се да ходя като паток, за да огледам дупката. Аха. Можех да видя откъде се беше промъкнал. Имаше някакво грозно сиво небе там, навън. Все още пръскаше. Тай Дей обаче беше два пъти по-слаб от мен.

— Май ще поостана тук, долу, за няколко месеца, преди да мога да се измъкна. Не трябваше да дебелея толкова, след като се магнахме от Деджагор — тогава изглеждахме много зле. Като ходещи скелети, повечето от нас.

Чудех се дали това имаше нещо общо с моите сънища.

— Вземи свещта. Ще се покатеря и ще разширя дупката.

Моят телохранил. Това беше почти първият път, когато той изобщо получи истинска възможност да спаси задника ми и то да не бъде коварно задушен от прогизнал покрив.

Той се избута към отвора. Разшава се, загърчи се и падна долу.

— Трябва да ме побутнеш.

— Твърде много закуски, докато се мотаехме наоколо, плещейки глупости. Давай — оставих свещта настрана много внимателно. За мен тя беше много важна. Не исках да остана тук, долу, в това тясно, студено, влажно място без светлина.

Сграбчих краката му и започнах да бутам. В дупката трябва да е имало достатъчно кал, за да го направи хлъзгав. Той успя да се промуши. Подсмихнах се на мислената картинка как земята ражда този грозен малък човек, като някакъв глинен дявол от митовете на гуни.

Дочух гласове. Нещо блокираше мътната светлина. Знахаря се провикна:

— Ей, умрял задник, още ли дишаш там?

— Добре съм. Мислех си да взема да подремна.

— Все още би могъл. Ще ни трябва малко време, за да те измъкнем.

— Добре. Наред съм — поне докато гореше свещта.

Погледнах я. Оставаше ѝ още много живот. Тези неща бяха създадени да изтрайват.

Замислих се как Тай Дей е трябвало да слезе на място, вероятно пълно със сенки, за да види просто как се чувствам. Което ме накара още повече да се зачудя за устройството на вътрешния му свят. Може би бях просто един окалян и окаян мислител. Или вероятно все още не бях достатъчно обигран да бъда Нюен Бао. Дори и не можех да си представя как да се отнасям към Тай Дей с неговите няколко различни — отделни — характера.

Той и Нюен Бао вярваха, че има към мен дълг, толкова голям, че бе посветил живота си на защитата ми. Залагаше себе си, дори и душата си, заради мен. Но в същото време Тай Дей преднамерено лъжеше и мамеше чужденеца, който беше причината за срама на семейството му. И несъмнено нямаше да каже на Воина на тъмнината нищо, което да хвърли каква да е светлина върху отношението на Нюен Бао към Черния отряд.

Като се замисля, дори и моята любима, възлюбена Сари не беше казала много по въпроса. Тя умееше да сменя темата, без това да прави впечатление.

Казах нещо към дупката, но никой не ми отговори. Е, майната ви! Бях уморен.

Седнах в задълбочаващата се кал и отново се приготвих да заспя. Не отидох никъде. Не правих нищо друго, освен да спя.

Беше страхотна бъркотия, когато пленниците от дивизията на принца ме изтеглиха от земята. Мускуса и Хагоп от Старата банда, които не бях виждал от Чарандапраш, дойдоха да ме огледат.

— Изглежда са открили някакъв мелез между къртица и плъх — каза Мускуса.

— Само дето е по-кирлив. Ако не валеше, Мус, щях да ти предложа да вземеш кофа с вода и да я лиснеш по него.

— Смешници — замърморих аз. — Само си признайте кой ви изпрати. Веднъж да ви възложат да свършите нещо смислено и да се осерете.

— Характерът му се е подобрил след последния път, когато го видяхме — забеляза Хагоп. — Вече не позволява на разни малки пречки да го безпокоят.

— Какво правите, вие, момчета? Напоследък не сме получавали много новини от вас.

Хагоп се намръщи. Мускуса отвърна:

— Арест тук, удар там. Нищо сериозно.

На практика, откакто изобщо ги бях срещнал, единият от тях или двамата се възстановяваха от някаква рана. Именно с това бяха познати. Всъщност те бяха икони. Мускуса и Хагоп не можеха да бъдат убити, само наранени, и докато те оставаха живи, Черния отряд щеше да оцелее. Хагоп каза:

— Бяхме изпратени насам с куп работи за Стареца и с нещо, което да включиш в анализите. Имена.

— О! — Знахаря и аз винаги се опитвахме да записваме имената на нашите паднали братя по най-добрия възможен начин. След като си бяха отишли, това беше единственото доказателство, че са живели някога. Което си беше вид безсмъртие.

— Много имена — настоя Хагоп, — стотици. Миналата нощ не беше добра за Старата банда.

— Дали ще успееш? — попита Мускуса. — Всичко ли е заровено там, долу, в калта?

— Така е. — Но бях по-внимателен с анализите и с другите неща, отколкото към себе си. Държах ги в стая със стени, под и таван, изградени от трупи, с отводняване и всичко друго. Просто за всеки случай. И бях сигурен, че Господарят на сенките ще ни удари. — Стотици имена? Наистина? Някои, които познавам?

— Всички са в списъка.

— Ще трябва да ги добавя на гърба на книгата, която пиша сега — ако бяха стотици, щяха да са скорошни новобранци и имената им сигурно не ми говореха нищо. Щяха да бъдат записани някъде във ведомост, което нямаше нищо общо с мен.

Тай Дей се материализира. Не бях забелязал неговото отсъствие, докато не се появи. Той каза:

— Майка ми е добре — но не звучеше да е наистина сигурен.

— А?

— Откриха я в дупката на магьосника, когато го изкопах. Ето защо дойдох толкова късно при теб. Твоят капитан знаеше, че си добре. Но не беше наясно дали магьосникът е мъртъв или жив.

Той имаше предвид Едноокия, осъзнах аз. Да, разбира се, ако земетресението беше достатъчно лошо, за да надвие фината художествена изработка, която Тай Дей и аз бяхме вложили в нашето място, тогава землянката на Едноокия не можеше да е друго, освен изпълнена с дъждовна вода дупка.

— Тя беше в землянката на Едноокия?

Притеснен, шептейки, защото имаше други Нюен Бао наоколо, Тай Дей призна:

— И двамата бяха мъртво пияни. Припаднали в собственото си повръщано. Дори не знаеха, че покривът е пропаднал навътре, докато спасителите не ги извадиха.

— Съжалявам — казах му. — Но просто ще трябва да се посмея — беше по-силно от мен. Никакъв проблем да си представя картинката как онези двамата се бяха наквасили заедно. Кикотът ми беше освобождаване на цялото напрежение от изминалата нощ.

Мускуса и Хагоп, едва сдържайки смеха си, се правеха, че зяпат склоновете на юг.

Отново избухнах в кикот. Осъзнах, че преди обяд мълвата ще е обходила всичко, което беше останало от армията ни. Без съмнение тя щеше да понесе грубо преувеличение и да прерасне в някаква похотлива епопея, преди да достигне най-отдалечения ни пост.

Хълмът, който служеше за дом на нашата щабна група, се бе превърнал в тридесет акра язви. Едва ли някоя земянка беше оцеляла. Пленниците копаеха на дузина различни места. Забелязах едно познато лице, после друго да насочват спасителните екипи.

— Така значи. Тя вече не им се сърди.

— Какво? — попита Тай Дей.

— Нищо. Просто си мислех на глас — говорим за вълка... Господарката излезе от кошарата на Стареца. Която беше невредима. Знахаря вървеше точно зад нея. Никой не изглеждаше отпочинал. Но със сигурност им беше добре заедно.

Измърморих нечленоразделно, дълбоко в гърлото си. Моята жена беше на половин свят разстояние.

Знахаря ме доближи бавно.

— Време е за ежегодната ти баня, Мъргън.

— Ако остана достатъчно дълго тук, под дъжда...

Господарката прогори с поглед дупка в мен. Искаше да ме разпита. Но не сега, не тук, не и пред толкова много хора, които не бива да чуят отговорите ми, защото половината от тях не знаят на чия страна са.

— Колко зле пострадахме миналата нощ? — попитах аз.

Знахаря сви рамене. Малко студена дъждовна вода влезе под яката му.

— Не знам още. Около две хиляди човека на Господарката се водят изчезнали.

— Макар и да се появяват — тя каза, присъединявайки се към нас. — Смятам, че накрая ще намерим повечето от тях. — Вероятно мъртви.

— Мускуса и Хагоп твърдят, че сме изгубили голяма част от Старата банда — казах аз.

Знахаря кимна:

— Донесоха списък. Много по-дълъг, отколкото се надявах. Все още нямаме никаква полза от другите дивизии. Новата все още е

неорганизирана, а тази на принца се разпадна изцяло. Има ли нещо, което искаш да ми кажеш насаме? Така изглеждаш.

— Да. — От грубия комин на подслона на Знахаря се издигаше дим. Искаше ми се да се погреея, дори и да се налагаше да измисля, какво да му кажа.

Присъединих се към него в топлотата без угризение и с малко съчувствие към хората, които оставих навън в дъжда.

Господарката ни последва вътре. Тя носеше самодоволно, но гладко изражение.

Беше разпростряла пред огъня една от грубите карти на Знахаря.

— Можеш ли да уточниш къде потъна той? — имаше предвид Оплаквача. — Вероятно все още можем да го заловим, ако е зле ранен.

— Какво беше това? — попита Стареца, когато смотолевих нещо.

— Ух — казах аз, — ти никога не преставаш да изкушаваш бедите, нали? — Господарката не ме превърна в жаба. Нито дори в една от малките грозни плъхокъртици на Мускуса. Беше в добро настроение тази сутрин, за разлика от предишната нощ.

Пушека изпъшка. Той ме сепна, въпреки че това беше неговият втори стон, откакто влязох в подслона на Знахаря. Погледнах натам. Завесата беше открита. Дългата сянка и Нараян Сингх лежаха струпани в нишата, заедно с поразения магьосник. Не можех да си представя Господарката и Стареца да се отдават на лудории при цялата тази шайка, наблъскана само на няколко крачки от тях, но беше очевидно, че се бяха възползвали напълно от възможността си.

Останах умерено изненадан, че Господарката беше предала своите затворници на мъжа си. Дългата сянка представляваше голяма възможност за придобиване на сила. А Сингх... Господарката дължеше много на Сингх. Но също и капитанът.

Вероятно щяха да превърнат Нараян в семеен проект.

Тя зададе няколко въпроса, които очаквах, главно за ограниченията на Пушека. Не споменах, че развивам способност за пътешестване без спящия магьосник. Тя не ме попита. Знахаря обаче забеляза, че знаех за Оплаквача, въпреки че бях в моето убежище по време на злополуката с Покорения.

— Ще изпратя Кинжала — реши тя. — Той е здравомислещ. Може да свърши работата, без да убие себе си или Оплаквача.

Исках да попитам как Кинжала и Лебеда се бяха хлъзнали обратно към нейната благосклонност, но управленските решения не бяха моя работа. Господарката един път вече ми го обясни категорично по отношение на друг въпрос.

Тя излезе, за да предложи на Кинжала възможност.

Когато напусна, Знахаря попита:

— Къде е знамето?

— Заровено в моята земянка.

— Хм. Ами анализите и другите неща?

— Те също са там. Засега би трябвало да са на сигурно. Но ако има друго земетресение, или още много дъжд... Не знам.

— Ще отидем да ги потърсим веднага след като изкопаем хората.

— Защо е довела тук Дългата сянка и Сингх?

Той разбра.

— Защото аз съм лекарят. А те и двамата бяха на около половин удар на сърцето от смъртта. Може би, ако тя имаше някой от хората си подръка, комуто вярва... — той не се доизказа.

Знахаря никога нямаше да се довери на своята жена напълно там, където амбицията можеше да се вмъкне в уравнението.

— Тя вероятно рискува по-малко, отколкото си мислиш. Струва ми се, че го разбрах през миналата нощ.

— Какво?

— Нейната връзка с Кина. Как функционира и защо съществува. Мисля, че го разбрах.

— Имаш време да мислиш, когато си отвъд, играейки си на призрак?

— Понякога.

— Тогава ми разкажи за моята любима и Кина.

— Ще започна с предпоставката, че тя е дяволски умна.

— О. Да — той се усмихна на някаква своя мисъл.

— Да не споменаваме, че е доста своенравна.

— Ще ми губиш времето с омаловажавания ли? Или ще минеш на нещата по същество?

— Добре. Смятам, че много отдавна, преди изобщо да стигнем до Геа-Ксле, когато за пръв път показва неочаквани признаци за възвръщане на известна мощ, тя разбра, че някаква сила възнамерява да я използва. И позволи това да се случи. Което успокои онази сила и

тя сметна, че си е намерила роб, докато в действителност се е сдобила с паразит.

Няколко възможни отговора се размърдаха зад очите на Знахаря. Но той каза само:

— Продължавай.

— Това е почти всичко. Докато богинята я използваше, Господарката се бе лепнала към Кина, така че да може да изсмуква сила за себе си. Мисля, че се е заровила толкова навътре, че Кина не е в състояние да се отърве от нея, без сама да се осакати. Смятам, че Господарката може дори да контролира онова, което прави богинята. Кина беше наистина разстроена снощи. Застрашиха пряко Дъщерята на нощта. Но когато Кина се опита да помогне на детето, макар че успя да стане истински разрушителна, усилията ѝ изобщо не изпълниха целта си.

— И ти мислиш, че Господарката?...

— Да. Той е прав — Господарката пристъпи в слабата светлина. Без да каже колко дълго е стояла зад нас, слушайки. *Тя е тъмата*, когато става въпрос за тихо придвижване. — Вестта е да не напуска това място. Докато те си мислят, че аз съм истинската, крайните резултати ще бъдат същите, сякаш съм.

Открих някакви интересни образувания, оформящи се на стената пред мен. Посветих им преданото си внимание.

Знахаря каза:

— Ако ти си нещо като пиявица, как Кина не се е опитала да се отърве от теб?

— По-голямата част от Кина е заспала. Онова, което е будно, се интересува единствено от довеждането на Годината на черепите. И освен това е доста глупава. Доскоро не разбираше какво правех. Може да го обмисля години наред, преди да реши да предприеме нещо.

— Май Кина гледа на времето по различен начин — каза аз.

Господарката продължи:

— Загрижена съм, че моята обичана сестра също може да е решила пъзела. Или ще го стори сега, след като има момичето. То знае.

— Ловеца се крие на същото място, където си стои, откакто дойде тук — обадох се аз. Стареца знаеше къде се намира то.

— Много ми се иска да предприемем удар. Но имаме само десет часа, за да се приготвим за идващата нощ — каза Знахаря.

Разбрах. Момчето искаше да бъде така любезно да остави Ловеца в миналото за по-сигурно.

Двайсет минути предположения не успяха да разплетат основните мотиви на Ловеца. Дори и Господарката не можеше да отгатне какво наистина искаше сестра ѝ или какво щеше да предприеме като следващ ход.

— Беше си такава още на четири години — каза Господарката. — Ад. Тя се роди непредсказуема.

Трябва да съм изглеждал твърде заинтересован. Историята спря дотам.

Не пропуснах факта, че нито Знахаря, нито Господарката някога споменаха своето дете по начин, който би могъл да загатне, че то е нещо различно от неестествено чудовище, напълно несвързано с тях.

Наблюдавах как Хриптяция направлява унищожаването на малка сянка, която си беше пробила път близо до периметъра на обезопасената зона на Едноокия, преди да си намери укритие срещу светлината. Господарката беше променила амулетите на Едноокия, така че да могат да откриват сенки. Нашите хора ги изстребваха с голям ентузиазъм, особено като се има предвид, че повечето от тях бяха изтощени.

— Не мога да повярвам, че старото момче още не е мъртво — казах аз.

Сякаш в отговор Хриптяция се опита да си изкашля белите дробове. Той беше дивен, когато се присъедини към Отряда преди години и умираше от туберкулоза още тогава. Единственото добро нещо, което би могло да се каже за неговото положение, е, че той някак успя да остане жив.

Тай Дей изсумтя. Не го беше грижа за Хриптяция. Макар че се предполагаше да помага в изкопаването на нашия бункер, той обръщаше повече внимание на майка си, която хъркаше свиреп, подслонена в палатка, принадлежала някому, който не беше преживял нощта. Лицето му беше камък. Очите излъчваха лед. Ако друг Нюен Бао го доближеше, космите му настръхваха. Само чакаше някой да продума нещо, каквото и да е, което би могъл да разтълкува като обида, че да разсее притеснението си в ожесточена схватка.

Когато изровиха Гота и Едноокия, те не само се оказаха много пияни, но и бяха на един и същ сламеник, носейки по-малко от обичайните си одежди.

Значи това беше неговата игра на тонк, а?

Направих огромно усилие да не изпусна усмивка. Тай Дей можеше да реши, че в крайна сметка наистина съм част от семейството и да си го изкара на мен.

Надявах се той да не се спречка с Едноокия. Магьосникът ще има убийствен махмурлук, когато се събуди. Едноокия с махмурлук не

е някой, когото е безопасно да дразниш.

Знаех, че Знахаря е много обезпокоен. Малкият магьосник се беше докарал до безполезност в момент, когато отчаяно се нуждаехме от неговите таланти.

Навсякъде, където погледнеш, хората се щураха, за да построят домовете си отново и да се приготвят за още една нощ с пропускаща Порта на сенките. Господарката и Стареца се надяваха, че Дългата сянка ще подпомогне подобряването на ситуацията, но все още нямаше добри новини. Не успяваха да го извадят от неговата обвивка, защото не ги оставяха да се концентрират. Пратениците непрекъснато идваха и ги прекъсваха.

— Още една дузина пълни лопати и мисля, че можем да го отворим — казах на Тай Дей. Бях конфискувал една врата, която някой друг бе откраднал от руините. Използвах я, за да отделя малкото работно пространство, което успях да завърша точно навреме за земетресението.

Появи се един от охраната на Знахаря.

— Капитанът иска да те види, Знаменосецо.

— Чудесно. Ей сега се връщам, Тай Дей — изкатерих се извън калната дупка и се насочих към землянката на Знахаря. Гмурнах се вътре. Тълпата се беше разредила. Удивително.

— Какво има, шефе?

Той и Господарката бяха проснали Дългата сянка върху маса, направена от друга откъсната врата. Господарят на сенките беше твърде дълъг за нея. Краката му висяха.

Господарката бе успяла да елиминира защитната обвивка на магьосника.

— Тъкмо дойде един тип от тайфата на Кинжала, Мъргън. Намерили са Оплаквача. Още е заровен в снега. Не знаят дали е в безсъзнание или е мъртъв.

— Той е там толкова отдавна, че би трябвало да е замръзнал до смърт. — Но Оплаквача си оставаше един от Покорените. Те не умираха лесно. Особено този. Хвърлих поглед към Господарката.

— Не мога да кажа отгук — ми отвърна тя.

Знахаря вметна:

— Хванали са също Бесния Корди и неговата група. Питат какво да правят с тях.

Стареца мушкаше и мачкаше крайниците на Дългата сянка. Предположих, че търсеше счупени кости. Той каза на Господарката:

— Този мъж не се е хранил правилно от много дълго време.

— Може би се е страхувал от отрова — тя се взираше в маската на Господаря на сенките. Посегна към нея.

— Сигурна ли си, че си отменила всичките му заклинания? — попита Стареца.

— Никога изобщо не можеш да бъдеш сигурен с някой, когото не познаваш. Мъргън, виждал ли си го някога без това?

Пратеникът на Кинжала наостри уши. Събираше истории, които да сподели с момчетата.

— Не. Как бих могъл? За пръв път го виждам.

Тя разбра намека.

Знахаря каза:

— Това, което искам от теб, Мъргън, е да събереш някакви мъже, включително Едноокия, дори ако се налага да го носиш, и да отидете да помогнете на Кинжала. — (И може би да го държим под око, а шефе? Него и Бесния Корди, нали са си дружки.) — Бъди внимателен с Оплаквача, но го доведи, ако можеш.

Изсумтях нещастно. Господарката хвана маската на Дългата сянка.

Стареца ме попита:

— Научи ли нещо повече за сезона на сеитбата тук?

Хвърлих му объркан поглед. Това беше странна смяна на темата.

Но той го правеше. Понякога умът му препускаше в дузина посоки едновременно.

Той продължи:

— Ще трябва да посадим реколта, ако възнамеряваме да останем. Или да вземем пример от Могаба и започнем да се изяждаме един друг.

Господарката издърпа маската на Господаря на сенките.

Дългата сянка се изви, сякаш бе намушкан. Очите му се отвориха. Но не можеше да стори нищо друго. Той беше обездвижен и смълчан от майстор в занаята.

— Защо не се преместим в неговата обител? — попитах аз. — Там има продоволствия. Някакви. И Наблюдателницата със сигурност е дяволски много по-суха отвътре, отколкото е тук. Не го познавам — лицето на Господаря на сенките беше мършаво и ориенталско, но

бледо като мас. В отворената му уста имаше само няколко зъба, поддържайки оценката на Знахаря за диетата му. Той изглеждаше като човек, страдал от повтарящи се пристъпи на рахит или скорбут, или нещо такова.

— Нито пък аз — каза Господарката. Тя прозвуча разочаровано. Вярвам, че наистина очакваше той да е един от Покорените, или поне някой, когото беше срещала.

— Това проблем ли е? — попитах аз.

— Надявах се на почивка. Нещо, което да направи живота по-лесен.

— Избрала си погрешния съпруг. Шефе, мога ли да се измъкна оттук и да се върна преди мръкнало?

Пратеникът кимна.

— Лесно е. Мястото е само на четири мили. Почти по цялото разстояние има път и той все още е в добра форма.

Пушека изпъшка отново. Този път в стона му имаше оттенък на страх. Господарката се намръщи в негова посока. Той беше проблем, който тя искаше да има време да изследва.

— По-добре тръгвай — каза ми Знахаря, — накрая ще стане тъмно.

Тъмнината идва винаги.

— Обичам да се разхождам под дъжда — магнах на пратеника и се шмугнах навън. Една разходка в дъжда нямаше да е толкова ужасна. По-мокър нямаше как да стана. Казах на Тай Дей:

— Капитанът иска да отидем и да приберем някои пленници.

Да пътуваш мокър си има неудобства. Мокрите дрехи, например, силно протриват кожата. По времето, когато настигнах Кинжала, се бях сдобил с пришки по краката и охлузено място от вътрешната страна на дясното бедро, което гореше ужасно. А и ми предстоеше да измина целия път на обратно.

Тай Дей не беше по-щастлив от мен. Никой от момчетата, които се влачеха с нас, не беше радостен. Те трябваше да се редуват да носят Едноокия. Най-амбициозното усилие на дребосъка досега бе да се преобърне на една страна, за да повърне през ръба на носилката.

Хрумна ми идеята да се промъкнем и да надникнем в клисурата на Ловеца на души. Тази приумица умря мъртвородена около времето, когато напуснахме пътя, за да се влачим през гората. Няколкостотин крачки подхлъзване, залитане в калта и боровите иглички, и — по сенчестите места — в снега, по стръмни склонове, ме убедиха бързо, че не беше ден за демонстрация на инициативност.

За едно нещо можех да бъда сигурен. Ловеца на души ще бъде наоколо и по-късно.

Стромолясах се до Кинжала.

— Добре ли пътувахте? — попитах Бесния Корди. — Съжалявам, не можахме да ви резервираме по-добро време.

Кинжала се подсмихна. Както и Лебеда, който отбеляза:

— Колкото, толкова, Корди. Запазихме най-доброто за теб.

— Знаех си, че сте истински приятели.

— Къде е нашето момче Оплаквача? — попитах аз. Нищо в този край не изглеждаше по същия начин като през нощта от въздуха.

Лебеда посочи възвишението на юг, към място, където някакви високи вечнозелени дървета стояха в плътна сянка.

— Затрупан под снега ей там.

Хората с мен пуснаха носилката на Едноокия. Малкият магьосник изохка, но все още му липсваше достатъчно амбиция, за да прокълне или заплаши някого. Попитах:

— Какво направихте, вие, момчета, за да убедите Господарката, че може да ви остави да си играете свободно?

Кинжала се подсмихна.

— Тя ни убеди. Като изтъкна, че всеки, който не остане близък с нея и приятелски настроен, няма да разполага с никаква защита от сенките.

Изсумтях.

— Това е извод, който изплува, когато хората започнат да изследват съвестта си. — Един от онези въпроси, накарали много хора да направят избор, за който може да са критикувани безпощадно покъсно от други с пълни стомаси, седящи пред уютни огньове. — Някой да има каква да е мазнина? Дори нещо, което да минава за смазка?

Моят стар приятел Тай Дей мъкнеше топка мас. За в случай че трябваше да сготвим нещо. Нюен Бао никога не спираха да ме изумяват. Въпреки че тяхната вяра трябва да е издънка на гуни, те някак ядяха месо и, за разлика от ведна, то включваше свинско. Блатото не им позволяваше да станат твърде придирчиви. Тай Дей трябва да е влачил тази мас от години, използвайки я отново и отново... Няма значение. Лойта беше точно онова, от което се нуждаех.

Свалих си панталоните и намазах щедро вътрешността на бедрата си.

— Това ще ми позволи да вървя още известно време.

Едноокия започна да се мята върху носилката, борейки се с одеялото си и жалвайки се, че е мокър. Проблемът му беше тривиален. Вече не валеше.

Той се метна настрана отново, храчейки и давейки се, а после се настани да спи.

— Вече изглежда направо свеж — ми каза Лебеда.

— Вземи го целуни — подсказа Корди.

— Я виж ти. Нашият стар приятел Корди е надскочил себе си, след като си подругарува с Жената...

— Да вървим да откопаем нашия магьосник — вметнах аз.

Кинжала каза:

— Наистина не ми се иска да го правя.

— Без майтап? На мен също. Ще ви кажа какво ще сторим. Защо не оставим Лебеда и Бесния да го спипат? Ние ще си останем точно

тук, така че да има кой да отнесе вестта обратно, ако нещо се обърка.

Бесния каза:

— Този тип определено започва да звучи като офицер. Дали не си получил няколко повишения в чин по време на кампанията?

— Станах бог — позволих на Тай Дей да ми помогне да стана. Той беше останал прав. Мускулите му все още бяха гъвкави. Запъти се в посоката, която по-рано посочи Лебеда.

— Какво ще правим с твоя любимец? — попита Кинжала. И метна борова шишарка по Едноокия. Той едва потрепна.

— Той си има достатъчно работа. — Нека спи дъртият мошеник.

Едноокия се надигна и изпелтечи неясно:

— Чух това, хлапе — и после пак се срути.

— Смятам — казах аз, — че ще го оставя тук и ще върна другия на носилката — идея, която веднага доби популярност. Дори и Едноокия не застана срещу нея. Отново беше зает да хърка. По нищо не личеше Оплаквача да се е преместил и на педя след падането си. Имаше просто дупка, през която бе потънал в снега, а на дъното ѝ, на около осем стъпки дълбочина, лежеше вързоп тъмни парцали. Лек слой рехав сняг го беше навял.

— Ей! Елате тук! — извика войник от около тридесет стъпки по склона над Оплаквача.

— Какво намери? — попитах аз. Нямах да измина десет крачки, ако не се налагаше.

— Изглежда като мъртъв вълк.

Проправих си път нагам.

— Мама му стара, момчета! Той откри мъртъв вълк — коленичих. — Изглежда е бил пипнат от сянка. — Следи по склона подсказваха, че той се е промъквал към Оплаквача, когато лошият късмет е застанал на пътя му. Тогава се бе опитал да бяга. Не е бил сам, разбира се, но дирите подсказваха много малка глутница.

— Не знаех, че тук се срещат вълци — каза някой.

— Сега знаеш — смъртта на вълка не ни засягаше.

Освен да ни каже, че миналата нощ тук се е навъртала сянка и още може да се крие някъде наблизо.

— Бъдете внимателни, ако попаднете някъде, където е тъмно.

Върнах се обратно да проверя Оплаквача. Той не беше помръднал.

Разбира се.

— Жив ли е? — попита Лебеда.

Кинжала предложи:

— Вземете дълга пръчка и го смушкайте.

— Нека да го изкопаем — предложих аз.

— Това умно ли е?

— Няма да направи нищо, докато не го извадим от дупката — поне аз не бих го сторил, ако бях в неговото положение. Винаги оставяйте някой друг глупак да свърши работата, щом настоява.

Снегът беше стар. Повърхността се бе стопявала и замръзвала отново много пъти. Изглеждаше корав и тежък. За щастие, Оплаквача не беше пропаднал на осем стъпки дълбочина. Той наистина бе потънал толкова, но този сняг лежеше на стръмен склон и беше плътен само около четири стъпки по посока на наклона.

Хрумна ми идея.

— Не разпръсквайте снега твърде надалеч. Може да ни потрябва.

— Не сме заплашени точно от недоимък — измърмори Лебеда.

Тай Дей, забелязах, никога не предлагаше да помогне. Той стоеше назад с ръка на меча си, бдителен, бройкайки с едно око Едноокия. Може би имаше зли помисли.

Бдителността му се оказа ненужна. Докато по-смелите мъже изтръскаха снега от Оплаквача, един от тях съобщи:

— Здравно е замръзнал.

Огромна въздишка на облекчение се откъсна от тълпата.

— Отлично! — отбелязах аз. — Ето какво ще направим.

Един час по-късно малкият магьосник беше завързан за колове за носене, опакован в дебел една педя слой сняг.

— Просто за да го предпазим да не се развали по пътя — казах на момчетата, някои от които се наложи да откъснат парцали от облеклото си, за да задържат снега около Оплаквача. Всички те хленчеха и пъшкаха, и мърмореха, и искаха да знаят защо не можем просто да го опаковаме заедно с другия. Щяха да разбият сърцето на Едноокия. Вече не го обичаха.

— Използвай този мехлем — ми каза Знахаря. — И се опитай да държиш мястото толкова чисто и сухо, колкото можеш.

— Станах кривокрак, още преди да се върнем — намръщих се към Едноокия, който седеше на пода близо до огъня на Знахаря, без да казва и дума. Изглеждаше така, сякаш искаше да го бяхме оставили да проспие година, докато болката си отиде. Още беше в толкова лоша форма, че не му достигаше енергия, за да се оплаква.

Майка Гота беше по-жилава. Поради младостта ѝ, предполагам. Тя и чичо Дой работеха по семейната земянка, когато Тай Дей и аз се завърнахме от нашето приключение. Никой, включително чичо Дой, нямаше нещо за казване. Игнорирах дългото му отсъствие. Нямах време за тайнствени Нюен Бао игри. Оставих ги да разбутват калта в усилие да приготвят подслона преди падането на нощта.

Господарката бе положила Оплаквача на масата от врата и го преглеждаше. Тя заключи:

— Ще се възстанови.

— Дали ти отпускат девет живота, когато те правят Покорен? — попитах аз. — Това малко лайно изглежда по-упорито, отколкото беше Хромия. — Убихме онзи задник половин дузина пъти. Така си мислихме. А той просто продължи да се завръща.

Господарката ми отвърна:

— Не. Но всеки, който се стреми да стане магьосник от неговото равнище е от типа хора, които не пропускат шанс допълнително да се застраховат.

— Какво става навън? — обърнах се към Стареца. За няколкото часа, през които ме нямаше, бяха настъпили драматични промени. Освен преминаването на дъжда. Повечето от оцелелите бяха събрани или в покрайнините на щаба, или право под Портата на сенките. Много човечасове бяха изразходвани в откриване на всяко действащо парче бамбук. Фабриката на Господарката за презареждане

също работеше с пълна сила, но усилието там беше по-скоро символ за ангажимента на ръководството да продължи борбата.

— Изглежда по-добре, отколкото си мислех, че ще е. Господарката успя да стабилизира Дългата сянка. Това би трябвало да означава, че се връщаме към забавеното изтичане на сенки, каквото имахме преди раняването му. Ако той се възстановява добре, до няколко дни ще успеем да пресечем нашествието.

— Дали ще съумеем да го контролираме?

— О, да. Виждаш си статуи на отдавна мъртви генерали, които имат по-голяма свобода на действие, отколкото му е оставила тя.

Господарката вдигна очи от работата си. Показа най-мъничката от усмивките си, но тя издаваше увереното забавление на старо, древно зло. *Тя е тъмата*. Пушека със сигурност беше прав за нея.

— Няма ли да бъдем по-добре, ако се пренесем в Наблюдателницата? — попитах аз.

— Може би. И би трябвало да го направим. Веднага след като се пооправим и разберем къде са всички. И като преценим къде, точно сега, е тяхната лоялност.

— Като стана дума за това, чичо Дой се е върнал. Той помага там, навън, на моята тъща и се държи сякаш никъде не е ходил.

— Вече чух.

— Чудя се как е успял да оцелее. Особено през последната нощ.

Господарката ме погледна, сякаш бях изказал изненадваща мисъл. Тя каза:

— Наглеждай Оплаквача. Извикай ме, ако помръдне. Ще бъда наблизо — и забърза към вратата.

Погледнах Знахаря. Той сви рамене.

— Вече и не питам.

— Тя изглежда доста раздразнена.

— Не сме ли всички? Но може би сега ще си починем. Ако поставим Портата на сенките под контрол, то за дълго няма да остане някой, който да ни вбесява. Ако не и завинаги.

Оставаше Могаба. Но той вече нямаше покровител. Което означаваше, че никой не може да прикрива задника му с магия. Щеше да се наложи да отстъпи. И Прабриндрах Драха можеше да не оживее достатъчно дълго, за да създава проблеми. Той трябваше да избягва едновременно сенките и Гоблин, за да достигне приятелска територия.

И дори така нареченият приятелски район нямаше да е много сърдечно настроен, ако не може да събере банда, достатъчно голяма, за да може да се защитава. Селяните са прословуто жестоки към бягащите войници, когато ги спипат в неблагоприятно положение. Вероятно е така, защото войниците също са груби към селяните, когато преимущество е в техни ръце, макар че много от свръхизтънчените войнски касти настояваха, че произтича от недодяланата природа на селячеството.

— Можеш ли да отидеш до Портата на сенките?

— Аз? Сега?

— Ти. Сега. Преди мръкнало. Със знамето. За да провериш моята теория какво е то. И да предпазим войниците там, ако съм прав.

— Мога да опитам. Но съм в ужасна форма.

— Би могъл да яздиш.

Това си просеше съвсем друг набор тревожни затруднения, но той имаше право.

С леко гадна усмивка Знахаря отбеляза:

— Можеше да накараш твоя помощник да го направи, ако имаше такъв.

Значи знаеше за отсъствието на Дремльо. Трябваше да проверя хлапето при първа възможност.

Господарката нахлу. Тя не беше едра жена, но имаше натрапчиво присъствие. Всеки път, когато я виждах след раздяла, оставах изненадан, защото винаги я помнех около един фут по-висока. Тя ми каза:

— Твоят приятел Дой не е само жрец от някакъв неясен култ. Той е магьосник. Много малък. С по-малко способности от Едноокия. Но носи нещо — амулет, артефакт — не успях да определя точно, което го защитава от сенките.

Знахаря ме гледеше така, сякаш трябваше да знам всичко това още преди години.

— Не знам, шефе. Чувам го за пръв път — макар че винаги бях подозирал, че чичо Дой вероятно бе способен и на нещо друго, освен да лови бримки с меч. Действително, уменията му с острието винаги изглеждаха почти магически подсилени. Как иначе би оцелял след нещо такова, като атаката срещу Измамниците в Чарандапраш, без да потъне под тежестта на очевидното числено превъзходство?

Не знам защо, но казах на Господарката:

— Жена ми не е мъртва. Измамниците изобщо не са я докоснали, когато нападнаха жилището ни. Тай Дей, Дой и някои братовчеди я отвели, а после ми казаха, че е загинала. А нея са убедили, че съм мъртъв, докато я връщали обратно в блатата. Там я крият в храм, където няма да ги притеснява, докато е бременна. Дой и Гота не ни искат заедно. Те само са се примирявали с всичко това, защото родителите на Гота настоявали. — Сари, нейното семейство и Нюен Бао не бяха нещо, което дискутирах с Господарката преди. Никога не разговарях с нея за друго, освен за нещата, които трябваше да влязат в анализите или за написаното от нея, ако изискваше изясняване.

Тя провери Оплаквача отново, докато слушаше моето бръщолевене. Господарката предложи:

— Разкажи ми всичко за това. Винаги съм имала чувството, че там става нещо.

Да? Правилно. Тя и всеки друг, достатъчно умен, за да не яде лайна.

Знахаря отиде до входа и промуши глава навън. Мушна я обратно вътре.

— Хей, защо не ми казахте, че е спряло да вали? Сега може би ще успея да накарам тези задници да се задействат малко по-бързо — той излезе навън. Съчувствах му. Изглеждаше дори още по-съсипан, отколкото се чувствах аз. Обадох се:

— Казах му.

— Той невинаги слуша. Разкажи ми за Нюен Бао.

Аз говорех. Господарката слушаше. Тя зададе язвителни въпроси. На моменти ѝ връщах жеста, когато засегнех нещо, което смятах, че трябва да знам.

— Каж ми и за съницата ти — заяви тя.

— Те са различни от твоите, струва ми се.

— Знам. А разликата може да означава много.

Разговаряхме дълго време. Но не беше достатъчно, за да се измъкна от мъчителното пътешестване до Портата на сенките с проклетото знаме.

Конете не достигаха. Повечето от тези, които не изядохме, бяха убити от сенки през предишната нощ. И сега се превръщаха в провизии. Накрая заех коня на Господарката. Знахаря не каза и дума. Не се налагаше. Някой път щях да си платя.

Тай Дей се качи зад мен. Жребецът на Господарката, който беше използван само за носене на нейното тяло, плюс бронята понякога, ме стрелна с поглед през рамо. Успокоих звяра:

— Това е само за малко. Обещавам.

Старата дивизия и някои от войниците на Господарката се бяха преместили в лагер под Портата на сенките. Напрежението беше очевидно, когато навлязохме в него. Доста от лицата съвсем не изглеждаха приветливи. Това бяха хора, които останаха в Отряда основно, защото шансовете им за оцеляване бяха по-добри с нас, отколкото някъде по-далеч. Но здрачът настъпваше бързо, така че никой не беше настроен за кавги.

Реших да не обяснявам защо нося знамето.

Вестта се разнесе бързо. Братята от Отряда излязоха, за да видят какво е довял вятърът. Натъкнах се на хора, които не бях срещал от месеци. Някои дори от времето, когато напуснахме Талиос.

Появиха се Синдаве и Иси. Те сметнаха, че трябва да се готви нещо голямо, след като бях изпълзял от дупката си. Можех да разбера как си бях внушили тази странна представа. Работата ми ме държеше вързан за Пушека от доста време.

Материализира се и Очиба. Той и другите двама Нар бяха старшите офицери около Портата на сенките. Всичките старши талианци бяха дезертирали. Предпочетоха задълженията си към своя принц. Подозирах, че щяха да съжالياват за избора си. Ако вече не са го сторили през последната нощ.

Синдаве хвана юздите на жребеца. Тай Дей и аз слязохме от коня. Всички очакваха да кажа нещо. Аз просто свих рамене. Издърпах

крачол от парещото си бедро. Язденето не донесе никакво подобрене. Точно както го бях предсказал.

— Не ме питайте, защо съм тук. Стареца ме прати. Така че пристигнах. Онова, което крои, си е негова тайна.

— Това ли ти е новината? — попита Кофата. — Ако някога изобщо каже какво става, никой няма да му повярва.

Огледах се наоколо. Тук земята беше по-твърда, отколкото по пътя надолу. И изглеждаше много по-суха. Затова повечето от подслоните бяха надземни. Лагерът надхвърляше и най-ужасната представа за бедност и мръсотия. Забелязах флаговете и знамената на батальони, които — преди година — бяха известни като бляскави.

— Бойният дух наистина ли е толкова зле? — попитах аз.

— Свършен е.

— От това, което чух, новата дивизия претърпя най-малко произшествия през изминалата нощ.

Синдаве отбеляза:

— Бил си в тази работа през по-голямата част от живота си, Знаменосецо. Знаеш, че духът може да няма нищо общо с фактите в една ситуация. Емоциите са по-важни.

Абсолютно. Хората искат да вярват в това, в което искат — добро, лошо или неутрално, а не да ги объркват с факти.

— Може би не трябва да споменаваме на тези хора, но смятам, че той очаква скоро да потеглим нагоре — казах аз.

Кофата се взираше свирепо в неприветливия склон.

— Нещо ме бързикаш.

— Вие не му ли повярвахте, когато каза, че сме се насочили натам? Той никога не е криел факта, че сме тръгнали към Катовар. Именно това правим, откакто напуснахме Могилните земи.

Изглеждаше преди половин живот. Преди той изобщо да се присъедини към нас.

Иси отбеляза мрачно:

— Не мисля, че ще откриете някой сред нас, който наистина вярва, че ще стигнем по-далеч оттук. — А той не е бил с Отряда дори толкова дълго, колкото Кофата.

Иси не преувеличаваше. Не мисля, че някой, освен Стареца, наистина вярваше в Катовар. Останалата част от нас го следваше, защото нямаше къде другаде да отидем и какво друго да правим, освен

да вървим след знамето. Всеки ден беше дар, посвоему, и нямаше значение къде ще ни достигне нощта.

— Последното човешко препятствие падна миналата нощ — казах аз. — Господарката опакова Дългата сянка като подарък.

Отново се озърнах наоколо. Където и да погледнех, хората работеха усилено. Не беше нещо специално, внезапно появило се заради мен, но събрах много злопаметни погледи само заради принадлежността си към щаба. Моята поява можеше да означава само повече изисквания, още работа и неизбежни усложнения.

Светлината ставаше странна. Не оставаше много от деня.

— Какво правят ей там? — попитах аз, посочвайки една група, която очевидно копаеше отбранителен окоп. Срещу сенки щеше да ни бъде точно толкова полезен, колкото виме на бик.

— Заравят мъртвите от последната нощ — ми каза Кофата.

— О! Стой при мен. Освен ако нямаш някоя спешна задача. Вие, другите, вървете и продължавайте с онова, което правехте.

Синдаве ми каза:

— Иси или аз ще бъдем по-добри водачи, Знаменосецо. Ние отговаряме за войниците, така че не вършим кой знае какво — изрече го с толкова открито лице, че почти си помислих, че го мислеше.

Отидох до масовия гроб.

Изравяха окоп, защото това беше най-ефективният начин за поставяне на телата под твърдата земя. Коленичих, прокарах пръсти през пръстта, която бяха изкопали. Въпреки дъжда по-рано, почвата беше суха само няколко инча под повърхността.

— Май тук не е валяло много, а? — попитах аз.

— Предимно става просто студено — отвърна Иси.

Взрях се в склона покрай Портата на сенките. Земята ставаше все по-безплодна с всяка крачка. Там имаше някакво живо растение, но то беше недоразвито, като израсло наред пустиня.

Трупове, които войниците заравяха, носеха печата на смърт от сянка, бяха напълно съсухрени, с кожа, няколко нюанса по-тъмна. Устата на всеки мъртвец зееше в писък.

Телата бяха свити. Не можеха да бъдат изправени.

Кръжаха гарвани, но войниците ги задържаха надалеч.

Опипах твърдата почва отново, погледнах склона. Самата скала изглеждаше като втвърдена кал, напластена на стотици тънки слоеве,

бавно изглозгани от времето.

— Подозирам, че в такъв случай не вали много и там, горе. Иначе ще има повече улеи и очевидно отмиване — чудех се дали ерозията щеше да подсигури на сенките начин да избягат отвъд Портата. Явно не. В противен случай светът щеше да бъде завладян преди много време.

Не бях открил никакъв запазен текст за времето, когато Портата на сенките не е била там. Издигната в незапомнени времена, но въпреки това не намерила място в религията на месните под коя да е форма, която познавах. С изключение, може би, на рядко използвания идиом, общ за много южняшки езици — „блестящ камък“, който изглежда означаваше необяснимо обладаване от тъмна лудост, от някаква демонична дива лудост, усложнена от вродена глупост. Едно от нещата, които талианците не биха обсъждали с външни хора, независимо колко са притиснати.

Преди появата на Господарите на сенките е имало само бегло историческо споменаване на земите отвъд Киаулун, освен че те някак се свързваха с подема на Свободните отряди от Катовар преди около четиристотин години.

Макар и самият аз да не бях религиозен, поклоних се пред мъртвите и произнесох кратка молитва на гуни, преди да поема нагоре за по-близък оглед на източника на нашата беда. Тай Дей ми се усмихна радостно. Трябва да съм постъпил правилно.

— Помогни ми да забия това нещо — казах на Тай Дей, докато поставях знамето на хълма на няколко крачки от работещите войници. Тай Дей струпа камъни около основата на копието, докато то не се закрепил. После се отдалечихме малко по-нагоре по хълма.

Едно време тук е имало истинска крепост с пристройки и истинска порта. Не бях в състояние да го забележа при скитанията ми в призрачния свят. Сега имаше само основи, обрасли с трева. Всичко беше паднало преди векове. Но камъните бяха отнесени едва наскоро, когато някои от най-предприемчивите ни войници пренесоха една част от безопасната страна, за да ги използват за изграждането на подслони. Кое то подсказваше, че, колкото и да се страхуваха от ужасите, идващи от миналото, в сравнение с хората, които живееха наблизо, те бяха безстрашни герои. Това отново ме накара да се зачудя как може страхът да се запазва толкова дълго време. И после да се замисля дали Кина не беше някак свързана с това въздействие. Вероятно нейните кошмари се просмукваха в сънищата на всеки, чул името Катовар.

Тогава защо не ми трепереха краката?

Може би съм твърде глупав, за да се страхувам от правилните неща.

Камъкът, използван за изграждането на крепостта, не беше тукашен. Той представляваше сив пясъчник, чужд не само за този склон, но и различен от всеки камък, който бях виждал в посоката, откъдето идвахме. Не приличаше и на камъка, който Дългата сянка беше донесъл за изграждането на Наблюдателницата.

Погледнах назад към твърдината на Дългата сянка. Залязващото слънце се промъкваше под облаците, обвивайки в пламъци южната страна на каменния градеж. Именно тази стена бе завършена от Дългата сянка. Металните знаци и отпечатъци по фасадата ѝ пламтяха и излъчваха сила, въпреки окаяното състояние на своя създател.

— Крепостта е впечатляваща — казах аз.

— Но тук, горе, не ни върши работа — забеляза Иси. Кофата навъсено кимна в съгласие. Синдаве, забелязах аз, беше изчезнал, завърнал се, към каквото и да беше заниманието му, преди да дойда.

— Какво правят онези хора? — работни групи бележеха склона и руините с оцветен варовиков прах, засилвайки предишна маркировка, пострадала от дъжда.

— Определят границите на портата. Различните цветове означават отделни неща. Дори самият аз не съм ги научил. Разбирам, че различните видове прах ще грейт със специфичния си цвят в тъмнината, ако са задействани от близостта на огнени кълба. Очевидно очертават области на заплаха и нивото на опасността, очаквано от всяка.

— Това ли правят? — попитах Кофата.

Той сви рамене.

— Приблизително.

Изсумтах и се приближих до работниците. След като го сторих, започнах да усещам вибрация или бръмчене, зараждащо се отдолу и дълбоко в мен. То много бързо се засили. Попитах:

— Кой е специалистът тук? — мръсен, дребен мъж — раздразнен, че е бил прекъснат, изправи гръб. Потиснах усмивка. Беше шадар, макар и дребен и на служба в работна група от гуни. Носеше брада, с обичайната за неговите едновременци дължина от шест пръста и малко. Той не беше човек от Отряда. Забелязах, че тук всичките ни заклетни братя носеха нещо, за да се идентифицират, обикновено някаква груба версия на огнедишация череп, който бяхме заели от Ловеца на души преди двадесет години. Вероятно си мислеха, че това може да ги предпази от идващото, каквото и да е то, от Портата на сенките.

— Смя ли да се надявам да бъда полезен на Знаменосеца?

О, този мъж беше талантлив. Без да се отклони и на един пръст от абсолютното благоприличие, той ми даде да разбере точно как би искал да ме осведоми, веднага след като се наведе и се хвана за глезените.

— Бих искал да знам какво сте приели за граница тука. Особено къде се е намирала самата порта, ако сте наясно, и къде са най-слабите места.

— Искаш да знаеш откъде се измъкват сенките?

— Глух ли си, тъпако? — попита Кофата.

Направих помирителен жест.

— Спокойно. Да. Откъде се промъкват.

— Отвсякъде между тези две жълти цапаници — дребният шадар се смръщи към Кофата. — Червената област е тази, където трябва да е бил истинският първоначален вход.

— Благодаря ти. Ще се опитам да не те притеснявам повече.

— Ще свършат ли някога чудесата? — прошепна шадарът, докато се отдалечавах, обхождайки земята. Кофата се замисли дали да регулира отношението на мъжа, но реши, че не си заслужава безпокойството. Не сега. После, когато нямаше да бъде наоколо.

На двайсетина метра под Портата на сенките се виждаха стойки за факли и останки от огънове, които са били използвани за осветление през предишната нощ. Имаше и грубовати бункери, където войниците бяха лежали, чакайки сенките, защитени само от отблъскващи свещи и късмета си с бамбуковите пръти. Някой бе издигнал две кули, високи десет стъпки, за да осигури кръстосан огън. Придвижих се напред до бученето, докато не се почувствах неспокоен, което беше точно на границата на червения варовиков прах. Оттам можех да забележа останките на падналата порта. Тя трябва да е била наистина солидна за времето си. Изглеждаше, сякаш се е простирала достатъчно нашироко, за да позволи преминаването на четирима души, вървящи редом. Обаче липсваха знаци, че изобщо някога е имало ров или канал, или подобно нещо. А тук изкопът е най-старата форма на защитна мярка. Днес е неизменно под всяка стена, която не е някакво чудовище на инженерното изкуство, като укрепленията, обграждащи Наблюдателницата и Деджагор. Изводът беше, че забравените строители не са се притеснявали от заплахи, идващи по хълма.

Върху Портата на сенките все още имаше някакви силни заклинания. Можете да ги почувствате да тътнат, ако се доближите достатъчно настойчиво.

Не си насилих късмета.

— Защо пътят е в средно прилична форма, докато почти всичко друго тук е напълно разрушено? — зачудих се аз. Колкото по-далеч по възвишенията на хълма се взирах, толкова по-запазен изглеждаше старият път. Никой не изказа предположение. Вероятно на никой

изобщо не му пукаше. Беше достатъчно зле, че изобщо трябваше да бъдат тук.

Затътрих се обратно към знамето. То изглеждаше някак смътно съживено. Усетих го и да вибрира, което съвпаднаше с теориите на Знахаря за Копието на страстта.

Тай Дей, Кофата и Иси усетиха онова, което почувствах аз, но не знаеха какво представлява. Казах на Тай Дей:

— Искам да преместиш знамето нагоре, така че да бъде първото нещо, на което ще се натъкне сянката, преминала през портата. Да им дадем да разберат, че момчетата отново са тук — обърнах се към Иси: — Довечера не би трябвало да е толкова злокобно. Господарката мисли, че е поставила Дългата сянка под контрол. Тя вероятно дори ще успее да затвори напълно Портата на сенките преди мръкване — в което се съмнявах, защото дотогава не оставаше много време.

Облекчението на лицето на Иси беше почти комично.

Няколко войници дочуха част от онова, което казах, и се разпръснаха да разпространят слухове, които, без съмнение, щяха да набъбнат при преразказа. Кофата измърмори:

— Нямам търпение да видя как ще се изкриви новината, когато се върне обратно.

Хм! Ние не искахме нито един талианец, все още верен на Прабриндрах Драг, да стане твърде уверен в своята безопасност.

— Това е само вероятност — казах аз. — Дори и да затворим портата плътно като девствен пояс, тук все още има много сенки, излезли през предишната нощ, и те все още се крият под камъните в очакване на залеза. — Тъмнината винаги идва. — Не сме въвн от опасност. Не и задълго.

Погрижих се да ме чуят.

„Ще ви науча да се страхувате от тъмнината.“ Кой го беше казал? Първият съпруг на Господарката, може би, много преди моето време. Или някой, научил урока си по трудния начин, някога в един от старите анали. Добавих:

— Ще се изправяме срещу това всяка нощ още дълго време.

— Наистина ли ще отидем там? — попита Кофата, посочвайки, когато никой, освен Тай Дей, не можеше да го чуе. Но не считаше въпроса за голяма тайна, в противен случай щеше да попита на език, непознат на Тай Дей.

Поясите от тебеширен прах определяха зоните за обстрел на войниците, така да могат да избиват сенките по-ефективно. Но, макар и да блестеше, прахта не издаваше стопроцентово сенките.

Господарката ми беше дала някои пособия с инструкции как да ги използвам. Предполагаше се да устоявам на всякакво изкушение да претупам работата.

Много войници дойдоха да наблюдават. Талианците бяха изпълнени със страхопочитание, защото човек, който не беше нито жрец, нито магьосник, можеше да чете. Почувствах се като пълен идиот.

Според напътствията на Господарката трябваше да поставям кожени ремъци в полукръг около най-опасните проходи, които представляваха очертанията на изначалната порта. Повечето въжета се обтегнаха като спици.

Всичко трябваше да бъде направено точно. Нито една от превантивните мерки не отчиташе присъствието на знамето. Ако Господарката разбираше, че то е специално, нямаше да предприеме много от стореното.

Влизах и излизах от бункера, който си бяхме присвоили. Пространството от пода до тавана възлизаше едва на три стъпки. Вътре имаше място за четирима мъже и купчина бамбукови пръти. Вонеше. Никой не бе излизал след мръкване, независимо колко наложителна беше нуждата. Като подслон представляваше едва слабо подобрие пред седенето навън под дъжда.

Казах на всички, които наблюдаваха:

— Когато сянка доближи някой от кожените ремъци, ще блесне искра, така че не само ще знаем, че е там, но можем и да следваме движенията ѝ. Запазим ли спокойствие, имаме възможност да ги избиваме една по една, без да прахосваме всички огнени кълба.

Положението изглеждаше зловещо. Повторение на предишната нощ означаваше, че много хора няма да дочакат друг изгрев.

— Не е кой знае колко меко — казах на Тай Дей, потупвайки земята. — Но защо не си починеш малко?

Каквото и да станеше, трябваше да поспя по-късно, така че можех да дебна. Ако ми се отдадеше. Изпълзях навън и се настаних на удобен блок от старата стена. Разгледах покрива на моя нов дом. Той беше оформен от палатка, взета от сенчестите. Навсякъде наоколо съзирах изобилие от плячка, отнета от враговете ни. Такова изобилие, че след месец пак щяхме да бъдем така измършавели и нападнати от болести, както при пробива на обсадата на Деджагор.

Голямото въздействие, което упражнявахме над враговете ни, беше, че все още оставахме наоколо. Още можехме да претендираме, че сме армия. Бандата на Могаба беше всичко, което им оставаше.

Какво ли щеше да направи Могаба, когато чуе за несгодите на Дългата сянка?

Като стана дума за катастрофи... Истински лошите новини се изпречваха на пътя ми. В подножието на склона, където пътят на юг изоставяше последните си претенции и се превръщаше в изровен коловоз, стоеше чичо Дой, взирайки се в Портата на сенките. Ако беше дошъл по-късно, щеше да е твърде тъмно, за да го забележим. Майка Гота го следваше на петдесет стъпки, все още движейки се, като сипеше проклетия толкова шумно, че можех да я чуя оттам, където седях. И двамата носеха вързопи, които предполагаха, че планират да се пренесат при мен отново. Бяха се превърнали в професионални навлеци.

Метнах камък по един гарван. Не вложих сериозно усилие и птицата показа слаб ентузиазъм да се разкара от пътя. Просто се сниши. Сега наоколо нямаше много птици, докато здрачът се сгъстяваше, макар че и през целия ден да си останаха необичайно малобройни. Любопитно. Не бях забелязал нещо, което да обясни отсъствието на обичайните ята. Никой не бе започнал да ги готви.

Може би всичките се бяха прибрали, за да се погрижат за мама.

Седях до входа на бункера.

— Тай Дей, как така майка ти и чичо Дой да се озовали тук?

Тай Дей надникна навън, огледа дългия склон, измърмори на пиперлив Нюен Бао, върна се и отново си легна. Бихте си помислили, че изобщо не уважава по-възрастните си роднини.

Не отговори на въпроса ми.

Проверих амулета, който забравих да върна на Знахаря. Огледах височината на моята отблъскваща сенките свещ. Би трябвало да сме добре.

Надявах се.

Някой, много по-умен от мен, каза някога:

— Нямай вяра на магьосниците.

Затворих очи и зачаках.

— Мъргън, познаваш ли две момчета на име Пумпала и Разбивача?

Отворих очи.

— Червенокос, ти, грозен кучи сине. Откъде се взе? Не съм те виждал от половин година. Как си, мамка ти?

— Какво е това „как съм“? Мина толкова време, че съм забравил. Но си имам всичките крайници и все още дишам.

— Прави те победител в играта на война. Да. Спомням си Пумпала. Той беше джайкури. Всички, които познаваше някога, загинаха при обсадата на Деджагор. Той се присъедини към нас чак след като излязохме от града. По занаят беше зидар каменоделец. Придружаваше ни, когато пипнахме Измамниците в Свещената гора.

— Точно това е човекът. Той се доказва и при Чарандапраш.

— А другия? Разбивача? Не го познавам.

— Той беше някакъв сенчест. Пленник, който стана водач на разузнавачите и постепенно се превърна в един от нас. Положи клетвата едва преди месец.

Знаех, но трябваше да попитам.

— Какво за тях?

— Не оцеляха миналата нощ. Трябваше да ти кажа. Понеже винаги искаш да включваш всички тези неща в анализите.

— Благодаря ти. Макар и да не съм сигурен, че ми харесва.

— Какво?

— Единственият случай, при който половината от вас, момчета, говорят с мен, е когато на някой са му разкъсали задника. Тогава идвате, защото искате да ги спомена.

— Махни се от щаба, Мъргън. Ела тук, на бойното поле. Престани да бъдеш един от тях и стани пак един от нас.

По дяволите! Очевидно бях преминал от тежкия труд към командването, без да забележа.

— Може би имаш право. Сега, след като Господарят на сенките е овързан, ни предстоят някои промени. Ще запомня какво ми каза.

Червенокосия изсумтя. Не беше убеден. Запъти се обратно към своята команда, все пак удовлетворен, задето изпълни дълга си.

Увих се по-здраво, треперейки. Студен вятър продухваше платото. Вероятно беше плод на моето въображение, но ми се стори, че в него имаше полъх на Кина. Спомних си постоянния вятър, вилнеещ на мястото с костите. Поривите накараха знамето да се олюлява. Мислех си да натрупам повече камъни в основата му, но не успях да се амбицирам достатъчно.

Размишлявах и за топъл огън, но от тази страна на Наблюдателницата, след последната нощ, количествата дърва бяха оскъдни. Запасите се използваха само за готвене. Не че вече бе останало нещо за ядене, освен горчив корен.

„Ще се научите да живеете без светлина.“ Това също беше някъде в един от по-старите анали.

Чифт ботуши застанаха пред мен. Чичо Дой. Знаех, защото майка Гота беше точно по склона долу, пухтейки и жалвайки се. Както се клатушкаше, никога нямаше да го настигне, ако не я изчакаше.

— Чичо — казах аз, без да поглеждам, — на какво дължа това съмнително удоволствие, след всичките тези месеци?

— Би трябвало да забиеш знамето си по-наблизо, Войне на тъмнината. Редно е да си в състояние да го вземеш в ръка по всяко време. Иначе сигурно ще го изгубиш.

— Не мисля така. Но един от поддръжниците на Прабриндрах Драх, мошеник, дявол, може би дори някакъв нисш магьосник, който мисли таланта си за тайна, някой такъв може да разгадае мистерията. И да цъфне в тази яма тука, преди да познаваме тази част от него — говорех глупости, но той нямаше да забележи. Не бях го правил преди. — Кой знае кои са добрите момчета.

Майка Гота накуцваше нагоре. Тя носеше товар, голям колкото нея — всичко полезно, което можеше да бъде спасено от нашия бивш дом и руините на Киаулун. Което включваше и запас от дървен материал.

Реших да не бъда съвсем оскърбителен. Докато изтраеха дървата. На този свят има готвачи, по-лоши от майка Гота. Сред тях са любимите й син и зет.

Чичо Дой, бивайки едновременно мъж и онова, което минаваше за висша каста сред Нюен Бао, носеше Пепелявия жезъл и почти невзрачен вързоп.

Майка Гота свали товара си, падна на ръце и колене и започна да пропълзва в бункера. Когато срещна погледа ми, не успях да потисна хиленето си. Тя зашепна проклетия, които, без съмнение, бяха отправени към онази зла съдба, която бе отприщила земетресението в толкова неподходящ момент. Земята потрепери. Едноокия щеше да се прочуе с това, независимо колко още столетия ще навърти.

— Остави Тай Дей да си почива — казах аз. — Предстои ни още една дълга нощ — докато подминавах, чичо Дой зърна малката бамбукова тръба, която бях втъкнал в колана на гърба си.

Мразовитият вятър се беше засилил. Платът на знамето пукаше и плющеше.

Чичо Дой се взря в потъмняващия склон, погледна бункера и се вторачи в мен, сякаш развиваше сериозни съмнения относно решението си да напусне блатата.

— Понякога се налага да живееш така, когато вършиш онова, което правим ние — казах му аз. Майка Гота пропълзя обратно навън, все още мърморейки, като изказваше на глас мислите на Дой. Напомних им:

— Вие сами ни се натрапихте.

Чичо Дой отвори уста, но преодоля подтика да се заяжда. Той се настани от едната страна на входа, с Пепелявия жезъл в скута. Гота се зае да разузнава околността, събирайки камъни. Нашите съседни не възразиха, въпреки че камъните започнаха да изглеждат като единствената мярка за богатството в този край на света.

Затворих очи. Тихо, просто за да бъда трън в задника, започнах да си подсвирквам една мелодия, която Сари обичаше да си припява, когато беше щастлива.

Неизменна както винаги, тъмнината дойде.

Оставиха ме да спя. И аз заспах, напук на студа и вятъра, на миризмите на готвене и собственото ми хъркане. Докато сумракът сепускаше напълно, бавно се изплъзвах от котвата на плътта си. За известно време бях като парцал, реещ се в призрачния бриз. Не направих никакво истинско усилие нито да потегля, нито да остана. Завръщането на чичо Дой, с всичките му злощастни напомняния, ме бе потопило в огромна летаргия.

Сърцето ми ме теглеше като бриз, отвеждащ ме на север. Шляех се из планините и пустошта, подминавайки всички завладени градове. Открих Дремльо на пътя от Талиос към Деджагор. Разбираше, ако не спира да препуска, е в безопасност. Никой агент на Радишата не можеше да надбяга жребеца, който яздеше.

Радишата продължаваше да се притеснява от бягството му. За заговора беше критично всеки брат от Отряда да бъде хванат или убит. Ако избягаше дори един, прокобата щеше да се върне. Като Нараян Сингх, тя си знаеше. Тъмнината винаги идва. Тя вече го беше виждала да се случва, след бедствието в Деджагор.

Радишата беше ужасена. Вярваше, че Годината на черепите ще започне бързо, ако някоя част от великия план се провали. Тя имаше да каже много за Ловеца на души и нищо от тези приказки не беше хвалебствено. За да се отърве от страшен съюзник, вероятно си беше взела друг, далеч по-зъл.

Жената помнеше триковете и отношението на Ловеца отпреди няколко години. Знаеше дяволски добре, че сестрата на Господарката бе по-непредсказуема и от природно бедствие.

Последните земетресения бяха усетени в Талиос, макар и там да нямаше щети. Някои хора се опасяваха, че те означават как боговете, или някаква по-голяма сила, са се разсърдили заради стореното на Черния отряд.

Знахаря така често беше споменавал навика на Отряда да си връща за коварството, че някои хора вече се подготвяха за бурята на

отмъщението. Което отново трябваше да е свързано с ужаса от името на Отряда, който никой не можеше или вероятно не искаше да обясни.

Дали страхът не се беше промъкнал във всяко сърце от някакъв сенчест източник, без изобщо да е имал някога каквото и да е основание? Представляваше ли някоя от добрите стари измами на Кина?

Наистина се налагаше да забода нос в старите анали, скрити в онази стая там... Ох! Ох!

Радишата имаше стражи и войници, претърсващи систематично за Пушека. Объркващите заклинания на Едноокия нямаше да удържат толкова решимо усилие. Те не можеха да объркват всичките сетива на толкова много хора през цялото време.

Тя не би могла да очаква Пушека да е жив. Жената просто искаше да знае какво бе станало с него. Обаче тършуването ѝ никак не ми хареса. Можеше да намери книгите ми.

Глупак с глупак. Да бях накарал Дремльо да ги прибере, докато беше там. Ако бях инвестирал малко предвидливост и си бях направил труда да планирам, можех да го накарам с една стрела да убие няколко птици. Налагаше се да започна да мисля по този начин. Вече не разполагахме с варианти за прахосване.

Радишата се съвещаваше с най-властимащите жреци. Всеки път, когато посещавах Талиос, дори и само ден да бе изминал, изглежда жреците се сдобиваха с все повече влияние, докато богатите търговци и производители, много от които дължаха състоянието си на съществуването и усилията на Отряда, все повече се отдалечаваха от облагата. Стига да не бяха жреци, достатъчно умни, за да използват положението си за спекула чрез снабдяването на талианските армии. Щеше да е интересно да се види колко успешно новата буржоазия би успяла да се отърве от старите начини на мислене, докато духовническата опасност нарастваше. Дали там имаше местен талианец с достатъчно големи топки, за да им отвърне?

Усилието на Радишата да ни прецака я беше тласнало към близост с мъже, от които тя се гнусеше, и я скара със съмишлениците.

Срещата изглеждаше като поредната сесия по извиване на ръце. Жреците искаха още концесии от държавата в замяна на духовническата подкрепа.

Беше очевидно как Радишата одобрява действията на Господарката, която изби толкова много от предшествениците им.

Бях в злонамерено настроение. Снизих се зад ухото на Жената.

— У-у-у!

Тя подскочи. Отмести се и се взря в празния въздух, цветът се бе отдръпнал от лицето ѝ. Стаята се смълча. Жреците изглеждаха смутени. Те също бяха усетили нещо. То всели у тях мрачните искри на ужаса. Опитах сатанински смях. Част от него също проби. Почувствах как черен страх изпълва стаята.

Радишата трепереше, сякаш я обхвана зимен мраз. Макар и в Талиос пролетта отдавна да бе дошла.

Прошепнах в ухото на Радишата:

— Водата спи — тя не го долови, но не беше нужно, за да се уплаши още повече.

Това е поговорка на моя народ. Дори водата спи. Но врагът не почива никога.

Сари беше заспала, когато достигнах храма на Гангеша. В стаята ѝ се процеждаше достатъчно светлина, да се вижда, че беше там. Носех се известно време, наслаждавайки се да бъда близо до нея. Не я обезпокоих. Тя се нуждаеше от съня си.

Аз бях освободеният от тези неща.

Каква беше тази светлина?

Жреците бяха поставили двойка фенери пред килията на Сахра. Събитията от миналата нощ трябва да са ги притеснили.

Вероятно ставах все по-силен, пресягайки се от призрачния свят.

Дали беше добра идея да опитвам? Искях ли хората навсякъде в Гангеша да знаят, че става нещо? Изобщо не вредеше да ги изплаша. О, не. Но, от друга страна, те щяха да вземат мерки, за да прикрият злите си дела.

Обиколих храма, търсейки свидетелство за очевидни промени в отношението на жреците. Не открих нищо различно, въпреки че прислужниците, извършващи нощните церемонии, бяха необичайно нервни.

Върнах се, за да се рея над моята любима.

Господи, колко е красива! Проклятие, щеше да става все по-трудно и по-трудно да не показвам разочарованието си от чичо Дой и майка Гота. Ужас. Може би стигдохме до момента, когато надигащите се

въпроси щяха да бъдат уместни. Те бяха много далеч от дома. Нямахме къде да избягат. Сари отвори очи. Моят гняв се стопи. Само миг покъсно тя гледаше почти директно в мен и ми показваше чудесната си усмивка. Рибата и оризът трябва да са добри за зъбите, защото нейните бяха най-белите, най-съвършените, които съм виждал някога.

— Тук ли си, Мър? Точно сега те усещам много близо.

— Тук съм — прошепнах в ухото ѝ, без следа от злостта, която показах към Радишата. Сари вероятно не долови нито дума, но разбра, че ѝ отговорих.

— Много ми липсваш, Мър. Вече не се чувствам част от моя народ.

Защото те няма да те оставят да бъдеш. Баба Хон Трей не остана наоколо, за да наблюдава резултатите от мъглявите си предсказания. Дядо Кай Дам никога не поясни твърденията на Хон Трей.

Разбира се, сегашното положение можеше да бъде точно онова, за което старата дама си мислеше. Тя така и не остави нещо написано.

Най-добрите прорицатели никога не грешат, защото не оставят следа върху камъка.

Магията със Сари внезапно повехна. Тя изглеждаше смутена, сякаш ме усещаше да се отдръпвам. Загърчих се, но не успях да задържа позицията си.

Нещо в истинския свят настояваше да привлече вниманието ми.

Докато се измъквах от килията на Сари, няколко жреца нахлуха там. Един от тях попита:

— С кого говореше, жено?

— С духове — отговори моята любима, показвайки най-сладката си усмивка.

Отначало си помислих, че обратно ме върна просто парче камък, което ми убиваше на задника. Болеше ужасно. Но докато го отмествах изпод себе си, почувствах движение на фона на звездите на юг от мен. Един глас попита:

— Сега буден ли си, Знаменосецо?

Синдаве.

— Без всякакво съмнение. А имах толкова чудесен сън.

— Понеже Стареца иска да ни държиш под око, помислих си, че ще е от полза да видиш какво се случва — за разлика от повечето Нар, Синдаве имаше чувство за хумор. То включваше значима непочтителност към властта, макар и самият той да я представляваше. Трябва да е докарвал Могаба до лудост преди, когато бяха най-добри приятели. Освен ако Могаба не е започнал със същия маниер и го е надрасъл. Много от вкиснатите дърти пръдльовци в началото са били свестни момчета.

Наложи се да се претърколя на ръце и колене, за да намеря опора да стана.

— Вкочанен съм като дънер — измърморих аз.

— Купи си по-добър дюшек.

— Онова, от което се нуждая, е по-добро тяло. Например някое, около петнайсет години по-младо. Добре. Какво става?

— Мислех си, че ще поискаш да видиш какво се случва с Портата на сенките.

— Нищо лошо, очевидно, иначе нямаше да педерастееш в мрака.

— Тази вечер липсваха огньовете. Нямаше и други смели души, бродещи наоколо като Синдаве. Но най-забележителната липса беше тази на летящите огнени кълба. От далечната страна на Наблюдателницата долитаха случайни гърмежи.

Синдаве посочи нагоре, макар и да не беше необходимо. Можех да почувствам Копието. То изглежда се пробуждаше. Успях да видя

искрите, когато сенките тестваха моите кожени ремъци. Усетих объркано движение отвъд проблясъците.

Изобщо не изпитвах страх.

Преди ужасът властваше неизменно всеки път, когато имаше сенки достатъчно наблизо, за да бъдат усетени. Сенките станаха по-енергични. Същото сториха и искрите. Те започнаха да пращят и гърмят. Войниците показаха забележително самообладание. Нито един не полудя и не изпъстри склона с огнени кълба. Те също не се страхуваха. Или вероятно просто бяха достатъчно опитни, за да разбират, че можеш да се прецакаш и сам. Особено след изпитанието през миналата нощ.

Глупавият и нервният щяха да приключат ей там, в онзи окоп, който оцелелите бяха изкопали без никакъв ентузиазъм.

— Небето се прочиства — забелязах, може би просто за да кажа нещо. Над възвишението напред то беше толкова ясно, като по времето, когато призрачната ми разходка ме отведе над облаците.

— Хм — Синдаве рядко прахосва думи за незначителни разговори.

— Разпознаваш ли някои от тези съзвездия? — аз не можех. Сякаш разглеждах напълно чуждо небе.

— Твърде много звезди, за да видя някаква форма.

— Примката — каза глас иззад мен. Сепнах се. Не бях чул да приближава някой. И не бих очаквал точно този „някой“ да се движи тихо.

— Майко? — искрите от Портата на сенките създаваха достатъчно светлина, за да разкрие къде стоеше тя. Форма, която вероятно беше Тай Дей, се зададе зад нея, взирайки се в южната нощ.

— Това беше в книгата на моята майка. Част от приказка, която никой не разбираше. Нито пък някой изобщо знаеше откъде е дошла. Тринадесет звезди, които образуват примка.

Не видях нищо подобно. И го казах. Майка Гота трябва да бе запратена в друго столетие, толкова нетипична за характера си беше станала. Сграбчи ме за ръката, дръпна глава ми надолу, накара ме да се взра по протежение на показалеца ѝ. Накрая признах:

— Виждам нещо, което прилича на обърнат нагоре черпак за вода точно там, над онова, което трябва да е хоризонтът.

— Това е, ти глупав Каменен войнико. Три звезди са закрити от земята — тя остана особено напориста.

— Ти разпознаваш съзвездието, при три липсващи звезди, от описание в детска приказка?

Особено ослепително пращане сред кожените ремъци разкри жената, която ме зяпаше, украсена с изражение на дълбоко объркване. То освети и чичо Дой зад нея. Той носеше израз на раздразнение, който изчезна в момента, когато осъзна, че можех да го видя.

— Гота. Ето къде си. Племеннико. Какво става тук?

От много по-близо, отколкото бих повярвал, че можеше да е, Тай Дей каза:

— Войните на тъмнината са спрели процеждането на смъртта — той говореше на бърз Нюен Бао. Използва няколко думи, които не ми бяха ясни. Разчитах на контекста, за да разплета смисъла им.

Чичо Дой каза на майка Гота:

— Предупредих те за твоя език...

— Ще те предупредя аз теб, шарлатанин такъв! — помислих си, че шарлатанин е това, което има предвид. Част от думата, която тя избра, беше корен, означаващ „мошеник“, с представка за превъзходна степен пред него. Прозвуча като производна на „свещеник“. Кинжала щеше да го оцени. Разсмях се.

В миналото Гота се въздържаше пред Дой. В сравнение с начина, по който ругаеше всеки друг. Тя обикновено отстъпваше пред чичо, макар и неохотно. Сега те се караха като деца. Останах с впечатлението, че тяхната кавга нямаше нищо общо с онова, за което наистина искаха да се дърлят. Дори и така, спречкването беше интересно, доколкото можех да го проследя.

Специалната мисия в живота на Тай Дей е да помирява страни. Той смути онези двамата с мълчание, достатъчно дълго, за да оповести новината, че те се караха наред всичките Кокалени воители на света, най-малко един, от които разбираше техните дрънканици.

Дой реагира на секундата. Затвори уста и се запъти на разходка.

— Надявам се някой нервен тип да не го застреля в тъмното — казах аз. Тай Дей тръгна след него.

Гота млъкна само защото оттеглянето на чичо Дой я остави да поддържа и двете страни на спора. Тя размишляваше, обърнала се към мен. Но си спомни, че — какъвто и да бях на нейната дъщеря — аз

също се числях сред Воините на тъмнината. При всички случаи, не бях Нюен Бао и само червеите на земята са по-низши от това.

Самият аз бях в сприхаво настроение, събуден по никое време. Вметнах:

— Доста се насладих на това.

Гота издаде шум от пръскане на плюнка, докато се отдалечаваше с наперена походка. Попитах обграждащата ме тъмнина:

— Някой да е чувал нещо за съзвездие на име Примката? Или някаква история за него?

Никой не знаеше каквото и да било. Естествено.

През следващите няколко дни задавах въпроса на всеки, когото срещнах, и неизменно получавах отрицателен отговор. Дори Нараян Сингх, логичен ресурс на информацията относно примките, изглеждаше незапознат със съзвездието. Той не го каза с толкова много думи, разбира се, но Господарката беше осведомена относно информацията на Измамника и не знаеше нищо, нито бе способна да измъкне каквото и да е от живия светец.

Бедният човек изглеждаше предопределен да бъде живият мъченик Нараян Сингх. Основната нишка в неговото съществуване се състоеше от неотслабващ ужас.

След като се уверих, че Портата на сенките се държеше, бавно се затътрих към моя бункер. Знамето изглеждаше почти нажежено от сила. Там се случваше нещо важно. Би трябвало да отида да се видя със Знахаря. Ако вътрешността на бедрото ми оздравееше достатъчно. Ако изобщо успеех да подремна.

Моите роднини не ми се пречкаха. Никой от тях не се бе върнал в нашия гаден малък бункер. Разполагах с каменния под и вонята му само за себе си.

Заспах в момента, в който положих глава на каменната си възглавница.

Известно време просто спях. Всъщност, убеден съм, че даже сънувах нормални сънища, макар и да не можех да си ги спомня. После духът ми постепенно се отдели от тялото, по някакъв накъсан, мъгляв начин, който вероятно подсказваше трудно отпускане. Не усетих съпротива. Но не се и опитвах да отида някъде, просто се носех по течението.

Зарях се нависоко. С известно усилие на волята се насочих на юг, опитвайки да намеря примката от звезди, подтикнали майка Гота да се прояви. Да. Ето ги. Но трябваше да се изкача хиляда стъпки, за да ги видя всичките, но дори и тогава не бяха лесни за различаване. За много кратко време се бяха снизили значително.

В действителност, като поразсъждавах над това, не успях да разбера как са се издигнали достатъчно, за да ги видя от Портата на сенките.

Но не се оставих този факт да ме смуги. Вниманието ми беше привлечено от нещо в равнината на камъка. За миг някъде там зърнах следа от бледа светлина, почти на същото място, където забелязах някога онова петно тъмнина. Имаше ли нещо?

Не отидох да разгледам. Изобщо не ми хрумна да опитам. Когато се замислих после, не успях да разбера защо. Как не ме загриза любопитството? Можех ли свободно да избирам дали да поогледам или не? Не знам. Просто свих невидими рамене и продължих да си гледам призрачната работа.

Отхвърлих поривите да търся Могаба и Гоблин. Мога да бъда мързелив дори когато цялата работа, която имам да върша, е да мисля. Търсенето им щеше да отнеме много обикаляне напред-назад и пресмятане. А после да се окаже, че е за нищо. Така че вместо това реших да шпионирам Ловеца на души. Досега би трябвало да се е възстановила достатъчно, за да мърмори, крои планове и вероятно да прави нещо интересно. Или просто да си лежи и спи.

Ловеца на души просто си лежеше и спеше. Обградена от дървета, където всеки клон и вейка се перчеше с перната украса. Сякаш всичките гарвани в света се бяха събрали около скривалището ѝ.

Едва ли стояха гладни. Изглежда си живееха добре. Земята под тях вече беше заровена под изпражненията им. Отдолу се носеха сенки, оплакващи се, защото гарваните нямаше да слязат, за да си поиграят.

Самият аз пропълзах като сянка в пещерата на Ловеца. Срецнах заклинанията, които тя беше изплела, за да държи тъмнината притисната до стената. За известно време задържаха и мен, но аз бях достатъчно различен, за да намеря начин да премина.

Ловеца спеше? Колко често се случваше това?

Дъщерята на нощта не спеше. И беше чувствително дете. Усети пристигането ми. Надигна се в леглото си от влажни борови иглички.

— Мамо?

Ловеца спеше много леко. Тя подскочи изправена, бдителна, обръщайки се, сякаш търсеше опасност. Носеше маската, която беше един от нейните отличителни знаци през старите дни. Напоследък през повечето време не я слагаше, но аз рядко я срещам в компания. И никога в плът.

Приличаше на Господарката, макар че имаше дори още по-фини черти и по-чувствено изражение. Знахаря твърди, че е устоял на съблазняванията ѝ. За пред хората му вярвам. Но не знаем как е успял. На мен щеше да ми е трудно, напук на предаността ми към Сари.

Вероятно просто се дължеше на възрастта му.

Скривалището на Ловеца беше осветено от лампа, която висеше от тавана на пещерата. Явно беше братовчед на нашите отблъскващи сенките свещи. Не осветяваше особено ярко, но мъждукането ѝ не оставяше място за укриване на какъв да е дребен убиец.

— Какво казва? — гласът, който Ловеца използва, принадлежеше на човек, чието гърло е било смазано и можеше да говори само с дрезгав шепот. Като изключим, че шушненето звучеше натежало от злина, глас в съответствие със старата ужасяваща репутация на Десетте, Които Били Покорени. Той съдържахше състраданието на змия, съчувствието на паяк. Дъщерята на нощта не реагира. Държеше се, сякаш Ловеца на души изобщо не е там.

Ловеца се изкикоти като момиче, споделящо клюки за момчета.

— Незачитането е излишно. Упоритостта е безсмислена. Няма никой, който да ти помогне — това беше гласът на отчаянието. Той скрибуцаше, но и наподобяваше последната реч на старец, умиращ от рак. — На мое разположение си, за да правя, каквото ми харесва. Сега ме удовлетворява да ми кажеш какво измрънка преди малко.

Детето вдигна очи. В тях нямаше любов към леля му.

Ловеца на души се изсмя.

На моменти беше особено жестока.

Ловеца направи жест. Детето изпищя, разтресено в агония. Бореше се с виковете си, за да не достави удоволствие на своята мъчителка, но волята му, колкото и да беше силна, не можеше да контролирана тялото.

— Мислиш си, че майка ти е тук? Ти нямаш майка, нито сестра ми, нито Кина — тя приказваше с гласа на счетоводител, докладващ за печалбите през седмицата. — Сега аз съм твоята майка. Аз съм богинята ти. И съм единствената причина да си жива.

Преместих позицията си незначително, така че да ги виждам по-добре. Вероятно движението ми смути пламъка на лампата. Може би полъх на вятъра пропълзя отвън. Каквото и да беше, Ловеца мъкна и обърна много по-голямо внимание на обкръжението си.

След минута, през която просто се обърна бавно, в мълчание, тя започна да размишлява:

— Тук има нещо. И ти го усети веднага — момичешкото кикотене се завърна. — Веднага. И си помисли, че това може да е Кина. Но не е, нали?

Ловеца на души направи внезапен жест с обвитата си в ръкавица лява ръка, с твърде бързо танцуващи пръсти, за да бъдат проследени. Хлапето се срина в безсъзнание. Ловеца се настани с гръб към стената на пещерата и придърпа по-наблизо две парцаливи кожени торби. Не можех да надуша нищо, но се обзалагам, че тя вонеше толкова силно, колкото Оплаквача. Явно беше достатъчно суетна да си гарантира невероятна красота и чувственост, но не и дотам, че да прахосва време за лична хигиена.

Вероятно миризмата щеше да ми помогне да я отблъсна, ако споменът за Сари не свърши работа.

Тя почти ме пипна. Не изглеждаше да прави нещо друго, освен да рови в боклука си. И мислите ми ме разсеяха. Спасих се, защото беше свикнала живее сама или с гарвани. Ловеца разсъждаваше на глас:

— Ако това беше капризната богиня, аз щях да я подуша. А тя щеше да пробва нещо глупаво. Но някой друг също обикаля наоколо. Нека разберем кой е. Вероятно е моята обичана сестра — гласът, произнесъл тези последни думи, беше изпълнен със злоба.

Ръцете ѝ изскочиха от кожената торба, внезапно като нападение на змия, но аз се движех, предвидливо не към входа. Почти невидима мрежа от черни нишки профуча на две стъпки покрай мен. Веднага след като падна, се отправих към изхода. Не знаех дали наистина можеше да ме хване, но и не исках да разбера.

Ловеца на души се смееше. Това не беше кикот, а напълно разцъфнало, злонамерено забавление на възрастен.

— Каквото и да си ти, не мога да те измамя. Нали?

Със сигурност можеше. Ето защо се измъквах, докато можех. Както всичките Покорени, тя всъщност беше много по-опасна, отколкото на пръв поглед. Лудостта ѝ почти не си личи.

Ловеца направи серия от жестове, използвайки всеки пръст на двете си ръце. Бърбореше на един от онези езици, любими на магьосниците, като този вероятно произхождаше от детството ѝ. Усетих да приближава наистина злокобно присъствие, точно когато се готвех да плъзна призрачния си нос в пролуката, която щеше да ме отведе навън. Сянка се заизвива навътре. Тя се свиваше, трепереше. Отговаряше на волята на Ловеца. Не останах наоколо, за да разбера какво искаше Ловеца от сянката.

Беше достатъчно да знам, че Ловеца на души е открила начин да командва сенки. Което значеше, че след като последният Господар на сенките едва приключи с приритването, на хоризонта се зададе нова кралица на тъмнината.

Тя е тъмата.

— Прав ли бях? — попита Знахаря.

— За знамето ли?

— За какво друго? — той изглеждаше изнервен. Вероятно се дължеше на напрежението, понеже делеше квартира с Господарката и смахнатата банда на Пушека, Сингх и Дългата сянка.

— Вероятно. Със сигурност би могъл да го почувстваш. И нищо не се промъкна покрай него. — Бях изтощен. Вътрешността на бедрото ми ме болеше отново след дългата разходка дотук. — Но няма как да докажа, че не беше заради джунджуриите на Господарката.

— Обаче копието направи нещо, нали?

— О, да. Всички го усетиха. Някои дори решиха, че има нещо общо със знамето. — Тай Дей остана навън, както постъпваше винаги, когато посещавах Стареца, така че не бях срамежлив в описанието на схватката между чичо Дой и майка Гота.

— То сложи началото на спора. Мисля, че беше само повод. Техният конфликт отива много по-надълбоко.

— И съзвездието само го отприщи? — той се усмихна на себе си, припомняйки си вероятно като мен неотдавнашната запивка на Гота с Едноокия.

— А къде е нашият непослушен домашен магьосник? — попитах. Той не беше яздил Пушека отвъд, което очаквах да прави, докато отсъствах. Господарката беше обсебила плътно дребния шеф на пожарната.

Знахаря сви рамене.

— Не ми е на главата, което е всичко, което искам точно сега.

Вероятно беше далеч, грижейки се за своята спиртоварна, която не бе открита в землянката му, когато спасителните екипи обърнаха мястото наопаки, търсейки предимно нея, вместо горкия дърт Едноок.

— Имах сън — казах аз. — Или може би бях извън себе си. Това почти се превърна в кошмар.

— Хм?

— Ловеца е разбрала как да командва сенките. Също като нашето момче в клетката там.

Дългата сянка, обаче, беше в безсъзнание. Повече дори от Пушека, който упорстваше, изпъшквайки на всеки няколко минути.

Знахаря въздъхна.

— Разочарован съм, но не съм изненадан. За нея е логична стъпка. И тя имаше време да се поупражнява.

— Ще предприемеш ли нещо по въпроса?

— Не съм ли го сторил вече?

— Обърка ме, шефе.

— Тя е открила как да управлява няколко сенки. Отблизо. Но аз контролирам източника на сенките. И не бива да я допускам близо до него. Макар че ще го направя.

— Аз не бих бил твърде самоуверен, когато става въпрос за Ловеца. С нея никога не знаеш. Спомни си как ни насади онзи демон Жабешкото лице.

— Нищо не приемам за гарантирано, Мъргън — той погледна жена си, лежаща неподвижно до Пушека. — Но се опитвам да не позволя на параноята да ме парализира.

По този въпрос щеше да получи възражения от много хора. От друга страна, обаче, Знахаря победи Господаря на сенките и изглеждаше на добра позиция, за да ни изведе живи от вероломството на съюзниците ни.

Но Ловеца на души?... Не се съмнявам, че Пушека имаше право всеки път, когато настояваше, че *тя е тъмата!*

Едноокия ме прихвана пред обителта на Знахаря.

— Нейно величество още ли е вътре?

— Ъ... Какво искаш да кажеш?... — единствените непосветени уши наблизно бяха тези на Тай Дей.

— Знаеш какво имам предвид, хлапе!

— Тя е вътре.

— По дяволите! Не мога да го докопам и за десет минути, откакто тя започна да си играе. Проклетата жена би трябвало да се грижи за фигурата си.

Отне ми минута да го осъзная. Тогава се засмях, като си спомних колко много огладнявах след разходка с призрака.

— Може и да надебелее. Ако постоянно виси там.

Едноокия измърмори нещо и се затътри нанякъде. Но не стигна по-далеч от земянката си. Започна да рови из останките като куче, опитващо се да извади заек от дупката му, като убиваше време, докато чакаше реда си да броди с призрака. Запътих се към работата, която имах, изразяваща се предимно в шляене, защото нямах желание да се връщам при Портата на сенките. След десет минути мятане на кал и боклуци Едноокия се дотътри при мен.

— Вчера открих онова малко лайно Гоблин. Снощи. Тъкмо се готвеше да скочи на Прабриндрах Драх. Искан да знам как е приключило.

— Хм. — Да. Надявах се само да плени принца, ако се стигне до ритане на задници. Предпочитам сестра му да е изплашена от нас, а не вбесена. Щеше да полудее, ако изпратим братчето ѝ на погребалната влада.

Не беше от типа жени, които ще скочат след него в пламъците.

— Онова копеле се показва страшно добро, когато ни обърна гръб — каза Едноокия, — няма никаква гаранция, че дребосъкът може да го хване.

— Ти май се тревожиш за Гоблин, а? Ти?

— Разтревожен? Аз? По дяволите, не. Не ме е грижа какво става с малкото лайно. Но ако то свети маслото на Прабриндрах Драг, ние ще затънем в такива дълбоки лайна, че ще се наложи да гледаме право нагоре, за да видим хоризонта.

— Не мисля, че можем да затънем по-надълбоко, отколкото вече сме. Те могат да ни убият само веднъж. И вече ни дадох да разберем, че възнамеряват да пробват.

Едноокия изпръхтя. Нямахше никакъв начин да си признае, че се тревожи за Гоблин, макар че отсъствието на джуджето очевидно го подлудяваше. Не беше имал възможността да враждува с някого от векове. Никой друг не му играеше по свирката.

— Защо не направиш няколко номера на чичо Дой, ако страдаш от натрапчив импулс да си поиграеш с някого, с който можеш да си имаш вземане-даване веднага? — попитах аз.

Тай Дей разви внезапен интерес към нашата задявка. Едноокия не се ободри. Той попита:

— Мислиш ли, че Господарката беше права за него? Той не изглежда подходящ за ролята.

— А ти изглеждаш ли? — както скитник подхожда на бедняшка уличка. — Смяташ ли, че тя някога е грешала за подобно нещо?

— Все още е с акъла си — измърмори сърдито Едноокия.

Тай Дей искаше да знае за какво си говорим, но не успяваше да открие начин да измъкне нещо от нас, без сам той да издаде нещо. Ако беше от ония хора, които бръцоловят непрекъснато, Тай Дей можеше да попита за всичко и никой нямаше да го заподозре изобщо.

Подсмигнах се.

Озадачен, Едноокия попита:

— Ще се връщаш ли там?

— Налага се. Шефът каза.

Едноокия се взираше в далечното плато.

— Проклети талианци! Само гледат да ни намушкат в гърба. Бях натъкмил всичко да се оттегля веднага след като затрием Дългата сянка. Но те просто ме прецакаха. И сега се налага да се кача там. Което очаквам с такова нетърпение, както се надявам да ме изпързаят на карти. Уха! Настъпи моят час! — той офейка към бункера на Знахаря.

Господарката беше излязла на светло. Изглеждаше поизнемоцяла от всякога. Трябва да беше бродила с призрака навсякъде, където си заслужаваше според нея. Облегна се на стълб, докато разговаряше тихо с един от чакащите вестonosци. Той изчезна забързано към нейния лагер. Господарката ме погледна и се намръщи, сякаш ѝ беше трудно да си спомни кой съм. Вероятно не се сещаше. Предполагаше се да бъда някъде другаде.

Реших да тръгнавам към това „другаде“, въпреки че не беше курорт за уморени наемници.

Майка Гота не щеше да говори на чичо Дой. Не приказваше и със скъпото си синче. Но баба Трол и тишината си бяха чужди от десетилетия. Така че тя говореше на мен. Не беше щастлива от начина, по който вървеше животът ѝ, макар че отказа да навлезе в подробности пред Воин на мрака — от семейството или не.

Очевидно бях в цикъл на изграждане на карма. Издържах критикуването ѝ, кимайки и сумтейки на точните места, докато не направих забележки относно скорошните събития.

— Винаги би могла да си отидеш у дома — казах аз. — Просто си опаковай нещата и се върни в блатото. Остави чичо да вари собствения си горчив корен. — Коренът беше скорошно откритие. Забелязахме, че сенчестите бегълци го ядат. Често срещан бурен, който не беше напълно неядлив, ако вариш корените му от шест до осем часа, преди да ги смелиш до ястие, което има вкус на клисава бяла каша от дъбови стърготини. Ядохме основно нея, защото наблизко не се намираше нищо друго. Не знаехме какви запаси има в Наблюдателницата, защото Знахаря все още не бе натоварил никого да я изследва. Чичо Дой откри горчивия корен много отдавна. Не беше ял почти нищо друго след Чарандапраш. Как ли намираше толкова много време, за да стои на едно място? Може би вареше по двадесет фунта корени наведнъж.

— Ти, Кокален воине, ще ме накараш да изоставя задължението си?

По дяволите, да! Всичко, за да те разкарам от главата си. Но не го казах на глас. Просто попитах:

— Какво е това задължение?

Тя отвори уста, за да ми каже, но предпазливостта на Нюен Бао взе връх. Гота преглътна мъчително като риба на сухо, после, както винаги, когато е притисната, ми подхвърли:

— Ще отида да събера дърва — каза го на талиански, вместо на Нюен Бао, което бе достатъчно, за да ми затвори устата.

— Добра идея.

Тай Дей дойде и застана до мен, докато я наблюдавах как си отива. Казах му:

— Скоро Отрядът отново ще поеме по пътя към Катовар. Вашите хора трябва да решат какво да правят, когато стане това — пресегнах се за камък.

Мисля, че не се издадох, но гарванът беше нащрек. Само подскочи над свистящия камък и ми се подигра за усилието. Черните птици оставаха оскъдни, но винаги имаше една близо до мен и дузина около щаба на Знахаря. Ловеца беше снижила летвата, но не преставаше да наблюдава.

Един талианец наблизко, вероятно с идеята да ми се подмаже, насочи бамбуков прът към гарвана.

— Запази го за сянка! — сопнах се аз. — Още не сме се измъкнали от това.

Интересно. Пишман стрелецът носеше недодялана, примитивно направена значка на Отряда. Нямаше талианец, въоръжен с бамбук, който да не се перчи с някаква версия на нашия отличителен знак. Командването бе престанало да се преструва, че е честно.

Червенокосия пристъпи към мен и се подпря на копието си. Взираше се на север, мълчаливо наблюдавайки нещо. И никой друг не се обади. Възползвах се от тишината, за да нахвърлям още няколко бележки. Накрая Червенокосия каза замислено:

— Забелязвал ли си някога как, когато светлината е правилна, можеш да видиш накъде отиват всички там?

— Не — отвърнах и погледнах.

Той беше прав. Точно сега светлината огряваше всяко късче метал по Наблюдателницата, отразявайки се сияйно. И всичкият този метал насочваше отраженията нагоре по пътя, който бях извървял с онзи безполезен Едноок...

— О, не! Чия блестяща идея беше това?

Някой искаше да привлече вниманието на Ловеца.

— Мислех си, че ще си заинтригуван — Червенокосия си взе копието и продължи разходката си. Навярно в търсене на сигурна дупка, където да се завре.

— Какво става? — попита Тай Дей.

Свих рамене.

— Май само идва краят на света.

Или може би не. Вероятно някой в щабния бункер играеше логически игри със сестричката си.

Слънцето се премести. Светлината вече не проблясваше по движещите се войници. Никой, освен Червенокосия, изглежда не разбираше какво става, но всички усетиха, че има нещо. От близката до мен страна на хълма стана много тихо.

Известно време не се случи нищо. Водех си бележки. Наблюдавах майка Гота да се стопява в далечината. Изглежда мислеше да събира дърва много надалеч.

Следобедните сенки пълзяха през далечните предпланини.

— Тъмно е — казах аз. Особено близо до мястото, където Ловеца на души бе забелязана за последно. Тази тъма се разширяваше...

Зяпнах. Това не беше сянка, а облак от тъмнина. Извираше от каньоните и горите и закриваше подножието на планината...

Гарвани.

Всичките черни птици, които не бяхме виждали през изминалите няколко дни! Тъмнината се надигна като бурен пристъп на вулкан. Започна да се разпростира.

— Трябва да са всичките гарвани на света — задъхах се аз. Облакът просто продължи да нараства. Изглежда се насочваше към мен.

Внезапно светкавица го разпори отвътре. Задуха вятър. Започнах да губя представа къде се намирам и какво правя. Някой попита:

— Какво става?

Надигна се втори глас:

— Какво е тази миризма?

Кина. Но не можех да обясня.

Още светкавици се врязаха през страховитото ято гарвани. Повечето от онази тъмнина се втурна към мен. Зловонието на Кина стана непреодолимо. Наоколо имаше звуци, долитащи сякаш от голямо разстояние. Но не включваха паника, която изглеждаше уместна.

Тъмната надвисна над мен и ме сграбчи, понесе ме нагоре, както майка вдига изплашено дете. Лицето на Кина мерзелееше в тъмнината, но не тя ме обсеби. Богинята беше бясна. Отново. Изглеждаше объркана.

И не беше сама.

Господарката се намираше там, може би яздейки Пушека или по някакъв друг начин. Светкавицата очевидно беше нейно дело. Тя държеше Кина в едната си магическа ръка, докато се опитваше да шляпне сестра си с другата. Ловеца също беше там. И изглеждаше развеселена, а не смутена, макар че беше приклещена между демонична богиня и сестра, която би я изпекла с усмивка. Ловеца на души щеше отиде на горящата клада, кикотейки се на пламъците. Беше напълно луда.

Тъмнината ме обгърна. Погълна ме. Опита да ме сдъвче, но ме сметна за безвкусен. Изплю ме.

Залюлях се като пияница. Глас в главата ми каза:

— Ето те и теб, скъпи. Липсваше ми. Нямахте те твърде дълго. — Лунната светлина проблесна по покритата с трупове черна вода, обвиваща стената на Деджагор. Стори ми се, че нещо раздвижваше онези води, нещо, което искаше да ме сграбчи и да ме издърпа надълбоко в мастилената тъмнина, надолу сред голите кости. Погледнах от лявата ми страна и там стоеше отдавна мъртвия Говорител на Нюен Бао — Кай Дам. Съпругата му Хон Трей стоеше редом с него. Те се усмихваха. Старицата направи знак с пръсти, който знаех, че е благословия.

Тъмнината ме погълна.

Тъмнината нямаше стомах за мен. Избълва ме.

Бях на дърво. Очите ми виждаха странно. Трябваше да въртя глава насам-натам, за да се огледам на едната или другата страна. Под мен хора от половин дузина раси избиваха мъже от неколцина други. Дърветата бяха отвратени. Те обичаха смъртта, но мразеха проливането на кръв.

Намирах се в Свещената гора. На дърво?

Вдигнах ръка, за да почувствувам очите си. Бели пера блокираха зрението ми.

Изгубих съзнание.

Отидох на стотици места. Още стотици дойдоха при мен. Сякаш посетих всичките моменти и места от последните няколко години.

Намирах се в равнината на костите. Тъмнината беше дошла. Черен вятър раздухваше костите наоколо. Премяхах се като листо. Гарваните ме се подиграваха от голите дървета. Претърколих се в по-

дълбока нощ и за момент бродех по калния под на тунела, където старците почиваха в своите пашкули, изпредени от лед.

Силно, дълбоко бумтене тресна в главата ми. Беше самата болка, въпреки че изглежда носеше послание. Опитах се да слушам.

Времето се разтегна, за да обхване болката в мен, превръщаща се в бавен, дълбок глас, който се ускори, докато премина в тревожното подвикване на Тай Дей на Нюен Бао:

— Знаменосецо! Говори с мен.

Опитах, но челюстите ми отказаха да работят. Не бях в състояние да произведа друго, освен нечленоразделен шум.

— Той е добре — това беше чичо Дой. Отворих очи. Дой коленичеше до мен, с пръсти, положени отстрани на шията ми.

— Какво се случи, Кокален воине?

Успях да седна. Мускулите ми бяха слаби. Чувствах се изцеден. Сякаш не беше изминало време. Върнах му въпроса.

— Какво стана, ей там? — гарваните още се тълпяха в далечината, макар и не на ята, както ги видях.

— Къде? — пита Тай Дей.

— Там. Където са птиците.

Тай Дей отвърна:

— Не знам. Не забелязах нещо необичайно.

— Дори облак тъмнина? Никаква светкавица?

След кратка пауза последва отговор:

— Нищо подобно не видях.

Чичо Дой замислено преценяваше разстоянието.

— Трябва да хапна нещо. — Въпреки че не бях бродил с призрака, чувствах се изключително слаб.

Случката беше смущаваща.

Привикаха ме при Знахаря. Запътих се натам. Бяха изминали само няколко дни, но светът отново започваше да изглежда мирен. Войниците нямаха толкова изнемощял вид. Сега сенките не представляваха проблем. За нас.

— Тук съм — подвикнах на Стареца. Пазачът отвън веднага ме пусна да вляза.

— Къде е тъща ти?

— Добър въпрос. Онзи ден каза, че отива за дърва. Оттогава не сме я виждали.

— Едноокия също е изчезнал.

Зяпнах. После започнах да се кикотя. Хиленето прерасна в пристъп на смях. Не след дълго бях превит на две, неспособен да си възвърна контрола.

— Те са си пристанали? Не ми казвай, че са кръшнанали.

— Не бих си го помислил. Спасили са се от рева на тръбите. Звучиш като магаре, което ражда. — Не може да бъде. Той показва нишата, където се съхраняваха специалните хора. — Използвай Пушека. Намери ги.

Запътих се натам, все още треперейки от нервен кикот.

— Защо да го правя аз? Ти и Господарката нали сте тук.

— Заети сме с реструктурирането на войската. Нямаме време.

— Тя през цялото време ли бродеше с призрака?

— Би трябвало. Хващай се на работа. Аз също нямам време да си пъхам гагата — той посочи. Не беше в настроение за игрички. Трябва да е спал по-малко от обичайното. Зад завесата Пушека беше сам.

— Какво е станало? Да не си закопал другите двама?

— Скътал съм ги в останките на твоя бункер. Мястото ни трябваше. Започвай работа.

Дръпнах завесата. Той беше шефът. Не се очаква да е приятен човек през цялото време.

Пушека не изглеждаше по същия начин. Господарката беше направила нещо, за да го усмири, стори ми се повече дрогиран, отколкото изпаднал в кома.

Също и миришеше. Зле. Някой беше проявил небрежност към дребните си задължения.

— Ти си лекарят, би трябвало да си наясно с поддържането на хигиена. Този човек е затънал в лайна.

— Ще ти пратя кофа.

Не го изчаках да се доизкаже. Заех се с работата.

Знахаря беше направил някои приготовления. Имаше вода за пиене и пресен хляб. Веднага изядох част от него. Командирите със сигурност си живееха добре. През последните няколко дни не бях ял нищо друго, освен гаден горчив корен — и дори недостатъчно от него. Факт, който трябва да изтъкна пред Червенокосия.

— Някой да донесе наденици — промърморих аз. Може би, когато накрая открием Катовар, ще бъде като рай на ведна. Горещи и още по-горещи бягащи хурии, тласкани от завладяваща страст към миризливи старци без социални умения, хурии, които прекарват останалото си време, приготвяйки на бърза ръка много прясна храна. Вкусна храна.

— Престани да се разтакаваш — изръмжа Знахаря малко по-късно. — Онзи малък задник е достатъчно чист.

Нямах голямо желание да отида отвъд.

— Някой би трябвало да гледа с какво се храни той — Пушека изглеждаше, сякаш страдаше от ранен стадий на хранително разстройство.

Знахаря само му хвърли мрачен поглед. Очевидно не го беше грижа.

— Имаш ли проблем да си вършиш работата?

Опак човек, казвам ви!

Не ми се ходеше отвъд. Беше страшно да си приклецен между Ловеца и Кина и мястото с костите от онзи ден. В мен се бе натрупал толкова много страх, че не знаех къде съм го събрал.

Особено не ми харесваше да бъда птица. Тази роля изобщо не я разбирах.

Сега Ловеца знаеше, че можех да се разхождам в призрачния свят без нейните машинации. Вероятно успях, защото тя беше

отворила пътя. Сега се опасявах, че може да ме издири и да ме запрати там, навън, винаги, когато я обземе настроение. Не бях склонен да понасям мъченията ѝ доброволно.

— Мъргън!

Сдъвках шумно последна хапка хляб, последвана от канче вода. Заситен, сторих онова, което се искаше от мен.

Гоблин трябва да е имал представа, че е наблюдаван отдалеч. Или подозираше, че е възможно. Нямаше да го открия, ако не знаех как работи умът му. Умното малко лайно. Заклинанията, които използваше, за да прикрие себе си и своите хора, бяха от най-простичките, почти неоткриваеми. Всичко, което правеха, е да карат окото да се скита далеч от това, което вероятно беше само скромнен скален блок, таящ се в храстите — така невзрачен, че да остане незабелязан дори ако очакваш нещо. Гоблин и войниците му бяха разпръснати, така че да не изпъква някакво струпване. Могоба изглежда не създаваше грижи.

Може и да грешах, но предполагах, че първият ход на Едноокия, ако беше дезертирал, би бил да намери Гоблин. Те си бяха първи дружки още преди някой от Отряда да е бил роден. Ако не броят Господарката.

Бързо, решително търсене разкри, че Едноокия все още не се бе присъединил към Гоблин. Кръстосването нагоре и надолу над пътя от Киаулун също не даде резултат. Вероятно се покриваше някъде за през деня. Не усетих Кина или Ловеца на души. По-уверен, отново открих Гоблин и насочих Пушека назад във времето.

Гоблин свърши добра работа, причаквайки бандата на Прабриндрах Драх. И никакви заклинания не скриха срещата. Той беше твърде зает с друга задача.

Тя представляваше засада в стила на Черния отряд. Принцът бързаше към нея по здрач. Придружаваха го няколкостотин войници. Многократно превъзхождаха хората на Гоблин. Стрели излетяха от храсталака на юг от пътя, удряйки неколцина талианци. Надигна се вой. Храстите изшумоляха. Литнаха още стрели.

Прабриндрах Драх нямаше представа кой го напада. По-вероятно беше да са сенчести партизани, а не Отряда. Той не знаеше за Гоблин.

Бяхме обучили талианците, попаднат ли в клопка, незабавно да контраатакуват. Именно това сториха спътниците на принца, макар и не точно веднага.

Повече от половината започнаха да стрелят по храстите, преследвайки шумоленето. Хората на Гоблин създаваха само част от шумовете, а повечето се дължаха на малки замаяни сови, опитващи се да избягват, без изобщо да се издигат над прикритието.

Втората атака на Гоблин, от противоположния склон, беше далеч по-енергична и включваше фантоми, които талианците би трябвало да знаят, че няма как да са там — стига да бяха помислили. Забелязах моя собствен двойник да газии през хрусталака, размахвайки нацърбена, ръждясала сабя.

Двама от хората на Гоблин и шайка призраци отстъпиха към Киаулун, повличайки след себе си повечето от оцелелите сподвижници на принца. После другите от групата на Гоблин се нахвърлиха върху Драх. Схватката беше енергична. Когато прахта се уталожи, нашият някогашен работодател беше затворник, жив, но не във форма да създава проблеми. Беше насъбрал дузина рани.

Гоблин изчезна. Войниците и илюзиите тормозеха и слисваха талианците, докато здрачът направи измамата на Гоблин безполезна.

Талианците направиха храбро усилие да открият своя принц. Но не извадиха късмет. Скоро след последвалия залез сблъсък със сянка убиец ги паникьоса. Те избягаха на север с новината, че принцът вероятно е мъртъв.

Можех да си представя ефекта на мълвата, когато достигнеше Талиос. Столицата щеше да изпадне в хаос, ако жреците отхвърлеха правото на Радишата да управлява. Това можеше да означава гражданска война. Жената имаше неканонични поддръжници и липсваше очевиден алтернативен наследник. Въпросът за правото на наследяване беше актуален от години, но винаги оставаше настрана заради по-непосредствени кризи.

Ха-ха. Тя щеше да започне да плаща цената за коварството си, преди изобщо да се изпречим на пътя ѝ.

Едноокия и Гота трябва още да се движеха. Вместо да се опитвам да ги откроя, изглеждаше по-лесно да измина целия път назад и да ги хвана точно когато започнаха своето приключение.

Опитът проработи. Криво-ляво. Когато Гота завари Едноокия сам, те проведоха само кратка дискусия, преди малкият магьосник да изсумти, да изкопае пакет от разрушения си бункер и да се присъедини

към нея, плъзвайки се в най-близката гора. Очевидно въпросът е бил обсъден по-рано. Приготовленията изглеждаха направени.

Не говореха много, което беше трудно за вярване. Едноокия не се славеше със сдържаност, а майка Гота беше по-зле. Той само изгрухтяваше понякога. Когато баба Трол изобщо се обади, то само се оплакваше от несправедливостта на живота.

Веднага след като навлязоха под сенките на дърветата се възцари пълно мълчание. Светлина и сянка прелитаха наоколо, докато вятърът вълнуваше клоните и листата. Станаха все по-трудни за проследяване... О, но малкото лайно беше магьосник, нали? И дяволски добре знаеше за Пушека. Той ме накара да се поизпотя, но останах с него, докато светът ми не започна да се клати.

Земетресение? Отново?

Най-накрая ми просветна. Някой извън призрачния свят ме искаше. Неохотно се завърнах в плътта.

— Пак се забрави! — сопна се Стареца, когато отворих очи. — Наистина си помислих, че този път сме те изгубили.

— А? — получи се като грачене на пресъхнало гърло. Опитах да намеря чаша, но разбрах, че нямам сила да си протегна ръката. Чувствах се изцеден. Наложих се капитанът да ми налива вода в устата.

— Наистина се замотах. Колко време бях там, навън?

— Единайсет часа. — Именно така смяташе да се изплъзне на проследяването Едноокия.

— Обзалагам се, че изобщо няма откриване, веднъж, след като се стъмни — казах аз, след като успях да излея в гърлото си малко подсладена вода. Чувствах се объркан относно понятието ми за време. По-точно за времето след мръкване в деня, когато избяга Едноокия. Би могъл напълно да изчезне в тъмнината.

А тъмнината винаги идва.

Знахаря прахосваше много енергия за проклетия.

— Мога да гледам за гарвани — казах аз. — Където и да се намират те, значи има нещо за наблюдаване.

Като изключим Гоблин, който си имаше своите сови и объркващи заклинания. А и изобщо не го търсеха, понеже Ловеца не знаеше, че той е там, навън.

— Най-вече защото са твърде тъпи, за да бъдат измамани от долнопробни магии. — Което трябваше да казва нещо и за хората, и за

гарваните, но аз не съм достатъчно умен, за да го обясня.

— Просто ще смятам, че си е взел отпуск. Засега. Не искам да ходиш там, навън, ако ще губиш представа за времето дотолкова, че да забравиш необходимостта да се върнеш.

Моят собствен навик да сънувам беше това, което ме застрашаваше. Бях срещал по-малко опасности, скитайки наоколо с Пушека. Знахаря повтори:

— Просто ще смятам, че си е взел отпуск — той се усмихна неприветливо. — Ще се върне. Веднага след като удуши онази жена. Което ще стане, когато меденият им месец отmine. Ти се връщаш ей там. Наглеждай изкъсо знамето. И ми изпрати всички текстове, които си приготвил.

Хлъц! Не бях подготвен за това. Никога преди не беше показал голям интерес.

— Кога ще потеглим? Или няма да го правим изобщо?

— Не и докато не съберем реколтата. Стига да не сме под наистина сериозен натиск. Най-малко пет месеца. Наслаждавай се на почивката.

„Наслаждавай се на почивката.“ Като че ли се радвах на цялото онова висене, когато бяхме приклучени в Деджагор. Което той пропусна напълно, понеже извади късмета да се махне навреме и да отиде да си играе игрички с Ловеца на души.

— Когато онзи ден отиде при Ловеца... Имаше ли план? Наистина ли очакваше да постигнеш нещо? — таях съмнения относно дълбочината на тяхната вражда дори и сега.

— Питай моята скъпа възлюбена. Онова беше нейна схема. И пак ще я повтаря. Тя си вгълпи идеята, че ако продължава да тормози Ловеца, то сестричката няма да успее да се съсредоточи в забъркването на неприятности.

— Сега и аз имам идея. Смушкай с пръчка гнездо на усойници, така че да нямат време да те ухапят. Защо не смачкаш стършелово гнездо в бърлога със спящи мечки, докато сме вътре в нея?

— Намери Едноокия или отивай да работиш над анализите. Вкъщи си имам цялото мрънкане, което мога да понеса.

— Би трябвало малко да поспиш — казах аз, излизайки навън. — Понякога си твърде кисел.

Има цвят. Има някакъв живот. Има светлина. Без светлина не може да има тъмнина.

Има смърт. Останки от стотици гарвани обграждат килващия се трон.

Смъртта ще открие път. Тъмнината ще намери начин да влезе вътре.

Тъмнината винаги идва.

Фигурата на трона седи с широко отворени, слепи очи. В очите не се виждат зеници. Те са полуизпържени яйчени белтъци, въпреки че създаването сякаш вижда. Със сигурност е в съзнание. Изкривено в гримаса на агония, лицето му се обръща, докато проследява всеки дързък шпионин от света отвън. То концентрира волята си върху всеки новодошъл, притегляйки го. Пристъп на зло настроение изкривява чертите му винаги, когато слаба птица не успее да изпълни задачата си.

Земята трепери.

Тронът плъзва крак, наклонявайки се с още един инч. Тревога подчертава съживената болка върху лицето на спящия.

Пукнатината в земята се отваря още по-широко. Цветът се прояснява. Бриз шепне от недрата на земята. Той е по-студен от сърцето на гладен паяк. Донася черно изпарение. Тронът се накланя с още един инч.

Смъртта ще намери път.

Дори боговете си отиват.

Нещата вървяха прекалено добре прекалено дълго. Лятото представляваше идилия. Никога не стана ужасно горещо. Дъждовете бяха свършени за реколтата, която посяхме. Застрашаваше ни урожай, за какъвто се молят всички селяни. Погрижихме се местните, които срещаме, да разбират, че чудесното време е изцяло наша заслуга. Нашите фуражири бяха отделили достатъчно животни за обоза, на който щяхме да натоварим тежката екипировка, съпътстваща ни от началото на похода. Дори имаше няколко овце за тези, които не споделят предразсъдъците на гуни относно яденето на месо.

Старата поговорка е вярна. Армията се крепи на стомаха си. Това, което постигнахме като изразители на талианската воля, и разстоянието, което изминахме, беше дан на планирането, подготовката и предаността на Знахаря. И на психозата. И, разбира се, се основаваше на четирите години, дадени ни от абсолютния провал на Дългата сянка да ни попречи. Горкото момче. Трябваше да послуша Могаба. Сега нямаше да живее в дупка. Не че можеше да бъде обвинен, задето бе измамен от майката на Измамниците, след като Кина беше способна да преде заблуждаващи воали, изкривяващи зрението на богове, велики колкото нея.

Все още не се бяхме угоили след зимата, но вече се приготвихме да предприемем следващия скок. Нито Ловеца на души или Могаба, нито пък изгубените талиански лоялисти или местното население изглеждаха склонни да ни вгорчават живота. С последните вече се спогаждахме доста добре.

След като очевидно по настояване на Господарката най-накрая бе изпратен разузнавателен отряд да изрови тайните на Наблюдателницата, Стареца откри, че крепостта съдържа доста съкровища. Половината влязоха в хазната на Отряда — нещо, което не се бе случвало от поколение. Всички заклети братя получиха равни дялове от останалото. Накрая Знахаря нареди да се устрои пазар,

където местните жители да донесат всичко, което биха искали да продадат.

Резултатите отначало разочароваха. Но веднъж, след като показахме, че не ограбваме или убиваме никой, търговията потръгна. Селяните са гъвкави. Също и реалисти. Тези не виждаха как нашият хомот може да тежи повече от този на Дългата сянка. Нямаха никакви проблеми със стари или въображаеми митове за Черния отряд, въпреки съществуването си толкова по-близо до Катовар.

Те не разпознаваха и името Катовар. Нито бяха загрижени за Кина, под кое да е от имената ѝ. Тяхната Кина беше също толкова създател, колкото и разрушител — свирепа, но не и нечестива кралица на тъмнината. Годината на черепите не ги ужасяваше. Те не можеха да си представят бъдеще, по-мрачно от миналото си.

Но и никой не ни приветства като освободители. Ние бяхме само сянката, която измести тъмнината.

Понякога обикалях из пазара, придружен от Тай Дей и преводач. Тай Дей възразяваше. Той беше сигурен, че любопитството ми ще ме убие. Не се свенеше да ме съветва, че любопитството е смъртоносно проклятие.

Чичо Дой обикновено се влачеше с нас. Въпреки претенциите за противоположното, между нас се беше натрупало много напрежение. Не можех да простя за стореното на Сари, макар и да контролирах подтика си да го осветля, че знам всичко. За да го дразня, разпитвах всеки срещнат южняк за съзвездието, наречено Примката.

Но никой не го знаеше.

С изключение на опустошението, което представляваше Киаулун, светът изглеждаше почти добър. Аз самият се наслаждавах, освен че ми липсваше Сари. Но я виждах в сънищата си. Напоследък ми възлагаха по-малко задачи, въпреки че отговарях за Портата на сенките. Червенокосия и Кофата вършеха повечето от истинската работа там, въвеждайки ме в нещата, които правеха. Никой не го спомена, но бях обучаван за в случай че някога ще се наложи да бъда повишен в длъжност. Не им припомних, че управлявах доста приемливо Старата банда по време на изпитанието ни в Деджагор. Нито им споменах, че си имахме лейтенант и тя бе много по-опитна и калена от мен. Всеки път, когато протестираше, просто ви затрупват с още работа.

Една сутрин се взирах в нанадолнището и видях армия, състояща се от двадесет и петима мъже, да се насочва към мен, повела много магарета, натоварени с вързопи и бамбукови пръти.

— Не ми харесва тази гледка — казах на Тай Дей. — Цялата тайфа на Лофтус, Лонжинус и Клетус заедно. — Без да споменавам Мускуса и Хагоп, които не бях виждал от известно време. — Когато тримата се съберат заедно, можеш да се обзаложиш, че се готви нещо.

Тай Дей ме зяпаше, сякаш се чудеше дали наистина го смятах за такъв тъпанар, който да си помисли, че са тръгнали на пикник. Той помнеше братята от Деджагор и вероятно разбираше тяхната мания по-добре и от мен.

Но имаше и нещо във вятъра.

Запътих се надолу да ги пресрецна.

— Ей! — изкрещя Клетус, махайки. — Това е принцът отшелник.

— Какво сте намислили, момчета?

— Чухме, че си устроил тук свое собствено царство. Дойдохме да видим чудесата му.

— Изглеждате така, сякаш ще ме превземате. Какви са всичките тези лайна? — формулирах въпроса на наречието на Градовете на скъпоценните камъни.

— Полеви изпитания на нова играчка. Играхме си с нея в килиите на замъка.

— Хм? — дали това не беше истинската причина Стареца все още да ограничава достъпа до по-голямата част от Наблюдателницата? — Надявам се да става за ядене.

Лонго се изкиска.

— Няма да е твърде вкусно, Мъргън. Но ще е забавно за сервиране.

Тай Дей се мръщеше. Изключен отново. Много лошо. Той беше с Отряда, но не и част от него. Както аз живеях с Нюен Бао, без да съм Нюен Бао.

— От начина, по който вие, момчета, се хилите, започвам да разбирам, че каквото и да е това, то има много предавки и лостове и прави нещо напълно декоративно с надеждност, възлизаща на десет процента.

— О, каква слаба вяра. Клет, виждал ли си някога по-упорит песимист от този човек?

— Той просто не разбира от техника.

— Отлично разбирам техниката. Не разбирам техниците. Какво правим?

— Полеви тестове — напомни ми Клетус. — Приложихме малко инженерство към огнетите на Господарката.

— Обсег, точност, сила, Мъргън — ентусиазираше се Лофтус. — Скорост. Всички области, където сметнахме, че има място за подобрене.

Абсолютно. Стрелбата с огнените кълба може да нанесе на човек много поражения, но практически трябва да го фраснете с пръта си, за да сте сигурни, че сте го уцелили.

Цялото това чуждоземно дърдорене привлече чичо Дой, за да си вре носа. Кое то нямаше да му се отрази добре. Но той достатъчно бързо щеше да го разбере.

— Тук си имате хубаво поле за стрелба, Мъргън — каза Лонго и махна към планините. Мили пустош лежаха между нас и вечнозелената гора. Ръката му се извъртя, за да посочи Наблюдателницата. — И добра мишена за прицел в онази посока — хората им вече бяха навън, забивайки измервателни летви.

Момчетата пред нас заработиха по-бързо, като заизмъкнаха неща от вързоците на животните. Клетус сграбчи един бамбук.

— Вашият основен бамбуков прът. Любезната Господарка вече откачаше, докато не й сервирахме нашите идеи.

Клетус изстреля няколко огнени кълба по посока на двойка клюкарстващи гарвани. Черните птици се изсмяха. Топките се заклатушкаха в далечината, изгубиха инерция, понесоха се към земята и изчезнаха.

— Не може да улучи и лайно. С изключение на сенките. Стига да не вървиш право към онова, което искаш да изгориш.

Лонго го прекъсна:

— Накарахме я да повярва, че понеже войниците са склонни да използват бамбука за стрелба по други мишени — независимо дали ѝ харесва или не — те би трябвало да могат да ударят всичко, в което се прицелват.

— Господарката е прекарала доста време сред войници — каза Лофтус, — и разбира тяхното мислене.

— Тя се натиска с един от пет години — усмигнах се подигравателно. — Би трябвало да има представа.

Клетус сграбчи бамбуков прът с черни ленти около него.

— Следва малък сладък номер — той кимна към своите братя. Те взеха подобни прътове. Всеки брат насочи своя към гарван.

— Давайте! — подвикна Клетус.

Стреляха. Литнаха огнени кълба. Избухна облак от черни пера, които се понесоха във въздуха, тлеейки. Метнаха още кълба. Изглежда нямаше значение дали момчетата се целеха добре или не. Огнените кълба издирваха целите си, колкото и отчайващо зле да бяха изстреляни или отклонени. Точно по начина, по който биха ловували сенки.

Клетус се облегна на своя прът.

— Това би трябвало да се погрижи за шпионския проблем — братята му останаха нащрек. Лонго отстреля дребен тарикат, опитващ се да се измъкне на малка височина, пърхайки между канарите в толкова тесен процеп, че с всеки мах губеше пера от крилата си.

Кълбо от виолетов огън го наближи със скорост, четири пъти по-висока от най-добрата за птицата.

Пуф!

— Сега има номер, който мога да оцена — казах аз.

Подобно на Тай Дей, чичо Дой и хората от тънката отчаяна линия пред Портата на сенките. Паднаха им ченетата. Червенокосия изпсува:

— Мамка му! Искам и аз да гръмна един от миризливците.

— Специален проблем ли имаш с гарваните? — попитах го аз.

— Само гарвани ли трепе? — учуди се Червенокосия.

Клетус заяви:

— Предполагам, че можем да го настроим да поваля почти всичко. Но колкото повече мишени искате да включите, толкова по-сложно ще стане материално-техническото осигуряване.

— Но не заради това сте тук — предположих аз.

— Беше просто за прочистване на района.

— Искахме нещо — каза Лонго, — което момчетата да оценят.

Лофтус добави:

— Като се има предвид, че не е никак вероятно да се сдобием скоро с новобранци, докато Талиос може да цъфне тук с толкова много, колкото си поискат.

Тези дни на север растеше кликата на хората, които искаха Талиос да се преструва, че Отрядът е продължил по пътя си. Бяхме се отправили към Катовар, когато пристигнахме в Талиос. Сега нямаше нищо, което да ни попречи да продължим натам. Ако всички се държат наистина кротко и останат мирни, можеше да изгубим интерес и да си продължим по пътя.

Докато разговарях с инженерите, Мускуса и Хагоп издигнаха няколко маси на дървени магарета. Те се сдобиха с декорация от менгемета и колекция инструменти. Стойки се издигнаха зад масите. Спътниците им започнаха да пъхат бамбукови пръти в тях.

— Големи копелета — казах аз. Някои бяха петнадесет стъпки дълги. Други възлизаха на четири инча в диаметър.

— Големи и брутални — допълни ме Клетус. — Внимавай накъде насочваш това проклето нещо! — войник опитваше да прочете молитвата на гарван, забързал се на юг. Той не се тревожеше за хората, достатъчно глупави, за да застанат между него и мишената му. — Онова, което искахме най-много, беше много по-голяма точност и скорост. Малко по-голямо „пуф“ накрая също би било добре. Хагоп!

Хагоп взе прът, дванайсет инча дълъг и три широк, на червени райета, и го затисна в менгемето. Проследи го с поглед по дължината му. Потупа го нежно с чук, променяйки незначително прицела му.

— Онзи скален блок ей, там, дето прилича на шапката на Едноокия — той съоръжи усъвършенствания бамбуков прът със задействащ механизъм.

Не мислех, че скалният къс много наподобяваше шапка. Той се намираще на нелошите четиристотин крачки разстояние. Трима войници със стандартни прътове изпратиха дузина огнени кълба, преди едно да сполучи и да изрисува червена резка в единия край на варовика.

— Обичайният проблем. Когато най-накрая успееш да удариш, не причиняваш кой знае какви щети. Стига да не са хора. Давай, Хагоп!

Хагоп дръпна спусъка на своя прът. Чу се звук от пържещ се бекон. Ярка оранжева топка прекоси разстоянието до скалата твърде бързо, за да я проследя с поглед. Удари право в центъра. За около петнадесет секунди от камъка се излъчваше огнено сияние. Почувствах горещината.

Скалата помръдна леко, а огнената диря се насочи към подножието на хълма.

Огненото кълбо изскочи от другата ѝ страна като изстискана пъпка.

— Мамка му! — възкликнах аз. — И по дяволите! Онзи шибаняк трябва да беше дебел десет стъпки!

Клетус каза:

— Триинчова топка ще проникне най-малко на петнадесет стъпки в този вид камък, който се намира наоколо. Хагоп, виждаш ли сребърния символ, който изглежда като руната на съдбата? — той сочеше Наблюдателницата. Върху стената имаше хиляди букви. Не разбрах коя имаше предвид. Нито пък Хагоп.

— Най-високата линия на буквите. Средата на мишената. Изглежда като флагщок, влачещ две ленти на дясно към нещо като тризъба вила.

— Добре.

Аз също го открих.

— Давай. Стреляй, когато си готов.

— Ама това е на повече от три хиляди крачки! — запротестирах аз. — Близко четири. Той ще е късметлия, ако изобщо улучи стената.

— Готов съм.

— Направи го.

Беконът се изпържи. Оранжево кълбо напусна бамбуковия прът. Отне му по-малко от три секунди, за да достигне Наблюдателницата. Нямах да успея да го проследя с поглед, ако не стоях зад Хагоп. Мълния освети целия район, когато огненото кълбо удари заклинанията, защитаващи стената. То попадна право там, където се целеше Хагоп. Руната-мишена изглеждаше леко обезцветена, след като блясъкът намалю.

— О, богове! — казах аз. Тай Дей и чичо Дой си бръцоловеха един на друг. Нямаше нужда да разбират нашето дрънкане, за да видят потенциала.

— Смятаме, че едно кълбо ще прелети поне четиринадесет мили, преди да изгуби инерцията си — каза Клетус. — След това няма да има много повече енергия от нормално кълбо и не ще става за нищо друго, освен да убива сенки и да нанася общи поражения — той потупва тръбата, използвана от Хагоп. — Това беше нашият прототип. Той е с настроен мерник. Трябва да го направим и с останалите. Ето защо дойдохме тук.

Мускуса и Хагоп замениха този прът с друг, все още немаркиран. Мускуса завъртя на половин оборот задния край. Изскочи чарк с формата на лъжица. Двамина от фабриката на Господарката я натъпкаха с нещо, което изглеждаше като глина, после поставиха в нея голямо черно топче. Хагоп върна обратно лъжицата в своята играчка, поигра си със задействащия механизъм и попита братята инженери:

— Е, момчета, доволни ли сте от начина, по който е поставено това нещо?

И тримата се надвесиха. Запрепираха се. Заудряха с чукове. Поспориха. После те, Мускуса, Хагоп и всичките хора от фабриката заеха определени позиции и се втренчиха в Наблюдателницата.

Беконът изпраща. Оранжева огнена топка удари въздуха. След хиляда крачки тя започна да се носи на ляво, после надолу. Достигна земята пред стената. За около петнадесет секунди във въздуха се издигаха пламъци. Както и камъни, и чимове.

Всичките седмина наблюдатели започнаха оживено да обменят наблюдения. Дърлеха се ентусиазирано. Извадиха лъжицата от пръта и се завзираха в нея. Още бележки възникнаха в другарската беседа. Накрая връчиха пръта в ръцете на специалист, който използва някои от тайнствените инструменти, за да обработи вътрешността му.

Братята се заеха със следващия. Техните съучастници вече имаха дузина, приготвени за тестване. Повтаряха процеса отново и отново. Някои прътове пращаха огнените си кълба в целта от първи опит. Други пропуснаха зле. Най-лошите бяха отхвърлени веднага. Никакъв смисъл да се прехосва време с тях. Все още имаше нужда и от не толкова точни шамари за сенките.

Веднъж, след като един прът беше преработен, той беше тестван за издръжливост. Азбука от тайнствени знаци в различни цветове трябваше да казва на войниците какъв заряд използва оръжието.

Мускуса рядко споменаваше нещо, но по време на почивката за обяд отбеляза:

— Сега вече Господарката наистина си върна силата.

Едва ли някой дори подозираше истината. Онези, които се досещаха, не бяха подготвени да ѝ повярват.

— Колко от тези неща ще изработите? — моите хора бяха престанали да вършат каква да е работа. Мотаеха се наоколо, наблюдавайки фойерверките като банда пораснали хлапаци.

Клетус ми отвърна:

— С тази партида донесохме петдесет. Надяваме се да разполагаме с двадесет надеждни от тях. Ако всичко е наред, ще се захванем с нещо наистина голямо. Момчета, талианците ще бъдат изненадани.

Можех да си представя какво биха сторили тези нови огнени кълба на човешкото тяло. Но подозирах, че покосяването на легионите не беше тяхното предназначение. И догадката ми се потвърди през следващия следобед.

Самата Господарка дойде да инспектира двадесет и шестте пръта, които братята бяха отсели като надеждни.

Жената изглеждаше емоционално изцедена, макар и да демонстрираше самочувствие, което говореше как поне част от живота ѝ върви добре. Тя и Стареца намираха свободно време да бъдат нещо различно от капитан и лейтенант. Радвах се за тях.

— Отлично — каза тя, след като наблюдава как всяка одобрена тръба порази стената на Наблюдателницата поне веднъж. — Какво стана с леките оръжия специално за гарвани?

— Да забелязваш някакви наоколо? — попита Лонго. — Имаме защитен кордон. Дори не приближават.

— Добре. Натъпчете всички тези неща с пълен заряд. Ще направя свой собствен експеримент.

— Вече сме в играта — ми каза Хагоп. — Имаме шест повече, отколкото някога сме се надявали. И половината от другите са достатъчно добри, за да ги използваме отблизо — миля или по-малко. Дойде време да сритаме някои задници. — Цялата банда беше

развълнувана като деца с нови играчки. А Господарката изглеждаше най-зле. Тя подскачаше наоколо сякаш отново е на петнайсет.

Войниците разместиха масите наоколо, започнаха да опаковат инструменти и да товарят каруци.

Лофтус, Лонго и Мускуса продължиха да се подсмиват за нещо.

Огледах се наоколо. Не ми харесаха предзнаменованията. Дори Господарката имаше онзи вид. Излъчването, което винаги придобиваха Едноокия и/или Гоблин, когато замисляха номер, за който останалите от нас вероятно щяха да съжаляват.

— Просто ме чуйте всички! — изкрещях аз, опитвайки се да бъда отговорният. — Не знам какво сте намислили, но... — Това си беше моето имение.

Група от тях, включително Господарката, братята, Мускуса и Хагоп, се събраха зад масите. Започнаха да остроумничат, докато се визираха по дължината на напълно заредените голямокалибрени пръти.

— Дори не си го и помисляйте! — изръмжах аз.

Моите роднини се навъртаха мълчаливо зад мен, без да разбират нищо от казаното, но наясно с факта, че вчера и днес доведоха до нещо значително.

— Не го правете! — помолих се аз.

Двадесет и два бамбукови пръта разтовариха зарядите си един след друг за няколко секунди. Всичките разбойници наблюдаваха как оранжевите огнени кълба прорязват небето на север-северозапад, право в областта, където онази буря от гарвани беше избухнала във въображението ми.

Но този път не халюцинирах.

Скривалището на Ловеца трябва да е на повече от десет мили разстояние. На огнените кълба не им отне и десет секунди, за да стигнат дотам. Може би дори не бяха и пет. Бях твърде силно разтърсен, за да бъда добър съдник за хода на времето.

Огънят, димът и лайната се разлетяха на половин миля височина.

Сега цялата банда изпадна в лудост. Всеки един от тях — включително и Господарката — мятеше огнени кълба във въздуха в серии от по четири и пет. Далечната гора започна да ври. Дори от толкова голямо разстояние можех да видя гигантските дървета, запрящани на хиляда стъпки във въздуха.

Спомних си, че някои дървета там бяха два пъти по-дебели от мен. Заизвиваха се през небето като огнени коси.

Стихията от пламъци оживя. Тя мятеше огън и дим към небесата като разгневен вулкан.

В този ден загинаха много гарвани.

Сигурен съм, че това беше денят, в който Ловеца на души не намери и една причина за смях.

Има много ритуали в човешките дела. Стареца ме накара да чета поучения от анализите, както самият той е правил в древни времена. Той беше твърд привърженик на идеята всеки човек да знае точното си място в нашата дълга история. А после повечето от ветераните преподаваха талиански на всеки, който още не го говореше. Знахаря искаше всеки брат да има общ език с останалите. Понякога изглеждаше, че имаме толкова много родни езици, с колкото хора разполагахме. Не си спомням пример в анализите, когато Отрядът да е ставал такъв полиглот, какъвто представляваше сега.

Друго бреме, което носех, беше да се поддържам във форма, трамбовайки на всеки няколко дни до щаба за сбирки на командния състав.

Събуди ме чудесен аромат. Промуших глава от нашия често подобряван бункер.

— Какво готвиш? — попитах Тай Дей.

— Миналата нощ чичо Дой уби диво прасе. Днес ще има свинско печено.

— Надявам се да стигне и до мен.

— Няма да е готово още часове. Каза ми да ти напомня за вашата среща на командването тази сутрин.

— По дяволите! — предполагаше се да е важна. Не бих дръзнал да закъснея. — По-добре ми запази малко — извлякох си задника навън и направих каквито сутрешни приготовления успях. Никой от нас не беше от хората, които прекарват часове в подрязване на бради или ресане на коса, или къпане. Но понякога трябва да си наплизкаш лицето с малко вода и да разкараш боклуците от зъбите си просто за да се правиш, че се поддържаш.

Чудех се какво щеше да стане със зъбите ни, ако не си върнехме Едноокия. Онези дребнички заклинания, които той им налагаше, за да ги опази, трябваше да се подновяват на всеки две години. И имахме батальони от нови хора, все още не получили първоначалната доза.

Тай Дей не ми спести дундурканото. Той свали прасето от огъня и ме последва. Просто няма отърване.

Аз все още не яздох. Дремльо не беше върнал моя жребец. Самият той още липсваше, макар и да бе разполагал с достатъчно време. Изчезна, докато прекосяваше планините. Нито търсенето в призрачния свят, нито на място бяха открили следа. Страхувах се от най-лошото.

Два добре охранени гарвана ме последваха, подхвърквайки от храст на камък и по развалините. Но нямаше никакво друго доказателство, че Ловеца на души беше оцеляла или изобщо се интересуваше от нас, напук на вандалщината над дома ѝ. Тя обитаваше собственото си време.

Можеш да ѝ го признаеш на жената. Луда е, но никога нетърпелива. Настроенията ѝ не я контролират.

Господарката каза, че бе избегнала масивния артилерийски огън само защото отпътувала с килима на Оплаквача на север, за да може да заговорничи с Радишата.

Имах заповеди да не търся Ловеца. Наредено ми бе да бягам винаги когато усетя присъствието ѝ. Което важеше и за Кина. Сега Пушека беше близо до безполезността. Бях станал твърде ценен ресурс, за да рискувам. Добре.

Погледнах назад, преди да поемем по дългия склон. Чичо Дой ни следваше, напоследък почти неизменно. Стъпката му подсказваше, че е подготвен за всичко. Едната му ръка винаги почиваше на Пепелявия жезъл.

Тай Дей и аз бяхме възобновили обучението си при него, без значение искаме или не. Той не обясняваше какво се случва в главата му. Просто продължаваше да ни пердаши, принуждавайки ни да се защитим или да се наслаждаваме на болезнени охлузвания.

Той се отчая, че аз някога изобщо ще достигна онова, което смяташе за минимална вещица с меч. Дой не разбра разликата между воин-единак и войник, който е част от екип взаимно поддържащи се бойци. Или се преструваше, че не разбира.

Той очакваше беда, нямаше никакво съмнение. Но изобщо отказваше да обясни нещо.

От твърде дълго време съм със Знахаря, така че би трябвало да съм свикнал.

Напомних на Тай Дей:

— Ние сме гъби.

— Ъ?

— Държани на тъмно? Хранени с диета от конски лайна? — щяхте да си помислите, че ще си спомни. Но той дори не бе заинтересован да опита. Като повечето Нюен Бао, прикрепени към Отряда.

— Няма значение.

Чичо Дой се опита да се самопокани на срещата. Двама пазачи със суров поглед пристъпиха пред него. Той избра да се размотава наоколо заедно с другите Нюен Бао. Никога не беше го правил преди. Той изглежда търсеше Джоджо — някогашния телохранител на Едноокия. Джоджо не беше от стадния тип, дори и спрямо другите Нюен Бао.

Вмъкнах се в бараката на Стареца.

Там се беше насъбрала цяла тълпа. Чакаха мен, очевидно.

— Да започваме — каза Знахаря. — Първо, получихме информация. Слухът е верен. Могаба определено си осигурява поддръжката на Радишата. Започнал е да събира войска някъде на юг от Деджагор. Докладите не обясняват къде, но твърдят, че неговите хора са започнали да конфискуват от местните най-добрите обработваеми земи, за да могат да се изхранват. Ръководството в Талиос все още не е решило какво точно да прави. В действителност преобладава мнението да ни забравят напълно. — Капитанът не разкри своите източници. Някои от новините идваха от мен и Господарката, сънували или бродели с призрака, когато Пушека не беше напълно безполезен. Той добави: — Изглежда Могаба ще се радва на подкрепата на няколко малки спомагателни роти, набрани от религиозните секти, озлобени срещу нас или наши приятели.

Кинжала се подсмихна.

Мълчанието се проточи. Намерих очукано канче, останало от славните дни на Киаулун, и си налях чай от гърне, окачено над недодяланото огнище на Знахаря. Течността беше по-горчива от лекарство. Която обясняваше защо все още беше там. Престорих се, че ѝ се наслаждавам.

— Клетус — обърна се към него Знахаря, — какво е положението със земеделието? — само в Черния отряд инженер по обсадата ще отговаря за земеделието.

— Нищо ново за докладване — обади се Клетус, — изключителна реколта, която заплашва да узрее по-рано, отколкото предсказваха местните жители. Май е най-добре да се установим тук. — Клетус и неговите братя събираха около себе си фракция, заинтересована от заселване. Те смятаха, че новите им оръжия могат да обезсърчат и най-решителните врагове. Но не изтъкнаха по-силни съображения.

Отрядът се бяхтеше през ада от векове. Сега притежавахме богата провинция, добра крепост и нашите единствени сериозни врагове бяха на стотици мили и май не изгаряха от желание да ни преследват в скоро време.

Не се заслушах в изложението, последвало догадката, че боговете ни обичаха, защото нашата реколта се развиваше така добре. Не обърнах внимание, докато Лонго не започна да ни разказва защо вече не трябва да се страхуваме от никой.

— Ако Радишата наистина изтъргува половината от своята власт, тя ще успее да запази поста си, което означава, че реално ще управляват жреците. Не ги виждам някога, независимо колко се страхуват от нас или мразят Кинжала, да се затормозят с друга истинска армия. Цената и заплахата за тяхната власт...

Всичко това го бях чувал и преди. Жреците нямало да позволят на Радишата да тръгне след нас.

Не вярвах в това. Той стреляше в тъмното. Но аз бях скитащият с призрака. Можех да отида навсякъде и да видя всичко. Трябваше доста да се потрудя, за да се заблудя.

— Греша, Лонго — казах аз. — Накрая тук ще си имаме компания. Вероятно много по-скоро, отколкото му се иска на всеки от нас — внезапно бях привлякъл дори вниманието на Стареца. — Сънувах нещо — почти всички знаеха, че получавам видения. Техниките и надеждността си останаха моя тайна. За да не притеснявам хората, които можеше да се тревожат за мен, аз обвинявах за всичко онези пристъпи, които получавах след обсадата.

Господарката клопна с език, досаден навик, който не осъзнаваше, че е придобила. Тя и Знахаря все повече се превръщаха в бабата и дядото на Отряда. Вътрешният кръг отчаяно се нуждаеше от млада кръв.

— Можеш ли да ни разкажеш за твоя сън, Мъргън? — помоли тя. — Или ще трябва да изчакаме книгата? — Господарката се дразнеше от мен, защото бях започнал да преработвам нейния том от анализите. Някои от последната ни група новобранци са се навъртали наоколо тогава. Не всички от тях си спомняха събитията по описания от нея начин.

— Най-важното е, както каза шефът, че нашият стар приятел Могаба вече не е безработен.

Всеобщо смайване. Да не би да си бяха помислили, че Стареца се шегуваше?

— Не научих много от сънищата си. Не мога да ги контролирам. Понякога съм запращан назад във времето, но не съм в състояние да отида, където искам, за да открия защо се случва това, което се случва. Налага се да чакам новини от нашите приятели на място като всеки друг.

Имаме приятели на север, които ни предоставят надеждна информация. Проверях я винаги когато можех.

Вече не използвахме много Пушека. Той искаше да се събуди. Сега не беше в истинска кома, така или иначе. Налагаше се Господарката да се бори, за да го направи полезен. Тя самата се възползва от получените възможности.

— Но в някакъв момент Ловеца на души трябва да е имала контакт с Могаба — продължих аз. — Тя го е препоръчала на

Радишата. Обзалагам се, че Жената го е приела най-вече защото не е искала Ловеца да се ядоса. Могаба вече обещава на жреците, че ще им улови Кинжала и Господарката. — Имаше огромни награди за главите на тези двамата още от момента, когато Радишата се обърна срещу Отряда.

Могаба никога не е позволявал провалът да накърни самоувереността му.

Кинжала предложи услугите си:

— Бих могъл да се върна и да ги ударя пръв. Ще е забавно да ги избивам един по един и да наблюдавам как се гърчат живите...

— Не — Знахаря не беше в настроение за полети на фантазията. — Знам кой кого ще избие, ако отидеш да потанцуваш с Могаба. Синдаве, разкажи ми какво мислиш за това.

— Чувам го за пръв път. Трябва да го обмисля, капитане.

— Мисли на глас.

— Могаба е сам — с което Синдаве искаше да каже, че Могаба вече не разполага с привърженици Нар. Онези, които тръгнаха с него, когато напусна Отряда, са мъртви. — Здравият му разум ще бъде изопачен от всякога. Той може да се вманиачи в идеята да те унищожи лично, защото смята, че си му отнел правото да бъде капитан.

Знахаря изсумтя, без да е изненадан.

— Мъргън, с колко време разполагаме, преди той да предприеме решителни действия срещу нас? Трябваха ни четири години, за да стигнем дотук, и все още сме в достатъчно добра форма, за да гладуваме, ако се наложи. И нямаше да сме така щастливи, колкото сме сега, ако Радишата ни бе изненадала, оставайки лоялна. В битките не изгубихме толкова много хора, колкото очаквах, и много по-малко умряха от болести.

Той остави да се изплъзне фактът, че бяхме дошли през мъртвия сезон, когато придвижването на армия беше близко до невъзможното.

— Като си говорим за бройка — намеси се Кофата, — онази последна банда, която искаше да се прибере вкъщи, си замина отдавна.

Господарката изтъкна очевидното:

— На Могаба не му се налага да обучава войници по начина, по който го правехме ние. Той може да събере хора, които вече сме подготвили.

— За какво се е спазарила Радишата с Могаба? — попита ме Стареца.

— Жреците смятат, че той би трябвало просто да контролира териториите, които прегазихме. Някои от тях са наистина развълнувани от възможността да реализират голяма печалба. Но Жената просто иска да ни задържи на юг от планините — подсмихнах се. — Неговата работа ще бъде същата, каквато беше, докато работеше за Дългата сянка. Само дето ще запушва бутилката от другата страна.

— Един ден Могаба ще дойде — отбеляза Иси, — както каза Синдаве.

Знахаря изсумтя отново.

— Ако не носи планина и половина дървен материал, хвърчила и тонове бамбук, и пристигне през лятото... — обади се Кофата.

Лонго изграчи:

— Той може да си вземе селяни, за да му носят снаряжението, а после да ги изяде.

Синдаве, Очиба и Иси се ухилиха кръвнишки.

— Да се придържаме към работата — прекъсна ги Знахаря. — В Талиос настъпват промени. Благодарение на таланта на Мъргън ние знаем за някои от тях.

Всички го чакаха да каже още нещо. Той не го стори. Накрая Господарката отбеляза:

— Ловеца на души все още е проблем.

Определено. Тя не бе отговорила на канонадата на Господарката. Все още. Не се предполагаше да я търся, но знаех, че се навърта наоколо. Прикриваше се с илюзии и се движеше много. Бях напълно сигурен, че Ловеца не бе изгубила ищах да ни вгорчава живота.

Никой изобщо не спомена детето. Знаех, че е оцеляло и е спасено, но не от Кина, към която то изплакваше молбите си, а от Ловеца, под съпровода на весели подигравки. Господарката и Знахаря бяха вкоравили сърцата си — съвсем разбираемо. Те не бяха общували с нея повече, отколкото с непознато дете, родено в същия ден на другия край на света.

Не можех да кажа нищо. Предполагаше се да отбягвам Ловеца, докато не получех специална заповед за обратното. Толерантността на Стареца към моите импровизации беше изчерпана.

Той не можеше да ми прости за загубата на Дремльо.

— Какво става с роднините ти, Мъргън? — попита Знахаря. — А относно Гоблин и Едноокия?

Какво можех да кажа?

— Все още липсват. — Това не можеше да бъде приписано на мен. Все още не. Но той вероятно щеше да намери начин.

Нашият последен контакт с някой от тях беше, когато част от войниците на Гоблин пристигнаха с окования Прабриндрах Драг, с Лиза Боуалк, зъбеца се в клетка на каруца, и нито дума за това къде е Гоблин и защо е там. Не предполагах, че липсата му представлява част от майсторския план на Стареца. Отказвах да повярвам, че Знахаря може да планира толкова далеч напред. Малкият магьосник с нездрав цвят на лицето беше някъде там, навън, разигравайки своя собствена схема.

Вече не ми се отдаваха много възможности да го потърся. Сега сънищата не ме спохождаха толкова често. Ако се случеше, първо посещавах Сари. Сари и моя син, тази абсолютно красива лигавеща се бучка, която тя кръсти Тобо, защото не искаше да избере истинско име, без да бъда там, за да го обсъдим и да се разберем лице в лице как да се казва и защо.

Тя бе решена да се присъедини към мен, макар че дори и в най-отдалечените райони на блатата да бяха чули за разрива между Радишата и Черния отряд. Това щеше да изложи Сахра на по-голяма опасност, ако напуснеше храма. Почти всичките Нюен Бао, напуснали блатата си напоследък, бяха свързани по някакъв начин с Отряда.

Пазачите на Сари бяха нащрек. Сега очакваха тя да опита нещо — след като вече не беше с размерите на малка къща. Умна жена, Сари използваше тактиките на партизанската война, докато възстановяваше силите си. Ежедневно и по всякакъв начин правеше жреческото съсловие нещастно. Това беше лесно. Просто имитираше майка си. Когато дойдеше времето, вероятно щеше да им липсва ентусиазъм за задачата да си я върнат обратно.

Знахаря се взираше в Господарката. Чакаше я да каже още нещо за сестра си. Другите правеха същото. Ловеца тежеше в умовете на всички ни. Късметът никога не й обърна гръб, а злобата срещу нас продължаваше да нараства. Макар че вече нямаше как да навреди на нашето дело. Не можеше да ни стори нещо по-лошо от това да ни убие, нали?

По дяволите, всички ние сме приели смъртната присъда, присъединявайки се към Отряда.

— През последните нощи изчезнаха няколко войници — каза Господарката. — Мнозина вероятно са дезертирали. Но не всичките — тя махна. Иси и Очиба, вече осведомени, донесоха пред тълпата вързоп. Оставиха го на мръсния под.

Не напомних на Стареца, че можехме да се наслаждаваме на истински подове и обзавеждане, ако той просто бе благоволил да се пренесем в Наблюдателницата.

— Това може да е малко презряло — отбеляза Господарката.

Ох, ох!

Изи и Очиба развиха мъртвеца от обвивките му. Той не вонеше толкова зле, колкото очаквах. Изглеждаше съсухрен като стара мумия. Устата му зееше в писък, който никога нямаше да спре. Като че ли беше получил немалко охлузвания, преди да умре.

Трябва да си ги бе причинил сам през последната си битка.

— Пипнала го е сянка — казах аз.

Ненужно.

Знахаря ме изгледа. Свих рамене.

— Нито една сянка не премина, докато бях на стража аз. — Бях сигурен. Иначе щеше да се вдигне врява.

— Значи, портата е под контрол — каза той. — Остава да е тя, събрала оцелелите питомци на Дългата сянка.

Ловеца беше новият Господар на сенките. Вероятно подобряваше уменията си.

Господарката отбеляза:

— Нищо не можем да сторим срещу такива нападения, с изключение на това никъде да не ходим сами и без бамбуков прът... Какво става с него?

Онзи, който тя имаше предвид, беше летописецът на Отряда, който бе започнал да издава чудати звуци. Мяташе се наоколо, очевидно опитвайки се да глътне собствения си език. Така ми казаха по-късно. Тогава бях напълно извън досег с тялото си. Бях муха, която не забеляза приближаването на мухобойката. Посетих равнината на костите, на всичките ѝ места едновременно, за миг, продължил цяла вечност. Бял гарван ми се подиграваше. После аз бях белият гарван. Тогава отидох отвъд, но не следвах обичайния си маршрут. Не успях да

видя всичките онези свадливи старци, мръщещи се от ледените си пашкули. Размахвах крила надалеч, през завеси от тъмнина назад към онези мършави и чудесни дни, когато за пръв път срещнах моята Сари, после преди това, когато видях собствения си призрак и се присъединих към него в обиколка на обсадения град. Нито дума, излизаща от невидимия ми клюн, не беше моята, но лудата жена, която ги създаваше, не изглежда да обръщаше внимание или наистина не ме манипулираше тя. Горкият аз. Бях като пеперуда, подхваната от неочаквана буря. Отчаяното ми блъскане с крила не успя да възпре вихъра, безразличен към моето съществуване.

Видях много смърт и отчаяние. Не научих нищо ново и не забелязах нещо, с което да не бях имал близка връзка в миналото.

Ловеца вероятно само ме беше смушкала мимоходом, защото ѝ е скучно или може би изобщо не подозираше, че ме разтърсва. Нямах значение. Не можех да си отмъстя. Всичко, което бях в състояние да сторя, бе да размахвам крила като глупак и да се надявам, че ще преживея още една буря.

Настана тъмнина.

Събудих се в нишата, където обикновено съхранявахме Пушека. Беше тъмно. Нямах представа колко време съм прекарал навън. Срещата бе приключила, това изглеждаше сигурно. Не долавях и звук.

Започнах да изпълзявам от нишата и открих, че бях невероятно слаб. Краката ме предадоха, когато се опитах да се изправа. Строполих се през завесата, закриваща нишата.

Внезапно се чу припкане на мишка. Повдигнах глава. Малкото светлина издаде гризача. Тай Дей натрупваше хартии на купчини, докато се опитваше да изглежда невинен. Вероятно беше. Той не можеше да чете.

— Ето те и теб. Започнах да се тревожа — той ми помогна да се изправа. — Какво се случи?

Коленете ми бяха като гумени.

— Получих един от онези пристъпи, които ме спохождаха, докато бяхме в Деджагор и Талиос.

— Защо те?... Всички се разотидоха оттук преди часове. Дори пазачите напуснаха.

— Кое време е? — срещата започна рано сутринта.

— След час ще мръкне.

— По дяволите. Значи съм изгубил цял ден — Тай Дей ми помагаше да стоя на крака. Не го отблъснах. Потърсих храна. Тя винаги ми помагаше след дълго бродене в призрачния свят с Пушека.

Сега не беше същото. Студеното, жилаво и препечено овнешко изобщо не ми помогна. А и нямаше нищо друго.

Онова, за което жадуваше душата ми, беше нещо алкохолно. Наистина, явиха се неколцина аматьори, за да заемат мястото на Едноокия. Най-известните сред тях — Уилоу Лебеда и Бесния Корди, останаха с нас, въпреки че бяха свободни да се върнат на север. Корди вече не усещаше онзи огън в стомаха по отношение на Радишата. Но техният продукт не беше добър. И, ако исках да се сдобия с малко,

трябваше да стане чрез посредници, понеже всички се преструвахме, че съблюдаваме правилата.

Но аз напоследък подозирах къде Едноокия би могъл да крие своето производствено оборудване. В старата ми землянка имаше малка, укрепена бърлога, където пазех анализите и някои лични вещи. Тя преживя разрушенията невредима. Майка Гота помогна за изграждането ѝ. Изпъзяхме от бараката на Знахаря, аз — с все още треперещи крака и вкопчен в Тай Дей.

— Бих преминал и през ада, за да се преместя в шибаната крепост. — Претърсването ѝ беше приключило, но цялата тълпа все още беше разпръсната по хълмовете, понасяйки несгоди. Оставаше един час дневна светлина. — Къде са всички? — не виждах жива душа наоколо чак до руините на Киаулун. Това ми причини лек пристъп на страх. Дали се завърнах в света, който бях напуснал, пропадайки? А ако бях прихванат в друго измерение на сънищата?

— Всички се разотидоха. Дори пазачите — Тай Дей повтаряше новините, сякаш говореше на някой едновременно глух и тъп. — Иначе не бих могъл да вляза в подслона на Освободителя.

Беше изминало доста време, откакто за последно нарекоха Стареца така.

— Предполагам, че чичо Дой е отишъл да им хвърля по едно око. Тай Дей не отговори.

Насочих се към бившия си дом.

— В сравнение с бункера, в който се преместихме, тази кочина е палат.

Господарката и Стареца бяха превърнали бърлогата ми в затвор. Страничният вход откъм склона, който бяхме прокопали за майка Гота и Дой, сега зееше отворен към площадката на чичо за тренировки, сега превърната в кошара, изградена от пленени копия. Там лежеше в клетка Лиза Боуалк, положила муцуна на лапите си, изложена на природните стихии, унило примирена. Прабриндрах Драг крачеше вяло, като се пазеше от блестящите остриета и ноктите на видоменителя. Той изглеждаше спокоен, явно смяташе положението си само за временна несполука.

Дългата сянка, Оплаквача или Нараян Сингх не се виждаха навън.

Отсъствието на Сингх не изненадваше. Той се чувстваше наказан, ако го оставеха на светло. Но нещата не стояха така с бившия Господар на сенките — той яростно ненавиждаше тъмнината. Страхуваше се от това, което се спотайва там. Бедното старо момче беше изгубило цялата си самоувереност. Прекарваше повечето от времето си треперейки, люшкайки се и хленчейки на себе си. Губеше тегло. Което изглеждаше трудно за вярване.

Зловонието беше ужасно. Сега тези хора нямаха приятели. Живееха по-зле от животните в най-жестокия зоопарк или скотобойна за угоени говеда. Преминаващите бяха насърчавани да измъчват Дългата сянка и живия светец на Измамниците.

Оплаквача не си бе заработил челно място в черния списък на Господарката. Той беше третиран с безразличие, макар и хранен с най-добрите отпадъци от масата.

Пушека също трябва да беше някъде вътре. Към него и принца се отнасяха най-добре. Хранеха и Боуалк, иначе пренебрегвана, ако се държеше добре.

Знак, който можеше да бъде разчетен само от неколцина, настояваше, че Прабриндрах Драха е почетен гост. Нечия малка шега.

— Една добра буря би помогнала с миризмата — казах аз. Погледнах към небето. В скоро време облекчението не изглеждаше вероятно.

Тай Дей изсумтя. Направи ми знак с вдигната ръка.

Ставаше нещо. Той стоеше нащрек с разширени ноздри. Главата му потрепваше конвулсивно, докато се опитваше да чуе нещо.

Замръзнах. Това беше работата му. Призиванието му.

Сега го долових и аз. Драскане от вътрешността на дупката. Бяха изминали месеци и все още нямах ясна представа защо Дългата сянка и Сингх остават между живите. Продължаваха да пърдят наоколо. Знахаря и Господарката щяха да съжаляват, че не са се отървали бързо от тях.

Господарката си мислеше, че може да са от полза. Някога. Някъде. Някак.

— По-добре разбери какво е това — казах аз без всякакъв ентузиазъм. Този тип неща винаги означават беля. — Какво стана с чичо Дой? — присъствието му наблизо щеше да е удобно, ако се случеше нещо. Носех само малка бамбукова пръчка с три заряда.

Тай Дей прескочи до камарата с дървен материал на щаба, сега обслужвана от селяните доставчици на Дългата сянка, и избра еднометрова цепеница с як пирон в единия край. Направи жест напред.

Пристъпих и дръпнах рязко вратата на моя бивш дом.

Нараян Сингх, живият светец на Измамниците, се строполи в здрача. Беше прекарал вътре дълго време. Кожата му по природа беше тъмна, но сега беше клисава и червясала. Вероятно Господарката правеше повече, отколкото просто да го държи наквасен в собствените му нечистотии. Умееше да бъде изкусна, когато пожелае. Просто не ѝ се искаше толкова често.

Тай Дей го хлопна по канчето.

Бедният стар Нараян. Дълго време животът му вървеше твърде добре. И кучият син си беше заслужил всяка секунда болка. Обзалагам се, че неговата богиня се кикоти винаги, когато се сети за него.

Половината от агонията му щеше да е изчакването, знаейки, че един ден Господарката ще отдели време, за да му предложи някакво специално, лично, зловещо внимание.

— Нека бъдем много внимателни — казах на Тай Дей...

Той изсумтя. Беше си сложил истинското каменно лице на Нюен Бао. То Тан не беше забравен.

— Дори не си го и помисляй, Тай Дей. Господарката ще те изпече. Впрочем, вътре има още от тях. И всичките са по-зле от Сингх.

Имах предвид по-опасни, а не това, което видяхме. И Дългата сянка, и Оплаквача носеха букаи и метални намордници. Дългата сянка не беше хранен добре от пленяването му. Гладуващият магьосник е кротък магьосник, предположих аз. Покрити с нечистотии, Оплаквача и Господарят на сенките едва имаха силата да изпълзят в светлината, след като си мислеха, че Нараян е отворил пътя.

Дори гладът не ги бе опитомил напълно. Откритие, което си струваше да се запомни.

Тай Дей отбеляза:

— Предполагало се е да блокират тази страна на бърлогата.

— Не показвай, че си разтревожен. Дръж ги под око. Без да разбиваш нищо. Или никой. Ей сега се връщам.

Тай Дей изсумтя отново. С дълбоко разочарование.

— Ще дойде и нашият ред — обещах аз.

Пушека все още беше вътре. От толкова дълго време изглеждаше така зле, че сега нямаше кой знае колко по-лош вид. Дрехата му се беше разпаднала до прогнили парцали. Лежеше окован. Едната верига се влачеше в тъмнината. Другите също бяха притегнати. Хората дотолкова бяха проявили здрав разум, преди да хукнат, накъдето са отишли. Подлеците някак бяха успели да се освободят. Чудех се дали щяха да повлекат Пушека със себе си, ако бяха имали силата и времето да стъкмят успешно бягство. Вероятно щеше да е забавно да ги наблюдавам как се завръщат в свят, който се е променил напълно през тяхната ваканция.

Прескочих дребния магьосник, намерих малка лампа и я запалих. С изключение на зловонието и бъркотията, почти всичко беше така, както го бяхме оставили. Парцалив шал, принадлежащ на майка Гота, още стоеше заплетен на трикрако столче, измъкнато от Киаулун преди векове. Нямаше никакво свидетелство, че затворниците бяха прекарвали някакво време в тази част от землянката.

Следвайки веригата на Пушека, открих, че едната стена на бърлогата е разрушена. Дърводелците бяха претупали работата си, използвайки събрани вехтории, които не са издържали на нечии усърдни грижи.

Вмъкнах се в дупката.

Зловонието беше много по-плътно от другата страна. Бях виждал по-малко гнусни свинарници.

Затворниците не бяха изследвали килията си старателно. Не бяха открили моята малка бърлога. Но някой друг го беше сторил и бе решил да се възползва от нея. Изгубеното оборудване на Едноокия и готовият продукт бяха натъпкани в дупката, наред с нещо, което приличаше на купчина съкровища, събрани от разрушения град. Майка Гота обичаше да колекционира вехтории по време на нощните си разходки.

Измъкнах една стомна и дръпнах тапата. Проклятие, това нещо миришеше гадно! Някакъв дестилиран спирт... Отпих голяма глътка, от която ми се насълзиха очите. Помията беше по-лоша на вкус, отколкото смърдеше. След втора изгаряща гърлото глътка повдигнах лампата си нависоко, опитвайки се да хвърля малко светлина над цялата бъркотия. Бях оставил няколко от собствените си съкровища,

макар и не толкова важни, че да ги влача със себе си до Портата на сенките. Не си спомням всичко, което бях скатал.

— А! Какво е това? — проврях ръка през боклуците.

Напипвайки с пръсти парцаливо зебло, успях да избутам купчина пръснати бутилки, положени на една страна. Едноокия очевидно бе възнамерявал отдавна да ги посети, защото дори невежа като мен знае, че никога не бива да оставяш хоризонтално бутилираната бира.

Движението ми беше достатъчно, за да накара бутилките да се треснат една в друга, разпръсвайки съдържанието си навсякъде по мен и във вътрешността на килера. Успях да докопам една изригваща бутилка и да излея част от съдържанието ѝ в себе си. Не лошо, макар и малко разпенено.

— Добре съм! — изкрещях в отговор на запитването на Тай Дей отвън. — Открих съкровището на Едноокия. — Кое не беше само едно, както разбрах. Предметът, завит в зеблото, се оказа онова чудесно убиващо магьосници копие, което дялкаше, докато бяхме хванати в капан в Деджагор. Само златните и сребърните инкрустации струваха цяло състояние.

Още едно доказателство, че малкият магьосник не бе планирал да страни от нас завинаги. Едноокия не знаеше, че бях наясно, но той бе продължил да работи тайно по това копие, като постоянно го подобряваше, превръщайки го в най-майсторското си творение.

— А какво е това? — в зеблото имаше и друг предмет, под копието. Дали малкото лайното не надминаваше собствения си шедьовър?

Не. Това беше лък. Не го разпознах веднага, защото не го бях виждал от повече години, отколкото исках да броя, но това беше оръжието, което Господарката някога даде на Знахаря, когато все още беше могъщата магьосница. Мислех си, че шефът го е изгубил преди много време.

Стареца винаги имаше някоя и друга тайна.

Чудя се дали и той не беше изиграл някаква роля в дезертирането на Едноокия.

Винаги бе възможно и да не знае какво е станало с лъка.

Награбих копието, лъка и толкова керамични съдове, колкото можех да влача. Щях да изпратя Тай Дей вътре за още бира и...

Не можех да нося и лампата, и плячката. Но живеех тук. Бях в състояние да намеря пътя и без лампа. Имаше и проблясък от залеза, все още прокрадващ се през входа. Алкохолът започваше да действа. Докато го прекрачвах, казах на Пушека:

— Не бих заложил на късмета ти, началник.

Пушека отвори очи.

Подскочих. Бяха изминали пет или шест години... и той не изглеждаше приятелски настроен. Открих, че просто исках да изляза навън и да се напия с бира.

Тай Дей ми помогна с товара. Една бутилка бира някак се озова в ръката му. Забелязах, че оръжията му все още бяха неизползвани, макар че Нараян Сингх вероятно се бе сдобил с нова колекция от контузии.

— Къде, по дяволите, са всички? — замърморих отново. — Имам работа да върша. Но не можем да си тръгнем и да оставим тези образи сами. Готови са да забъркат някоя пакост — Дългата сянка, Оплаквача и Сингх не бяха се примирили с пленничеството.

Отпих още една голяма глътка.

Спокойствието наистина ме безпокоеше. То можеше да означава още един недоизпипан опит за залавяне на Ловеца на души. Тя и без това достатъчно ни имаше зъб.

Бях видял земята, понесла канонадата на Господарката. Местността беше изгубила пролетната си свежест. Камъни, големи колкото къщи, бяха издълбали дупки в хълма. Повечето от разбитите дървета бяха изгорели. Имаше скални свлачища и пропадания. На места скалата изглеждаше пластична. Беше се разтекла като восъчна свещ. Пещерата на Ловеца не можеше да бъде открита.

Единствените тела, намерени досега, бяха на гарвани. Нито едно свидетелство, че Ловеца на души или нейната затворничка са пострадали от някакво сериозно неудобство.

Оцелели гарвани се смееха сред измъчените камъни.

Тай Дей изсумтя. Тези дни определено беше словоохотлив, понякога изговаряше цели две изречения за час. Но точно сега не се нуждаеше от думи. Просто премести бирата си в другата ръка и посочи в съгъстващата се тъмнина.

Изчезналите хора се завръщаха на тълпи, задавайки се от посоката на разрушената обител на Ловеца. Защо трябваше всички да се изсипят в предпланините? Дали понеже Стареца разбра, че моят пристъп трябва да е причинен от пакостливата сестра на Господарката?

Не. Не би си мръднал пръста за нещо толкова банално.

Но Стареца си бе направил целия този труд, за да прибере Дремльо.

— Къде го намерихте? — попитах Свещаря, който водеше мулето, влачещо носилката с лежащия Дремльо, стегнат с ремъци. Изглеждаше очевидно, че хлапето си е патило. Стори ми се доста отслабнал. Гардеробът му нямаше по-свеж вид от този на Нараян Сингх. Когато споменах на Стареца веднага след като го открих.

— Беше си чист късмет, че се появихме точно тогава. Успяхме да го поставим под контрол. Но трябва да направиш нещо! Или някой ден ще се превърнат в голям трън в задника. Откъде изникна Дремльо?

— Патрул го забелязал по хълмовете недалеч от разрушенията на Господарката. Не знаеше кой е.

Изсумтах. Огледах щателно хлапето, докато ме подминаваха.

— И беше необходима цялата тази орда, за да го доведете?

— Всичките хора ни трябваха, за да го издирим. Сега добре ли си? Какво стана?

— Получих един от моите припадъци. Както обикновено, когато се връщах в Деджагор.

Той се намръщи, набързо раздаде заповеди и тръгна. Войниците се разпиляха, за да възобновят ежедневните си дела, които не биваше да изоставят.

— Знаеше ли, че Едноокия държи твоя лък?

— Моят лък? Какъв лък?

— Онзи, който Господарката ти подари.

— Не. Не знаех. Макар че може би съм му казал някога да ми го пази. Или нещо такова. Не съм го виждал толкова отдавна, че съм го забравил — той подуши въздуха. — Какво друго откри? — още смърдях на бира.

— Всякакви съкровища. И косвеното доказателство, че Едноокия не е планирал да отсъства завинаги.

Знахаря изсумтя. Беше станало твърде тъмно, за да успее да разчета добре изражението му. Дали беше смутен, защото бях разбрал нещо? Или обмисляше възможностите?

— Не мога да повярвам — казах аз, — че намирането на Дремльо би причинило толкова много вълнение.

— Господарката се надяваше, че всички ще успеем да сгацим и Ловеца.

— Но ние вече знаехме, че тя е добре. Изпращаше ни сенки. Набъркваше ми се. — Може би тя просто ме гъделичкаше, защото бях там, когато нейната голяма сестра я дръпна за плитчиците.

— Не знаехме. Само подозирахме. Ако Дремльо е бил неин затворник и е избягал, значи тя все пак няма пълен контрол. Няма човек наоколо, на който да не му се иска да прибави Ловеца към нашия зоопарк. А и имаше известен шанс... момичето...

Аха. Имаше възможност да си върнат дъщерята. Може би, когато никой не гледаше.

— Къде е Господарката?

— Още е някъде там — тонът му ми показа, че бях изчерпал квотата си от въпроси в тази област.

— Дремльо каза ли нещо полезно? — попитах аз.

— Не проговори изобщо. Държи се, сякаш не е тук.

— Точно от каквото тази команда се нуждае. Още един идиот.

— Намирането на тайника на Едноокия ми напомни. Да си се препъввал в някой от нашите блудни магьосници напоследък?

— Не сънувам толкова много, шефе. Когато го правя, винаги е в реално време. Което означава само след мръкване, когато могат да се скрият много по-добре. А и се налага да се скатават, ако все още са в тази част на света. Вече не откривам дори следи от огън.

— Едноокия е наясно кой го търси и как — Знахаря се умисли. — Ако трябва да съм откровен, Мъргън, те не ми липсват напоследък. Беше гениално хрумване, ако мога да се изразя така, да ги разделя. Нямахме да успеем да преживеем последните няколко години, работейки по двадесет часа, а те да се дърлят над главата ми през цялото време.

— Помисли си дали не са обединили сили там и да са предизвикали горски пожари и лавини, които да отбележат случая.

— Продължаваме да имаме земетресения.

— Тревожа се за тях, шефе. Заради копието.

— Копие? Какво копие?

— Черното. Казах ти, че го открих. Онова, което Едноокия направи, докато бяхме в Деджагор. Той не го е взел със себе си. Но и не се е върнал за него.

— И?

— Щеше да го направи. С помощта на някакво тайно заклинание, ако се налага. Копието беше важно за него. Не се перчеше, но той го смяташе за своя шедьовър. Не би могъл просто да го захвърли — без значение колко много пъти се е налагало Отряда да зарязва всичко и да бяга.

— Казваш, че той ще се върне?

— Казвам, че мисля да го е планирал. Той може би не е бил сто процента сериозен за приставането. Няма да е за пръв път, когато мъж не е напълно откровен с жена.

Знахаря ме гледаше, сякаш се опитваше да разбере какво наистина става вътре в главата ми. После сви рамене и каза:

— Възможно е. Вие, хора, занесете Дремльо в подслона ми. Оставете го на масата за прегледи.

— Добра идея — казах аз. — Виж доколко зле са се държали с него.

Знахаря изсумтя.

— Ти оставаш тук, навън — обърна се той към Тай Дей, който стоеше над нашите находки, криейки бутилката бира зад гърба си. — Ти идваш с мен, Мъргън — сякаш Тай Дей се нуждаеше от напомняне, че Стареца не го искаше в къщата си. — Джамадар Субадир. Виж дали онези затворници са обезопасени достатъчно. И се увери, че останалите ни гости не са надминали себе си.

— Принцът не се опита да ни погоди номер — казах аз. Прабриндрах Драха не биваше да търпи унижението на оковите. Нашите талианци не биха го понесли.

Шпионирах как чичо Дой наблюдава от сенките, скръстил ръце. Чудех се защо остана с нас. Нараян Сингх? Едва ли. Постоянството му вдигаше нивото на параноята ми винаги, когато мислех за него.

Знахаря, разбира се, беше по-подозрителен и от мен.

Влязохме в бараката на Стареца.

Той се обърна към хората, носещи Дремльо:

— Така е добре. Сега Знаменосецът и аз ще се погрижим за него. Почакай, Свещар. Искам да провериш онези хора, на които наредих да се оправят със затворниците. Не сме обърнали достатъчно внимание на вероятността собствените ни хора да ни предадат.

Свещаря попита:

— Искаш ли да погледна за нещо специално?

— Просто си дръж очите отворени — Знахаря се обърна към мен. — Съгласен съм с теб. Трябва да издавим цялата им банда.

— Но Господарката им е измислила приложение.

— Пести, за да имаш, е идеята ѝ. Продължавам да си напомням, че се предполага тя да е по-находчива и по-опитна от мен. Нека го съблечем. Ти започни от онзи край.

Дремльо беше буден, но не показваше интерес към разговора. Или към каквото и да е друго.

— Къде е конят ми, Дремльо? — попитах аз.

Знахаря се подсмихна.

— Добър въпрос, Мъргън. Май ще се наложи да го потърсиш. Стига да не предпочиташ да ходиш пеша до Катовар.

Зададох на Дремльо няколко въпроса. Той не отговори на никой от тях. Очите му проследяваха мен и Стареца, но не можех да кажа дали разбира нещо.

— Можем да използваме Пушека, за да се върнем назад и да разберем къде е бил и как е изгубил жребеца — предложи Знахаря.

Изсумтях. Можехме да накараме Господарката да цапардоса малкото лайно с упойващо заклинание и да го направи полезен за известно време. Трудната част щеше да я накараме да се съгласи да не го заграби само за себе си.

— Днес той беше напълно буден. Имам предвид Пушека. Вероятно е по-добре да се увериш, че тя знае.

Знахаря започна да мушка и ръга Дремльо.

— Много охлузвания. Добре са го ступали — Дремльо го прие кротко, без да се дърпа.

— Ако е бил в пещерата на Ловеца... Гледах какво стана от десет мили разстояние. Беше...

— Видях достатъчно — нещо го безпокоеше. Имаше онзи вид, който хората придобиват, когато имат да казват нещо трудно и не са убедени в моралното си право да го сторят. Коего ме смути. Знахаря нямаше проблем да лае по всички, с изключение на старата си дама.

— Наваксам с твоите анали, Мъргън.

Ох, ох!

— И мразя да го казвам, но не ги харесвам много.

— Доколкото си спомням, ти нямаше да ми диктуваш какво да пиша.

— Така е. И няма да започвам тепърва. Ти получи работата. Върши я. Само казвам, че не ми харесва онова, което чета. Макар че в някои неща си се пооправил. Някога виждал ли си гол този мъж?

— Не. Защо? Трябваше ли? — имах чувството, че той търси под вола теле с моите анали. След като той беше един от вероятно не повече от тримата души, които щяха да ги прочетат през живота ми, предполагах, че мога да ги поразкрася заради публиката. Или поне да претендирам. Той нямаше как да ме уволни. Стига да не си искаше работата обратно. Единственият друг кандидат лежеше пред нас, още необучен, не ошлайфан, необлечен и много вероятно не с всичкия си.

— И така, какво правя погрешно?

— Като за начало, да не си толкова изискан. Погледни приятелчето си. Какво липсва?

Дремльо не беше момче.

Забравих за анализите.

— Проклет да съм!

— Не знаеше ли?

— Никога не съм подозирал. Мислех си, че е доста дребен и мършав... Но от край време си е такъв. Едва бе оставил пелените, когато се лепна за нас в Деджагор. Изглеждаше ми на около тринайсет. Не беше така здравомислещ, какъвто е сега. Спомням си как Кофата

изхвърли един от чичовците му от стената, задето го изнасилвал — продължавах да говоря за Дремльо в мъжки род, защото ми беше трудно да мисля за него като за нещо друго, напук на липсата на свидетелството право пред мен.

— Добър войник?

Той знаеше.

— Най-добрият. Винаги компенсираше дребния си ръст и липсата на сила, като използваше главата си. — Което беше нещо, особено оценявано от Знахаря.

— Тогава нека да забравим, че сме забелязали нещо. Дори не давай на Дремльо да заподозре, че знаеш — той възобнови прегледа си.

Това не беше първият път, когато в Отряда имаше жена, маскирана като мъж. Анализите припомнях няколко примера, когато са били направени удивителни открития за някои от нашите предишни братя, обикновено, след като са били убити.

Но все пак... Ще се чувствам неудобно, знаейки.

— Онова, което не харесвам в твоите анали, е, че те са повече за теб, отколкото за Отряда.

— Какво? — не разбрах.

— Имам предвид, че фокусираш всичко около себе си. С изключение на няколко глави, които си преработил от съобщенията на Господарката или на Кофата, или на Едноокия, или нечии други, ти никога не докладваш нещо, което да не включва теб или каквото не си видял самият ти. Твърде погълнат си от себе си. Защо да ни пука за твоите периодично появяващи се кошмари? И, с изключение на Деджагор, усещането ти за място обикновено е страшно слабо. Ако самият аз не бях тук, щеше да ми е доста трудно да си представя целия този край на света.

Моята първа реакция, разбира се, беше да защитя творенията си от касапина. Но си задържах устата затворена. Не печелиш нищо, спорейки с критиците си. Ще получиш по-удовлетворителни резултати, ако учиш прасета да пеят. Без да се сдобиеш с язва.

Трябва да се доверяваш на собствената си муза. Дори и тя да има деформиран по рождение крак и да е обект на непредсказуеми пристъпи.

Струва ми се, че самият Старец каза нещо подобно един или два пъти през годините.

Не го споменах.

— Можеш да поработиш също върху по-сбитото изложение.

— По-сбито?

— Склонен си да се разпростираш много по-нашироко, отколкото е нужно. Понякога.

— Ще се опитам да го запомня. Мислиш ли, че трябва да я облечем с нещо?

Беше ясно, че имаше още много за казване по отношение на моите анали, но му беше неудобно. Той охотно прие смяната на темата.

— Да. Няма трайни физически увреждания. Господарката има някои стари неща, складирани в онзи черен шкаф. Те ще са малко големички, вероятно, но...

— Можеше никога да не разберем, че Дремльо е момиче.

— Кога за последен път си виждал Господарката с рокля?

— Добър отговор — отворих сандъка. — Макар и относно нея никога да не е имало съмнение.

Знахаря изсумтя. Той изучаваше Дремльо внимателно, мръщейки се.

— Нови тревоги? — попитах аз.

Той се усмихна немощно.

— Нещо такова. Някой ден ще разбереш.

Взех някакви неща.

— Не това искам да чуя, шефе. — Винаги, когато се връщам назад, колкото и много да обичах моята жена, аз се дразнех, спомняйки се, че тя е дъщерята на Кай Гота.

Той се подсмихна.

— Обуй й някакви панталони, преди скъпата ми възлюбена да влезе.

Свършихме тъкмо навреме. Господарката пристигна в ужасно настроение.

— Не открих нищо полезно. Нищо. Как е той?

— Понатупан, гладуващ и страдащ от продължително излагане на опасности. Иначе е добре. Физически.

— Но не и духом? — Господарката се взираше в хлапето. В очите на Дремльо нямаше нищо.

Знахаря изсумтя.

— В кома с широко отворени очи.

— Като си говорим за спящи — казах аз, — нашият любим пожарникар днес беше напълно буден. И по начина, по който ме погледна, той си е съвсем на себе си.

Заклевам се, че бузата на Дремльо потръпна. Но може би беше просто трик на лампата.

— Не е добре — каза Господарката. — А аз се надявах на спокойна вечер вкъщи.

— Какво ще правим с Дремльо?

Капитанът имаше подготвен отговор.

— Ще го вземеш с теб. И се хващай на работа да го учиш на твоя занаят — за миг сянка премина през лицето му, сякаш всички мисли за бъдещето носеха отчаяние.

— Не мога... — Да приема момиче в моя бункер?

— Да, можеш — понеже Дремльо беше просто едно от момчетата. Нали? — И ме дръж в течение на развитието му.

Господарката се прибира вкъщи и той започва да ме изритва. Вие как го разбирате?

— Вдигай си задника — казах аз на Дремльо. — Отиваме в моята къща. Ще разберем какво си направил с коня ми.

Дремльо не отговори.

Накрая аз и Тай Дей го влачехме върху носилка, заедно със съкровищата, които бяхме ексхумирали. Щях да харесвам Дремльо много по-малко, докато стигнем.

Докато преминавахме покрай бърлогата затвор, видоменителят започна да мърмори и ръмжи. Тя изрева подобаващо за леопард предизвикателство, докато се влачехме редом с нея.

— О, наври си го някъде — казах аз. Дремльо вече натежаваше.

Голямата котка нададе вой и опита да промуши нокти между остриите копия, които я задържаха.

— Мисля, че ѝ се ще да гаврътне няколко питиета — подхвърлих на Тай Дей.

— Вероятно сега се разгонва.

Звездите сияеха. Огънят догаряше. Тай Дей, аз и някои от приятелите ми пийвахме бирата на Едноокия и се тъпчехме до повръщане със свинско печено. Подхвърлих кост в огъня. Тя започна да пращи.

— Това е живот — избоботи Кофата, подчертавайки мисълта си с оригване.

— Ако обичаш да лагеруваш навън — казах аз. — Времето е добро. Но, ако зависи от мен, бих живял както в Талиос. Обаче без цялата работа.

— Каква работа? Никога не съм те виждал да помръднеш и пръст.

— Трябваше да поддържам усмивката на Сари.

— Стига си натяквал, глупако.

— Този тип така ли хърка през цялото време? — попита Червенокосия.

Имаше предвид Тай Дей, който се беше наместил до стената на нашия бункер, хъркайки и сумтейки в студа. Беше изсмукал доста, като за него. Другите Нюен Бао го отбягваха.

— Само когато си е изкарал добре.

— За пръв път, а?

— Доколкото знам. Но не съм присъствал на първата му брачна нощ.

— Стареца се вслушва в думите ти — каза някой. — Защо не му прошепнеш някоя и друга сладка приказка как ще е добре да поемем нагоре по склона?

— Защо да искам да го правя?

— Щото, като стигнем до Катовар, цялото пътуване и биене и лайна ще приключат. — Пауза. — Нали?

Не знам.

— Нямам и понятие. Изкачете се двадесет крачки по хълма и ще стигнете до границата на онова, което знам.

— Мислех си, че всичко е в онези стари книги.

Всичко беше. Но нямах правилните стари книги. Хвърлих поглед към Тай Дей. Започваше да изглежда, сякаш той имаше добра представа.

— Забавлявах се толкова, колкото мога да понеса, момчета — разгънах наранени колене, станах и се запътих към леглото. Докато прекрачвах Тай Дей, му казах:

— Не ме буди, заради каквото и да е, освен изтичане на сенки. И се увери, че си оставил малко свинско за чичо.

Беше добре, че покривът на бункера се намираше достатъчно ниско, за да ме принуди да пропълзя вътре на ръце и колене. Така сполучих да не падна.

Първо се препънах в Дремльо, после в копието на Едноокия, което нямах идея защо бяхме взели със себе си, а го бях зарязал напред каменния под.

Паднах на сламеника, без да се осакатя.

Знам, че бродих насън, но не си спомням къде ходих. Имам неясни спомени за Сари и лек сблъсък с Ловеца на души — така горяща от желание да ме избягва, както и аз нея. Събудих се с главоболие, силна жажда, отчаяна нужда да стигна до отходното място и много лошо настроение.

— О, зарежи глупостите, ти, дърт мошеник — казах на чичо Дой, след като се изсуших от колибата. Той безчувствено отприщваше Нюен Бао пъкъл над Тай Дей, използвайки всичките високопарни приказки, които се демонстрират, когато някой се е отрязал и се е направил на гъз. — Проклятие, колко е светло навън. Тай Дей, вдигай си задника! Пий вода. По дяволите! — аз самият се налочих с вода. Бях малко позеленял. Ако не завалеше скоро, щеше да се наложи да се поизмия.

— Знаменосецо!

— Ъ? — Озовах се обграден от Иси и Очиба. — Вие, хора, от земята ли изскочихте или какво?

— Чакахме — каза Иси.

— Твоите хора са твърдоглави, като бранят почивката ти — добави Очиба.

Тяхното държание беше някак обезпокоително.

— Браво на тях. Какво става? — очевидно не бяха трамбовали дотук за упражнение.

Иси владееше наречието на Градовете на скъпоценните камъни по-добре от Очиба, но дори и той не го говореше сносно.

— Капитанът и лейтенантът искаха да знаеш, че затворникът Пушек е погубен.

— Погубен? Това умрял ли значи?

— Като камък — успя да се изрази Очиба.

Спомних си някои живи и скокливи камъни, които срещнахме много преди тези твърдоглавци да са се присъединили към тайфата. Не им ги споменах. Никой не го е грижа тези дни за Равнината на страха.

— Убит — добави Иси, защото си мислеше, че не съм разбрал.

Замръзнах с отворена уста. Накрая успях да кажа:

— Да отидем ей там, където ще можем да си поговорим — сграбчих един гарванубиец и ги поведох през склона достатъчно далеч, че никой да не успее да ни подслуша.

— Дайте ми някакви подробности. — Оръжието се оказва ненужно. Черните птици не бяха наоколо.

— Гърлото му беше прерязано — каза Иси.

Как би могло да стане?

— Как би могло да стане? Трябвало е някой да пропълзи край Сингх и Дългата сянка, и Оплаквача... Не е бил някъде извън дупката, нали? — щях да бъда още по-шокиран, ако беше убит в землянката на Знахаря.

— Беше в затвора.

— Предполагам, не разполагаме с нищо. — Моят пръв заподозрян като прокрадващ се убиец щеше да е Нараян Сингх или някой оцелял член на неговата общност. Но Измамниците не проливаха кръв. Нараян със сигурност не би го сторил, дори и при самозащита.

— Да.

— Знаем ли кой го е направил?

— Не.

— Идвам с вас — тръгнах обратно към лагера. — Свещар! Червенокос! Хубавец! Умник! Кофа! — изревах и моите офицери и сержанти реагираха така, сякаш помислиха, че сме на път да пострадаме от неочаквано посещение на Могаба и цялата талианска армия. Бях гръмогласен. Моят махмурлук гравираше цялата ми вселена в безкомпромисно черно и бяло.

— Съжалявам — казах, без да го мисля. — Не е толкова зле, колкото прозвуча. Незначителен непредвиден случай. Отивам оттатък. Вдигнете нивото на готовност с една степен. Кажете им да спрат игрите на тонк, докато въведат в ред екипировката си — изпих още една пинта вода, после дарих същото количество течност на земните духове.

— Очиба, Иси, да вървим.

Тай Дей се отърси от прегръдката на земното притегляне и сграбчи един бамбуков прът, за да се подпира на него. Запрепъва се след мен, инатливо поддържайки ход.

Тай Дей си беше изяснил кой е и какво е според доста безкомпромисни стандарти, които не зачитат собствените му желания, пристрастия и антипатии, и неговата болка.

Чичо Дой се отказа от представление в стил майка Гота, пооправи облеклото си, докосна дръжката на Пепелявия жезъл, за да се увери, че мечът не го е напуснал, и после се повлече след нас. Тази сутрин той изглеждаше много уморен и стар.

— Нямаше нужда да идваш насам — измърмори Знахаря. Самият той изглеждаше стар и уморен. — Не можеш да сториш нищо.

— Познавах Пушека по-добре от всички. Мислех си, че може би...

— Ще си изгубиш времето. Освен ако не сте толкова близки, че да извикаш духа му.

— В това няма смисъл — чудех се на глас.

— Със сигурност има. Някой не иска да го шпионираме — понечих да протестирам, че Пушека беше голяма тайна, дори и повече от това. Стареца не искаше спор. Вместо това попитах: — Какво имаха за казване другите?

Щяха да се задават въпроси, вероятно много енергично.

— Някой не е видял нищо. Някой не знае нищо. Но мисля, че Оплаквача има идея. И смятам, че се страхува как някой може да разбере и да дойде за него.

— Тогава най-умното нещо за него ще е да ни каже какво знае. — Мъчението нямаше да разприказва малкото лайно. Той беше по-стар от Господарката и е пищял от болка още преди тя да го срещне.

— Така му каза и Господарката. Той обмисля гледните точки.

— Това може да е шанс да го привлечем на наша страна.

— Както казах, Мъргън, нямаше нужда да идваш. Ние сме почти толкова умни, колкото и ти. Просто ни отнема малко повече време, докато измислим нещата.

— Без съмнение. Чухте ли колко истерично се държеше Боуалк миналата нощ?

— Видоменителката? Не. За какво говориш?

— Тя полудя, когато Тай Дей и аз минахме покрай клетката снощи — информирах го аз.

— Случва ѝ се понякога. Господарката смята, че вероятно е нейната животинска страна, която става по-силна. Може да се опитва да си намери гадже.

Чичо Дой, забелязах аз, беше отишъл до клетката скоро след нашето пристигане, съвсем сам, след няколко думи с Джоджо. Той не разбираше нищо от разговора между мен и Знахаря.

— И Тай Дей каза, че звучи така.

— Момчето може да не е толкова тъпо, колкото изглежда — Стареца се взираше в чичо Дой, докато говореше. Не бях сигурен кого имаше предвид. Той попита: — Как е нашето безпризорно дете?

— Дремльо? Дреме.

— По тия земи смешниците ги горим живи.

— Какво? Докладвах ти. Хлапето спи. Яде, ако му сложиш храна в ръцете и му покажеш как се прави. Зяпа много. Но предимно просто спи.

— Добре. Връщай се. Хващай се на работа. Започни да мислиш по-упорито. Не знам дали е от нерви или е предчувствие, или просто ставам дързък, но все повече и повече се оказвам в настроение да пътувам, независимо дали някой ни тласка към това или не.

— Радишата ще е доволна.

— Съмнявам се. Цялата тази параноя около Отряда идва отнякъде. Тя не прие слуха толкова зле, колкото Пушека, но се съгласи и още вярва в него. Не смятам, че източникът, който ѝ го е внушил, е престанал да съществува. Не мисля, че Радишата наистина вярва на Ловеца на души, че може да се отметне от пъклената сделка, без да пострада — Знахаря мислеше за Кина. В последно време популярната мъдрост беше, че Кина е втълпила страха от Отряда в умовете на талианците и техните управници. Винаги сме подозирали, че те не планираха да спазят своята част от споразумението и да ни помогнат

да стигнем до Катовар, веднъж, след като Господарите на сенките бъдат победени.

Хипотезата за Кина беше привлекателна, но ме глождеше нещо. Ако майката на Измамниците беше решена да доведе Годината на черепите, защо би държала Отряда настрана? Дали разглеждаше Господарите на сенките като по-подходящи инструменти за постигане на необходимото ниво на разруха?

Свих рамене и казах на Тай Дей:

— Предполагам, че тук просто не сме желани.

— Какво, по дяволите, става? — излая Знахаря.

Видоменителката бе подхванала опити да докопа чичо Дой. Той я мушкаше с върха на меч си, за да я укроти.

— Сънувай заради мен, Мъргън — каза Знахаря, когато започнах да се спускам по склона. — Точно сега се чувствам сляп и уязвим. Трябва да знам какво става там, навън.

Нещо ставаше наоколо. Всеки, на когото попадахме, докато сечахме направо към лагера, искаше да знае какво се случва. Не беше въпрос на разпространяващ се слух. Никой не бе чул за насилие. Но всеки усещаше някакво неопределено кълбо от нерви. Самият аз го чувствах.

Всичко изглеждаше зловецо, въпреки че никой не можеше да каже защо. Докато навлизах в мизерното селце, което беше възникнало под Портата на сенките, забелязах, че повечето от хората ми преглеждаха оръжията и екипировката си, просто за всеки случай. Отбелязах си наум да се възползвам от нервите им и да ги дресирам да се поддържат в по-прилична форма.

Беше време да събера тия дрипави доброволци и да начена оформянето им в братя.

Броейки войниците, офицерите и лагерните придружители, най-малко сто хиляди талианци бяха въввлечени в последния свещен поход на Знахаря срещу Господаря на сенките. Не бях отделял внимание на това, но смъртта си поиска повечето от тези хора — някои загинаха в битка, а повечето от заболяване, беда и лишение. Болестите, трудностите и талианците вероятно погубиха и още по-голям брой сенчести. Конфликтът създаде човешко бедствие, далеч по-голямо от най-лошото от земетресенията, разлюлели областта.

Болестите си оставаха проблем. Винаги.

Въпросът е, че тук нямаше много забавление и слава напоследък. Няколкото хиляди души, които останаха с нас, много от които трайно осакатени по някакъв начин, са истински нерваци. Те откриват знаци и предзнаменования във всичко.

Като повечето, които попадат в наемническия живот, те са хора, които обществото им не ценеше високо. Може би няхаха семейства, в които да се върнат. Вероятно са вършили неща, преобърнали наопаки мисленето им. Или са били престъпници или бегълци от врагове или от съпруги или събирачи на дългове. Да внесеш ред и дисциплина сред

подобни хора изисква огромен труд. Концепцията на Отряда за себе си като дом и семейство беше работила доста добре за миналите няколко поколения, но по онова време командата никога не е достигала повече от няколкостотин човека. Никога не е била толкова многобройна, че всеки един да не познава останалите.

Осъзнах, че аз самият, въпреки цялата претенция за обратното, не правех всичко по силите си, за да сплотя семейството. Бях позволил липсата на външен натиск да ме приспи и отпусне. Параноята е необходимост. Още повече, когато времената изглеждат изобилни и благосклонни.

Сега хората бяха нервни. Време беше да ги обработя малко по-твърдо.

— Откъс от Първата книга на Знахаря — казах на събраната войска. Бях леко слиян. Тук трябваше да има шестстотин от тях. Дори най-зле пострадалите куци и сакати бяха дошли. — В онези дни Отрядът беше на служба при синдика на Берил... — Това трябваше да е добро четиво. Стига да не се появяха Мускуса и Хагоп, онези времена бяха безопасно отдалечени в миналото, макар и достатъчно близо, че хората да разберат как ветераните от тези събития още са сред тях. Те щяха да научат, че има сили, настроени срещу нас, които техните предшественици първи са срещнали тогава. Самата емблема на значките им бе избрана от Отряда по онова време. Четивото представляваше лесна връзка с миналото, разбираема, с текуща практическа приложимост. То беше вход, през който те можеха да бъдат водени, за да приемат вярата, че са част от нещо, надживяло всичко през повече от четиристотин години.

Не получих аплодисменти. Бях достатъчно пламенен, за да накарам дори най-циничния член на моята публика да заподозре, че може да има нещо в онова, което казвам.

Произнесох речта и прочетох книгата от покрива на моя бункер. Дремльо седеше край входа, показвайки цялата амбиция на каменен водоливник. Чудех се дали някакво силово натоварване няма да помогне да си го върнем.

* * *

Врявата от спора между Кофата и Тай Дей ме събуди.

— Какво, по дяволите, става? — изкрещях аз.

— Домъкни си задника тук, Мъргън!

Хлъзнах се по каменния под и попаднах в блестяща нощ.

Нямаше нужда да ми се показва нещо. Сами по себе си фойерверките бяха достатъчни.

Оръжейната фабрика на Господарката гореше. Разлетяха се огнени кълба. Започнаха да горят огньовете в гората, в руините на Киаулун и сред колибите на лагерните придружители по пътя. Няколко пламтящи кълба дори достигнаха до нашия квартал, макар че моите хора бяха достатъчно нащрек, за да ги избегнат.

— Няма начин да отида там — казах аз.

— Някой не се страхува — отбеляза Кофата. Мъждукане издаде чичо Дој, подскачащ нататък, с Пепелявия жезъл в ръка, чието острие хвърляше пъстри отражения.

— Тай Дей — изляях аз. — Какво, по дяволите, прави той?

— Не знам.

Вълнението край пътя стана толкова гръмогласно, че можехме да различим отделни крясъци в общия рев.

— Проклятие и два пъти проклятие — каза някой. — Можеш ли да повярваш?

Аз повторих:

— Няма начин да отида там.

Фойерверките продължиха. Случайни топки се извиваха в дъга през нощното небе. Понякога бамбуков прът се изпразваше бързо, изхвърляйки струя от огнени кълба в тъмнината. Фабриката на Господарката се намираше в по-голямата си част под земята, но това не ограничи опустошението.

За няколко минути нощта се изгуби в сияние.

Зад мен обичайният от мръкване до зора мъглив здрач, струпващ се около Портата на сенките, се разкъса до подножието на хълмовете, вкопчвайки се в най-дълбоките корита на реки и дерета. На сенките не им хареса случващото се.

Нито пък на мен. Отново отбелязах:

— Няма начин да отида там.

Някакъв умник се обади:

— Дали някой от вас, момчета, смята, че Мъргън може би няма да отиде там?

Тъпанар.

Изкарах навън няколко часа. Дори и поспях малко.

Местността още гореше. Очевидно, когато земята бе затрупала фабриката на Господарката, толкова много материал за огнени кълба бе пламтял, че самата пръст не можеше да се съпротивлява на възпламеняването. Горещата почва грееше в различни цветове. Малки пламъчета напосоки лудуваха близо до земята, случайно, като огньовете на повърхността на горяща сярка. Миризма на сярка се носеше във въздуха, но тя беше спомен от преминаването на огнените кълба.

Вече имаше достатъчно светлина, за да се огледам наоколо. Последиците от бедствието изглеждаха по-внушителни.

Стотици войници и множество набързо събрани сенчести носеха вода във всеки съд на разположение. Водата не можеше да угаси огньовете, но ги охлаждаше.

Колона от пара се извисяваше на хиляди стъпки над нас.

— Мисля, че съм на път да се ядосам.

Погледнах назад. Стареца бе застанал зад мен.

— Това никак не е добре — съгласих се аз.

— Може би не е толкова зле, колкото изглежда, като изключим, че изгубихме много от хората, които създаваха прътовете. Готовите за битка изделия бяха складирани другаде. Господарката не искаше да държи всичките си грахчета в една шушулка.

— Умно момиче. Това произшествие ли беше?

— Не. Оцелелите казват, че лампите там долу започнали да изгасват, после хората се разпищели. От начина, по който го разказват, съм сигурен, че са влезли сенки. Точно след тях идва нещо или някой, който не можел да бъде видян много добре. Разхожда се сред суматохата и предизвиква химичните реакции, довели до експлозията.

— Ловеца на души?

— Така мисля. Наистина започва да ми вдига кръвното.

Изсумтях. Започва? Едва сега? Значи той беше по-търпелив, отколкото вярвах, че е възможно.

Някой изкрещя името ми. Съзрях тълпа, събираща се по склона.

— Моята публика ме зове — промърморих аз. — Чудя се каква страховита изненада са ми приготвили този път.

Страховита беше слаба дума, която да опише онова, което лежеше, пръснато в поразената зона. Изобилстваха обезобразени, разпарчетосани, разчленени и напълно опечени трупове. Повечето не бяха войници. Работниците на Господарката бяха побягнали с летящ старт, но за повечето това не е било достатъчно.

— Къде е Господарката? — питах, докато Знахаря ме следваше.

— Опитва се да си отмъсти на Ловеца. Надявайки се, че можем да ѝ върнем плесницата, докато все още е уморена и самодоволна.

— Губене на време.

— Вероятно. Сънувал ли си нещо през изминалата нощ?

— Не. Мятах се, въртях се и се самонавивах да дойда тук.

— Накрая щях да те повикам.

След миг видях защо.

Той бе забелязал тялото пръв.

Чичо Дой лежеше проснат по гръб сред тълпата. Едното му рамо беше изгорено от огнено кълбо. Друго бе опърлило част от косата му. Повечето от остатъците от нея бяха обезцветени до бяло. Лицето му изглеждаше разкривено. Дясното око беше сгърчено и затворено, заровено под кора от засъхнала кръв. Лявото око зееше отворено. То се вираше в небето. Пепелявият жезъл лежеше през гърдите му. Той все още го стискаше и с двете си ръце. Винаги наточеното острие беше обезцветено, сякаш използвано за разтикване на огън или закалявано чрез нажежаване. Облеклото на чичо Дой изглеждаше, като че ли някой го е изпръскал с малки въгленчета, след като е паднал.

Бяло перце беше залепнало в кръвта на бузата му.

Той трепереше. Звук като пръдня на великан излезе от него. Тай Дей, който стоеше до мен, вирайки се безмълвно, пристъпи напред.

Знахаря отсече:

— Вие, хора, се дръпнете назад. Освободете ни място. Мъргън, донеси ми медицинския комплект и ще направя каквото мога.

Потеглих. За мое удивление Тай Дей подскочи и ме последва. Той обаче излая нареждания на другите Нюен Бао, докато тръгвахме. Чичо щеше да бъде надзираван от собствения си род.

Вмъкнах се в подслона на Знахаря, намерих чантата му и изскочих обратно в напъпващата зора. Попитах Тай Дей:

— Можеш ли да ми кажеш защо изглежда така чичо?

— Той отиде в мангровата гора сам. — Кое то беше идиом на Нюен Бао. Произлизаше от историята за непредпазлив ловец, който се отправил към мангровата гора, преследвайки диво прасе, и там се натъкнал на тигър.

Пусках чантата на Знахаря до него. Той измърмори благодарност, после изръмжа на Нюен Бао, притискащи се около нас. Не бяха изминали и десет минути, но сякаш всеки Нюен Бао, следващ Старата банда, беше дошъл да види, какво става. Тай Дей шептеше ядосано на неколцина. Същината като че ли беше, че бяха изклинчили от задълженията си, отделяйки се от хората, които се предполагаше да защитават. Концепцията на Нюен Бао за дълг беше толкова силна, че цялата банда се разпръсна незабавно.

Нюен Бао говореха малко. Това, което казваха, го разбрах съвършено. Но не научих нищо.

Тай Дей коленичи до чичо, от лявата му страна. Стареца превиваше гръб срещу него. Знахаря подаде на Тай Дей мокър плат.

— Тук. Избърши мръсотията от лицето му, така че да мога да видя колко големи са пораженията.

Сега имаше достатъчно светлина, за да се видят засъхналата кръв и сълзящите рани по лицето на чичо. Докато отсъствахме, Знахаря беше натрупал няколко кофи вода и беше разрязал облеклото на Дой. Сега се съсредоточи върху поразеното рамо, от което още се процеждаше кръв. Раната на скалпа на чичо очевидно се беше затворила сама от обгарянето.

Дой потрепери отново. Можеше да вижда, защото погледна Тай Дей, разпозна го, опита се да вдигне ръка, която едва успя да се добере до десния лакът на Тай Дей. Той прошепна:

— Хилядите гласове. Отваряй си очите за Хилядите гласове.

— Почивай, чичо — отговори Тай Дей.

— Ти трябва... остава ми малко време. Хилядите гласове е сред нас. Аз я повалих, исках да си върна Ключа, но моят удар не беше смъртоносен — това изглежда го удивляваше. Знахаря ме погледна свирепо, мълчаливо приканвайки ме да слушам внимателно, защото беше очевидно, че чичо казваше нещо важно. Кимнах с глава, като не само слушах и запомнях, но и наблюдавах устните на Дой, за да съм сигурен, че изричаше онова, което си мислех, че чувам.

Повечето от Нюен Бао се бяха върнали към своите задължения. Но Джоджо вече нямаше кого да защитава. Неговият човек си бе отишъл, а той остана. Джоджо пристъпи напред:

— Чичо! Езикът ти те предава.

Или поне това искаше да каже. В момента, в който устата му се отвори, Знахаря направи знаци на Мускуса и Хагоп, които се понесоха като ангели, поразяващи неверник. Накараха Джоджо да млъкне, ключвайки ръце около устата му, отнесоха го и извършиха цялото отвличане толкова гладко, че никой не обърна внимание.

Чичо Дой си мислеше, че умира. Той опитваше да натовари Тай Дей с някакво задължение.

— Намери я, преди да се възстанови. Убий я, докато е уязвима. Изгори нейната плът. Разпръсни пепелта ѝ. Разпилей я с вятъра.

Тай Дей не желаше задължението.

— Аз не съм избраният, чичо. Вече имам мисия. Почивай. Дръж си езика — той знаеше, че слушам.

Окото на чичо се насочи към мен. Сега и той разбра, че слухтя. Но беше убеден, че виждаше Смъртта да наднича над рамото ми. Той продължи да говори.

Казаното от него имаше смисъл. Ако приемем, че „Хилядите гласове“ бе Ловеца на души. Което си беше добър прякор за нея, особено където не си беше правила труда да се представя.

За съжаление чичо и Тай Дей не хвърлиха повече светлина с обясненията от типа „както знаеш“, така че само можех да запълня празнините с предположения. Останах с впечатлението, че този „Хилядите гласове“ бе откраднал нещо от Нюен Бао. Чичо го назова Ключа. Ключ за какво, не спомена. Тай Дей нямаше нужда да му се обяснява.

Стремежът за връщането на въпросния ключ можеше да обясни защо чичо следваше Отряда. Вероятно изясняваше и неговите изчезвания посред нощ, толкова продължителни след Чарандапраш. Подозирах, че и по-рано пред мен са се разкривали указания, но съм бил твърде глупав, за да ги схвана или запиша.

Чичо Дой ставаше все по-слаб. За мъж, толкова физически и умствено силен като него, това загатваше, че вероятно имаше право за малкото му останало време. Отстъпих пред изкушението и се отдадох

на дребнавост без задръжки. Подвих крака толкова близо до стила на Нюен Бао, колкото успях:

— Има ли нещо, което искаш да предам на Сахра, когато дойде тук?

Единственото му око ме гледаше неподвижно. Той потрепна, докато Тай Дей обели голямо парче струпей от другото му око, но зорът му не мръдна.

— Знам от отдавна. Както и че имаме син. И не мога да открия опрощение в сърцето си.

— Получил е повече наранявания, отколкото си мислех — обади се Знахаря. — Тази ръка е счупена. Вероятно и кракът му.

— Срещнал е Ловеца — казах аз. — Може би, когато тя се е измъквала. Може да я е наранил някак.

— Това би обяснило меча. Както и относително доброто му състояние. Какво бръщолевят? — ние, разбира се, шепнехме на диалекта на Градовете на скъпоценния камък.

— Той е сигурен, че умира. Опитва се да прехвърли някакво задължение на Тай Дей. Тай Дей не го иска. Мисля, че Ловеца е посетила блатата между времето, когато пробихме обсадата на Деджагор и преместването на моите роднини при мен в Талиос. Тя е откраднала нещо наистина важно за Нюен Бао, очевидно смятано за предмет на властта в тяхната религия — като свещена реликва, и стремежът на чичо е да си го върне.

— Той все още не е готов да предаде богу дух — ми каза Знахаря. — Изглежда по-зле, отколкото е. Половината от тази каша не е неговата кръв. Дой ще е наред, ако успеем да победим инфекцията. Но не бива да му го казваш. Остави го да говори.

Аз преминах на Нюен Бао:

— Тай Дей, моят капитан изразява съжаление, че вашите хора не се държаха честно с нас. Както и да е, в чест на Сахра и защото го поисках като за член от семейството ми, Знахаря ще направи всичко по силите си, за да улесни преминаването на чичо Дой обратно в Као гум — Као гум беше едновременно място или състояние на съществуване, което можеше да се опише като централното хранилище на души във вселената. Не бях сигурен кое, защото Нюен Бао не обсъждаха своите религиозни вярвания. Както и да е, Као гум представляваше онова, в което душите чакаха да се върнат в света, ако не бяха натрупали

достатъчно добра карма, за да напуснат Колелото на живота. Гуни наричаха техния аналог Суега, което според тях можеше да е няколко места едновременно, включително рая и ада, с чакащата душа, получаваща полагащото ѝ се според съответния списък с нейните добри и лоши дела.

Моите коментари поставиха на изпитание честта и предаността на Тай Дей. Той ми се ядоса.

— Твърде много неуважение, братко.

— Тогава ми обясни — казах аз, — защо да се отнасям по-добре към него, отколкото към някой дразнец втори братовчед?

— Невежеството е твоят щит — посъветва ме Тай Дей. — Дай ми благословията си.

— Пробвай някъде другаде.

— Не казвай нищо повече.

Започнах да подозирам, че вече бях отишъл твърде далеч с приказките, така че нямаше проблем да изпълня желанието му:

— Имаш я.

През следващия четвърт час чичо шепна няколко пъти на Тай Дей. Думите му си бяха чисто бълнуване. Нищо от казаното не осветяваше положението по-добре. После той изпадна в безсъзнание, защото Знахаря му беше дал нещо за болките. Не успокоих Тай Дей относно събуждането му. Оставих го да бъде поразен от медицинската магия на Стареца. Нека да чувства дори по-голямо задължение, отколкото изпитва вече.

След като чичо не беше на себе си и не можеше да ни оказва съпротива, ние му наместихме кокалите и почистихме раните му. Нямаше много поразена плът за изстъргване. Огнените кълба бяха свършили повечето необходимо обгаряне.

Но отсега нататък чичо щеше да носи някои големи белези.

Както и вероятно нямаше да може да използва напълно дясната страна на тялото си. Дясната му ръка беше счупена на три места. Едното представляваше сложна фрактура. Беше счупен и десният му пищял, на около педя под коляното.

На Тай Дей изобщо не му хрумна да попита защо подпомага наместването на костите на мъж, който е на път да умре.

Той се намираще в друг свят. Общуваше със своята душа, с нещото, което го правеше Тай Дей.

След известно време каза:

— Оспорих решението им, когато отпратиха Сахра. Моят глас беше твърде незначителен, за да има някаква тежест — той не ме гледаше, докато говореше. Езикът на тялото му ми каза, че не беше нещо, което някога би обсъждал отново.

На следващата сутрин заговорих предпазливо няколко гуни относно митологията на Нюен Бао. Не ми помогнаха. Натресох се на тресавище от презрение. Ако гуни имаха някаква власт над концепцията, те биха окичили Нюен Бао с определението еретици. Но нямаха. Талианското общество беше твърде плуралистично относно религията. Никой, с който говорих, не знаеше какво може да е Ключът. Подозирах, че вероятно не е религиозна реликва, макар че бях подочул достатъчно, че за да разбере, че представлява едно от големите съкровища, укривани в храма, където бе затворена Сахра. Чудех се каква би могла да бъде връзката. Ако изобщо имаше някаква.

— Започвам наистина да се изморявам от тази екскурзия — казах на Тай Дей, когато тръгнахме през долината в отговор на повикване от Върховния главнокомандващ. Недалеч от нас сенчести доброволци помагаша за посева на зърно, което беше братовчед на ечемика, работейки за дял от реколтата. Знахаря знаеше, че местните жители ще ни мразят по-малко, ако им помагаме. Имах чувството, че собствената им продукция не беше толкова лоша и би трябвало да скътаме нашите остатъци вътре в Наблюдателницата. Със сигурност, с каквато зимата следва лятото, щеше да дойде денят, когато щяхме да се нуждаем от всяко зрънце резерва. Стареца настояваше, че съм бил белязан твърде дълбоко от миналото си и така никога няма да надрасна Деджагор. Може би беше прав. Ние всички сме общият сбор от нашето минало — добро и зло.

Тай Дей не каза нищо. Тази сутрин изглеждаше по-сдържан от всякога. След мила надолу по пътя продума:

— Ти знаеше, че чичо няма да умре.

— Аха.

— Ти искаше да го манипулираш.

— Аха. Така че ми кажи. Какво е Ключът?

— Нещо, което трябваше да бъде унищожено много отдавна.

Споменах ли, че той вече не говореше? Проверих, за да се уверя, че бях с моя дългогодишен другар.

— Голяма магия, а?

Той разбра думата от контекста.

— Голяма беда. Всички предсказания, всички предмети и инструменти за пророчество не носят нищо друго, освен проблеми.

— Този Ключ дали не е свързан с пророчеството на Хон Трей? — все още не го бях изяснил, макар и да съм част от него и да съм женен за друг участник. Сари винаги твърдеше, че не знае, че е просто жена.

Тай Дей бе преоткрил своята увереност и мълчанието си. Отказа да каже каквото и да е.

— За мен ли си приказвахте? — попитах аз, когато нахлух в бърлогата на Знахаря и всички внезапно мълкнаха, втрещени в мен — единственият, който поздрави.

— Може би — отвърна Господарката. Тя ме наблюдаваше замислено, очевидно чудейки се какво се случва вътре в мен тези дни.

Мускуса, Хагоп и двама други от Старата банда бяха там. Иси и Синдаве също присъстваха. Доста старши талианци си заслужаваха отбелязване на отсъствие, както и Кинжала. Не го срещяхме често напоследък, макар той и Господарката да работеха заедно от години. Изглежда имаше отлив на доверие.

— Какво става?

— Каква е вашата готовност? — попита Знахаря.

— Нелоша, наистина. Добра експлозия като последната ще накара хората да пожелаят разплата.

— Някаква следа от Ловеца?

— Не. Ако питаш мен, чичо я е подредил добре и сега ближе раните си някъде. — Не бях забелязал и един-единствен гарван отпреди завръщането на Дремльо. Това спадаше към много добрите поличби.

— Тай Дей проговори ли?

— Не. Не си казвал...

— Ще предприемем разузнаване на равнината.

— Мислех си...

— Сега е моментът. Ловеца е слаба. Наясно съм как оздравява. Разполагаме със седмица, преди да бъде достатъчно силна, за да ни вгорчава живота. Трябва да се възползваме от тази възможност. Ако

съберем балансиран екип, в стегнат строй и с добро темпо би трябвало да успеем да изминем седемдесет или осемдесет мили, преди да се наложи да се върнем. Това би трябвало да ни даде добра представа къде се намираме.

Не ми хареса перспективата, но не започнах да споря. Господарката беше лейтенантът. Нейна работа бе да разкрива недостатъците в замисъла на капитана. Тя не каза нищо, така че сметнах, че вече го бяха обсъдили.

— За първото проучване замислям петдесетина човека — продължи Знахаря. — Всичките стари момчета, които ни следваха дотук, за да стигнат до Катовар. Плюс най-добрите нови попълнения. Всичките доброволци.

Не бяха много новобранците, които искаха да отидат в Катовар. Старият ужас все още имаше някаква власт, макар и сега да бяха част от Отряда.

— Какво става в Талиос? — попита Знахаря.

Свих рамене.

— Тези дни ме спохождат само нормални сънища. Всъщност, почти не съм спал през последните няколко нощи. Дремльо мънка от здрач до зори. Опитах се да го накарам да говори, но той изглежда не ме чува.

— Ще го вземем с нас. Една добра екскурзия може да го извади от унеса.

— Кога искаш да го направим? — попитах с въздишка аз.

— Веднага след като се съберем. Ловеца вече се подобрява.

Въздъхнах отново.

— Отвикнал съм да пътувам. Бях готов да приема идеята за заселване... — И да изчакам жена си. Или дори да се върна назад, за да я пресрещна, ако можех да накарам Дремльо да ми каже какво беше направил с коня ми.

Знахаря показно си прочисти гърлото. Наистина. Кучият му син се превръщаше в дядо ми. Той каза:

— Нали знаеш какво означава това, Знаменосецо?

— Имам лошото усещане да означава как някакъв шибан глупак на име Мъргън ще трябва да поведе колоната отново.

— Без Гоблин и Едноокия да му пазят гърба.

— Мамка му, аха. — Но моят гръб беше покрит, отсега и навеки.
— Виждам проблем, шефе. Нюен Бао ще настояват да се залепят за своите хора от Деджагор.

— Разчитам на това. Всеки един от тях, който се закатери в планината, е един талианец по-малко, за който да се безпокоя да не се промъкне зад мен и вероятно да увие едно от онези копринени дрипи около врата ми.

— Какво? Не сме имали никакви ядове е тези образи от миналата зима. Не остана никой от тях.

— Готов ли си да си заложиш живота на това? Смятам да вземем живия светец и останалите ни приятели заедно с нас.

— Защо искаш да го направиш?

— Така няма да ни застигнат никакви изненади, докато Гърбовете ни са открити. Искаш ли Оплаквача или Дългата сянка да се освободят, когато никой от нас не е там, за да ги прибере отново? Или ти се ще Прабриндрах Драг да дебне пак? Или онази кучка, пантерата?

— Не. Но ако зависеше от мен, просто щях да ги убия и да изгоря телата им. А после да смесим прахта им и да я разпилеем в шест различни реки.

Господарката ми метна един от онези погледи, който щеше да ме накара да нацапам гащите преди няколко години. Но вече не бях толкова плашлив.

Знахаря игнорира мнението ми.

— Веднъж, след като сме там и видим как е, може да започна установяването на лагер, така че да придвижим поетапно цялата тълпа.

— Не мисля, че съм готов за това, шефе.

— Не си готов? Това е целта, към която се движим през последните десет години.

— Има голяма шибана разлика между това да бъдеш на път и да пристигнеш там, шефе. Излез в лагера и попитай, всеки човек там ще ти каже, че е напълно щастлив по пътя си към Катовар. Но се обзалагам, че няма да получиш същия отговор относно пристигането там. — Не вярвам Знахаря изобщо да разбра, че никой не беше толкова ентузиазизиран относно целта ни, колкото него.

— Какво трябва да направя? — попитах аз.

— Опаковай нещата си и се пригответи. Приведи протезето си във форма, защото очаквам да се влачи право напред с останалата част от

нас.

Тук имаше нещо... Нещо, което ме оставяше извън плана. Нещо, което може би беше свързано с внезапно настъпилото мълчание, когато влязох.

— Тогава по-добре да отида да опаковам и да се приготвям, нали?

Стареца ме гледеше смръщено, докато излизах, но не мръдна и пръст, за да ме спре.

Ставаше нещо.

— Още едно прокълнато безсмислено пътуване — казах на Тай Дей. — Само дето е най-лошото досега. — Започвах да полудявам. Чувствах се използван.

— Шибаната идея не беше моя! — казах на Червенокосия. За четвърти път. — Ако не ти изнася, ходи при Гоблин и Едноокия. Където и да са те.

— Просто изобщо не мислех, че някога ще го направим наистина.

— Никой, освен Стареца не го е мислил. Включително и аз. Но той казва, че тръгваме, значи тръгваме. Така стоят нещата.

— Никога не съм казал, че няма да тръгна — измърмори Червенокосия повече на себе си, отколкото на мен. Той потегли, за да крещи на сержантите си. Трябваше да реши кой да остави за отговорник, докато отсъстваме.

Самият аз вече го бях свършил. Веднага щом се върнах от бърлогата на Стареца, потърсих препоръки. Щяхме да научим много за нашите новобранци южняци. Стареца не искаше да оставя зад себе си хора от Нар или от Старата банда.

Очиба, Иси и Синдаве бяха единствените оцелели Нар.

Намина Кофата. На практика той беше моят асистент. Вършеше повечето от работата. Аз не се месех, стига да не се насочеше в посока, за която знаех, че Знахаря ще ме държи отговорен. Той ми каза:

— Ти наистина си стиснал Червенокосия за топките.

— Човекът направо ме подлуди. Какво искаш? — правеше ме раздражителен повече и от Червенокосия.

Дремльо ставаше все по-зле... Тай Дей се цупеше, защото не си бях направил труда да посетя чичо Дой, докато прекосявахме долината.

— Хей, Мъргън, нормално е да си уплашен. Но не е нужно заради това да вгорчаваш живота на всички.

Понечих да залая, но осъзнах, че това нямаше да промени факта, че той беше прав. Грабнах един камък и го запратих колкото далече успях, сякаш страхът щеше да отлети с него. Камъкът издрънча напред

някакви скални блокове. Половин дузина гарвани размахаха крила във въздуха, проклинайки на родния си език.

— По дяволите!

— Не е добър знак — съгласи се Кофата. — От известно време не бяхме виждали и следа от тях. Искаш ли да ги очистим?

— Не бяха достатъчно близо, за да дочуят нещо. Но накарай някой да провери района — погледнах слънцето. Оставаха няколко часа дневна светлина. Имах време да започна разбора, който трябваше да свърша, преди да поведем по-голяма група към планината.

Кофата изпрати хора на мястото на гарваните. Един намери нещо, което трябва да е било подземна катерица, когато е било живо. Той запушваше нос със свободната си ръка. Кофата ми каза:

— Може би изобщо не са шпионирали.

— Всичко е възможно — казах аз. — Но някои неща са вероятни от други. Тай Дей, знам, че имаш някои доста крайни идеи относно онова, за което си ми длъжен, но наистина не бива да поемаш рискове само защото аз го правя.

Нюен Бао клечеше недалеч, с висящ на гърба му меч, в очакване — парцалив дребен човек, който изобщо не изглеждаше опасен. Погледна ме в очите и изгруктя своето сумтене от типа „говори си, не ми пречиш“.

— Ще премина през Портата на сенките. Почакай! Всичко е наред. Имам ключа. Копието. Докато е в мен, ще съм добре. — Ако Знахаря наистина бе предположил правилно.

Щях да се чувствам много по-уверен, ако имах възможността да изуча онези най-ранни анали. Тай Дей се изправи уморено, сякаш го боляха коленете. Той въздъхна и направи жест „да вървим“.

— Виж — казах аз, — ти не си длъжен.

Той повтори жеста.

Нямаше да стигна доникъде, спорейки. Тай Дей беше две крачки отвъд твърдоглавието. Всичките Нюен Бао са поне на крачка по-далеч от упоритостта. Моята жена...

Сграбчих дръжката на знамето и започнах да изритвам камъните около основата му. То бе стояло точно тук, непокътнато, от половин година, превръщайки се в обзавеждане, което вече никой не забелязваше.

— Чакай — каза Кофата. — Използвай си канчето, Мъргън. Не можеш просто да стиснеш зъби и да тръгнеш нагоре. Вземи някакви бамбукови пръти. Пъхни една манерка. Ето ти самун хляб и малко пастърма. И ми позволи да отделия няколко момчета да ти покриват задника.

— Добре. Прав си. — Тази работа ме беше разтърсила и изплашила повече, отколкото осъзнавах. Оставих Кофата да поеме нещата. На него не му се налагаше да минава през Портата на сенките, така че можеше да остане спокоен и разумен.

Знаменосецът винаги е първият човек във всеки набег на Отряда.

Бях толкова далеч на възвишението, където никой от нас не беше стъпвал. Знамето трепереше в ръцете ми. Уповавах се на него и зяпнах руините, опитвайки се да поема по пътя, който трябваше да следвам. Кофата се намираше на няколко крачки зад мен, препредавайки инструкции към Червенокосия. Той поставяше наблюдатели. Не исках да ме изгубват от поглед и за секунда, изобщо. Ако сенките ме пипнеха, останалите трябваше да знаят къде, кога, как и защо.

— Когато сте готови — изръмжах аз. Страхът ми нямаше да намалее, колкото и да изчаквах.

— Готов си — извика Кофата, — наври си въжето в задника и върви да бъдеш герой.

Да бъда герой. Не е нещо, което някога съм искал. Направих му неприличен знак с две ръце и сграбчих знамето, преди да успее да се прекатури.

— Ще се видим в ада, смрадливци — тръгнах нагоре по хълма.

Тай Дей нарами сноп бамбукови пръти и ме последва. Той се справяше по-добре в прикриването на страха си, но също им позволи да го овържат с въже около пояса. За в случай че се наложеше да бъде изтеглен назад през портата.

Знамето почти оживя в ръцете ми.

Знаех точния миг, когато преминах през портата. Почувствах се, сякаш бях пропаднал в студено езеро, което се състоеше само от повърхност. Мразът ме прегази, после остана зад мен, макар че се намирах на място, където беше студено през цялото време. Особен хлад — можеш да изпържиш яйца върху камъните, но умираш от студ.

Направих само няколко стъпки. Спрях. Чаках. Изминаха минути. Студът не си отиде. Взирах се нагоре по склона. И постепенно пътят

стана по-ясен — тънка черна линия като полиран въглен, криволичеща нагоре по хълма като следата на змия, недостатъчно пияна, за да се заскита в безплодната пустош. Изчаках още малко. Нищо не ми скочи. Нито една сянка не дойде да се отърка в краката ми.

Знамето до голяма степен си изглеждаше като у дома си. Като че ли ме теглеше нагоре.

— Добре ли ме държите? — изкрещях на Кофата.

— Трябва да вървиш, докато опънеш въжето, приятел — отговорът и смехът на Кофата звучаха, сякаш стигаха до мен през дълъг метален тунел.

— Има въже и за теб, Кофа — направих още три стъпки. Тай Дей се влачеше след мен. На човека му липсваше ентузиазъм.

Не се случи нищо. Пристъпих още малко напред. Пътят нагоре по хълма блещукаше като полирана тъмнина, призоваваща ме напред. Страхът започна да се оттича. Бързо. Тай Дей каза нещо, но не го разбрах.

Опънът на въжето ме спря.

Бях се придвижил по-далеч нагоре по хълма, без да разбера. Бях достигнал края на въжето. Кофата ме дръпна.

— Засега достатъчно, Мъргън.

Да. Бях надхвърлил разстоянието, което възнамерявах да извървя. Но тук нямаше от какво да се страхувам, освен че Кофата ме дръпна отново, с по-голяма сила.

Заспусках се надолу неохотно. Тай Дей отново каза нещо. Погледах назад. Тогава разбрах какво искаше.

Тай Дей сочеше на север.

Светът изглеждаше трептящ, сякаш го разглеждахме през завеса от топлина.

— Хайде, Мъргън — извика Кофата. — Искаме да се върнеш и да запечатаме портата, преди да се стъмни — той отново дръпна силно въжето ми.

Човекът започваше да се изнервя.

Все още неохотно, аз прекрачих границата. Този път беше като пристъпване от зимата към лятото.

Тай Дей въздъхна. Сякаш си отдъхна. Хълмът никак не го привличаше.

Светът ми се беше променил. Съвсем незначително. Но още можех да видя дирята от полирана тъмнина, криволичеща там, където някога е имало път. Прахта и падналите камъни скриваха по-голямата част от него, но оставаше достатъчно очевиден, стига човек да го бе зърнал.

Почувствах, че бях различен след преминаването на онази линия.

— Добре ли си? — попита Червенокосия. — Изглеждаш странно.

— Оттатък е доста странно. Като тук, но е различно.

— Ъ?

— Не мога да обясня. Така се чувствам. Ще разбереш, веднъж, след като се изкачиш нагоре.

Кофата се присъедини към нас, намотавайки въжето.

— Добре ли си? Изглеждаш, сякаш си видял призрак.

— Просто оттатък е странно.

— Странно? Как? Вие не направихте нищо необичайно. Освен че ти малко се самозабрави. Кое не се случи със спътника ти. Той просто стоеше там и трепереше.

— Това е част от усещането. Много е хладно. Не само физически. Повече като студа, който Кинжала твърди, че ще откриете в сърцето на жрец.

Трябва да съм изглеждал объркан.

— Ти ми обясни, че трябва да си там, за да разбереш — намеси се Кофата.

Посочих към Тай Дей:

— Човекът се държи глупаво като пън, но понякога ще те заблуди. Съвсем точно си ме разбрал, Кофа. Натрупайте още от оня светец прах. И се погрижете всичките онези въжета да бъдат опънати и всичките капани за сенки поставени. Искам пълен комплект от...

— Успокой се — ми каза Червенокосия. — Ти се погрижи за всичко преди. Помниш ли? — войниците вече работеха, подсигурявайки нашата защита. Моята вяра беше прахосване на притеснения.

— Да си кажа направо, онова беше страшно. Ще ми отнеме известно време, за да се успокоя. Подготвили ли сте пратеник за заминаване? Ще нахвърлям доклад за Стареца. После ще изпълзя в моя бункер и ще се запозная интимно с последната си стомна от

лекарството на Едноокия. — Имах една стомна от най-могъщия дестилат на малкия магъосник, запазена за спешни случаи.

Днешното събитие ми се струваше такъв.

Еликсирът на Едноокия не уби страха, само го отблъсна за кратко.

Уплахата беше изумителна. Тя не ме парализира, нито беше толкова силна, че да скове мисленето ми, но остава в мен през цялото време, нефокусирана, без да скована все повече по начина, по който расте страхът на бойно поле, ако някой ти скочи с парче остро желязо. Не я харесвах. Влошаваше настроението ми.

Вторачих се гневно в Дремльо.

— Ще ставаш ли някога за нещо друго, освен да превръщаш храната в лайна?

Дремльо просто си седеше в събиращата се тъмнина, върху онова, което някога беше сламеникът на майка Гота, взирайки се в безкрайността. Той не само че не се завръщаше, от което и да беше приказното царство, пленило неговия ум, но вече и едва се движеше. Правеше много малко от всичко. Когато го вършеше, изглежда силно го болеше. Ако продължаваше да не полага усилия, щеше да му се наложи да се надява, че някой от Отряда ще държи на него достатъчно, за да го носи.

Харесвах го повече от всеки друг, с изключение на Кофата, но не и дотам, че да го нося. Ще се видим, когато се върнеш, приятелче.

Не сме команда от типа „върви или умри“. Не напълно. Опитваме се да се грижим за хората си. Но има подразбиращо се предположение, че хората ни ще се пробват първо да се справят сами. Налице са множество прецеденти, когато сме прекратявали мъките на някой, превърнал се в твърде голям товар или опасност за останалите от Отряда.

Дремльо не отговори. Както винаги. Обърнах се на сламеника си. Опитах се да не мисля как утре ще трябва да се изкачвам по планината отново. Раздразнението ми нарастваше, като се сетех.

Усетих Ловеца на души някъде наблизо. Обаче тъмнината беше плътна. Не можех да я открия. Вероятно бях късметлия, че тя не ме

търсеше. Макар че в момента не изглеждаше да се вълнува от нещо.

Бродех в призрачния свят. Знаех го. Но в пълната тъмница нямаше никакви отличителни особености. Не можех да се ориентирам.

Носех се.

Постепенно осъзнах, че не бях сам.

Някой ме наблюдаваше.

Или нещо.

Внимателният му поглед се изостряше все повече, колкото по-ясно го усещах. Тъмнината около мен си оставаше плътна, но по някакъв начин започнах да го съзирам.

Червени очи, жълти зъби, кожа, толкова по-черна от тъмнината, че блестеше като антисветлина... Кина. Разрушителката. Кралицата на Измамата. Майка... Не точно въплътеното зло — сенчестите настояваха, че една от проявите ѝ е творческа — но бе дяволски сигурно, че представлява сила, достатъчно голяма, за да ми се дръпне лайното, ако прояви интерес към мен.

Май го правеше. Тъмночервените ѝ очи пробиха дупка точно през призрачната ми душа. Голямото ѝ грозно лице се сбръчка като пресъхваща обелена ябълка, после започна да се съсухря, докато не остана нищо друго, освен рубинена точка. Тя започна да се движи. В същото време имах засилващото се усещане, че някой се опитва да ме предупреди за нещо.

Кина? Да се пробва да общува? С мен? Но тя разполагаше със собствените си агенти в света.

Или пък не?

Нараян Сингх беше затворник. Дъщерята на нощта си оставаше пленник или вероятно беше мъртва. Напоследък нямаше никаква следа от нея. А Господарката беше обявила своята независимост отдавна. Сега тя представляваше просто магьоснически паразит.

Може би аз бях единственият тук, в света отвъд, когото богинята можеше да докосне.

Следвах червената точка. Тя ме отведе до равнината на старите кости. Разперих крила и спрях, кацайки на клон от голо дърво. Този път разлагащи се трупове лежаха разпръснати сред костите. Отново размахвах крила и се плъзнах над тях отблизо. Бръмбари скарабейи се разпръснаха, ужасени от сянката ми. Никога преди в призрачния свят не бях виждал друго, освен няколко гарвана.

Кула от тъмнина се мержелееше на хоризонта, висока мрачна гръмотевична буря, изпълнена с тътнещи светкавици с цвят на кръв. Размахих натежали крила и се запътих натам. Изглеждаше като правилното нещо, което да направя.

За момент облакът разбули зло вампирско лице и много ръце. Те се протегнаха, за да ме приветстват.

След момент на дезориентация се плъзгах над земя, където само няколко искри светлина отбелязваха човешко присъствие. Наклоних глава. Очите ми бяха много добри — дори в тъмнината. Но не разпознах къде се намирам, докато не се снижих достатъчно, за да съзря зъберите на Наблюдателницата, закриващи звездите на юг.

Не би трябвало да съм на повече от сто стъпки от непроницаемата повърхност, когато земята започна да ври и да създава хиляди струйки светлина. Въздухът удари насреща ми, подхвърляйки ме по гръб. Тогава дойде ревът.

Бях там реално. Не като въображаем гарван. Бях самата бяла твар.

Възстанових равновесието си точно навреме, за да видя пръски от огнени кълба да се насочват към мен. Избегнах ги. Бях се върнал наред миналата нощ.

Снижих се там, където скалите и всякакви неща щяха да ме защитят от нарастващата буря от огнени кълба. Не бях забравил какво можеха да сторят те на камъка, ако бяха от най-новата разновидност. И получих няколко възможности да го наблюдавам отблизо, сякаш бях някакъв нещастен глупак от погрешната на Отряда страна. Всеки път, когато откриех хубаво клонче, бум! Пращане на бекон.

Всичките хора, които виждах, бягаха с огромен ентузиазъм. Повечето се оказаха не достатъчно бързи или бяха потеглили твърде късно. Някои изобщо не се показаха на повърхността. Задушаващата земя си свърши работата.

Движение на проблясваща във всички цветове стомана привлече окото ми.

Някой се беше насочил в погрешната посока.

Чичо Дой бе побягнал към бедствието веднага след като то започна. Старото момче си прекарваше добре, ако онзи, който виждах, беше той. Може би беше по-пъргав, отколкото се преструваше.

Размахах крила нагоре, плъзвайки се към отраженията на Пепелявия жезъл.

Един гарван е дяволски тромав, когато току-що се е отделил от земята.

Беше чичо. И той не гореше от желание да се наслаждава на компанията ми. Пепелявият жезъл изсвистя като светкавица. Дой имаше по-голям размах, отколкото си спомнях от нашите тренировки. Почти ме докопа. Гарвановите рефлексии ме спасиха. Избегнаха удара, преди мисълта изобщо да ми хрумне.

Заех позиция зад него, така че огньовете да го показват, но извън обсега на замаха му. Когато той откри място, откъдето да гледа, и коленичи там, аз си намерих скромно издигнат камък и кацнах, проклинайки човешката чума, която беше унищожила всичките дървета и високи места наоколо. Шпионирах наблюдателя.

Чичо остана там достатъчно дълго, за да възстанови дишането си и да демонстрира фантастичните си рефлексии, избягвайки няколко огнени кълба, преди земята да се отвори и да се появи стълб от тъмнозелена светлина. Огнените кълба отскачаха от него. Цветът му беше толкова дълбок, че се съмнявах някой по-далеч да може да го види. Движеше се право към мен. Което означаваше, че щеше да премине край чичо Дой.

Веднага след като се отдели от пролуката, зеленият щит се стопи. Създанието вътре в него се появи. За мой късмет, аз бях птица. За щастие на чичо Дой, той беше стар. В противен случай и двамата щяхме да се издавим в собствените си лиги. Съществото беше великолепа жена и тя не носеше нищо.

Ловеца на души.

Дори и в птича форма наистина оцених колко много време мина, откакто не бях виждал жена си. Ловеца започна да блещука, не за да си постави друг щит, а да си промени лицето. Усилието отклони вниманието ѝ от околността. Не забеляза чичо Дой, който се беше слял с нощта умело като Измамник. Иззад Ловеца разпознах форма и лице точно като чичо, размахващ Пепелявия жезъл в изсвистяващ удар, който би трябвало да я разсече на две до гръдната ѝ кост. Тя беше бърза. Опита се да го избегне и да наметне някаква магическа защита. Въздухът изпъшка. Ловеца изпищя и се хвърли напред, жива, но несъмнено посечена зле. Чичо скочи към нея, за да я довърши.

Пепелявият жезъл проблесна. Разлетя се кръв. Ловеца заподскача наоколо. Така стори и чичо. Намеси се късметът ѝ. Бамбуков прът започна да пука унищожително. Две огнени кълба нацелиха точно чичо. Ловеца го дебна още известно време, докато беше замаян, но нямаше силата да го довърши. Както и да е, хората вече реагираха на шума, макар че щяха да изминат часове, преди да открият Дой.

Ловеца се завлече надалеч, използвайки отслабващата си магия, за да спре кръвенето и да промени формата си. По времето, когато стигна до скритото си облекло, се беше превърнала в Дремльо. Което обясняваше неговата безпомощност. Докато минаваше за ненормален, беше малко вероятно да бъде подложен на изпитателен преглед достатъчно отблизо, че да се разкрие факта как той не е моят помощник и блуден син.

Бях наистина ядосан. Къде се намираше истинското хлапе?

Размахвах крила и кацнах на гърдите на чичо. Той се давеше в собствената си кръв. Кълвах и дърпах и го принудих да обърне главата си настрана. После тръгнах да търся Ловеца на души.

Тя беше изчезнала.

Не открих и следа. Но знаех накъде се е насочила. Дремльо щеше да е в моя бункер, без изобщо да е липсвал, когато станех сутринта, мислейки, че само аз съм изкарал безсънна нощ.

Сега вече бях наясно и какво бе станало с Пушека. Онова потрепване на бузата, което зърнах при Дремльо, е била Ловеца, осъзнавайки, че можеше да бъде разкрита, ако някой яхне Пушека и покръстосва по следата ѝ.

Обаче сега знаех тайната ѝ. Вероятно Кина беше по-могъщ враг, отколкото Ловеца подозираше. Богинята дори можеше да има усещане за ирония, използвайки гарван, за да преследва господарката на същата черна птица.

Кацнах на покрива на моя бункер. Под мен Тай Дей сумтеше и хъркаше толкова зле, колкото в нощта, когато унищожихме съкровището на Едноокия. Някой друг там също вдигаше голяма врява. Понеже Дремльо беше навън, реших, че трябва да съм аз, което означаваше, че Сахра е имала право, когато ме обвиняваше, че ръмжа като гладна мечка.

Преди изобщо не ѝ вярвах.

Изглеждаше трудно за вярване, че спяхме при цялата тази суматоха. Ловеца трябва да бе изпратила заклинание напред или беше оставила магия зад себе си.

Имах чувството, че нямаше да се почувствам удобно, наблюдавайки себе си от отвън, така че превъзмогнах изкушението да полетя надолу и да надзърна през входа.

Дремльо излезе от тъмнината.

За някой, който е бил пребит и клан, Ловеца на души можеше да се придвижва като газела. Никой здрав, нормален човек не би се справил толкова добре. Малко магьосничество вероятно?

Чудех се как ще напусна белия гарван. Внезапната поява на Ловеца беше ключът. Гарванът излетя. Аз останах. Плавах и наблюдавах. И след като магьосницата намали темпото и трябваше да се заеме с раните си, аз отплавах нагоре и надалеч в посока, която би могла да се опише само като утре. Ловеца не усети присъствието ми, макар че именно тя беше онази, която ме научи да се изплъзвам от оковите на плътта си. После всичко се успокои и аз тръгнах. Всички, включително моя милост, хъркаха в бункера. А все още бях свободен да се скитам в призрачния свят.

Сахра спеше неспокойно. Тобо лежеше до нея, поставил ръчичка върху голата ѝ гръд, от време на време засмуквайки зърното ѝ. Наблюдавах ги известно време. Напрежението ми се оттече, докато гледах.

Какъв лунатик бях аз? Това беше нещото, което исках, и мястото, където желаех да бъда, но след няколко часа щях да вдигна умореното си тяло и да изкача планината отново. И щях да продължа да се катеря, въпреки че това можеше да ме убие.

Защо?

Щях да го сторя. Наясно бях. Но не знаех какво ме мотивираше.

Протегнах призрачна ръка към Тобо. За момент ми се стори, че наистина усетих топлината му. Той се размърда, сякаш имаше лош сън. Отдръпнах се, като вместо това се опитах да погалья косата на Сари.

Тя се усмихна.

— Мър, мисля, че те усетих. Мина толкова време — тя бърбореше тихо. Аз се радвах, желаейки също да мога да ѝ говоря. Тя отдели Тобо от гърдата си и стана, гола до кръста, изпълнявайки малък танц, който ми напомни точно колко отдавна беше. Сари вече си възстановяваше фигурата. Тя ме стрелна със закачлива усмивка, гледайки право в мен. Може би беше вещица. — Тобо е достатъчно силен, за да пътува. Фестивалът на водния дракон е скоро. Ще напусна тогава, в суматохата. Всичко съм подготвила.

Моята съпруга, умната, уверена и компетентна жена. Чудех се какво бях сторил, за да я заслужа, освен да гъделичкам въображението на баба ѝ.

Сари танцуваше. Аз се олигавих. Тобо започна да нервничи. Мисля, че усещаше присъствието ми по-лесно и от Сари. Плаших го.

— Ако беше тук... — Сари въздъхна, втренчвайки се в невидимите ми очи, докато ми отправи един още по-сладострастен поглед. — Но не си — тя сви рамене. — Няма да е за дълго — тя

прегърна нашия син. Той веднага пое зърното, надявайки самодоволно изражение.

Знам какво имаш предвид, хлапе.

Очите на Тобо се отвориха. Онова око, което можеш да видиш, се взря право в мен, там, където надзъртах иззад рамото на Сари. Той се отпусна, пое дълбоко дъх и нададе страхотен рев. Хлапето имаше добри бели дробове.

Жрец се самопокани вътре почти незабавно.

— Какво става? — попита той. — Защо пици детето? На кого шепнеш?

— Излез — му каза Сахра. — Нямах никакво право да влизаш тук.

Жрецът имаше проблем да отклони погледа си от гърдите ѝ. Започна да се извинява с не напълно достоверна искреност.

Сахра отсече:

— Бебето има газове тази вечер. Безпокои го храносмилането му. Говоря на него. Това ми дава шанса понякога да водя разумен разговор.

Браво на момичето. Тъпчи бедното дете с пастет от черен дроб на акула или с някакъв гаден на вкус прах. Това ще го научи да вика, когато дойде неговият старец.

Зарях се и дадох най-доброто от себе си, за да целуна Сари по шията, преди да тръгна. Напуснах толкова щастлив, колкото може да е мъж в положението ми. Знаех, че моите жена и дете бяха добре и все още ме обичаха. Има много хора в днешния Отряд, които изобщо нямат какъв да е помен от семействата си, макар че в действителност повечето не ги е грижа. Привързаните към домашното огнище си заминаха, когато на талианците им бе разрешено да си идат вкъщи.

Останалата част от блатото беше тихо, тъмно място. Кое то трябваше да се очаква по това време на нощта. Открих пътя си към Талиос, макар че изобщо нямаше луна и небето беше облачно.

Не оставаше много време до началото на дъждовния сезон.

Прекарах часове, бродейки из двореца и по-важните храмове, но научих много малко. Без Пушека бях ограничен в реалното време и беше твърде късно за всички, освен жреците на Нощните богове, за да се вълнуват и да кроят планове. А те не правеха заговори, а се подготвиха за някакво малко среднощно тържество.

Може би, ако планирах да осъществя по-полезно бродене с призрака, ще трябва да си лягам рано вечерта, докато светът все още будува и заговорничи. Никъде не открих новини, ако не броим очевидното свидетелство, че преследването на приятелите на Отряда се беше разпростряло през повечето от териториите, които благодарение на нашите усилия се намираха под талианска опека. Преследването не изглеждаше да е толкова яростно, каквото беше нашето срещу Удушвачите. Приятелите ни го бяха надживели. Повечето от тях просто пропускаха срещите си. В няколко случая, където имаше междуличностни конфликти, някои хора завършиха в килиите. Убийството не изглеждаше средство, което Радишата се старае да използва.

Всичките ми предположения се основаваха на оскъдни, среднощни свидетелства.

Не можех да откроя Могаба. Нито пък някой от нашите блудни магьосници. Не се изненадах. Не инвестирах много усилия в претърсването. Вложих малко усърдие в опита да намеря хлапето на Знахаря.

Където и да оставаше, то би трябвало да е само. Което даваше известна възможност.

Докато търсих, държах очите си отворени и за някаква следа от истинския Дремльо. Не извадих късмет. Но се препънах в доказателство, че моята слепота може да не е напълно случайна.

Реех се над склон, който знаех, че е в планините на не много мили от бившата пещера на Ловеца. Бях сигурен, че сестрата на Господарката не се е отдалечила много, местейки се, въпреки че разполагаше с килима на Оплаквача. Скитах се в област от малки, дълбоки и тъмни каньони. Прелитах нагоре и надолу през тях, оставяйки се да ме водят стените им, като си мислех, че детето — или всеки друг — ще е откриваемо от топлината или светлината на огъня. Съмнявах се, че щеше да се справи без него.

Не открих никакъв огън. Но намерих моя кон. Струва ми се. Профучах край звяра, долавяйки го за миг, като останах с впечатлението, че бе затворен, без възможност да избяга. Конят усети профучаването ми и се опита да откликне. Но когато спрях и се върнах, не успях да откроя нищо. В действителност за секунда ми се стори, че целият този край на света се превърна в сетивна пустиня.

Вече се бях натъквал на Кина при това пътуване. Сега вероятно не бях сам, особено ако някъде наблизо се намираше Дъщерята на нощта.

Познавах в общи линии мястото. Щях да кажа на Знахаря. Той можеше да изпрати войници, ако поиска.

Ловеца нямаше да се изпречи на пътя ни.

Последното ми действие бе да проверя чичо Дой там, където телохранителите Нюен Бао бдяха зорко. Той беше в безсъзнание, но жив. Научих, че го държаха упоен за собственото му добро, давайки му време да се излекува. Каквато и да беше мисията му, не се налагаше да я изпълнява незабавно. Отидох си вкъщи в удобната ми плът и върху коравото легло.

Момчетата ме оставиха да спя, сякаш беше празник. Слънцето вече бе високо горе, когато изпълзях от бункера си покрай двойника на Дремльо с празния поглед, проснат до входа.

Знахаря пристигна скоро след като доядох кашата си за закуска. Не беше мигнал.

— Успя ли да минеш Портата вчера? Как беше?

— Само няколко крачки. И Тай Дей също. Той настоя. Бяхме с въжета, овързани около задниците ни. Седни тук и зяпай гледката покрай пътя — бях обърнал гръб на Дремльо. Не исках да чете по устните ми. Правех жестове, сякаш говорех за нещо друго, докато прошепнах новината си.

Знахаря се подсмихна.

— Е, не е толкова интересно. Засега ще си играем заедно. Няма да кажа дори на Господарката. Макар че трябва да ти споделя, че всички, освен теб, вече го подозираха.

— По дяволите. Ето защо бяхте такива задници. Не ми се доверихте, за да не се издам. Какъв е планът за днес?

— Да пробваме целия път до върха. Ще дойда с теб. Спести си приказките, докато преминем от другата страна.

— Добра идея. — Оставих всичко да чака за по-късно. — Ял ли си?

Той погледна очуканата ми тенекиена купа.

— Тука си живеете като крале, нали?

— Абсолютно. Само най-доброто за каймака на легиона.

— Ще мина без закуска. Този път — той погледна планината и въздъхна. — Едноокия беше прав. Твърде стар съм за такива лайна.

— Не е толкова зле. — Не беше. Когато наричах склона планина, визирах го метафорично. С малко подобрене, пътят можеше да се използва от каруци и върхът на платото не можеше да е по-високо от хиляда стъпки над Портата на сенките. И вероятно не толкова далеч.

— Каж ми, когато си готов — Стареца масажираше дясното си коляно. Усети, че забелязах. — Малко ревматизъм. Но боли само когато ходя с него.

Купи си кон — помислих си, но не го казах.

— Колко стар си наистина?

— Човек е толкова млад, колкото смята, че е — отговори той с изражение на човек, пренесъл тонове тор. — Господарката ме поддържа млад.

Зачудих се дали в думите му нямаше зрънце истина. Тя наистина успяваше да се поддържа слаба, лъскава и свежа.

— Грабвай знамето и да вървим.

— Искаш ли да вземем няколко момчета? Просто за всеки случай?

— Твоят охранител ще ни последва. Независимо дали искам или не. Вземи още двама. Червенокосия и Кофата ще се справят.

— Ти ще яздиш ли? — той се придвижваше върху своя голям жребец. — Винаги съм си го представял, че ще го направиш, както трябва, когато се отправиш нагоре. С пълното снаряжение на Създателя на вдовици и какво ли не.

— Следващия път. Да вървим — той беше нервен.

Изкрещях за Червенокосия и Кофата. Те се показаха бързо, сякаш се спотайваха наблизко, очаквайки повикване. Техните сенки Нюен Бао се понесоха след тях. Цялата банда беше готова за потегляне.

— Изглежда аз ще съм този, който води парада — казах аз. Бях доволен, че момчетата показаха някаква инициатива.

Пропълзях обратно в моя бункер, забелязвайки междувременно, че Тай Дей също изглеждаше готов за изкачване на планината.

Нуждаех се само от минута, за да събера малко пастърма, печен овес и една манерка. На път за навън казах на Дремльо:

— Не се отдалечавай, приятелю. Ще се върна навреме за вечеря. — Ако са рекли боговете и дяволите на земята.

Сграбчих знамето. Преминахме през границата един след друг. Този път промяната май не беше толкова драматична. Тай Дей също ми се стори по-спокоен. Но останалите побледняха и се изнервиха. Студът не беше по-малко жесток. Потръпнах.

В следващия момент пътят пред мен беше чист: полираната лъскава черна диря се виеше нагоре по склона.

— Виждате ли пътя? — снижавах върха на знамето, докато желязната пика не докосна блестящата следа. Не знам защо го направих.

През мен премина вибрация и тя беше дузина пъти по-силна от трептенето при преминаването през Портата на сенките. Задъхах се. Потреперих. Може би пръсках слюнки и ми се пенеше устата.

— Какво ти става? — попита Знахаря.

Натиках знамето в ръцете му.

— Само направи каквото сторих аз — отстъпих настрана. Поглеждайки склона, осъзнах, че го виждах по различен начин. Съзирах същия стар мръсен безплоден склон с неговата блестяща черна нишка, но и виждах сянка на онова, каквото трябва да е представлявал преди цяла епоха, когато пътят е бил нов и възвишението, макар и все така неплодородно, не е изглеждало изоставено от боговете.

Там се движеха и човешки духове, макар и да бяха дори по-невеществени от пътя, склона и останалите укрепления около нас.

Знахаря реагира точно по същия начин като мен. Но вероятно знаеше нещо повече. Веднага след като си възвърна контрола, той предаде знамето на Кофата и му заръча да повтори докосването.

Знамето премина от Кофата в Червенокосия и от Червенокосия към Тай Дей. Тай Дей се замисли за повече от минута, преди да го поеме. Стори го едва след като Стареца му каза:

— Ако не го направиш, няма да се катериш по хълма.

Тай Дей и това не желаше да прави, но нямаше избор. Беше хванат в капана на своя собствен характер, както и, подозирах аз, на задачата, възложена му от чичо Дой.

След като Тай Дей извърши действието, другите Нюен Бао го последваха. Знахаря им подхвърли:

— Това не значи, че сте посветени в Отряда, момчета.

Минута по-късно отбелязах:

— Сега, след като приключихме с това, какво ще кажете да изкачим планината? — като добър Знаменосец взех Копието и потеглих.

Почувствах се добре, запътил се към къщи.

Какво?

Погледнах другите. Никой не изглеждаше да се затруднява да бъде в контакт с реалността. Вероятно това беше друг аспект на сънуването и пропадането в кошмари.

Тай Дей не се отделяше от гърба ми. Изобщо не се чувстваше спокоен тази сутрин. Движеше се в готовност, извадил меча си.

Черната ивица се разширяваше, докато изкачваше склона. И като че ли ставаше по-дълбока. Повърхността ѝ, макар и плоска, придоби видима вдлъбнатост. На допир бе твърда и студена, макар че се усещаше почти мека под краката ни.

Склонът стана малко по-стръмен. Аз пуфтях и пръхтях. После ходенето стана по-лесно, а пътят — по-малко износен. Линията на хоризонта престана да отстъпва толкова бързо, колкото я преследвах.

— Спри! — извика Знахаря.

Спрях. Погледах назад. Стареца се намираще на стотина крачки зад мен. Дори Тай Дей имаше проблем да ме настигне.

Отправих поглед към долината. Вече бях прекалено нависоко, за да виждам цялата Наблюдателница, освен счупения зъб, който представляваше кулата на Дългата сянка с кристалния връх. Върху него работеха хора — припкащи малки точки. Те бяха войниците на Господарката, много от които дойдоха при нея още след голямата катастрофа на Отряда пред Деджагор. Предполагам, че капитанът най-сетне имаше нещо наум за старата каменна барака. Знахаря беше силно запъхтян, когато ме застигна.

— Човече, наистина не съм във форма.

— Ти беше онзи, който искаше да предприемем разходката. Тъкмо ще ти спадне шкембето — той не беше дебел. Все още. Но напоследък не пропускаше нито едно хранене. — Виждаш ли ясно пътя? — просто за да се уверя, че не сънувам с отворени очи. Вече изобщо не съм сигурен относно мястото ми в действителността, понякога дори подозирам, че може изобщо да не съществува обективна реалност. Всичко би могло да бъде сън в съня, илюзии на душата, търкалящи се завинаги в света, където сега и тогава се сблъскваха и сливаха в почти съвместна илюзия.

Забелязали ли сте, че никой друг не вижда нещата точно по същия начин?

— Черния път? Не си спомням да съм чел нещо за него в анализите.

— Никога не сме чели нещо от някой, който да е виждал нещо от това. Никога не сме чели нещо от някой, който е бил по-близо от две поколения до това място. Оттогава Отрядът си има други грижи.

Знахаря изсумтя.

За да съм сигурен, че всички поддържаме тази илюзия, попитах и останалите. Дори Нюен Бао се съгласиха, че следвахме лента чернота. На тях не им харесваше. Бяха ужасени от пътя, но го приеха. Целият свят, извън естествената за човека област на блатата, представляваше страшно място.

— Всички ли си поеха дъх? Да вървим напред — наистина исках да стигна до онази равнина. Опитах се да си спомня как изглеждаше през нощта, отвисоко и отдалеч, но гледката беше доста неясна. Чудех се защо никога не опитах да отида да я изследвам. Мислех си какво общо имаше Кина с равнината. Дали именно там бе водила голямата си битка от легендата за нея? Чудех се щяхме ли да разберем защо нито един талианец не желаше да говори за мястото, защо, когато бе споменато, повечето си тръгнаха, клатейки глави и шептейки: „Блестящия камък“. Мислех си как това словосъчетание беше успяло да се наложи в езика като идиом на думата „лудост“. Особено след като сега бяхме сигурни, че талианският ужас от Отряда и Годината на черепите са били изкуствено породени.

Склонът не беше кой знае колко стръмен, но копнеех за въздух, вирайки се надолу в тъмната пътека на стъпка пред мен и правех усилие за само още една крачка, когато стъпалата ми внезапно престанаха да настояват, че се изкачвам. Препънах се, възвърнах си равновесието, преодолях подтика да хукна напред и спрях, докато другите ме настигнат.

Изучавах равнината, докато чаках.

„Блестящият камък“ беше подходящо название. Тук лъскавата черна пътека се превръщаше в широк и идеално запазен път, който се извиваше меко в област с високи, квадратни колони, всяка от които блещукаше, сякаш беше облепена с лъскави златни монети. Равнината от другата страна на пътя се състоеше от тъмносив базалтов камък, гладко изсечен, който показваше едва доловими признаци на стареене. Там не растеше нищо. Абсолютно. Дори и лишеи. Нито имаше муха или мравка. Мястото беше неестествено чисто. Никаква прах, почва, листа.

Утринното слънце караше колоните да искрят, но от запад идваха облаци. Скоро щяхме да имаме облачно небе. Може би и дъжд преди вечерта.

— Задръж, Мъргън! — изкрещя Знахаря. — Проклятие, ако не спреш да се изстрелваш напред, ще ти закова краката за земята.

Погледнах надолу. Краката ми се движеха отново. Спрях. Обърнах се назад. Другите пак бяха на сто крачки назад, точно на билото. С изключение на Тай Дей. Моят шурей представляваше островче помежду ни, притеглян от задължението си към мен, задържан от неохотата си да следва черния път.

— Докарай си обратно задника тук! — изрева Знахаря. — Какво, по дяволите, си мислиш, че е това? Някаква надпревара до ръба на света?

Тръгнах назад. Наподобяваше ходене срещу вятъра. Вибрацията от знамето като че ли се промени, за да стане почти жална. Когато стигнах там, му казах:

— Капитане, вземи това нещо за малко. Ще ме отнесе.

Той го почувства веднага. Но беше по-силен от мен, предполагам. Постави здраво проклетото нещо и започна да се взира напред.

— Носиш ли нещо за писане?

— Да, взел съм.

— А с какво да пишеш? — напомняше ми за времето, когато си носех всичко друго, освен перото.

— Целият съм в готовност, шефе. Поне докато този вятър не ме отнесе.

— Още ли си изплашен?

— А?

— Ти каза, че преди си бил уплашен през цялото време след завръщането си.

Намръщих се. Изобщо не усещах страх. Сега.

— Там, навън, предполагам. Тук съм добре — отново се загледах в света. От мястото, където стояхме, можехме да видим само планините отвъд широката долина, съдържаща Наблюдателницата и руините на Киаулун. Между нас и там имаше не само трептящ въздух, но и лека мараня. Светът като че ли беше много надалеч.

Споменах го на Знахаря.

— Не виждам — отвърна ми той. — Над гората винаги има мараня през лятото. Стига току-що да не е валяло.

Свих рамене. Тези дни не се чувствах толкова неудобно от факта, че бях различен. Страдах от различни странности от твърде дълго време.

— Продължаваме ли по пътя? — който се простираше така приканващо пред нас.

— Не и днес. Какво е онова?

— Кое? — не виждах нищо, освен изправените камъни. Те не изглеждаха подредени по специален начин, доста раздалечени един от друг.

— След камъните — той посочи. — Остави погледа си да следва пътя. Когато вече не можеш да различаваш нищо, просто вдигни очи към горната част на камъните. Ще го забележиш. Твоите очи са по-млади от моите.

Видях нещо. Което едва се мержелееше.

— Прилича на крепост — каза Тай Дей. Стареца и аз не си говорехме на таен език. И двамата му сънародници изгрухтяха одобрително. Червенокосия и Кофата само гледаха смутено.

— Ще приема думите ти за истина — казах аз. Спомних си, че бях забелязвал нещо там, което можеше да е светлинка, по време на една от разходките ми с призрака. — Смяташ, че вероятно е Катовар?

— Оттук не бих могъл да кажа. Но ако това е само и единствено крепост, тогава има голям шанс да бъде огромно разочарование.

Аха. Ако се надявате да преминете през портите на рая, когато стигнете до края на пътя. Не познавах никой такъв. Освен него.

— Колко далеч предполагаш, че е, Тай Дей? — попита Знахаря.

Нюен Бао сви рамене.

— Много мили. Може би ходене с дни.

Уф. Което ме наведе на мисълта, че това вероятно означава да прекараме нощта в равнината, отвъд Портата на сенките, в земята, откъдето идваха смъртоносните любимци на Господарите на сенките.

— Достатъчно за днес — каза Стареца. — Ще се върнем и ще организираме по-голямо проучване.

Мисълта за сенки, открих аз, ме насърчи да се съпротивлявам на зова на черния път.

Поспрых се на ръба, отправих един последен поглед към блестящите колони, преди да напусна планината.

Това е някакво безсмъртие.

— Какво?

— Каза ли нещо? — попита Знахаря. Вече беше на петдесет крачки пред мен.

— Не. Просто си мислех на глас. Струва ми се.

Стареца не се успа. Той и Господарката, Мускуса и Хагоп, Лебеда, Бесния и Кинжала, Нар, Клетус, Лонго и Лофтус, и всички останали от Старата банда и телохранителите им, заедно с някои от отдавнашните последователи на Господарката, бяха на пътя към Портата на сенките, когато се извлякох навън. Все още беше доста тъмно и ездачите около Знахаря носеха факли.

— Кучият му син наистина иска да натрупа преднина.

Тай Дей вече беше буден. Кипваше вода, за да направи каша за закуска. Погледна склона и изсумтя.

Кофата се препъваше нагоре, прозявайки се, като изтриваше съня от очите си с opakото на едната си ръка.

— Стареца е тръгнал вече?

— Копелето е нетърпеливо, нали? Всичко ли е готово?

— Напълно. Ще отида да извлека Свещаря и Хриптящия от спалните чували.

— Хриптящия? Какво, по дяволите, прави той тук, горе?

— Дойде през нощта. Потеглил по-рано от долу, защото не можел да си представи как ще настига Стареца тази сутрин. Не иска да бъде изоставен.

— Дъртото момче има топки — казах аз. Отново бях подценил човека. Без пряко свидетелство бях предположил, че той бе починал през лятото. Би трябвало да съм по-добре запознат. Той умираше, когато се лепна за нас преди седем години. Всеки ден изглеждаше да е този, в който Хриптящия ще изкашля и последния си бял дроб, но нещо продължаваше да го крепи. — Къде е Червенокосия?

— Изпратих го да провери периметъра.

— Още веднъж, а? — този проклет периметър беше проверяван отново и отново петстотин пъти, откакто отговарях аз. Това е военен начин на мислене, никога да не се доверяваш на нещо, с изключение на ситуацията точно в тази минута. Времето неумолимо изяжда всички приготовления.

— Всички ли са на крака? — попитах аз.

— Казах, че всичко е готово — той погледна в гърнето на Тай Дей. — Изглежда вкусно, мой човек.

Тай Дей нямаше чувство за хумор и не умееше да разпознава сарказма. Той кимна:

— Малко сол, малко захар. Шепа ларви от бръмбари или нарязана маймунска пастърма би подобрила вкуса.

— Ларви на бръмбари?

Ще ми се да не бях попитал.

— Ще ги откриете в гнили дънери. В блатото поваляме дървета, така че да има къде да се развъдят.

— Нервен ли си? — попитах аз.

Тай Дей ми отправи онзи тежък поглед от типа: как, за бога, можех да си помисля, че той е обезпокоен от нещо?

— Крякате като ято гарвани.

Тай Дей изсумтя, осъзнавайки подигравката. И отново се превърна в себе си.

— Ларви на бръмбар — измърморих аз. — Само на Нюен Бао би им хрумнало да ги развъждат.

— Какво лошо има в ларвите — попита Кофата. — Пържиш ги в масло, мяташ ги върху малко нарязани гъби... Време е да започваме играта.

Сега Знахаря и Господарката изкачваха склона. Можех да ги видя достатъчно ясно, за да кажа, че бяха нахлузили костюмите си на Създателя на вдовици и Отнемащия живот с всичките натруфени заклинания — живи и пълзящи. Яздеха жребците от конюшните на Кулата в Чар. Гигантските им копита изкарваха искри всеки път, когато удряха земята. Очите им блестяха в червено. Ноздрите изпускаха дъх, който някак беше повече от струя в хладнината на сутринта. Тромпетите, цимбалите и барабаните изглеждаха подходящи, но Господарката и Стареца никога не си падаха по този тип неща. Тези двамата и всеки човек зад тях, освен пленниците, носеше малък арсенал от бамбукови пръти.

Оплаквача се взеше в малка дървена клетка на колела, теглена от двойка черни козли. Той и Господарката трябва да са стигнали до примирие, защото към решетките не бяха добавени очевидни мерки за контрол. Въпреки това малкият магьосник беше обграден от половин

дузина войници, които щяха да го засипят с огнени кълба, преди да успее да стъкми някое наистина грозно заклинание.

Дългата сянка търпеше сходно ограничение, но с него Господарката не беше постигала никакво споразумение. Устата му беше защита. А пръстите — съшити заедно. Ако щеше да мята някакви заклинания, трябваше да го стори, мърдайки с уши. Но нервните войници наблизко щяха да го изпекат, преди да е успял да направи нещо повече от потрепване.

Хората наоколо бяха уплашени от поведението му. Продължаваше да се хвърля яростно по решетките на клетката си, докато се опиваше да пици неразбираемо през запечатаните си устни.

Дългата сянка не искаше да се изкачва в планината.

Към Прабриндрах Драх се отнасяха добре. Уилоу Лебеда и Бесния Корди го обграждаха, изпълнявайки задълженията си на дворцова стража, докато Мускуса, Хагоп, братята инженери и телохранителите Нюен Бао, влачещи се след всеки, оформяха поширок ромб около тези тримата.

Лонго и Лофтус разговаряха с принца, сякаш това начинание не беше нещо забележително. Възхищавах се на Прабриндрах Драх. Той беше добър и разумен мъж. Много жалко, че не можехме да го оставим да си отиде у дома. След годините, прекарани на бойното поле той имаше самочувствието и силата на волята да въстане срещу своята сестра и да поеме юздите на държавата. Научи достатъчно и разви сила на характера, за да се съпротивлява срещу изнудването на старшите жреци.

Пантерата, която някога беше жена, пътуваше в клетка, повече наподобяваща ковчег. Не можеше да се изправи. В нито един момент не бе способна да използва пълното преимущество на мощните си мускули. Животното не можеше да стори друго, освен да лежи и да бъде ядосано.

Капитанът не се осланяше на късмета. Беше виждал на какво е способна форвалака преди години. Всичките ни врагове щяха да споделят това приключение. Както и съдбата ни, стига да не изберяха да ни предупредят за нещо.

Червенокосия се спусна по склона, за да посрещне капитана, подсетен от забележката на Кофата относно началото на играта. Не погледнах назад.

Наясно бях, Кофата имаше предвид, че Дремльо е излязъл от бункера, проснат върху стената до вратата отново. Точно както го искахме.

Червенокосия щеше да помоли Стареца тълпата му да вдигне врява, навлизайки в моята колибарска монархия. Един от любимите на Кофата лейтенанти талианци; наричан Лопал Пит, за да бъде различаван от сержанта, когото всички назоваваха Кусавир Пит (и двете имена произхождаха от централната сричка на името на божество на гуни с единадесет срички); дойде да каже на водача си, че ще се нуждае от много повече вода, ако хората трябва да се погрижат за цялото почистване, което исках да извършат, докато изследвам отвъд Портата на сенките. Кофата му каза:

— Почакай, докато тази банда аристократични задници отmine. Не искаме някой да бъде стъпкан.

— Да, сър — Лопал Пит събра нещата си и ги занесе зад моя бункер, където щяха да са встрани от пътя, докато не пристигне Знахаря и направи достатъчно шум, за да прикрие бандата, промъкваща се към Дремльо.

Залових се с кашата.

— Имаш право, Тай Дей. Дори ларвите и бръмбарите не биха могли да развалят това нещо. Подай ми купа за Дремльо.

Занесох му я самият аз.

— Заповядай, хлапе.

Дремльо само се взираше. Вдигнах купата под носа му.

— По-добре се стегни достатъчно, за да държиш лъжицата сам, хлапе. Не съм в настроение да те храня в устата — хвърлих поглед назад, за да видя колко беше приближил Знахаря. Сега имаше достатъчно светлина, така че факлите ставаха излишни.

След минути Стареца се намираще наблизко. Врявата беше достатъчно силна. Изпуснах дървената лъжица в скута на Дремльо, грабнах китките му и ги притиснах надолу. Момчетата изскочиха иззад бункера. Един хвана Дремльо за косата и рязко дръпна главата му назад. Друг набута куп мръсни парцали в устата на хлапето.

Ловеца на души се бореше. Но изненадата беше пълна. Тя нямаше никакъв шанс.

— Всичко е опаковано — казах на Стареца, когато спря оседлания си кон зад нас.

— Използва ли всички въжета, които имаш?

Ловеца изглеждаше като жертва на прекален ентузиазъм.

— Не искаме да поемаме никакви рискове, шефе. Щеше ми се да беше донесъл още една от онези клетки.

— Но тогава нямаше да успеем да я пипнем, нали? Дори и да не знаех какво планираш.

Господарката спря точно зад Знахаря. Беше сложила шлема си на Отнемащия живот. Нямаше никакъв начин да се предположи какво си мислеше. Изобщо не обели и дума, само се взираше в сестрата, която ѝ причиняваше толкова проблеми от векове.

Ловеца не напусна формата на Дремльо. Тя не беше естествен видоменител, така че промяната вероятно беше трудна. Но не разчитах на това, имайки предвид миналото ѝ. Попитах:

— Дали ще остане в тази форма, докато е вързана?

Господарката не отговори. Само зяпаше.

— Исках да кажа, че не ми се ще да се превърне в желе и да се процеди навън, когато не гледам. Предполагам, че бих могъл да я натъпча в голям буркан. Ако разполагам с такъв. Ако имаше капак, който да бъде запечатан.

— Не мисля — каза Знахаря, — че тя може да направи нещо, докато е със запушена уста и овързани ръце.

— Искате ли да ѝ отрежем пръстите?

— Смятам, че ще се държи прилично. Засега. Нали?

Ловеца не отговори.

Тя бе надмогнала изненадата си. Вече можех да усетя обмислянето и признаците на нещо, което вероятно беше забавление.

— Някой от вас, гении, да реши какво да я правим сега, след като я хванахме? — попита Кофата.

Казах нещо наистина интелигентно, наподобяващо:

— Ъ-ъ-ъ?...

— Както каза Мъргън, трябвало е да довлечете кафез. Или просто ще я оставите да ходи?

Настроението на Стареца се помрачи.

— Направете носилка. Тя винаги е искала да се отнасят към нея като с кралица. Може дори да има своя собствена кралска гвардия. Лебед! Бесен! Виے, момчета, може да носите дамата.

— Ау-у-у-у, върви да си го начукаш — зарадва се Лебеда.

— По-кратко, Уилоу — каза Корди.

— Какво, по дяволите, ще ми направи той, Корди? Ще ме влечи до Катовар ли?

Господарката дръпна силно юздите си. Конят ѝ се завъртя, докато тя гледаше към Лебеда и Корди. След секунда Уилоу се обади:

— Добре, добре — десет минути по-късно той носеше задния край на носилката. Изобщо не престана да мърмори, но беше достатъчно далеч зад мен, за да не ми се налага да го слушам. След няколко мили Хагоп позволи на Лебеда и Корди да се редуват с други.

Пръв преминах през Портата на сенките. Знахаря ме последва. След няколко дузина крачки той се обади:

— Стой там. Искам да експериментирам. Сними върха на Копието до черния път — слезе от коня, докато го правех. Свали сребърната значка на Отряда от наметалото си, допря я до Копието за момент, после коленичи и я натисна върху черната ивица. Коленете му изскърцаха. Знахаря изсумтя и се изправи.

— За какво е всичко това? — попитах аз.

— Не съм сигурен. Господарката мислеше, че няма да навреди.

Дали така сенките убийци можеха да ни различат в тълпата? Или може би точно обратното? Инстинктите на Господарката бяха безпогрешни. Тя се е мотаела наоколо още преди истинският Отряд да се спусне по тази планина.

— Остани тук, докато преминат всички — заръча ми Знахаря. — Нека значките на всичките ни хора бъдат благословени. И не забравяй себе си.

Господарката слезе от жребеца и последва примера на Стареца. После се качи на седлото и продължи нагоре по склона, яздейки след Знахаря.

Човекът след човек и животно след животно, колоната се точеше покрай мен. Получих учудени погледи от момчетата от Отряда и мрачни — от всеки друг. Проверих къде се намираше Стареца. Казах на Тай Дей на Нюен Бао:

— Ако искате, може и вие да докоснете Копието, после това място на земята. Другите също.

Той се замисли:

— Искан ми се чичо да беше тук, за да го узакони.

— Какво ще ви стане? А и може да е някакъв вид защита. Не трябва да го смятате като някакво шибано обвързване със съдбините на Отряда.

Той помисли още малко, вероятно чудейки се дали не ги засмуквахме малко по-малко, после извика на другите Нюен Бао. Събра ги около себе си, обясни им, че имат избор и че приемането на благословията вероятно ще предложи мярка за защита след залеза на слънцето.

Много от Нюен Бао не харесаха идеята.

Свещаря подмина, водейки върволица претоварени, но безкрайно търпеливи волове.

— Ще благословиш ли и животните? — той беше саркастичен, но аз се чудих дали не си заслужаваше. Сенките рядко тормозеха животни в света отвън, ако човешката плячка беше налице. Но ние вече не бяхме в онзи свят.

Нюен Бао спореха разгорещено, но така тихо, че не можех да доловя и дума. Накрая на Тай Дей му писна.

— Всеки от вас да постъпи, както желае — той прекрачи напред, плесна ръката си върху върха на Копието, клекна и докосна черния път, после стана и зае мястото си до мен. Очаквах Стареца да започне да крещи всяка секунда, но той изобщо не се обезпокои да погледне назад.

Оплаквача се изтърколи край мен. Когато той се протегна за Копието, аз го вдигнах.

— Продължавай. Само за приятелите на Отряда — докоснах всеки от черните му козли по муцуната с върха на Копието.

Дългата сянка пристигна. Господарят на сенките изглеждаше парализиран. Очите му се взираха в безкрайността. Бях виждал този втрещен поглед преди, но само от хора, понесли твърде много ужас на бойното поле.

Петдесет човека може да не звучат като голяма група, но като прибавите всичките животни и каквото е необходимо за осъществяване на дълго пътуване, това се превръща в доста добър парад. Стареца и Господарката бяха почти на върха, когато Червенокосия и Кофата дойдоха като ариергард. Червенокосия попита:

— Искаш ли и ние да докоснем онова нещо?

— Ако мислиш, че ще помогне.

— Ще му отдам чест, ако е онова, което ми трябва, за да оцелея през следващите три-четири нощи.

— Ще се разбере. Трябва да побързам напред. — Към този момент всички Нюен Бао бяха взели едно или друго решение и процедираха със знамето според собствения си избор.

Извърших набързо ритуала и аз, с помощта на Червенокосия.

Докато се приближаваше до върха, Знахаря спря, но не ми даде възможност да го настигна. Добрият стар Мъргън щеше да излезе начело, където да е първият, когото да сритат по главата само защото капитанът трябваше да изчака войниците да приспособят пътя, така че талигите и каруците да преминат склона.

— Извинете, простете ми — казах аз, разминавайки се с братята инженери. — Свършете работата си добре, така че да не се налага да я повтаряте по пътя на обратно.

Много хора стояха наоколо, наблюдавайки. Конструирането не беше тяхната сила. Не усещаха порив да научат занаята към тази късна дата. Лебеда ми каза:

— В крайна сметка, влаченето на тази носилка не беше толкова лоша идея — Бесния, обаче, пухтеше. Бесния Корди беше добър човек. Чудех се колко ли тъгуваше за него Радишата. Мислех си дали бе прекарала много време, опитвайки се да разбере защо той не се завърна.

Не вярвам да беше от уважение към Прабриндрах Драх.

Но какво си мислех аз нямаше никакво значение.

Ловеца беше будна и нащрек. Тя ме погледна в очите. Стори ми се, че щеше да ми се усмихне, ако можеше да използва устата си.

— Искам си Дремльо обратно — казах ѝ аз. Тя не отговори. Просто си лежеше там и гледаше с весели пламъчета в очите.

Когато настигнах Стареца и спрях да пухтя, попитах:

— Изпрати ли някой да огледа мястото, където ми се стори, че забелязах коня си?

— Изпратих цял отряд. Потеглиха едновременно с нас — той погледна надолу по пътя. — Какво ги бави толкова много?

— Всички са генерали и не си дават зор — Господарката, забелязах аз, беше обърнала жребеца си назад и наблюдаваше света от новата ни позиция. Хората в Наблюдателницата вече работеха. От огньовете, разпалени навсякъде, се издигаше дим. Повечето от най-

западните принадлежаха на сенчестите, постепенно пропълзващи обратно към обработваемата земя. Небето беше покрито с облаци. Чудех се дали щеше да ни завали.

— Какво е това? — попита Знахаря.

— Кое?

— Там, долу. На пътя към твоя лагер.

— Ти виждаш по-добре... Забелязах го. Малък облак прах. — Някой, вероятно няколко човека, вървяха към моя лагер. Бяха твърде далеч, за да разпозная някого. Изглежда много бързаха.

Каруците се затъркаляха. Клетус, Лонго и Лофтус започнаха да се поздравяват гръмогласно. Козите забляха. Воловете нададоха волските си оплаквания. Хората закълнях. Колоната започна да скърца напред.

— Води, Знаменосецо — каза Знахаря. — И не забравяй, че тези кози не могат да бягат толкова бързо като теб — той си сложи шлема. Заклинанията по него оживяха.

Тръгнах напред, развял знаме. Знаех, че то щеше да стане дяволски тежко, преди това да е приключило. Раницата вече ми тежеше. Размърдах рамене, опитвайки да наместя ремъците по-удобно.

Пристъпих в равнината и положих крак на пътя. Побитите камъни напред блещукаха дори при слънце, скрито иззад облациите.

Земята се разтърси точно когато Знахаря и Господарката потеглиха след мен. Паднах на едно коляно, но земетресението не беше силно. В действителност се долавяше едва-едва. Смутен, аз станах и тръгнах отново.

— Първото от известно време насам — казах на Тай Дей. — Хвана ме неподготвен.

Господарката и Стареца не изглеждаха притеснени, така че предположих, не биваше да се тревожа и аз.

Пътуването стана тихо, след като всички стигнаха до равнината. Бяхме твърде нервни, за да говорим. Но след около миля Господарката каза:

— Предупредете всички да не напускат пътя. Докато оставаме на него, нищо не може да ни навреди.

Знахаря вдигна ръка, за да сигнализира за спиране. Отпуснах дръжката на копието върху пътя. По дяволите, това нещо натеза твърде бързо. Стареца предаде назад по редиците думите на Господарката. Той не я попита нищо. Нито пък я разсея изобщо. Коемо можеше да означава, че тя се концентрираше напълно. Скоро след като възобновихме движението си, стигнахме място, където пътят се разширяваше в голям кръг. Място за разполагане на лагер, реших аз. Господарката, в една от редките ѝ забележки, потвърди предположението ми. Който и да бе създал равнината, е разбирал опасностите ѝ.

Беше почти пладне, когато накрая стигнахме до каменна колона, намираща се достатъчно близо до пътя, за да бъде разгледана. Състоеше се от същия камък, като повърхността на равнината встрани от пътя. Блещукането идваше от метални символи, вградени в камъка. Представляваха букви, това беше доста ясно, но нито аз, нито кой да е друг можехме да ги разчетем.

Това е някакво безсмъртие.

Подскочих.

— На това място има голяма сила — каза Господарката.

— Не думай.

Земята потрепери отново, не по-силно от последния път, но достатъчно, за да изнерви всички. Тези вибрации можеше да бъдат предвестници на нещо по-лошо. Обаче, забелязах аз, нито една от колоните не е била съборена от жестоките земетресения през последните години.

Знахаря почти не обръщаше внимание на камъка. Продължаваше да се вира напред. Сега ясно се виждаше, че там, отвъд гората от камъни, наистина има някаква масивна конструкция. Вече изглеждаше голяма колкото Наблюдателницата.

Стареца напредваше упорито през целия ден, без да се щади. Той ме отмени за знамето, закрепвайки дръжката му в стремето си. Накрая спря в един от кръговете, които се появяваха на всеки пет мили. Миряса само защото Господарката настоя, че беше време. Стареца искаше да продължава. Но сега колоната се простираше на цяла миля и животните се нуждаеха от почивка и вода по-отчаяно и от хората.

Проверих облаците, чудейки се дали ще завали и можехме ли да съберем малко вода. Носехме си немалко количество, но животните консумираха доста и имах чувството, че щяхме да ожаднеем, преди да започнем да изгладняваме.

Капитанът свали шлема си и по-неудобните части от бронята. Не беше толкова привързан към Създателя на вдовици, колкото Господарката към своето въплъщение. Тя прегъна коляно, за да ѝ е по-удобно, и също се освободи от шлема, а после разтърси коса. Знахаря се вираше в далечината. Той попита:

— Усещаш ли нещо за онова място?

— Там има голяма сила.

— „Там има голяма сила“ — измърмори Знахаря. — Започва да се повтаря.

— Това ли е скривалището на Кина? — намесих се аз. — Или Катовар? Или и двете? Или никое от тях?

— Ще ти кажа, когато стигнем.

— Позволи ми да те отменя — каза ми Червенокосия, предлагайки да вземе знамето. Той заби основата му и се облегна на него.

— Къде, по дяволите, беше през последните петдесет мили?

— Петдесет? Позволяваш на въображението си да изпревари задника ти.

— Сториха ми се петстотин, влачейки това нещо.

Червенокосия се подсмихна.

— Обзалагам се, че не сме изминали и петнадесет — той се забавляваше. За моя сметка. — Мислех си, че ще бъдеш във форма

след всичките онези пътешествия насам, за да се подмазваш на Стареца.

— Червенокос, не съм в настроение за това. — Искях да държа под око и ухо Господарката и капитана, които се отдалечиха, след като Червенокосия се натрапи.

— Не ме оставяй да те дразня, синко. Просто си мисли каква чудесна нощ ни чака.

Зад нас Нюен Бао бяха събрали глави, обмисляйки тези възможности. Много бамбукови пръти стояха под ръка. Свещаря сформира група за запалване на лагерен огън, който трябваше да е издигнат над повърхността на равнината. Господарката изказа идеята, че на пътя вероятно няма да му хареса да бъде изгорен. Тя предположи по време на пътуването, че той може да е жив по свой си начин.

Искаше ми се да има начин да погледна в ума ѝ. Тя се концентрираше изцяло, откакто стъпи в равнината. Разсъжденията ѝ щяха да бъдат интересни. И сега ги споделяше със Знахаря. А Червенокосия ме държеше настрана.

— Задръжте там — заповяда Знахаря на Свещаря. — Вървете напред и стъкнете огъня високо. Но не го палете. Ще ядем студена храна, ако можем.

По дяволите. Не се бяхме хранили добре, откакто напуснахме Талиос, но пастърма и бистра водица представляваха стъпка отвъд лошото.

— Червенокос. Имаш ли си работа за вършене?

— Да, Капитане.

— Позволи ми да те видя как я вършиш. — Знахаря се обърна, пак се наклони към Господарката и се вторачи в основите на колоните. Бях готов да се обзаложа, че опитваше да се изправи срещу съмненията си. Право напред вероятно беше кулминацията на многото пъклени години, започнали от онова, което, подозирам понякога, може да е било моментно хрумване на човек без никаква представа какво да прави после и комуто беше много трудно публично да променя мнението си.

Започнах да обикалям периметъра на лагерния кръг. Където и да погледнех, изгледът беше един и същ. При заоблачено небе човек губи ориентация.

— Знаменосецо? Добре ли си?

— Синдаве! Съжалявам. Предполагам, че съм по-притеснен, отколкото си мислех. Изобщо не забелязах, че приближаваш.

— Мястото има това въздействие, нали? — останах с впечатлението, че той щеше да е призрачно бледен, ако имаше възможност. — Мисля, че трябва да видиш нещо.

— Добре — последвах го през блъсканицата от животни и хора, всички опитващи се да установят лагер, без да се избутват един друг от кръга или да повреждат пътя.

— Там — ми каза Синдаве, сочейки натам, където пътят напускаше кръга от южната страна — забелязах го само защото водеше към огромната структура в далечината.

— Дупка? — това беше всичко, което виждах. Дупка в пътя, пет пръста широка и една стъпка дълбока. Може би повече. Светлината не беше достатъчно добра, за да покаже дъното ѝ.

— Да. Дупка. Може да е огромен изблик на вяра или просто въображението ми, но ми хрумна, че би могла да е свършеното място за поставяне на знамето.

— Със сигурност. — Бях ли преминавал оттук преди? Дали имаше дупка? Не можех да си спомня. Но възможността да оставя прокълнатия прът за известно време несъмнено беше привлекателна. И нарастваше все повече, докато втренчено зяпах.

Пуснах долния край на знамето в дупката. То потъна стъпка и половина.

— Това е добре — прошепнах аз. — И е свършеното място за него. Ако приемем, че Стареца няма други идеи — протегнах се. Не бях влачил знамето през целия ден, но го носих повече от всеки друг.

Синдаве изсумтя. Прозвуча нервно.

Аз също го усетих. Още един земен трус.

— Да се надяваме, че не е подготовка за някой по-голям.

Загледах се надолу към основата на Копието. Пътят го държеше здраво. Но когато го поставих там, имаше половин пръст луфт.

Опитах да го изтегля.

Не помръдна.

Вече не трептеше изобщо.

— Мамка му!

Синдаве пробва да го извади. Спря, преди да е получил херния.

— Няма проблем — измърморих. — Ако трябва, просто ще го срежа. Утре.

Проверих Стареца и жена му. Все още стояха рамо до рамо, взирайки се на юг, като сега си разменяха нарядко дума или две. Дори без шлемове изглеждаха доста зловещи.

Тай Дей се материализира, за да ми каже, че е устроил нашия лагер и е приготвил храната. Изражението му беше толкова невъзмутимо, че бях сигурен колко много е ядосан. Аз тук се шляех навън, забавлявайки се, докато той си беше вкъщи, съсипвайки се от работа.

— Ако можеше да ти пораснат цици и да изгубиш наденицата, щях да се ожена за теб. — Друг слаб трепет раздвижи камъка под нас. Прошепнах:

— „И земята се разтърсва, когато ходят те.“

— Какво? — попита Тай Дей.

— Нещо от една история, която чух като дете. За древни богове, наречени титани. Просто си мислех колко далече съм стигнал оттогава. — А може би гигантите бяхме ние.

Знаех, че сънувам, защото луната беше пълна и над главата ми нямаше облаци. Но между мен и света се мерзелееше някаква мараня, защото луната беше точно в центъра на облак светлина, реещ се през небето, без да се издига право нагоре по начина, по който това се случваше в детството ми. Призрачната, синкава светлина издаде неспокойните сенки, кръстосващи границите на кръга, носещи се наоколо, една след друга, стотици. Стори ми се, че чувах, от хиляди мили разстояние, Дългата сянка да хленчи без отдих.

Една голяма сянка напираше през границата на кръга недалеч от мястото, където наблюдавах. Нещо ѝ пречеше да влезе. Тя се разстиляше върху онази невидима повърхност. Спомних си случая, когато докоснах сянка, докато бродех в призрачния свят.

Започнах да откривам следи от страха, който отсъстваше, откакто се изкачих в равнината.

Онази сянка изглежда бе вманиачена по мен. Извърнах се и опитах да я забравя. Вдигнах очи. Смътно наподобяващи риби силуети се движеха напред-назад срещу разсеяната лунна светлина. Подобна би трябвало да е гледката, ако си рак на дъното на морето. Не знаех дали беше истински сън. Усещаше се по този начин. Ако наистина беше, значи сенките можеха да се издигат над повърхността.

Дресираните сенки внезапно изчезнаха, сякаш тласнати от някаква воля.

Луната беше преминала своя зенит. Вероятно заради това.

Или може би се уплашиха от създанията, които излязоха на черния път, идвайки от посоката, накъдето вървахме ние. Бяха с човешка формата от кръста надолу и от дясната им страна. Техните глави и леви половини бяха маскирани с шалове и изглеждаха сякаш направени от полирани месингови люспи от риба. Бяха трима. Приличаха на могъщи духове.

Моят приятел голямата сянка не избяга с другите. Някак започнах да я усещам, сякаш имах връзка с нея. Беше ужасяващо.

За един кратък проблясък долових място за мъчение, болка върху болка, докато напяваха жреци.

Надигнах се от сламеника. Отидох да заста на знамето, лице в лице с духовете. Те оставиха шаловите да се свлекат от лицата им.

Не знам защо. Помислих си: „Вие, копелета, сте твърде грозни. Разкарайте се от пътя ми. И спрете да се месите в моя сън.“ Имах чувството, че ако са част от легенда или нещо подобно, те трябваше да са нещо като Десетте, Които Били Покорени на Господарката, демони или магьосници крале, които са били поробени от някаква сила, по-голяма и по-тъмна от тях. „Вървете си. Разкарайте се оттук. Вие сте мъртви. Останете си така.“ Протегнах се за Копието, почувствах го като живо в призрачната ми ръка. „Вървете си.“

Трите грозни брутални маски се наклониха леко към повърхността на пътя. Поне аз си мисля, че са маски. Надявам се. На никой, толкова грозен наистина, не би трябвало да му се позволява да изпълзва от люлката.

Те скръстиха ръце пред себе си. Започнаха да се оттеглят. Правеха го, без да движат краката си.

Странно.

Мъждукаха нереално, докато се стопяваха в далечината.

Обходих периметъра на кръга. Сенките започнаха да се връщат. Моят домашен любимец повтаряше движенията ми, неизменно притискайки се към бариерата. Там усетих голям глад. Бях изненадан да открия четири пътя, водещи извън кръга, които наподобяваха основните посоки на компас.

Как така разклоненията на изток и запад не бяха видими в будния свят?

Ревът на видоменителката проникна в призрачния свят. Козите и воловете запротестираха. Мъжете на пост, вече уплашени до посирание от гледката как сенки се опитват да пробият бариерата, проклинаха добитъка. Мнозина отидоха да налагат пантерата. Някой извика:

— Какво, по дяволите, е това? — и посочи към знамето. Липсата на светлината го правеше неясно. Меко се понесох натам.

Бял гарван беше кацнал на напречника, очевидно спейки. Което незабавно повдигна сто въпроса.

Дали там не беше друго мое аз, наблюдаващо от време на време? Птицата създание на Кина ли беше? Или на Ловеца на души? Как бе

стигнало до тук, през нощта, от света отвъд Портата на сенките? Бях забелязал огромни сенки, обикалящи наоколо... но не видях такова нещо, когато сега гледах към луната. Всъщност, луната вече не грееше. Онова, което съзрях, беше тесен сърп луна, тъкмо започнала да изгрява.

Още въпроси.

Пантерата изрева отново, този път в изненадана болка. Връщаха ѝ, задето подплаши животните.

Зарях се назад, където Знахаря и Господарката бяха устроили леглата си. Той хъркаше. Тя беше напълно будна. Някак усети преминаването ми и се опита да ме проследи с поглед. Изплъзнах ѝ се след няколко крачки. Промъкнах се между клетките. Дългата сянка също беше напълно буден. Ридаше тихо и трепереше. Не мисля, че беше останало нещо от някога ужасяващия, побъркан магьосник.

И Оплаквача будуваше. Осъзнах, че напоследък не беше вдигал шум. Докато наблюдавах, Оплаквача се опита да изпусне характерния си див писък, но не излезе нищо.

Какво му беше сторила Господарката?

Ловеца на души бе тази, която наистина исках да проуча. И тя будуваше, когато я открих. Все още бе овързана и със запушена уста — до степен, която би ме докарала до ръба на лудостта, но тя изглеждаше толкова щуро весела, както в най-добрите си дни. Усети ме така лесно, както сестра си. Очите ѝ ме проследиха. Те като че ли се смееха, изпълнени с тайно познание. В действителност получих ясното усещане, че поискаше ли достатъчно силно, можеше да се изплъзне от плътта си и да ме преследва. Не можеше. Но желаше да си мисля, че би могла да го стори. Играеше си с мен дори и при сегашните ѝ обстоятелства.

Това не ме обезпокои толкова много, колкото нейната самонадеяност. Ловеца изобщо не беше изплашена или дори притеснена.

Това трябваше да бъде предадено на капитана и лейтенанта.

Понесох се покрай границата, чудейки се дали трябваше да отида да видя Сари или да се заема с някоя от стотиците задачи, които гонех, докато бродех в призрачния свят. В действителност не исках да правя нищо друго, освен да спя. Моята лична сянка се блъсна в бариерата. Имаше някаква емоция там. Но не можех да кажа дали

нещото искаше да говори с мен или да ме изяде. Накара ме да се почувствам, сякаш бях обърнал внимание на просяк, който после отказва да ме остави на мира.

Подминах изнервен Нюен Бао, дебнещ с котешка стъпка, с приготвен меч. Хората от блатата се притесняваха от нашата мисия повече, отколкото мнозината придружаващи ни талианци, въпреки традиционния им наслоен страх от Катовар.

Безсънието беше всеобщ проблем. Спрях, за да подслушам шушукането на Кинжала, Бесния и Уилоу Лебеда. Там обаче нямаше предателство. Лебеда, верен на себе си, разказваше истории за духове. Щеше ми се да мога да разказвам повече за човека. Той беше скица.

Прабриндрах Драx също будуваше, между тях, но очевидно не заедно с тях. Не участваше в разговора.

Зарях се край гарвана. Той ме усети. Изграка тихо веднъж, отвори за момент червено око и възобнови дрямката си. Но гракна отново остро, когато реших да пробвам способността на бариерата да ме задържи.

Без да знам как, получих съобщението, разбрах, че настояваше да скитам само като летя над защитената зона.

Крилата бяха там, на разположение, но не избрах да ги надяна. Продължих да обикалям лагера. Никакви духове не ме наблюдаваха от кой да е път. Източният и западният ставаха все по-невидими, докато обратният на север оставаше твърд, незаплашителен, дори приканващ. Моята спътница сянката също не можеше да ме докопа там. И пътищата бяха защитени.

Отправих се на север. Не бях сигурен какво възнамерявах да правя, макар да ми хрумна идеята да посетя още веднъж Сари.

Много преди да успея да го сторя, бях издърпан обратно в плътта.

Но в последния миг мярнах нещо друго, което ме заинтригува — точно пред Портата на сенките.

Знахаря беше неприятно ведър и бодър следващата сутрин. Господарката носеше потайна усмивка. Трябва да си бяха измислили някакво усамотение за няколко минути.

— Защо си толкова мрачен? — попита Знахаря.

— Изобщо не успях да спя.

— Нервен ли си? Половината от хората се жалват, че не са спали изобщо.

— Призрачна разходка.

— А. И си видял нещо интересно, иначе нямаше да си в такова отвратително настроение.

Разказах му всичко, с изключение на белия гарван. Подчертах убеждението си, че Ловеца беше твърде ведра за човек в нейното положение.

— Тя крои нещо.

— Тя е родена, кроейки интриги — каза Господарката. — Манипулираше хората, преди да може да говори. Не се тревожи за това.

— Ял ли си? — загрижи се Знахаря.

Кимнах.

— Тогава хайде да ги вдигаме и да тръгваме.

— Изчакай, докато ти сервирам един последен нюанс на добро настроение от среднощната ми разходка. Помниш ли онези хора, които видяхме да бягат към моя лагер, докато изкачвахме хълма вчера? Познай кои са. Ако споменеш някой друг, освен Гоблин, Едноокия и Гота, ще сгрешаш. Не мога да се върна във времето, за да разбера, но спокойно мога да се обзаложа, че искаха да ни настигнат, преди да дойдем тук.

Знахаря изгуби усмивката си.

— Подочу ли нещо?

— Много хъркане. Бяха заспали. Гоблин измънка нещо, но не беше на език, който разбирах.

— Пътят е отворен — отбеляза Господарката. — Би могъл да отидеш да ги вземеш.

— Едва ли е практично — каза Знахаря. — Дори и един от нас да язди на обратно, останалите ще трябва да останат тук да чакат. Половината от припасите ни ще отидат, ако се заседим.

— Можем да се върнем всички.

Нито Стареца, нито аз отговорихме, но и не трябваше. Така или иначе тя нямаше това предвид. Просто изброяваше алтернативите.

Имаше достатъчно светлина, за да видим най-близките до нас камъни. Буквите по тях започнаха да блестят. Те не сияеха през нощта. Чудех се как ли успяха сега с толкова малко светлина.

— Разтревожен съм — каза на Знахаря.

— Както и аз. Но се налага да направим избор. Мислиш, че е редно да прекратим мисията, защото блудните синове са изпъзели от дупките си? — той се обръщаше към Господарката. — Така ли?

— Не. Ще бъдат там, когато се върнем.

Надявах се увереността ѝ да се оправдае. Нашето заминаване даваше възможност на всякакви беди да се развилнеят там.

— Хайде да ги подкараме — каза Знахаря. — Грабвай пръта си и тръгвай по пътя, Знаменосецо!

Когато отидох и се опитах да вдигна знамето, то излезе, сякаш никога не е засядало. Онова място напред сякаш изобщо не приближаваше. Ето защо мразя откритите пространства. Можете да вървите с дни, без пейзажа изобщо да се променя.

Настроението на Знахаря ставаше все по-мрачно. Ставаше все по-нетърпелив да напредва. Следобед, когато ме отмени в носенето на знамето, още по-усилено задрапа напред. След известно време попитах Господарката:

— Мислиш ли, че е добре да го позабавиш малко?

— Какво? — не беше забелязала, дълбоко вгълбена в своя вътрешен свят.

— Него — посочих аз.

Тя пришпори жребеца си напред.

Продължих да се влача. Може би дори малко позабавих темпото. Не изпитвах подтик да се втурна напред, след като знамето не беше в ръцете ми. Всъщност, светът зад мен с течение на времето ставаше все по-привлекателен, небето потъмняваше, а равнината изобщо не се

променяше. Единственият цвят навсякъде наоколо беше в нашата група, ако не смятате златните символи по колоните.

Господарката настигна Стареца. Не чух размяната на реплики. Подозирах, че беше малко остра. Той погледна назад към мен, сега разбирайки как бях дърпал толкова рязко напред.

Продължи да ме гледа, докато го настигах.

— Сега искаш ли си нещото обратно?

— Още съм схванат от предишното носене. Тъкмо започна да се концентрираш.

Той изсумтя. И следващият кръг, до който стигнахме, се оказа нашето място за нощувка. Скоро след като се установихме, хората започнаха да се струпват пред южния път, за да изучат крепостта отпред. А крепост имаше със сигурност, частично разрушена. Разговорите се въртяха около темата дали на следващия ден щяхме да стигнем до нея и щеше ли Стареца да се върне, ако не го направехме. По този въпрос нямахме причина да бъдем оптимисти. Толкова близо до целта си, Стареца щеше да бърза напред и да се тревожи за глада, когато му дойдеше времето.

Този път запалихме лагерни огньове и се насладихме на топла храна. Всички се нуждаехме от повдигане на духа. Отсега щяхме да разполагаме с прясно месо, защото нямаше как да храним и поим животни, които не вършеха никаква работа.

Това е жесток свят за добитъка.

— Има ли нещо в митологията, което да ни каже каквото и да било за мястото пред нас? — попитах Тай Дей.

— Не. Поне не и по начин, който да забележим.

— Сигурен ли си? Твоите приятели изглежда се чувстват наистина неудобно.

— Безпокои ги всичко, особено тази равнина. Могат да видят, че това е място, което не би трябвало да съществува. То не е естествено.

— Не думай!

— Изграждането на нещо толкова грамадно би отнело хиляда години на цяла нация. Няма такова съоръжение, което да е за добро.

— Не разбирам.

— Само много голямо зло може да остане с една-единствена цел, толкова безгрижно за цената, за да създаде нещо толкова безусловно безполезно. Виж злината на магьосника Дългата сянка. Той похарчи

цяло едно поколение за построяването на своята крепост. Тя е нищо в сравнение с тази равнина.

Той имаше право.

Пристъпих към бариерата и се втренчих в безбройните блещукащи колони.

Внезапно рояк сенки изпърха през лагера ни. Подскочих. Както и всички останали. Ято гарвани направи кръг, премина отново пред слънцето и отлетя на север. Всички, без един. Птиците бяха необичайно тихи. Никакво грачене не се разнесе след тях.

Изостаналият се настани върху колона, почти на една линия с крепостта отпред. Той се разтъпка, протегна крила и се разположи така, че да ни наблюдава.

Пуф! Огнено кълбо се стрелна към гарвана. Пропусна. Явно не беше изстреляно от майстор гарваноубиец.

Скочих, сграбчих Хриптяция за рамото, почти го завъртях. Но не стигнах навреме, за да му попреча да изстреля още едно кълбо.

То закачи горната част на колоната, където беше кацнал гарванът. Рикошира леко вляво и нагоре, след като отчупи парче камък, и се заби право в грачещата, пляскаща с крила птица. Последва експлозия от черни пера.

Земята се разтресе.

Това земетресение беше голямо. Паднах. Както и повечето от другите. Животните мучаха и ревяха. Нюен Бао скимтяха един на друг. Равнината сякаш блещукаше и се клатушкаше около нас. Господарката пристигна с големи крачки, в съвършено спокойствие, както личеше, напълно невъзмутима. Но изрита дъртия Хриптяц така силно, че той се прекатури.

— Идиот! Можеше да ни избиеш всички — тя плесна с ръце по бедрата си и се зае да изучава наранената колона. Не приличаше на жена, която беше убедена, че е на косъм от смъртта. Внезапно се обърна и изкрещя: — Овладейте тези животни! Каквото и да става, не им позволявайте да напускат кръга.

Един вол веднага се превърна във вечеря, защото бе решил да избяга. Хората приеха заповедите на Господарката буквално.

Равнината се надигна още веднъж, после настъпи спокойствие. За няколко секунди там не се чуваха звуци и нищо не помръдваше.

— Вижте — каза някой, нарушавайки мълчанието.

Част от далечната крепост изглежда се свличаше надолу. След време ни застигна далечно бучене, дълго след като облакът скри мястото.

Хриптящия се закашля:

— Мамка му! Аз ли го направих?

Господарката беше много заета. Раздаваше сопнато заповеди. Хората се суетяха в изпълнение на списъка ѝ за доставка на привидно несвързани неща. Аз обикалях около периметъра, докато чаках да схвана какво правеше тя. С изключение на разстилащия се в далечината прах, мястото изглеждаше като преди. Когато стигнах до пътя, водещ на юг, открих място, където да оставя знамето. Възползвах се от възможността.

Върнах се при Господарката и наблюдавах над рамото ѝ, докато тя приготвяше прах с ръждивочервен цвят, който се въртеше пред нея в мързелив магьоснически вихър. Тя го разгледа за момент, после го изпрати да се изплиска в невидимата бариера, защитаваща ни от равнината. Прахта се превърна в течност. Потече надолу по бариерата, очертавайки я.

Показа още, така отчетливо като неизбежна смърт, дупките, които огнените кълба на Хриптящия бяха пробили. А слънцето вече щурмуваше хоризонта.

Хриптящия събра няколко мрачни погледа. Кашлицата му се влоши, но никой не показва съчувствие. Господарката държеше всички твърде заети, за да стане грозно.

Ятото гарвани се завърна за втора обиколка, като се смееха през целия път. Обиколиха веднъж, после отлетяха на север завинаги.

Начинът на Господарката да се справи със смъртоносните дупки не беше впечатляващ. Не приложи никакви големи и пищни магии. Свали парцаливото кожено яке на Хриптящия от него, отрязва парчета, смачка ги на топки и запълни дупките. После използва някакво дребно заклинание, за да ги залепи.

Дори и тя не изглеждаше сигурна, че поправката ѝ е добро решение. Хвана Хриптящия за рамото и го завлече до определено място пред повредената бариера.

— Точно тук. И да не си мръднал. През цялата нощ. Ако нещо премине, твоите писъци ще предупредят останалите от нас. — Бам! Тя

го тръшна долу.

Не е добра идея да я ядосаш.

Докато се връщах там, където Тай Дей се бе установил, подочух да мърморят молитви хора, които рядко се държаха така, сякаш боговете са нещо друго, освен напаст.

Така е в Отряда. Виждате малко свидетелства за религиозна нагласа. За повечето от нас цялата вяра се съдържа в острието. Чичо Дой беше прав за това. Но неговият подход беше твърде мистичен.

Може би Копието на страстта някога е било светиня, забравена с времето. Всяка информация за това щеше да е в анализите, скрити в Талиос.

Ние не сме наистина безбожна банда. Просто сме от типа хора, които игнорират боговете, вероятно с подсъзнателната надежда, че и те няма да ни забележат.

Очевидно, в случая на Кина, това не работеше. Не помагаше дори и преди да знаем, че тя съществува. Половината хора не вярваха в Кина дори и сега. Кое то всъщност нямаше никакво значение. Кина вярваше в нас.

Пряското месо значително повдигна духа. Но настъпващата тъмнина го смаза отново. Самият аз не чаках нощта с нетърпение. Обърнах се към Тай Дей:

— Току-що осъзнах нещо, братко.

Той изсумтя.

— Почти всички важни събития в живота ми стават през нощта. Дори съм роден точно около полунощ.

Тай Дей изсумтя отново, но този път ме погледна с някакво любопитство и може би малко изненада.

— Какво? Това част от предсказанието на Хон Трей ли е или какво?

— Не. Но може да каже нещо за твоите пътеводни звезди.

Леле-мале! Те се оставят на астрологията да ги води, така ли?

Как не бях дочул по-рано?

— Имах лош ден. Ще си лягам. — Вероятно тази нощ щях да получа възможност да видя моята Сари.

Звезди. Бях виждал някои от тях. След като заспах, излязох от себе си и преминах през същия мрачен свят като през предишната нощ. Озовах се точно там, в кръга на равнината, с моята лична сянка, кръжаща около защитната бариера, докато десетки нейни другарчета се опитваха да преминат през дупките, прогорени от Хриптящия. Старото приятелче седеше там, където Господарката го беше паркирала, ококорен и треперещ.

Звездите, които видях, висяха над неясните очертания на разрушената крепост. Те оформяха съзвездието, което бе тема на една дискусия с майка Гота преди известно време. Пълното съзвездие. Чудех се, защо не го бях забелязал през предишната нощ. И поради каква причина го виждах сега. Предполагаше се небето да е силно заоблачено.

Немалко от виждането и мисленето ми напоследък изглеждаха доста избирателни. Това само по себе си вероятно заслужаваше известен размисъл.

На юг като че ли мъждукаше светлина. Или може би беше просто звезда, прихваната между зъбери на постройката. Каквото и да беше, то изчезна. А когато поех на юг с намерение да се стрелна напред, открих пътя блокиран не само от духовете, които видях преди, но и от смътно доловими десетки силуети, стоящи зад тях. Този път бяха много по-силни. Нямах да си отидат, когато им заповядам. Не веднага. Правеха жестове и вероятно се опитваха да изговарят думи зад грозните си маски. Бях уверен, че се опитваха да предадат нещо. Какво, не беше ясно.

Предупреждение, може би.

Не продължих по южния път.

Размотавах се около периметъра. Пътищата на изток и запад бяха отворени. Осмелих се да измина кратко разстояние по всеки. Оставаха си достатъчно реални, но не ми се щеше да изчезнат, докато се движех

по тях. Върнах се обратно при бандата, после поех на север. Щях да отида да видя какво ставаше по света.

Около Наблюдателницата се спеше здраво. Дори неколцината часовои подремваха. Отбелязах си ги наум, когато разпознах лицата.

Открих Гоблин и Едноокия да хъркат в собствения ми бункер под Портата на сенките. Гота беше будна, но със затворени очи, докато мърмореше над молитвен шал, смътно наподобявайки онези, които използват някои гуни-секти. Но тя държеше своя сгънат в скута си и движеше върховете на пръстите си по него леко, сякаш четеше с допир. Гота шептеше продължително на Нюен Бао, но не можех да я разбирам, дори когато застанах до нея.

Тя скочи, огледа диво наоколо, очевидно усещайки ме. Във вярванията на Нюен Бао има елементи от култ към предците. За тях духовете несъмнено са много истински. Гота започна да задава на въздуха въпроси.

Тя изглежда мислеше, че бях или духът на нейната майка — Хон Трей, или на дядо ѝ — Као Ки, споменаван като магьосник в устните истории на семейството, които ми разказваше Сари. Когато той изобщо се споменаваше, то беше със слабо притеснение. Всички ние имаме подобни чворове в нашите семейни дървета. Некромант, способен да сътвори собствена сянка, би представлявал особено чепат клон. Не обърнах голямо внимание. Исках да видя дали са направили нещо с чичо Дой. Би трябвало да го приберат и да се захванат да го излекуват.

Не успях да намеря чичо. Открих груб знак, надраскан с въглен върху прогнила дъска с разкривения почерк на Едноокия.

Хлапе, това е капан.

Ах, ти...

Искаше ми се да разтърся малкото лайно, за да го събудя, и да го попитам, какво има предвид. Опитах. Може би му причиних кошмари. Той изпъшка и започна да се мята. Но не направи нищо друго. Побеснях.

Ами ако беше вярно?

Какво можеше да е? И от кого?

Ловеца? Затова ли изглеждаше толкова щастлива? Или Кина? Дали богинята не ни искаше вилнеещи в света, заплашвайки да доведем Годината на черепите? Но тя ходатайстваше за нас преди, за да се увери, че оставаме в играта.

Но ако не беше Кина, кой бе напълнил главите на цяла една страна с непреодолим, ирационален страх от Отряда?

Бях объркан. Отново опитах да разтърся Едноокия. Не извадих повече късмет и този път. Още бесен, профучах навън и се насочих на юг. И се натресох в стена от мъртвешко зловоние, толкова мощна, че се олюлях. Кина. Много наблизко.

Мимолетно зърнах гладка абаносова кожа, торс с много гърди, половин дузина ръце, махащи във въздуха като краката на преобърнат бръмбар. Получих неясното впечатление, че тя се опитваше да се промуши през воала между моя призрачен свят и нейния. Стори ми се решена да предаде важно съобщение. Или може би просто искаше да прескочи и да ме излапа.

Не разбрах коя от двете възможности беше. Не можех да остана там. Кина носеше твърде много страх със себе си. Избягах. Без план. Без мисли изобщо. Просто се магнах, бързо и обезумяло.

Озовах се в планините на север от Киаулун, бягайки от равнината с гърба напред, без да виждам къде отивам. Оттук звездите на Примката бяха невидими. Изобщо липсваха всякакви светлинки. Облачността ги прикриваше. Обърнах се, за да видя накъде се носех. Отблясъци на огънове надалеч от лявата ми страна привлякоха вниманието ми. Насочих полета си в тази посока. Каквото и да беше това, там трябваше да има хора. Нуждаех се от нещо човешко до себе си.

Там се намираще групата, която Знахаря бе изпратил за моя кон. Разпознах много от неспокойните мъже. Страхът живо присъстваше в техния лагер и беше голям. Навлязох сред тях, опитах се да почерпя топлина и комфорт, докато се съвзема за друг опит да се върна в тялото си. Никой не усети присъствието ми.

След като се почувствах готов, напуснах кръга светлина и бавно се отправих на юг, усилено опитвайки се да усетя Кина, преди да ме е намерила тя. Дали ще се опита да ме причака в засада отново?

Кой знае? Първо попаднах на чичо Дой.

В действителност, той се натресе на мен. Не създаваше повече шум от мен, докато изучаваше лагера. Доста добре за старо момче, което още би трябвало да лежи, лекувайки раните си.

Реших да разбера какво беше намислил. Това бе добро извинение точно сега да не влети в зъбите за демона.

Вероятно щеше да е по-привлекателна, ако се отървеше от огърлиците от отрязани пениси и бебешки черепи.

Чичо обикаляше покрай лагера, достатъчно близко, за да види всичко случващо се, и от разстояние, позволяващо му да не бъде забелязан от часовете, стига да не вдигне шум, падайки в някоя дупка. След минути стана ясно, че просто иска да види какво става, че не лагерът е истинската му цел. Той продължи в нощта, отправяйки се бавно на север.

Следвах го.

Дой изрови нещо от кесията си. То проблесна с мижави светлинки, по-незабележима от тази на светулка. Дой се допитваше до него често. Опитах да се доближа достатъчно, за да видя какво беше, но той оставаше с гръб към мен, независимо как маневрирах. Сякаш усещаше наблюдател, без да осъзнава факта. Тъмнината се сгъстяваше с отдалечаването от лагера. Но ние не бяхме сами там, навън. Отново и отново усетих присъствието на Кина, макар и никога много наблизо. За богиня тя не изглеждаше особено всезнаеща. Или може би не търсеше мен.

Ако Кина беше в планините, тя не можеше да ме спре по обратния ми път към моето тяло. Но сега не бях уплашен. А чичо бе започнал да се промъква по-бързо, решен спешно да стигне някъде. Какво би го накарало да дойде до тук в неговото състояние?

Скоро стана ясно. Той искаше да се възползва от факта, че Ловеца на души е доста заета.

Намери онова, което търсачите на Знахаря не бяха открили, вероятно поради светлинката, което държеше в ръката си. Скривалището не беше очевидно, защото го обграждаше воал от илюзия.

Първото указание беше пръхтенето на голямо животно. След минута разпознах коня си. И той ме забеляза, въпреки че бях невидим и не ме бе срещал от почти година.

Звярът имаше повече талант от чичо. Дой си мислеше, че животното се вълнува заради срещата си с него.

Чичо обаче беше по-добре настроен към будния свят от мен. Пепелявият жезъл скочи в ръката му, докато се пресягаше за нещо друго, преди аз изобщо да усетя нещо. Забелязах единствено потрепване на чернота в тъмнината. Реших, че е сянка, но не усещах студенината, показваща нейната близост.

Ние не бяхме единствените там, навън.

Пърхах насам-натам, опитвайки се да открия спотайващия се.

Вместо него намерих Дремльо. И Дъщерята на нощта. Бяха оковани към дърво, всеки за глезена, на десет стъпки разстояние един от друг. Нямаха огън. Разполагаха с буре за вода, което беше почти празно, и парче корав хляб, превърнал се в трохи. Ловеца бе планирала да се върне по-скоро. Дремльо стоеше буден, но изглеждаше дрогиран. Детето беше твърде малко, за да избяга. Очевидно, Дремльо не беше в състояние да дойде на себе си, за да опита.

Чух зад себе си звук от задушаване. Метал изтрака върху камък. Нещо голямо се срина в храстите.

Намерих чичо Дой на колене. Пепелявият жезъл се търкаляше на две стъпки от пръстите му. Лявата му ръка се протягаше към гърлото, дращейки парче черен плат. Той беше щастливец. Малцина някога преживяха подобни атаки.

Всичко необходимо бе цял един живот в обучение за подобряване на рефлексите.

Имаше Удушвач в тъмнината. А не можех да помогна с нищо.

Чичо Дой опря лявата си ръка на земята. С дясната достигна Пепелявия жезъл. Раните му го заставяха да остане неподвижен, но веднъж, след като си върна меча, можех да не се тревожа за него. Отидох да видя дали ще успее да подобря късмета на Дремльо. Намерих го нащрек и изплашен, но невредим. Изглеждаше готов да се бие. Беше сам.

Дъщерята на нощта бе изчезнала.

Разузнах наоколо. Детето и Измамникът се бяха измъкнали чисто. Не почувствах нужда да ги преследвам. Не сега. Но задачата щеше да оглави списъка с неща за вършене много скоро.

Хрумна ми идеята, че това не беше част от плана на Ловеца на души. Може би дамата е била измамена. Кина действаше бавно, но не

спираше да нанася удари.

Реших, че си заслужава за малко да се навъртам наоколо, докато Дой си събере ума и Дремльо възстанови душевното си спокойствие. Дремльо се окопоти пръв. Щом се почувства в безопасност, той реши да пусне една вода. Не усещаше, че аз и чичо бяхме наоколо.

Добре. Значи Ловеца знаеше какво прави, когато играеше Дремльо като слабичко момиче, преструващо се на мъж. Интересно. Дремльо беше успял да заблуди всички.

Трябваше да си поговоря с Кофата. Той трябва да знаеше нещо.

Долових полъх на Кина. Тя беше недалеч и приближаваше.

Дремльо подскочи, вдигна панталоните си и се заоглежда диво. Тя също усещаше богинята. Концентрира се видимо, обърна се бавно и се опита да идентифицира източника на притеснението. Но присъствието отслабна бързо. Кина вече нямаше интереси тук.

Дремльо престана да се озърта, когато застана насреща ми. Тя подскочи. Брадичката ѝ се издаде леко напред по начина, по който се случва, когато видиш нещо неочаквано. Тя примижа.

— Мъргън? Ти дух ли си или какво? Мъртъв ли си?

Опитах се да кажа не, но тя не можеше да ме чуе, така че разтърсих глава.

— Значи слуховете са верни. Ти наистина можеш да напускаш тялото си.

Кимнах, твърде смаян, за да се чудя как хлапето може да го приема толкова спокойно. Единственото нещо, което хората винаги са в състояние да правят, е да те изненадват.

Щом Дремльо можеше да ме види, това означаваше, че имаше как да предавам през разстояние. Дори и той да не ме чуваше. Докато си спомняше знаците на глухонемите, които се предполагаше да е научил. Но, доколкото си спомнях, той имаше проблем да ги разбира... Тя, Мъргън, тя.

Изобщо не привикнах с идеята още първия път, когато се изясни.

Започнах да използвам езика на пръстите без най-беглата представа какво можеше да проследи Дремльо. Възможно е да представлявах само някакво блестящо очертание от ектоплазма, което мирише като Мъргън.

Никакъв смисъл. Тъкмо започнах и дойде чичо Дой, привлечен от гласа на Дремльо. Движенията му бяха болезнено тромави.

— Спокойно, младежо — каза той. — Ти ме помниш. Аз съм от семейството на Знаменосеца. Търсех те — Дой беше толкова нащрек, колкото би могло да е човешко същество. Сигурно можеше да ме чуе как дишам. — Ти говореше на Знаменосеца. Защо го направи?

— Не знам. Хванат съм в капан. Дойде човек. Взе детето, което беше тук с мен. Изплаших се. Знаменосецът е мой приятел и наставник.

Сладкодумно дете. И старателно заредено със здравословна доза от мнителността на Отряда.

А аз бях добре зареден със здравословен товар от новини, които трябваше да стигнат до равнината. Налагаше се да вървя. Дремльо щеше да е добре с Дой. Направих знак за коня. След три опита Дремльо кимна. Надявах се, че това беше отговор.

— Бил си пленник на жената, караща гарваните да летят? — попита Дой. Последната част от изречението той изговори на Нюен Бао, сякаш беше име, подобно на Хилядите гласове, но Дремльо така или иначе разбра. Умно хлапе. Трябва да го е прихванало, навъртайки се около мен.

— Да.

— Тя остави ли нещо? Къде се криеше, докато беше тук? — Дой освободи Дремльо, но беше очевидно, че свободата на хлапето не беше неговата истинска грижа. Поведението му затвърди моята представа, че трябва да е имало сблъсък между Нюен Бао и Ловеца.

Започнах да се рея по-надалеч. Дремльо каза:

— Има пещера. Ей там. Но не сме стояли много дълго вътре — тя подсвирна чудата мелодия само от четири ноти. Моят кон изпръхтя в отговор. Не можеше да дойде, естествено, защото самият той беше пленник.

Насочих се към равнината.

Кина търсеше мен. Или нещо друго. В каквато и посока да се насочех, усещах я отдалеч, макар и никога да не ме наближи. Но ако не бях аз нейната цел, тогава какво беше?

Борех се с подтика да побягна към Сари, убеждавайки се да изчакам оттеглянето на демона. Но логическата част от ума ми нашепваше, че Кина беше чакала от векове. Нямах да изгуби търпение за една нощ.

Но защо би искала да ме намери?

Трябваше да се върна в тялото си. Богинята всяваше по-малко ужас, когато не бях измежду духовете.

Пожелах си Тай Дей да ме събуди. Когато някой го стореше, изглежда нямаше нужда духът ми да прекосява разстоянието до плътта.

Запромъквах се в лагера пред Портата на сенките. Богове, каква мръсотия! Успешният завоевател би трябвало да живее по-добре.

Едноокия се надигаше. Както и майка Гота. Беше на път да се стъкми още една ужасна закуска.

Навън беше светло. Аз все още бродех призрачно. Не бях го правил през деня, откакто изгубихме Пушека. Бях започнал да си мисля, че не го умеех по светло.

Налагаше се да се върна там, мислех си. Трябваше да научат. Те нямаше да седят да ме чакат. Нито пък щяха да ме носят. Не бях пленник.

Едноокия като че ли усети нещо. Стана нервен и заядлив. Кое то не беше кой знае каква промяна, наистина. Тогава Гоблин се надигна и заплаши да превърне Едноокия в гущер, ако не престане да псува. Гоблин не изглеждаше особено изнурен от своята експедиция и Едноокия не пропусна да му го натякне, вероятно за хиляден път. Дърленето започна. Майка Гота не се стесняваше да дава понякога собственото си мнение. Едноокия намери време наред безкрайната

словесна вражда да напсува нас, останалите, задето не сме се мотали наоколо, докато той се появи отново, преди да изкатерим планината.

— Те трябваше да знаят, че ще се върна. Наясно са, че не бих могъл да остана надалече. Тръгнаха са само за да ме дразнят. Това е онази дяволска жена. Или хлапето. И смятат, че ме наказват. Ще им дойде друг акъл. Изкушавам се просто да ги изпързаям. Ще им покажа аз. Щях да им липсвам, ако си бях заминал...

Това беше Едноокия, напълно вгълбен в най-типичния за него куп противоречиви безсмислици.

Сърцето му щеше да е разбито, ако бе узнал точно колко малко липсваше на повечето от нас. Разбира се, не бяхме попадали в много ситуации, където да е имало нужда от присъствието му наоколо. Едноокия и неговият приятел Гоблин нямаха много работа по мирно време.

Изведнъж осъзнах, че бяхме обградени от зловонието на Кина. То беше нараснало така бавно, че не се натрапи в съзнанието ми. Изхвърчах през Портата на сенките, съжалявайки, защото вероятно пропуснах да науча нещо интересно. Когато Едноокия си отвореше устата, рядко я затваряше, докато не си изпразни цялата глава.

Втурнах се през глава по пътя на юг. Коего не изглеждаше толкова бързо през деня. Вероятно под слънчевите лъчи бях по-бавен. В действителност, колкото по-нависоко се издигаше слънцето, толкова по-муден ставах. И по-лесно се разсейвах.

Забелязах, че всеки кръг показваше белези за порти към източни и западни пътища. Заплетох се в главоблъсканицата, защо съществуват и каква плетеница рисуват по равнината. Ако тук имаше само един вход от отвън и единствена посока, която да бъде следвана... Камъните? Колоните. Разбира се!

Страничните пътища вероятно се използваша за достигане до отделните камъни. Макар че, защо някой би искал да го прави си оставаше загадка.

Порази ме внезапно, че съм бил на същото това място дълго време, скитайки се през пустошта на собствените си мисли.

Седнах. Огледах се диво.

— Къде е Нараян Сингх? — попитах. Бях сам, с изключение на Тай Дей. Нямах свидетелство кръгът да е бил посетен от някой друг. Къде беше цялата измет?

— Ти се събуди — каза Тай Дей. Хората наистина звучат глупаво, когато са хванати неподготвени, и заявяват очевидното.

— Къде са всички?

— Ти не се събуждаше. Тръгнаха без теб — което означаваше и без него. — Освободителя каза, че ще те вземе на връщане. Изглеждаше притеснен.

— Не го обвинявам. Обезпокоен съм. Помогни ми да стана.

Коленете ми не държаха. Което обаче не продължи дълго.

— Храна? — изграчих аз. Самостоятелното бродене в призрачния свят не беше толкова натоварващо, колкото с Пушека, но пак ме изцеждаше.

— Те взеха всичко. Почти. Успях да открадна малко.

Неговото „малко“ в действителност представляваше огромно количество по стандартите на Нюен Бао. Онези хора процъфтяваха с две зрънца ориз и гнила рибена глава на ден. Той каза:

— Бяха щедри с водата — държейки две манерки, обясни: — Валя, докато ти спеше.

— Какво? — измърморих между хапките. — Кога? — Там, където бях, аз не осъзнавах времето.

— Валя. Водата изглежда се стичаше в кръга и тук образува локва. Без да увреди защитните бариери. Ще ги чакаме ли тук? — той прозвуча обнадеждено.

— Не. Трябва да видя капитана веднага.

Тай Дей демонстрира едно от своите изразителни изсумтявания. Сметна, че ми липсва мъдрост.

Ние двамата можехме да изминем голямо разстояние по-бързо от тълпата напред. След няколко часа успяхме да различим малка група в далечината.

— Какво, по дяволите, правят? — попитах аз. Очите на Тай Дей бяха по-добри от моите.

— Изглежда предават неща от човек на човек.

Така беше, наистина. Забелязахме го, когато се доближихме. Един човек стоеше, възседнал нещо. Той пое една нещастна коза от друг, по-близо до нас на пътя, и я предаде на трети, от другата му страна. Тази коза изглеждаше последното нещо, нуждаещо се от препредаване. Мъжът откъм нас прескочи, докато другарят му от далечната страна помагаше на човека, стоящ разкрячен.

Аз виках и махах. Някой извика и ми помахаша, но никой не остана да ме изчака.

— Проклетията е голяма — казах аз, имайки предвид крепостта. Сега, когато бяхме близо, тя като че ли нарастваше с всяка стъпка. Беше изградена от черен базалтов камък, по-тъмен от околната равнина. Изглеждаше в доста лошо състояние.

— И май не е незасегната от земетресенията.

Тай Дей изсумтя. Още беше изнервен.

— Ето какво са прескачали. — В равнината имаше пукнатина. Простираше се във всички посоки докъдето поглед стига. Никъде не изглеждаше да е много широка, макар и най-тясна на мястото, където хората от Отряда бяха пресекли. Там процепът беше три стъпки. Нашите бяха прехвърлили над нея дори каруците. Далеч нататък части от крепостната стена се бяха сринали и изсипали в дупката. Камъкът изглеждаше паднал наскоро и предположих, че е разрушението, на което станавме свидетели. Очевидно имаше и няколко по-стари срутвания. Като хипотеза бих казал, че най-старото се е случило в деня, когато усетихме земетресението преди доста време в Талиос.

Тай Дей и аз бяхме твърде стари за подскоци, освен когато се налагаше. И не изгубихме никакво време. Прескочихме пукнатината, преди хората с козата да се изгубят от поглед около извивката на стената. Единият беше Свещаря, а другият — Хриптящия. После Хриптящия щеше да разказва с досадни подробности.

Пуфтях и пръхтях, и се пришпорвах. Раницата ми като че ли натежаваше все повече. Изрекох задъхано:

— Струва ми се, че сме дръпнали доста на височина, а?

Тай Дей изсумтя утвърдително. Не каза нищо друго. Самият той пуфтеше.

Погледах назад. Оттук сякаш се виждаше повече от равнината, отколкото от по-назад от пътя.

— Дали земетресенията са повредили защитата на пътя? — зачуди се Тай Дей. От известно време май се тревожеше.

Размишлявах, докато си ходехме.

— Не би трябвало. Сенките щяха да ни пипнат. — Под краката ни все още имаше настилка на пътя, макар и тук да не беше толкова гладка. Чудех се дали цялата крепост беше обвита в защита и, ако беше така, колко еластична можеше да е тя. Все още бях жив, но ми

изглеждаше невероятно крепостта да може да се срива отново и отново, без да нарани бариерата някъде.

Веднъж преминали пукнатината, скоро се озовахме в подножието на стената. Прокарах пръсти по тъмния камък.

— Хм? — беше ронлив. — Да ти прилича на пясъчник?

Тай Дей издаде отрицателно сумтене, последвано от въпросителен звук.

— Прилича на множество съвсем мънички кристали. Като солта. Но не е пясъчник.

Трябва да му е било въздействано по някакъв начин. Неестествен. Този тип камък устояваше завинаги на всичко — като останалите камъни в равнината.

Тай Дей прошепна:

— Надушвам магия.

— Имаш добро обоняние, братко.

Хората, които следвахме, също вървяха припряно, движейки се покрай извивката на стената като другите преди тях. Не ни изчакваха, но ние продължихме да скъсяваме разстоянието.

Озовахме се в чупка на стена и открихме много от животните и доста от снаряжението, натрупано на сенчесто местенце, срещу което някога трябва да е била главната порта. Погледнах по-нагоре. Умните строители са изградили единствения подстъп така, че да може да се бомбардира на воля и от високо. Чудех се дали ако се кача там с достатъчно голям камък, ще мога да смажа форвалака. Черният леопард беше в ужасно настроение. Ревеше и се зъбеше, и дъвчеше решетките на клетката си. Беше изоставена заради лошо поведение.

Чудех се дали просто да не я зарежем тук, когато се връщаме обратно. Сенките щяха да намерят начин.

Другите животни също бяха оставени да се надзирават сами.

Свещаря и Хриптящия, сега само на двадесет крачки напред, се промъкваха през входа. Самата порта беше строшена, усукана и висеше единствено на огромната по-ниска панта. Голяма пукнатина в зидарията показваше, че и тази повреда е причинена от земетресенията.

Непосредствено зад портата имаше голямо свободно пространство. Повечето укрепления ги имат. Именно там се настаняват хората, за чиято защита е било изградено мястото. Повечето от хората

стояха там. И водеха спор дали портата трябва да бъде доразбита, така че да прекарат животните и каруците вътре. Същевременно сред Нюен Бао се вихреше разправия за това дали са длъжни да следват Отряда по-дълбоко в крепостта.

— Проклятие, мислех, че си умрял — каза Лебеда, когато ме видя. — Макар че щяхме да вземем трупа по пътя на обратно. Ако не си започнал да миришеш твърде зле.

— Много умно! Къде е Стареца? — Бесния и Кинжала, забелязах аз, не бяха сред хората в двора. Огледах се наоколо.

Всяка вертикална повърхност се състоеше от същия разпадащ се базалт. Вътрешната крепост беше толкова огромна, че големината й щеше да ме смае, ако не бях виждал Наблюдателницата и двореца в Талиос. Макар и все още извисяваща се, тя беше напукана на стотици места. Хиляди парчета — големи и малки, бяха изпаднали от фасадата й и сега лежах на купчини в основата на стената.

— Влязоха вътре. Може би преди десет минути. Няма да ти отнеме много време да ги настигнеш — Лебеда потрепна, насочвайки се към стъпалата, които водеха до портичка за вътрешната крепост. Заподозрях, че — както му беше навик — той е изклинчил и после си е променил мнението.

Тай Дей затропа след мен. Всяка тръшваща се стъпка звучеше като обвинение. Понеже той се присъедини към мен, неколцина други Нюен Бао зарязаха спора и ме последваха.

Входът изгледаше като воал от тъмнина. Усецаше се като було от мрак, когато пристъпих в него. Точно както си представях, че би трябвало да се усеща воал от тъмнина.

Вътре се прокрадваше светлина. Изглежда се просмукваше през невидими пролуки по-горе и напред пред нас, и изгубваше всичкия си живот, преди да ни достигне.

— Престанете да се бутате отзад! — сопнах се аз. Братовчедите на Тай Дей ме блъскаха напред, като се промушваха през входа. — И по-тихо. Опитвам се да слушам. — Звуците идваха отнякъде. Те обаче рикошираха в обширното празно пространство, което правеше определянето на посоката невъзможно.

Уилоу Лебеда прошепна:

— Знаех си още първия път. Нямам работа тука — и той имаше право, със сигурност, както щях да науча не след дълго.

— Тихо. — След миг се запътих в посоката, от която предположих, че идват гласовете.

Чух Господарката, Знахаря, Кофата, Хагоп, Мускуса, Лофтус, Лонго и Клетус — всички те бодро ангажирани във вулгарен спор. Между тях нямаше един естет. Когато ги застигнах, открих цялата стара банда, скупчени в грозна буца. Бяха довели със себе си дори Оплаквача, Дългата сянка и Ловеца. Оплаквача и Дългата сянка се намираха извън клетките си. Дългата сянка беше под опеката на Кинжала и Бесния Корди. Оплаквача изглеждаше нащрек, но Дългата сянка не беше повече от олигавен зеленчук. На Прабриндрах Драх беше възложено да наблюдава и подпомага Оплаквача.

Няма значение. Приблжих Стареца, където той и Господарката клечаха, вирайки се през пукнатина в стената в нещо, което, предполагам, не беше предназначено за гледане. Знахаря погледна назад, за да види кой намира към него.

— Къде е Нараян Сингх? — попитах аз.

— Той е... — смутен, празен поглед обхвана лицето му. Беше трудно да се види, разбира се. Цялата тълпа разполагаше само с една горяща факла за осветление. Лонго я държеше, а той стоеше на около двайсет крачки. Но все пак можех да видя Знахаря достатъчно добре, за да забележа как изведнъж доби вид на ударен по главата с дръжка от топор.

Обърнах се към Господарката:

— Ти ми кажи. Къде е Нараян Сингх? Не беше ли един от любимите ти затворници? — Нямаше ли да сме приключили с тази гад много отдавна, ако зависеше от глупак на име Мъргън?

Господарката само ме зяпаше. Имах чувството, че иска да си сложи отново шлема на Отнемания живот и да ме фрасне по главата. Но тя остана силна. Продължаваше да отбягва старите си навици.

— Забравих дори, че съществува — каза Знахаря. — Как е могло да се случи?

Господарката пристъпи към мен.

— Какво става? Какво направи Сингх?

Щракнах с пръсти.

— Избяга. Нападна чичо Дой. С черен румел. Откри скривалището на Ловеца и освободи Дъщерята на нощта. Сега са далече и вероятно вече кроят планове как да се върнат в играта.

Пръстите на Господарката опипаха кръста ѝ, после затърсиха ляв ръкав, който не съществуваше. Докато носеше броня, нямаше къде да скрие посobie на Удушвач. Изненаданото ѝ изражение я накара да изглежда много глупаво. Такива неща не ѝ се случваха!

Ловеца на души, макар и по-далеч от Лонго и неговата факла, ме чу съвършено добре. Тя издаде нечленоразделен звук, който трябва да беше бяс, и започна да се мята върху носилката си. Изглеждаше в ужасно добра форма за някой, който е бил овързан и със запушена уста от три дни.

— Мисля, че майката на Измамниците направи бърз удар — казах аз. Повтарях си, че трябва да си затворя устата за малко. Знахаря беше толкова ядосан, че трепереше.

Господарката се справяше по-добре. След дълга, гневна въздишка, ненасочена специално към някой, тя се наведе и загледа през пролуката отново. Приведох се и аз. Отвъд нея имаше намек за червеникава светлина. Тя каза:

— Сега той е белязан. Може да бъде намерен. Ще се справя с това, когато се върнем в лагера. Този път ще приема съвета ти — изведнъж разтърси буйно глава, сякаш се опита да я прочисти. — Тя е коварна. Не мислех, че може да ми го причини. Хайде — тя се мушна през пролуката в стената.

— Ей, ти! Вземи това! — Кофата бутна знамето в ръцете ми. Бях се престорил, че не забелязвам, че го носи той. — Между другото, къде, по дяволите, беше?

— Успях се.

Знахаря премина след Господарката. Няколко други момчета мислеха да потеглят. Никой не бързаше, обаче, така че набутах върха на знамето в дупката и се запромъквах след него.

Знахаря имаше малък проблем. Беше голям човек. А на мен ми беше още по-трудно, защото навлязох в пукнатината с дълъг прът.

Тай Дей сграбчи знамето отзад по същото време, по което Знахаря хвана предния край. От едната страна дърпаше единият, другият тикаше от противоположната, а аз бях смазан в средата. След

като повиках малко и си измъкнах задника, върнах си контрола над проклетото знаме и използвах възможността да огледам наоколо.

Тук беше много тъмно. С изключение на блещукане от пролука в пода на около половин миля...

Смъртта е вечност. Вечността е камък.

— Камъкът е мълчание — каза Господарката.

Това е някакво безсмъртие.

Земята потръпна. Отгоре и отпред нахлу писъкът на камък, стържещ върху камък. Тромавата тъмнина над просмукващата се червеникава светлина се дръпна.

Хората, идващи през пролуката зад нас, ни изблъскаха напред. Лонго най-накрая пристигна с факлата. Тя не направи много за облекчаване на тъмнината, но показва къде стъпваме.

— Едноокия казва, че влизаме в капан, шефе — започнах да разказвам на него и Господарката за последната ми нощ призрачно бродене.

— Чий капан е? — попита след малко Знахаря. — Това може би е решаващо.

— Нямах възможност да го дискутирам с малкото лайно — казах аз.

— Това е капан на моята сестра — обади се Господарката. — Накарайте хората да я довлекат тука. Ще спра да се вслушвам в себе си и ще приема съвета ти. Тя може да остане точно тук, когато си тръгнем.

Кимнах, сякаш този план ме впечатли. Не посмях да ѝ напомня, че вече беше убивала Ловеца на души преди.

Знахаря вдигна вежда в моята посока, но иначе не каза нищо. Имаше мир, който трябваше да се поддържа.

— Доведете всички тук — заповяда Господарката. Имаше моменти, когато тя беше нещо повече от лейтенант.

Натикаха Ловеца и добре я охлузиха, влачейки я през пролуката. Но кучката продължаваше да се усмихва зад парцала, затискащ устата ѝ. Това беше изнервящо. Заради което го правеше, предполагам. По пътя на логиката трябваше да е гладна, жадна, наранена от носилката и много потисната. Малко от мъжете бяха достатъчно куражливи, за да я пазят, докато ѝ беше разрешено да яде или да се облекчи. Работата обикновено се падаше на Лебеда или Бесния, или принца, ако някой

изобщо си направеше труда да се сети. Кинжала, обаче, не искаше да има нещо общо с Ловеца. Мисля, че я мразеше, защото Господарката я ненавиждаше, а отношението му към Господарката доста наподобяваше маниакалност.

Ловеца гледаше с наистина мрачен и обещаващ взор към добрия, стар Мъргън, за негово щастие или злощастие.

— Започнете да изследвате — сопна се Господарката. Тя коленичи над Ловеца, но се взираше в Знахаря. — Тук си. Какво ще направиш сега? — беше очевидно, че преминаваше през едно от колебанията в настроението си.

Знаех, че Знахаря искаше да ѝ отвърне, че това не е Катовар, да настоява, че не сме пропътували през половината земята и не сме си пробивали път през ада само за да намерим изоставено каменно здание, вече превръщащо се в руина. Но той не можеше да го твърди, защото не знаеше истината.

Не отговори нищо.

Знахаря през цялото време ставаше все по-необщителен.

Господарката измърмори тихичко, сграбчи брадичката на Ловеца на души и принуди сестра си да я погледне в очите.

— Има ли нещо, което искаш да споделиш с нас, скъпа? Има ли някаква малка тайна за това място, която ще изтъргуваш, за да не те изоставим, когато тръгваме?

Ловеца ми намигна. За Господарката нямаше надежда.

Останах с впечатлението, че тя желаше да се махне оттам веднага и мътните го взели проучването на каменната постройка, опитвайки се да внуши това и на останалите.

Ловеца наистина беше в лошо настроение. Господарката — също. За късмет на Кина, тя беше предсказуема.

Ловеца се усмихваше ли усмихваше, но не каза нищо. Не би го сторила, не и за да спаси собствения си задник. Каквото и очаквах. Всичките Десетима, Които Били Покорени бяха уязвими само чрез маниите си.

— Прокляти-и-е-е! — отекна през тъмнината. — Какво е това, мамка му? Капитане-е! Мъргъ-ън! Трябва да го видите!

Знахаря сви рамене и кимна. Нямаше значение какво беше. Просто си намерихме извинение да се махнем от старата дама за минута.

Затътрих се по пода, само по усет, без да виждам къде стъпвам. Знахаря се влачеше зад мен. Шепнеше като побъркана бабичка, тръскайки глава, като искаше да знае какво, по дяволите, правеше тук. Това не беше мястото, към което вървеше през последните тридесет години. Крепостта представляваше нечия жестока шега. Това беше нечий чужд кошмар. Не можеше да е рожденото място на свободните отряди от Катовар. Тук нямаше нищо.

Усещах как отчаянието му нарастваше. И знаех, че щеше да се надига, докато станеше дълбоко и черно. И после, по всяка вероятност, щеше да поеме по странни пътища, когато се самоубеди, че всичко това му се е случило, защото се е оставил да бъде разсеян. Нямах проблем да виждам бъдещето, не ми трябваша овчи черва. Скоро след завръщането ни в Киаулун той щеше да реши, сме сбъркали, понеже сме потеглили, преди да изучим онези ранни анали. И вероятно щеше да поиска да отидем да си ги вземем. А това наше завръщане просто може да създаде кръвопролитие, нужно на Кина, за да ѝ доведе Годината на черепите.

Тя е тъмата, добре.

Бях обграден от жени — хора, божества и полубогини, всяка една, от които можеше да претендира за тази титла. Но точно сега мудната, тъпа стара Кина изглежда беше впила здраво всичките си нокти в прозвището.

— Тпур-р-р! — Стареца сграбчи рамото ми, спря ме само на няколко стъпки от това сомнамбулизъм ми да премине към непланирано гмурване в бездънна пропаст. Слаба алена светлина избликна оттам. Както и мустаче мъгла. Но тази пролука само проблесна, преди вниманието ни да бъде приковано към причината за суматохата.

Сега можех да добия ясна представа какво се бе отместило, следвайки онова последно гъделичкане на земния трус.

— Факли! — изревах аз. — Донесете някаква светлина. Запалете още факли. — Те имаха още много, братята, но бяха пестеливи. — Това е голям, широк и стар дървен трон — онова, което не успях да се накарам да добавя, бе, че широкият стар дървен трон съдържаше голямо старо човекоподобно тяло, приковано към него със сребърни кинжали. Тронът и тялото се държаха в равновесие над бездна, безмилостно осветена от червена светлина. Искях факли, така че да

мога да видя тялото по-добре. Мислех, че очите му бяха отворени и не ми се щеше това да е истина.

— Какво, по дяволите, е това? — попита някой. — Гигант?

Тай Дей, таящ се в моята сянка, както винаги, изплю бързо изречение на Нюен Бао. Не разбрах нищо, освен обвинението „Кокален воин“.

— Какво каза точно?

— Това може да е голема Шиветия, Каменен войнико. — Защо споделяше тези стари неща точно сега?

— Шиветия? — знаех какво представлява големът. Изкуствен човек, обикновено направен от глина. Според някои митологии всички ние произлизаме от такива божествени фигурки.

— Това е мит на гуни, Войнико на тъмнината. Кади, или Кина, когато била млада, воювала с всеки. Тя толкова отслабила Властелините на светлината, че Господарите на мрака видели възможност да ги победят и изпратили армия от демони да ги нападнат. Битката вървяла толкова зле за Властелините на светлината, че бог Фретиниал, за който понякога се смята, че е бащата на Кина, помолил Кина за помощ. Тя се съгласила, но поради свои си причини. В последната битка в каменната равнина Кади ставала все по-голяма и по-силна всеки път, когато поглъщала някой от демоните.

Част от митологията, която знаех. Измежду многото други. Някои версии твърдяха, че Кина била специално създадена за последната голяма битка с демона воин, изпратен от Господарите на мрака. Според други тя била създадена от демона Ранашия, който се маскирал като Фретиниал, и се свързал с Мата — една от формите, които богинята майка приема в митовете на гуни. Но други настояват, че Кина изобщо не произхожда от мита на гуни, а е могъщ външен натрапник, с който трябва да се съобразяват, макар че предпочитат да не се сещат за нея.

Ключовата история бе доста простичка. Отчаяните богове избрали да се бият срещу злото със зло и накрая собственото им оръжие се обърнало срещу тях. Създателят, или бащата на Кина успял накрая да я подлъже да заспи, след което тя станала затворник, докато нейните почитатели успеят да извикат Годината на черепите. Годината на черепите беше нещо, което щеше да настъпи. Нямахме как да бъде предотвратено. Макар и Кина да беше заспала и затворена, мъничка

струйка от нейната същност изтичаше и оставаше в света, направлявайки хората, които щяха да допринесат за края на света. Но това можеше да бъде предотвратено за неограничено време чрез усилията на добри и справедливи хора.

— След като разбрали как сами са се проклели, другите Властелини на светлината заповядали на Фретиниал да изработи демон от глина и да го съживи с къс от собствената си душа, така че вечно да бди. Назовали голема Шиветия, което означава Безсмъртен. Предполагало се Шиветия да пази завинаги входа към мавзолея на Кади. Никога не съм чувал нещо за приковаване на Шиветия, но дори боговете са жестоки и непрощаващи, Кокален воине.

— Не думай. И зарежи тия лайна. Не ми се нравеха тези на Гота и Дой и със сигурност не ми харесват твоите — погледнах Знахаря. — Проследи ли приказките му? Чувал ли си нещо от това преди?

— Някои неща. Един добронамерен стар учен в Галиос ми каза, че, макар и точното значение на Катовар да е било изгубено, приликите в съвременния диалект подсказват нещо като „място, от което пристъпва Кади“, или просто „портата на Кади“.

— И ти въпреки това поиска да отидем там? — дали навлизахме в реалността зад тъмното сърце на южния мит? Аз не исках това. Желаех да бъда на пътя си към рая. Предполагаше се да сме се запътили към рая.

Знахаря не ми отговори.

— Разкажи ми още — казах на въздуха. Сега горяха куп факли. Повечето от бандата стояха подредени зад мен и Стареца. По-силната светлина не ми попречи да видя онова, което не исках да забелязвам. Нещото, забодено към трона, гледаше с отворени очи.

Обаче не помръдваше.

— По дяволите! — каза Лонгинус. — Това е просто някакъв проклет идол. Не допускайте да ни изплаши всички.

Започнах да се приближавам напред, вдигайки знамето така, че да мога да го използвам като пика. Нямам понятие защо си мислех, че може да ми свърши работа срещу някакъв божествен чекиджия.

Знахаря дойде с мен.

Преполовихме разстоянието до трона. Братята инженери се залепиха наблизко с факли. Всеки друг изглеждаше по-малко склонен да поглежда нещото по-отблизо. Не забелязах свидетелство нещото

върху трона да е друго, освен скулптура. От по-близък поглед започна да изглежда малко грубо направено.

Преполовихме и това разстояние. Сега можех да вдишам слабите изпарения от пукнатината в пода. Те бяха много студени и слабо намирисваха на стара смърт.

За миг имах чувството, че се връщам у дома.

И това е някакво безсмъртие.

Подскочих, огледах се наоколо. Само Господарката изглеждаше също да е усетила нещо.

Когато погледнах отново катурнатия трон, видях залата, както вероятно е изглеждала преди хиляда години. Или повече. Когато банда жестоки жреци са правели изначалните сенки от военнопленници. Видението ме споходи само за миг, но той бе достатъчен, за да ми каже, че някога това е било много ужасно място, доста преди появата на дванадесетте Свободни отряда.

— Спри веднага — прошепна Знахаря.

Замръзнах. Тонът му беше повелителен.

— Какво?

— Виж долу.

Погледнах. Пред нас лежаха изсъхналите останки на гарван. Само позата, която заемаше, ме изпълни с ужас до върха на пръстите.

— Пипнала го е сянка. Тук не сме в безопасност.

— Все още имаме знамето — той обаче не прозвуча напълно уверено.

Използвах върха на обувката си, за да хвърля мъртвата птица в пукнатината на пода, която беше само на няколко стъпки. Усилието беше безсмислено. Някои от хората бяха забелязали мъртвия гарван. Те знаеха какво значи. Разбрах, че това значеше много повече от това, че сенките бродеха из тази част на крепостта. Означаваше, че Ловеца на души познаваше добре мястото. Което значеше...

Лудешки смях дойде от входа, през който бяхме влезли. Ловеца на души се кикотеше. Господарката се обърна. Около нея вече се оформяха магии.

Земята се разтнесе. Този трус беше страшен. Може би най-силният, откакто бяхме дошли в равнината. Вероятно най-мощното земетресение след ужаса, който разруши цели градове и уби хиляди, преди изобщо да тръгнем от Талиос. Ударих се в пода и започнах да се плъзгам към бездната. Знахаря ме сграбчи, а Господарката задържа него. Всички други също изпопадаха. Ловеца изведнъж престана да се кикоти. Факлите се разпиляха по пода. Нямахме какво да подпалят.

Нещо запада отгоре. Приличаше на малки стъклени топчета или истински зърна от градушка. Някои се строшиха при удара, други подскочиха. Изглежда нямаха нищо общо с каквото и да било. Отначало.

Тронът с голема отгоре се размести, наклони се, докато почти се преобърна, достатъчен бе и един миши дъх, за да потъне в червената бездна.

Проблесна невероятна светкавица от бяла светлина. За миг ме ослепи. Докато се търкалях по пода, Ловеца на души проклинаше някого на три гласа и няколко езика. Пращене, пукот и рев раздираха въздуха, докато летяха магии. Още мраморни късове трополяха наоколо. Започнах да се чувствам слаб и сънлив. Хрумна ми, че блестящите парчета стъкло бяха точно онова, което гарваните обичат да откъсват и може би са ги скътали някъде, така че шефът им да ги изсипе, когато ѝ се прище. Въпреки всичко Ловеца на души се измъкна от капана.

Гушнах знамето и безстрашно се унесох в сън, щастливо убеден, че Ловеца няма как да напусне равнината. Сенките щяха да я пипнат. Ще се докопат до всеки след залеза на слънцето.

Не можех да спя, без да бродя насън. В момента, в който се изплъзнах от плътта, се втурнах навън, за да кажа на Едноокия или Дремльо, или кой да е друг, какво се случи. Когато стигнах Портата на сенките, открих всички, здраво разтърсени от земетресението, и Едноокия, вече създаде си доста добра представа за случилото се.

Накарал бе войниците да се пригответ за оттегляне в Наблюдателницата. В действителност това ставаше навсякъде, сякаш на всички там, навън, им е хрумнала една и съща идея едновременно. Никой не изглеждаше оптимистично настроен.

Отне ми часове да намеря Дремльо, макар и чичо Дой да я беше отвел направо до групата, която беше наблюдавал миналата нощ. Тя спеше, когато я открих, с все още добро момчешко прикритие. Бодях, мушках и я тормозех по най-добрия за един дух начин и накрая измъкнах реакция.

Прекарах повечето от деня в търпеливо разпространяване на кратко съобщение.

Беше почти по залез, когато подминах Портата на сенките в посока на юг. Борех се с изкушението да побягна към Сари. Не исках да съм около нея, когато сенките открият тялото ми.

Не знам какъв странен довод ме задвижваше. Бях убеден, че трябва да бъда в тялото си, когато умра. Иначе можех да се превърна във вечно скитащ призрак.

Срещнах Ловеца на души на половината път. Тя препускаше на север на гърба на жребеца на Господарката в настървен галоп. Конят на Знахаря летеше една дължина зад нея, също толкова бързо. Неговият ездач бе заровил лице в гривата на жребеца, но го издаде шлейф от буйна, златиста коса. Не можеш ли да имаш жената, която искаш, взимаш по-малката ѝ сестра, а? Уилоу, Уилоу, защо позволи да бъдеш прокълнат заради някаква фуста?

Скочих пред водещия кон, сигурен, че ще ме забележи. Моят собствен жребец успяваше да ме види. Щях да изплаша тези хора.

Конят ме видя. И скочи право през мен. Очевидно призраците не ужасяваха тези зверове. Подскочих и се опитах да фрасна Лебеда, докато ме подминаваше. Ти, коварен задник!

Някой е трябвало да я освободи.

Как ли се е докопала до него?

Продължих на юг с мрачно заради провала ми настроение. Цялата равнина като че отекваше със смеха на Ловеца на души.

Тя спечели. След цяла вечност победи. Надви сестра си. Накрая светът стана нейна играчка.

Тъмнината се сгъстяваше. Забързах се. Подминах парцалива банда от мъже и животни, бързаци в напразен устрем на север.

Възлизаха на по-малко от половината от подбрания ни отряд. Синдаве и Кофата бяха единствените заслужаващи си отбелязване имена сред тях. Не забелязах пантерата. Когато стигнах онази пролука към най-вътрешната зала, намерих я запушена. Някой я беше натъпкал с парцали, камъни и разбита зидария, така че, предполагам, сенките да не могат да се освободят. Трябва да е бил Лебеда. Ловеца знаеше, че сенките могат да се хлъзнат през най-мъничката дупчица. Тя беше новият Господар на сенките.

През каквото съумява да се промуши сянка, можех и аз. И Лебеда не си беше свършил работата толкова добре.

Големът, или каквото беше, още висеше над заревото на бездната. Игнорирах го. Имаше за какво да се паникьосам. Тялото ми не беше там, където го оставих. Наоколо нямаше нищо. Оставаше ми само да затворя астралните си очи и да оставя плътта да ме притегли към себе си.

Би трябвало да се досетя. Трябваше да знам. Бях единственият, който от години можеше да скита през времето. И толкова много от лицата изглеждаха като на хора, които познавах.

Завръщането ми в съзнание, макар и не наистина все още в плът, стана в пещерите на старците и ледените пашкули. И намерих себе си там, на края на редицата, седнал до стената на пещера със знамето в скута. Върхът на Копието като че ли шептеше и мърмореше на себе си. Останалите бяха всички, които прекрачиха през онази последна пукнатина: момчетата от Старата банда, Нюен Бао, Бесния Корди, Кинжала, Прабриндрах Драг, Иси и Очиба. Всеки последен глупак, включително Господарката и Стареца. По-малката сестра и отхвърлена жена беше инвестирала допълнителни минути да ги нагласи в подигравателна поза, хванати за ръце, склонили глави един към друг. Господарката излъчваше ярост. За втори път я погребвах жива, с втори съпруг, с когото да споделя гроба. От Стареца струеше отчаяние.

Както и от останалите. Това беше краят на мечтата, колкото и малка да беше.

Запърхах нагоре в пещерата, между сталактитите и сталагмитите, мрежите и дантелите от лед, където, векове преди появата на Свободните отряди, отчаяните, преследвани последователи на Кина бяха скрили нейните свещени Книги на смъртта от свирепия военачалник Радрейнак. Радрейнак не бе намерил книгите, нито децата

на Кина бяха оцелели, за да се върнат за тях. Имаше как да стане и по-зле, отколкото вече беше. Можеше Ловеца на души да открие тези мрачни книги и да ги вземе.

Тя не го стори. Останаха безопасни върху своите поставки, отворени на страници в началото.

Втурнах се обратно към бандата.

Някои от тях усетиха движението ми. Съсредоточиха гнева си върху мен. Кое то може би беше добре. „Водата спи“, казах им мислено. Те бяха заключени в някакъв магически стазис. Аз бях хванат в капана само телом, навярно защото съм бил далеч в удачния момент.

Водата спи.

Ловеца може да е тъмата, но ще научи.

Дори водата спи, но врагът не почива никога!

През нощта, когато вятърът вече не свисти през крепостта, която се намира там отпреди равнината, по-стара от марша на първия свободен отряд, камъкът шепне. Камъкът напъхва. Камъкът расте. Камъкът напъхва и цъфти. Издигат се хиляда колони, където колона не е стояла преди. Лунната светлина докосва равнината, вдълбаните символи приемат форма, припомняйки неколцина от падналите.

И това е някакво безсмъртие.

Издание:

Автор: Глен Кук

Заглавие: Тя е тъмата

Преводач: Пепа Соколова

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: Издателство „Лира Принт“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: Аси принт (не е указана)

Редактор: Персида Бочева

ISBN: 954-8610-80-3; 978-954-8610-80-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2033>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.